

www.virtual-project.eu

CILLA & ROLF

BÖRJLUND

MAREE ÎNALTĂ roman

Editura Paralela 45

CILLA & ROLF BÖRJLIND

— Rönning & Stilton #1 —

MAREE ÎNALTĂ

Original: *Springfloden* (2012)

Traducere din limba engleză:
IRINA-MARINA BORȚOI

virtual-project.eu

EDITURA **PARALELA45**

— 2019 —

Cilla și Rolf Börjlind au scris scenariile a douăzeci și șase de filme cu Martin Beck pentru cinema și televiziune, precum și manuscrisele pentru mini-seriile lui Arne Dahl despre Grupul A. În 2004 și 2009, serialele lor polițiste „Mormântul” și „Crimele” au fost transmise la televiziunea suedeză. De asemenea, Rolf Börjlind a scris scenariile pentru optsprezece filme și a obținut un Premiu Guldbagge pentru scenariul filmului *Yrrol*.

După ce au ajuns să se numere printre cei mai lăudați scenariști ai Suediei, Cilla și Rolf Börjlind au îmbrățișat o nouă carieră, cea de autori de bestselleruri. Cărțile lor sunt caracterizate de protagoniști carismatici și descrieri ale Suediei împânzite de conflicte sociale.

Încă dinaintea lansării, *Maree înaltă*, primul volum din seria dedicată Oliviei Rönning și lui Tom Stilton, vânduse drepturile de publicare în douăzeci de țări. După publicare, a fost primită cu euforie de către criticii suedezi.

Sfârșitul verii, 1987

În Hasslevikarna, micile golfuri de pe insula Nordkoster din largul coastei de vest a Suediei, lângă granița cu Norvegia, diferența dintre flux și reflux este de obicei între cinci și zece centimetri. Mai puțin atunci când e maree înaltă. Fenomenul care apare când Soarele, Luna și Pământul sunt aliniate. Atunci diferența este de aproape cincizeci de centimetri. Un cap de om are cam douăzeci și cinci de centimetri înălțime.

În acea noapte avea să fie marea înaltă.

Deocamdată marea era la reflux.

Luna plină făcuse marea șovăitoare să se retragă cu multe ore în urmă, expunând o fâșie lată de nisip umed. Crabi mici și lucioși mișunau pe nisip, sclipind în lumina albastră ca oțelul. Melcii turtiți se agățau cu deosebită forță de stânci, așteptând răbdători. Toate viețuitoarele de pe țărm știau că fluxul avea să le acopere din nou.

Trei siluete de pe plajă știau și ele asta. Știau chiar cu exactitate când avea să se întâmple – peste un sfert de oră. Atunci primele valuri blânde aveau să se rostogolească și să umezească zonele care se uscaseră, iar curând presiunea hurei din larg avea să împingă val după val, până când inundația produsă de maree atingea punctul maxim.

O maree înaltă. Adică plaja urma să fie acoperită de apă adâncă de cincizeci de centimetri.

Dar încă mai aveau puțin timp. Groapa pe care o săpau era aproape gata. Mergea drept în pământ, preț de aproape o sută cincizeci de centimetri, cu un diametru de vreo șaiszeci. Un trup încăpea acolo perfect. Numai capul avea să iasă la suprafață.

Capul celei de-a patra siluete.

Capul unei femei care stătea la o oarecare distanță, destul de liniștită, cu mâinile legate.

Părul ei lung și închis la culoare flutura delicat în adierea intermitentă, trupul gol strălucea, chipul îi era estompat în lipsa machiajului. Ochii dezvăluiau o absență stranie. Se uita la cei ce

săpau mai încolo pe țărm. Bărbatul cu cazmaua trase lama curbată din groapă, răsturnă ultima grămăjoară de nisip peste mormanul de lângă el și se întoarse.

Terminase.

Văzută de la distanță, de pe stâncile unde se ascunsese băiatul, plaja scăldată în lumina lunii avea o liniște bizară. Siluete întunecate pe nisip, în depărtare, în cealaltă parte a plajei. Ce făceau acolo? Băiatul nu știa, dar auzi mugetul mării care se apropia și văzu cum femeia goală e condusă pe nisipul ud, aparent fără să opună nicio rezistență, apoi o văzu coborâtă într-o groapă.

Băiatul își mușcă buza de jos.

Unul dintre bărbați umplu groapa cu nisip. Mâul din care se prelingeau picături se așează în jurul corpului femeii ca cimentul ud. Groapa se umplu repede. Când primele valuri răzlețe se rostogoliră către uscat, numai capul femeii ieșea din groapă. Părul ei lung se udă încet, iar un crab micuț i se prinse într-o șuviță închisă la culoare. Femeia se uita fix la lună, fără să scoată un sunet.

Siluetele se retraseră puțin, urcând printre dune. Două dintre ele erau agitate, nesigure. A treia era calmă. Cu toții priveau capul singuratic, luminat de lună, ce ieșea din nisip.

Și așteptau.

Când marea înaltă veni în cele din urmă, se întâmplă destul de repede. Înălțimea apei creștea cu fiecare val și acoperi capul femeii, intrându-i în gură și în nas. Gâtul i se umplu de apă. De fiecare dată când întorcea capul, încă un val îi lovea fața.

Una dintre siluete se întoarse lângă ea și se lăsă pe vine. Privirile li se întâlniră.

Din punctul lui de observație, băiatul văzu cum urcă nivelul apei. Capul ieșit din nisip dispărea și apoi reapărea și apoi dispărea din nou. Două dintre siluete dispăruseră de-acum, iar a treia înainta din nou pe plajă. Deodată, băiatul auzi un urlat înfiorător. Era femeia din groapă, care urlase isteric. Urletul răsună în golul nu prea adânc și reverberă din stânca după care stătea băiatul, înainte ca următorul val să acopere capul și urletul să fie redus la tăcere.

Apoi băiatul o rupse la fugă.

Marea urcă și rămase nemișcată, întunecată și strălucitoare. Sub suprafața apei, femeia închise ochii. Ultimul lucru pe care-l simți fu o nouă lovitură, mărunță și blândă, din interiorul pântecului. Apoi i se rupse apa.

Vara lui 2011, Stockholm

Vera Chioara avea de fapt doi ochi sănătoși și o privire care putea opri în aer un șoim ieșit la vânătoare. Vederea ei era excelentă, dar își susținea argumentul cu subtilitatea unui baros. Începea cu propria părere, apoi le demola pe celelalte astfel încât toate contraargumentele erau aruncate în toate direcțiile.

Chioară.

Dar iubită.

Stătea cu spatele la soarele care asfințea. Ultimele raze alunecau peste golful Värta, ricoșând în podul Lidingo și ajungând la parcul din Hjorthagen cu suficientă forță cât să creeze încă un halou elegant luminat din spate în jurul Verei.

— E *lumea* mea, despre asta e vorba!

Felul pătimăș în care rosti cuvintele ar fi impresionat orice adunare parlamentară, deși vocea ei răgușită ar fi părut nelalocul ei în parlament. Și poate hainele ar fi avut același efect – două tricouri murdare, de culori diferite, în partea de sus, iar în partea de jos o fustă de tul care văzuse și zile mai bune. Și era desculță. Dar în momentul ăla nu stătea într-o cameră a parlamentului, se afla în schimb într-un parc mic și izolat din apropierea docurilor Värta, iar publicul ei era alcătuit din patru oameni fără adăpost aflați în stări diferite, întinși pe câteva bănci printre stejari și frasini și tufișuri. Unul dintre ei era Jelle, tăcut și înalt, care stătea singur, parcă într-o lume proprie. Benseman stătea pe altă bancă, iar lângă el era Muriel, o drogată tinerică din Bagarmossen. Ea avea alături o pungă de plastic de la cooperativă.

Arvo Pärt moțâia pe banca din fața lor.

La marginea parcului, ascunși după niște tufișuri dese, doi tineri stăteau pe vine. Purtau haine închise la culoare și fixau băncile cu privirea.

— E lumea mea, nu a lor! Corect?

Vera Chioara făcu un gest către un punct din depărtare.

— Vin și dau cu pumnii în rulotă și eu abia mă dezmeticesc și ei stau în fața ușii! Trei! Și cum se mai holbau la mine! „Ce naiba e

asta?” am întrebat eu. „Suntem de la consiliu. Trebuie să mutați rulota.” „De ce?” „Urmează să amenajăm terenul.” „Pentru ce?” „O pistă iluminată.” „O ce?” „O pistă de alergare, o să treacă fix pe aici.” „Ce naiba spuneți? Nu pot s-o mut! N-am mașină!” „Din păcate, asta nu e problema noastră. Rulota trebuie să dispară până luna viitoare.”

Vera Chioara se opri să-și tragă răsuflarea, iar Jelle profită de ocazie să caște discret. Verei nu-i plăcea să căști când tuna și fulgera.

— Nu înțelegeți? Sunt trei tipi care stau acolo de parcă ar fi crescut într-un fișet din anii cincizeci, și-mi spun mie să mă duc dracului! Ca niște idioți îndopați să poată să-și scuture slănina peste casa mea? Normal că asta m-a enervat rău, corect?

— Da.

Muriel fu cea care șuieră un răspuns. Vocea ei era cam sfâșiată, subțire și scârțâitoare, și n-ar fi atras niciodată atenția asupra ei dacă n-ar fi luat o doză înainte.

Vera își dădu la o parte părul roșcat și rar și se porni din nou.

— Dar aici nu-i vorba de o porcărie de pistă de alergare, e vorba de toată lumea care-și plimbă șobolanii blănoși și căreia nu-i place să fie aici cineva ca mine, în zona lor selectă. Locul meu nu e în lumea lor curată și ordonată. Despre asta e vorba! Îi doare în cur de noi!

Benseman se aplecă puțin în față.

— Dar știi, Vera, s-ar putea să...

— Bun, hai să mergem, Jelle! Haide!

Vera făcu doi pași mari și îl împunse pe Jelle în braț. Nu-i păsa de ce gândea Benseman. Jelle se ridică, dădu ușor din umeri și se luă după ea. Nu prea știa unde, însă.

Benseman făcu un fel de grimasă. O cunoștea pe Vera. Cu mâini puțin tremurânde, aprinse un muc de țigară mototolit și deschise o cutie de bere. Un sunet care-l făcu pe Arvo Pärt să se trezească la viață.

— Asta chiar e amuzant.

Pärt era un eston la a doua generație, părinții lui veniseră în Suedia ca refugiați în timpul războiului. Avea un fel deosebit de a vorbi. Muriel o privi pe Vera cum pleacă, apoi se întoarse către

Benseman.

— Păi, are dreptate cu multe lucruri pe care le spune, cum nu mai corespunzi, cum vor să-ți iei valea... nu așa e?

— Da, așa cred...

Benseman era din nordul Suediei, cunoscut pentru strângerea de mână inutil de puternică și pentru felul în care galbenul ochilor lui părea marinat în votcă. Era un bărbat masiv, cu un dialect nordic distinctiv și o respirație râncedă care se scurgea printre spațiile dintre dinții lui. Într-o viață anterioară, fusese librar în Boden, cu un apetit bogat pentru cărți și un apetit la fel de bogat pentru băuturile alcoolice. Tot tacâmul, de la lichior de mure pitice până la unele dintre produsele extrem de tari ale unei distilerii ilegale. Zece ani de consum excesiv de alcool i-au distrus complet viața socială și s-au sfârșit cu el conducând o dubă furată până la Stockholm. În capitală trăia de pe o zi pe alta ca cerșetor și hoț din magazine, ca resturile de epavă aduse de apă la mal.

Dar citise mult la viața lui.

— ...Depindem de organizațiile caritabile, zise Benseman.

Părt încuviință și se întinse după bere. Muriel scoase o punguță și o lingură. Benseman reacționează imediat.

— Parcă te lăsai de căcatul ăla, nu așa?

— Știu, o să mă las.

— Când?

— O să mă las!

Și se lasă, imediat. Nu fiindcă nu voia doza, ci fiindcă văzu deodată doi tineri care se apropiau de ei agale printre copaci. Unul purta o jachetă neagră cu glugă, iar amicul lui una verde. Amândoi purtau pantaloni gri de trening, cizme grele și mănuși.

Leșiseră la vânătoare.

Trioul fără adăpost reacționează destul de repede. Muriel își luă punga de plastic și o rupse la fugă. Benseman și Părt o urmară împleticindu-se. Benseman își aminti deodată de a doua doză de bere pe care o ascunsese după coșul de gunoi. Asta ar fi fost diferența dintre a dormi puțin sau a sta treaz noaptea următoare. Se întoarse și se împiedică din greșeală în fața uneia dintre bănci.

Nu stătea prea bine cu echilibrul.

Nici cu timpul de reacție. Când încercă să se ridice la loc primi o

lovitură dură în față și căzu pe spate. Tânărul cu jacheta neagră stătea drept lângă el. Amicul lui scosese un telefon mobil și pornise camera.

Era începutul unui atac extraordinar de brutal, filmat într-un parc din care nu se auzea nimic și unde nu erau decât doi martori îngroziți ascunși în niște tufișuri la o oarecare distanță.

Muriel și Pärt.

Dar chiar și de la distanța aceea văzură sângele care curgea din gura lui Benseman și dintr-o ureche, și-i auzeau gemetele înfundate după fiecare lovitură pe care o primea în stomac și în față.

Iar și iar.

Și iar.

Ce nu văzură fu cum unii dintre puținii dinți rămași ai lui Benseman îi fură împinși în carnea obrazilor, ieșind prin partea cealaltă. Ce văzură, în schimb, fu modul în care nordicul masiv încerca să-și ferească ochii.

Ochii pe care-i folosea la citit.

Muriel țipă, în tăcere, și își acoperi gura cu partea interioară a brațului, plină de cicatrice. Tremura din tot corpul ei slab și stors de vlagă. În cele din urmă, Pärt o luă pe fată de mână și o trase departe de scena dezgustătoare. Nu puteau face nimic. Sau, de fapt, puteau să sune la poliție, puteau să facă asta, se gândi Pärt, și o trase pe Muriel după el cât de repede putu, în direcția străzii Lidingövägen.

Trecu o vreme până când se apropie prima mașină. Pärt și Muriel începură să strige și să dea din mâini când mașina era la vreo cincizeci de metri, așa că șoferul viră spre mijlocul străzii și apoi accelerează pe lângă ei.

— Cretinii dracului! strigă Muriel după ei.

Următorul șofer o avea pe soție pe locul din dreapta, o doamnă aranjată care purta o rochie drăguță de culoarea cireșelor. Ea arată cu degetul prin parbriz.

— Vezi să nu-i calci pe drogații ăia, nu uita că ai băut.

Așa că și Jaguarul gri trecu vâjâind pe lângă ei.

Când una dintre mâinile lui Benseman fusese călcată în picioare până nu mai rămăsese din ea decât o chestie însângerată, ultimele

raze ale soarelui se scufundau în golful Vărta. Tânărul cu mobilul opri camera, iar amicul lui luă doza de bere ascunsă de Benseman.

Apoi o luară la fugă.

Lăsară în urmă asfințitul și nordicul masiv de pe jos. Mâna lui zdrobită încerca slab să apuce pietrișul, iar pleoapele îi erau închise. *Portocala mecanică*, titlul cărții fu ultimul gând care-i șerpui lui Benseman prin creier. Dar cine naiba a scris-o? Apoi mâna rămase nemișcată.

Pătura îi alunecase și-i expusese coapsele goale. Limba aspră și caldă îi linse puțin pielea. Se mișcă în somn și simți cum o gădilă. Când limba se transformă într-o mușcătură în joacă, se ridică și dădu pisica la o parte.

— Nu!

Nu se adresa atât pisicii, cât mai degrabă ceasului deșteptător. Dormise prea mult. Foarte mult. Și, colac peste pupăză, guma de mestecat îi căzuse de pe rama patului și i se prinsese bine în părul lung și negru. Semicriză.

Sări din pat.

Întârziase o oră și asta îi pune presiune pe tot programul de dimineață. Capacitatea ei de a face mai multe lucruri în același timp avea să fie pusă la încercare. Mai ales în bucătărie: laptele pentru cafea era gata să dea în foc în același timp în care pâinea prăjită începea să se ardă, iar piciorul ei gol călca pe un petic de vomă transparentă de pisică în același timp în care primea un telefon de la un agent comercial insuportabil de intim care începu cu numele ei mic și-i garantă că nu vrea să vândă nimic, doar s-o invite la un curs despre consultanță financiară.

Aproape o criză totală de-acum.

Olivia Rønning încă era stresată când ieși în fugă pe ușă în strada Skånegatan. Fără machiaj, cu părul lung prins pe fugă în ceva ce semăna cu un coc. Jacheta subțire de piele întoarsă era descheiată, sub ea se vedea un tricou galben, cam uzat în partea de jos, iar blugii decolorați se sfârșeau într-o pereche de sandale scâlciate.

Era soare.

Se opri pentru o clipă să hotărască încotro se duce. Pe unde ajungea mai repede? Prin dreapta. Începu să alerge fără tragere de inimă în timp ce se uita la panourile publicitare din fața supermarketului:

ÎNCĂ UN BOSCHETAR BĂTUT CRUNT.

Olivia continuă să alerge.

Se îndrepta către mașina parcată. Trebuia să meargă în Sörentorp, în districtul Ulriksdal. La Academia de Poliție. Avea douăzeci și trei de ani și acesta era al treilea ei semestru. Peste șase luni putea depune cerere să fie preluată ca polițist stagiar la o secție din districtul Stockholm.

După alte șase luni avea să fie ofițer de poliție.

Gâfâind puțin, ajunse la Mustangul ei alb și scoase cheile de la mașină. O moștenise de la tatăl ei, Arne, care murise de cancer cu patru ani în urmă. Era o decapotabilă, model din 1988, cu tapițerie de piele roșie, cutie automată și un motor cu patru cilindri în linie care mugea ca un V8. Iubirea vieții tatălui ei timp de mulți ani. În momentul ăla era a ei. Nu era într-o stare impecabilă, geamul din spate trebuia prins cu bandă izolatoare din când în când, iar vopseaua era pătată ici și colo. Dar aproape întotdeauna trecea inspecția tehnică fără probleme.

Olivia își iubea mașina.

Din câteva mișcări simple, lăsă capota în jos și se așeză la volan. Aproape întotdeauna observa același lucru, un miros, preț de o secundă sau două. Nu era de la tapițerie, ci de la tatăl ei: interiorul mașinii mirosea a Arne. Numai preț de câteva secunde, apoi dispărea.

Își conectă căștile la telefonul mobil, selectă trupa Bon Iver, băgă cheia în contact, călcă ambreiajul și demară.

Se apropia vacanța de vară.

Un număr nou din *Situation Stockholm*, revista vândută de persoanele fără adăpost, era acum scoasă la vânzare – numărul 166. Cu prințesa Victoria pe copertă și interviuri cu Sahara Hotnights și Jens Lapidus. Redacția de pe strada Krukmakargatan numărul 34 era plină de vânzători fără adăpost care își cumpărau exemplarele din numărul nou. Le puteau cumpăra cu douăzeci de coroane bucata, jumătate din prețul cu care le vindeau pe stradă, și păstrau diferența când le vindeau.

O afacere simplă.

Iar pentru mulți dintre ei asta schimba totul. Banii pe care-i primeau din vânzarea revistelor îi țineau pe linia de plutire. Unii dintre ei îi cheltuiau pe vicii, alții își plăteau datoriile cu ei. Cei mai

mulți foloseau banii pur și simplu ca să-și cumpere ceva de mâncare în ziua respectivă.

Și să aibă puțin respect de sine.

Era, la urma urmei, o muncă pe care o făceau și erau plătiți pentru asta. Nu furau din buzunare, nici din magazine, nici nu tâlhăreau pensionari. Făceau așa ceva numai dacă lucrurile erau date complet peste cap. Unii dintre ei. Dar majoritatea chiar erau mândri de felul în care își făceau treaba.

Și chiar era treabă grea.

În unele zile, puteai să stai la tonetă timp de zece sau douăsprezece ore și abia să reușești să vinzi un singur exemplar. Pe vreme rea și bătut de vânturile înghețate. Atunci nu prea era distracție să te strecuri într-o latrină undeva, fără mâncare în stomac, și să încerci să adormi înainte să te cuprindă coșmarurile.

Dar în ziua aia apărea un număr nou. De obicei asta era motiv de sărbătoare pentru toți cei din încăpere. Cu puțin noroc, aveau să reușească să vândă un teanc întreg încă din prima zi. Însă în redacție nu era niciun semn de bucurie.

Din contră.

Avea loc o ședință de criză.

Încă unul dintre amicii lor fusese bătut rău în seara din ajun. Benseman, nordicul, tipul care citise o mulțime de cărți. Avea oase rupte în tot corpul. Avea ruptură de splină și doctorii se luptaseră toată noaptea să-i oprească sângerările interne. Tipul de la recepție trecuse pe la spital mai devreme.

— O să trăiască... dar n-o să-l vedem pe aici o vreme.

Oamenii dădură puțin din cap. În semn de compasiune. Încordați. Nu era primul atac din ultimul timp, de fapt era al patrulea, iar toate victimele fuseseră oameni fără adăpost. Boschetari, cum li se spusese în ziare. Și de fiecare dată fusese la fel. Câțiva tineri îl căutaseră pe unul dintre ei într-un loc de întâlnire binecunoscut, și îl bătuseră măr. O bătaie cumplită. Și filmau toată nenorocirea, apoi o puneau pe internet.

Asta era aproape partea cea mai rea.

Atât de îngrozitor de umilitor. De parcă nu erau decât niște saci de box într-un documentar gen *reality show* despre violență ca divertisment.

Și aproape la fel de greu de suportat era faptul că toți patru fuseseră vânzători ai revistei *Situation Stockholm*. Să fi fost doar o coincidență? Erau vreo cinci mii de oameni fără adăpost în Stockholm, și doar o mică parte dintre ei erau vânzători.

— Doar se iau de noi?

— De ce dracului ar face asta?

Sigur că nu exista vreun răspuns la întrebarea asta. Încă. Dar era suficient de neplăcut cât să înspăimânte grupul din încăpere – și oamenii erau deja zguduiți.

— Am făcut rost de niște spray cu gaz lacrimogen.

Asta veni din partea lui Bo Fast. Cu toții se uitară la el. Toată lumea îl știa pe Bo, numele lui sună destul de stupid și atunci când îl pronunți ca pe un singur cuvânt înseamnă ceva complet diferit, *bofast* înseamnă „domiciliat permanent”. Renunțaseră să-l mai tachineze pe tema asta cu câțiva ani în urmă. Acum Bo își ridică sprayul puternic ca să-l vadă toată lumea.

— Știi că e ilegal, zise Jelle.

— Cum adică?

— Un spray ca ăsta.

— Și ce? Cât de legal e să iei lumea la bătaie?

Jelle nu avea un răspuns bun pentru asta. Stătea lângă un perete cu Arvo Pärt lângă el. Vera stătea puțin mai departe. De data asta își ținuse gura. Reacționase destul de rău când Part îi dăduse telefon și-i zisese ce s-a întâmplat cu Benseman la doar câteva minute după ce ea și Jelle au plecat din parc. Era convinsă că ar fi putut împiedica atacul dacă ar fi rămas cu ei. Dar Jelle nu era de aceeași părere.

— Ce dracu ai fi făcut?

— M-aș fi bătut cu ei! Știi cum i-am pus la podea pe ăia care au încercat să ne pună mâna pe mobile în Midsommarkransen!

— Dar ăia își băuseră mințile și unul dintre ei era aproape pitic.

— Păi, în cazul ăsta ar fi trebuit să-mi dai o mână de ajutor, nu?

Dar în momentul ăla Vera nu spuse niciun cuvânt. Cumpără un teanc de reviste; Pärt cumpără teancul lui, în timp ce Jelle nu-și permise decât cinci exemplare.

Ieșiră împreună în stradă și deodată Pärt începu să plângă. Se sprijini de fațada aspră și-și duse o mână murdară la ochi. Jelle și

Vera se uitară la el. Înțelegeau. El fusese acolo și văzuse totul și nu fusese în stare să ridice nici măcar un deget.

În clipa aia totul venea peste el ca un val.

Vera îi înconjură delicat umerii lui Pärt cu un braț și îi lăsă capul pe umărul ei. Știa cât de fragil e.

Numele lui adevărat era Silon Karp și era din Eskilstuna, fiul unor refugiați estoni. Dar în timpul unei nopți în care consumase heroină într-un birou aflat la o mansardă de pe Brunnsgatan, văzuse un ziar vechi cu o fotografie a compozitorului timid și fusese șocat de asemănarea uimitoare. Dintre Karp și Pärt. Își văzuse dublul, pur și simplu. Iar când se drogă data următoare se strecură în dublul său, iar doi se făcură unul. Era Arvo Pärt. De atunci, și el își spunea Pärt. Și având în vedere că tovarășilor lui nu le păsa cum îi cheamă cu adevărat pe oameni, deveni Pärt.

Arvo Pärt.

Lucrase ca poștaș timp de mulți ani și livrase scrisori în suburbiile din sudul Stockholmului, dar nervii slabi și o apetență pentru opiacee îl trăsese în ceea ce era atunci existența sa dezrădăcinată. De om fără adăpost, vânzător al revistei *Situation Stockholm*.

Stătea și plângea pe umărul Verei Chioara, imposibil de consolată, plângea pentru ce i se întâmplase lui Benseman, pentru cât de nenorocit de înfiorător era totul, toată violența asta. Dar cel mai mult plângea fiindcă viața e așa cum e.

Vera îi mângâie părul încurcat și ridică privirea către Jelle, iar Jelle se uită în jos la teancul său de ziare.

Apoi plecă.

Olivia intră pe porțile academiei la Sörentorp și parcă mașina imediat pe dreapta. Ieșea puțin în evidență între berlinele gri-închis de diferite tipuri. Ea nu avea nimic împotriva. Se uită în sus la cer și se întrebă dacă să închidă capota, dar hotărî să nu o facă.

— Dacă începe ploaia?

Olivia se întoarse. Ulf Molin. Un tip de-o vârstă cu ea, care mai era și în aceeași clasă. Un tip care avea un talent remarcabil de a se ivi mereu în vecinătatea Oliviei fără ca ea să observe măcar. Apăruse în spatele mașinii ei. Mă întreb dacă o să mă urmărească, se gândi ea.

— Păi, atunci o să trebuiască să închid capota.

— În mijlocul orei?

Genul ăsta de conversație total lipsită de sens o călca pe nervi. Își luă geanta și începu să se îndepărteze. Ulf se luă după ea.

— Ai văzut asta?

Ulf era lângă ea și ținea în mână o tabletă elegantă.

— E atacul ăla de aseară, cu boschetarul.

Olivia aruncă o privire și-l văzu pe Benseman însângerat și lovit de mai multe ori în diverse părți ale corpului.

— E postat iar pe același site, zise Ulf.

— Trashkick?

— Da.

Discutaseră despre site cu o zi în urmă, la cursuri; toată lumea fusese foarte tulburată. Unul dintre profesori explicase că primul filmuleț și un link fuseseră postate pe 4chan.org, un site vizitat de milioane de tineri. Filmulețul și site-ul fuseseră marcate foarte repede și eliminate, dar o mulțime de oameni văzuseră deja linkul, așa că se răspândise. Linkul ducea către site-ul trashkick.com.

— Dar nu pot să-l închidă?

— Probabil e găzduit de vreun serviciu obscur, nu tocmai ușor de urmărit și închis de poliție.

Profesorul le spusese același lucru.

Ulf puse deoparte tableta.

— E al patrulea filmuleț pe care-l postează deja... e atât de scârbos, ce dracu!

— Ce, că ăia iau bătaie, sau că e pus pe net?

— Păi... ambele.

— Și ce crezi că e mai rău?

Știa că nu ar trebui să inițieze o discuție, dar mai aveau vreo două sute de metri până la clădirea academiei, iar Ulf mergea în aceeași direcție. În plus, îi plăcea să-i facă pe oameni să spună ce gândesc. Nu prea știa de ce. Poate era doar un mod de a păstra distanța.

De a ataca.

— Cred că toate se leagă, spuse Ulf. ăia bat oamenii ca să posteze filmulețe pe net, și, dacă n-ar exista un site unde să le posteze, poate că nu i-ar mai lua la bătaie.

Bravo, se gândi Olivia. O frază lungă, gândire coerentă, reflecție

rațională. Dacă s-ar fi furișat mai puțin și ar fi gândit mai mult, atunci cu siguranță ar fi urcat vreo două trepte în ochii ei, iar ea avea standarde înalte. În plus, era destul de zvelt, cu jumătate de cap mai înalt ca ea, și avea părul creț de culoare șaten-închis.

— Și, ce faci diseară? Ai chef de o bere sau ceva?

Ah, în clipa aia reveni la locul său obișnuit în aprecierile ei.

Sala era aproape plină. În clasa Oliviei erau douăzeci și patru de studenți împărțiți în patru grupe de bază. Ulf nu era în grupa ei. Åke Gustafsson, profesorul lor, stătea lângă tablă. Un bărbat la vreo cincizeci și ceva de ani, cu o lungă carieră în poliție. Era foarte popular la facultate. Unii credeau că vorbește cam mult. Olivia îl considera fermecător. Îi plăceau sprâncenele lui, genul stufos și care par să aibă o viață a lor. Ținea un dosar într-o mână. Pe masa de lângă el era un teanc de dosare.

— De vreme ce urmează să ne despărțim peste câteva zile, m-am gândit la ceva – iar asta e puțin în afara cursului –, ceva ce ați putea să faceți în vacanța de vară, și e o activitate complet voluntară. Åsta e un dosar cu mai multe crime vechi nerezolvate din țară, l-am întocmit singur, mă gândeam că ați putea să alegeți câte una dintre ele și să faceți o analiză proprie a anchetei, să vedeți ce s-ar fi putut face altfel cu metodele moderne din poliție, ADN, analiză geografică, supraveghere electronică și câte și mai câte. E un mic exercițiu de abordare a cazurilor nerezolvate. Întrebări?

— Deci nu e obligatoriu?

Olivia îi aruncă o privire lui Ulf. Mereu trebuia să întrebe ceva doar de dragul de a întreba. Åke spusese deja că tema e voluntară.

— E complet voluntar.

— Dar ne poate mări nota puțin, corect?

La sfârșitul cursului, Olivia se duse la masă și luă un dosar. Åke se apropie și făcu semn către dosarul pe care fata îl avea în mână.

— Tatăl tău a lucrat la unul dintre cazuri.

— Serios?

— Da, mi s-a părut că ar fi distractiv să-l includ.

Olivia se așeză pe o bancă la o oarecare distanță de clădirea academiei, lângă trei bărbați. Toți trei erau tăcuți – și făcuți din bronz.

Unul dintre ei era Harry cel Frumos, un escroc notoriu din vremurile de demult.

Olivia nu auzise niciodată de el.

Ceilalți doi erau Tumba-Tarzan și Ofițerul Björk. Cel din urmă avea un chipiu de polițist în poală. Cineva pusese în echilibru o cutie goală de bere deasupra.

Olivia deschise dosarul. Nu avusese de gând să lucreze deloc pentru facultate în vacanță, iar activitatea asta mai era și voluntară. Dar o scosese din clasă, așa că nu mai trebuia să-l asculte pe Ulf cum trăcănește despre nimic.

Era curioasă, însă.

Tatăl ei fusese implicat într-unul dintre cazuri.

Frunzări repede dosarul. Rezumatele erau foarte concise. Câteva date despre metode, locuri și date, puțin despre anchete. Era destul de obișnuită cu terminologia din poliție. Toată copilăria ei își auzise părinții discutând despre cazuri judiciare la masa din bucătărie. Mama ei, Maria, era avocat de drept penal.

Găsi cazul aproape la coada listei. Arne Rønning fusese unul dintre responsabilii cu ancheta.

Detectiv inspector-șef în Brigada Națională de Criminalistică.

Tata.

Olivia ridică privirea și își îngădui să cuprindă priveliștea. Academia era situată în mijlocul unui peisaj aproape imaculat, cu peluze întinse și bine întreținute și zone împădurite foarte frumoase care se întindeau până la golful Edsviken. Un peisaj extrem de liniștit.

Gândurile ei erau îndreptate asupra lui Arne.

Își iubise tatăl din tot sufletul, iar în momentul ăla el era mort. Și ajunsese abia până la cincizeci și nouă de ani. Nu era corect. Gândurile îi reveneau. Cele din pricina cărora suferise des și pe care le trăia aproape ca pe o durere fizică. Gândurile legate de trădarea ei.

Trădarea lui.

Fuseseră extrem de apropiați pe toată durata adolescenței sale, apoi ea l-a dezamăgit când el s-a îmbolnăvit pe neașteptate. A plecat la Barcelona să învețe spaniola, să lucreze, să se relaxeze... să se distreze puțin.

Am fugit de acasă de fapt, gândi ea. Deși nu mi-am dat seama de asta la momentul respectiv. Am șters-o fiindcă nu puteam face față faptului că e bolnav și că i s-ar putea agrava situația – că ar putea chiar să moară.

Dar tatăl ei a murit. Când Olivia nu era acolo. Când era încă în Barcelona.

Își amintea telefonul de la mama ei.

— Tata a murit azi-noapte.

Olivia se frecă ușor la ochi și se gândi la mama ei. La perioada de după moartea tatălui ei, când s-a întors din Barcelona. O perioadă cumplită. Maria era devastată și era prizoniera propriei dureri. Iar durerea aceea nu lăsa loc vinovăției și angoasei Oliviei. În schimb, se purtau cu multă grijă una cu cealaltă, fără să spună nimic, de parcă se temeau că toată lumea s-ar face fărâme dacă și-ar da glas emoțiilor.

În cele din urmă, lucrurile s-au așezat, desigur, dar tot era un subiect despre care evitau să discute.

Asta eufemistic vorbind.

Îi era foarte dor de tatăl ei, chiar și atunci.

— Ți-ai găsit un caz?

Era Ulf, care se materializase în fața ei în felul lui unic de a o face.

— Da.

— Care?

Olivia se uită la dosar.

— Un caz de pe coasta de vest.

— De când?

— Optzeci și șapte.

— De ce l-ai ales pe ăla?

— Tu ai găsit ceva? Sau poate nici n-o să te obosești? Vreau să spun că nu e obligatoriu.

Ulf schiță un zâmbet și se așeză pe bancă.

— Te deranjează dacă mă așez aici?

— Da.

Olivia se pricepea destul de bine să spună ce gândește. În plus, voia să se concentreze asupra cazului pe care tocmai îl alesese.

Cazul la care lucrase tatăl ei.

Era un caz destul de spectaculos, aparent. Åke scrisese un rezumat atât de interesant încât Olivia își dorea să afle mai multe imediat.

Se duse cu mașina la Biblioteca Națională și coborî la subsol, în sala de lectură, unde se găseau toate ziarele vechi pe microfilm. Femeia din spatele teșghelei îi arătă cum să găsească lucruri pe rafturi și ce cititoare de microfilm poate folosi. Totul era aranjat cu meticulozitate. Absolut fiecare ziar din anii cincizeci și până în prezent se găsea pe microfilm. Tot ce trebuia să facă era să aleagă ziarul și anul, să se așeze în fața cititorului și să înceapă.

Olivia începu cu un ziar local de pe insula Nordkoster. *Strömstads Tidning*. Avea data și locul crimei din dosar. Când porni funcția de căutare, nu dură mult până când titlurile umplură ecranul: CRIMĂ MACABRĂ PE ȚĂRMUL INSULEI. Articolul fusese scris de un jurnalist cam entuziast, dar oferea câteva informații precise despre loc și dată.

Era captivată.

Petrecu următoarele ore trecând prin ziarele regionale, *Bohuslänningen* și *Hallandsposten*, apoi lărgindu-și puțin câte puțin aria de căutare. Ziarele din Göteborg. Ziarele de seară cu sediul la Stockholm. Marile cotidiene naționale.

Și luă notițe.

Febril.

Caracteristici majore, dar și detalii.

Cazul chiar atrăsese atenția la nivel național, și asta din mai multe motive. Era o crimă intenționat brutală, victima era o tânără însărcinată, iar făptașii erau necunoscuți. Nu aveau niciun suspect. Nu ieșise la lumină niciun mobil. Nu aveau nici măcar un nume pentru victimă.

De atunci cazul rămăsese un mister nerezolvat.

Olivia deveni cu atât mai fascinată. Atât de caz ca fenomen, dar mai ales de crimă în sine. Avusese loc într-o noapte cu lună în golfulețele din Hasslevikarna de pe insula Nordkoster. O metodă diabolică de a ucide o femeie însărcinată goală.

Cu ajutorul mareei.

Mareea înaltă?

Era pur și simplu tortură, se gândi Olivia. O formă extremă de

înec. Lentă, infernală.

De ce?

De ce această metodă spectaculoasă?

Imaginația Oliviei intră în priză. Existau legături cu cele oculte? Practicanți ai cultului mareelor? Al lunii? Crima avusese loc într-o seară târzie. Să fi fost un fel de sacrificiu? Un ritual? O sectă? Aveau de gând să taie fătul din burta mamei și să-l sacrifice unui zeu al lunii?

Nu, să nu mă las dusă de val, se gândi ea.

Olivia opri cititorul, se lăsă pe spate și se uită la caietul ei plin: un amestec de fapte și speculații, adevăruri și bănuieli și ipoteze mai mult sau mai puțin credibile formulate de diverși reporteri specializați în infracțiuni și criminologi.

Potrivit unei „surse de încredere”, în organismul victimei s-au găsit urme dintr-un drog. Rohypnol. Rohypnol este un clasic drog al violului, se gândi Olivia. Dar nu era în ultimul trimestru de sarcină? Fusesse sedată? De ce?

Potrivit poliției, în dunele de nisip se găsisse un palton de stofă închisă la culoare. Pe haină s-au găsit fire de păr care se potriveau cu ale femeii. Unde erau restul hainelor dacă acela era paltonul ei? Criminalii le luaseră, dar uitaseră paltonul?

Poliția încercase să stabilească identitatea victimei cu ajutorul Interpolului, dar nu ajunsese nicăieri. Straniu că nimănui nu-i lipsea o femeie însărcinată, se gândi ea.

Poliția descria femeia ca având între douăzeci și cinci și treizeci de ani, posibil de origine latino-americană. Ce însemna „de origine latino-americană”? Cât de mare era aria acoperită de această descriere?

Întreaga secvență a evenimentelor fusese urmărită de un băiat de nouă ani identificat de un reporter local ca Ove Gardman. Băiatul fugise acasă și le spusese părinților. Unde se afla el azi? Putea să ia legătura cu el?

Potrivit poliției, femeia era inconștientă, dar încă în viață când părinții lui Gardman au ajuns pe plajă. Au încercat s-o resusciteze, dar când a sosit elicopterul-ambulanță, femeia era moartă. Cât de departe locuia familia Gardman? se întrebă ea. Cât de repede a ajuns elicopterul?

Olivia se ridică în picioare. Creierul îi era zdruncinat de impresii și reflecții. Când încă nu se ridicase de-a binelea, aproape își pierdu echilibrul.

Tensiunea îi scăzuse dramatic.

Se prăbuși în mașina de pe Humlegårdsgatan, din fața bibliotecii, și simți cum stomacul îi protestează. Se ocupă de asta scoțând un baton PowerBar din torpedo. Stătuse multe ore în sala de lectură a bibliotecii și fu destul de surprinsă când își dădu seama cât de târziu era. Timpul pur și simplu dispăruse înăuntru. Olivia aruncă o privire la caiet. Își dădu seama cât de fascinată devenise de cazul vechi de pe plajă. Nu doar fiindcă Arne lucrase la el, asta era un imbold suplimentar, ci pentru toate ingredientele sale remarcabile. Mai presus de toate, un detaliu specific îi rămăsese în minte: poliția nu a stabilit niciodată identitatea femeii ucise. A fost și a rămas necunoscută. În toți acei ani.

Asta o îmboldea pe Olivia.

Voia să afle mai multe.

Dacă tatăl ei ar mai fi trăit, oare ce i-ar fi putut spune?

Își scoase telefonul mobil.

Åke Gustafsson și o femeie la vârsta a doua stăteau afară, pe peluza bine întreținută din fața Academiei de Poliție. Femeia era din România și se ocupa de cateringul facultății. Îi oferii lui Åke o țigară.

— Nu mulți oameni fumează în ziua de azi, spuse ea.

— Nu.

— Probabil din cauza cancerului.

— Foarte posibil.

Apoi fumară.

La jumătatea țigării, telefonul lui Åke începu să sune.

— Sunt Olivia Rønning, bună ziua. Păi, am ales cazul acela din Nordkoster, și aș vrea...

— Mă gândeam eu, o întrerupse Åke, tatăl tău a fost implicat în anchetă...

— Da, dar nu de asta.

Olivia voia să păstreze cele două aspecte separate. Era vorba despre ea și momentul prezent. Nu avea nimic de-a face cu tatăl ei.

În orice caz, nu în ceea ce-l privea pe profesorul ei. Își alesese un proiect și avea de gând să-l facă în felul ei. Așa era ea.

— L-am ales pentru că mi se pare interesant, zise ea.

— Dar destul de dificil.

— Da, de-asta v-am sunat. Aș vrea să mă uit peste documentele reale ale anchetei, unde se găsesc?

— Probabil în arhivele centrale din Göteborg.

— Ah, da? Ce păcat.

— Dar oricum n-ai fi putut să le vezi.

— De ce nu?

— Pentru că e o crimă nerezolvată și încă se află în perioada de limitare. Nimeni nu are acces la o anchetă deschisă dacă nu face parte din echipa de anchetă.

— Da, în regulă... și acum ce fac? Cum pot să fac rost de mai multe informații?

La celălalt capăt se lăsă liniștea.

Olivia stătea la volan cu mobilul la ureche. La ce se gândea profesorul? Văzu o agentă de circulație care se apropia de ea și părea destul de hotărâtă. Mașina era parcată pe un loc rezervat șoferilor cu dizabilități. Nu era o idee bună. Porni motorul tocmai când auzi din nou glasul lui Åke.

— Ai putea încerca să vorbești cu persoana care a condus echipa de anchetă, zise el.

— Îl cheamă Tom Stilton.

— Știu.

— Unde îl găsesc?

— N-am idee.

— La sediul central al poliției?

— Nu cred. Dar ai putea s-o întrebi pe Olsäter, Mette Olsäter, e comisar detectiv. Au lucrat împreună destul de mult, s-ar putea să știe.

— Și atunci pe ea unde o pot găsi?

— La Brigada Națională de Criminalistică, în corpul C.

— Mulțumesc!

Olivia demară chiar sub nasul agentei de circulație.

— *Situation Stockholm!* Ultimul număr! Citiți despre prințesa Victoria și ajutați oamenii fără adăpost!

Glasul Verei Chioara acoperea cu ușurință gălăgia făcută de hoardele de locuitori înstăriți ai elegantului cartier Sofo din sudul Stockholmului care intrau în piață să-și umple pungile cu un amestec de mâncare proastă și lux. Arăta ca o persoană potrivită să urce pe scena Teatrului Național. La fel ca actrița Margaretha Krook când era în floarea vârstei, deși Vera arăta puțin mai șleampătă. Dar avea aceeași privire tăioasă, o prezență impunătoare și o carismă pe care nu aveai cum să nu o observi.

Exemplarele ei se vindeau.

Scăpase deja de jumătate de teanc.

Arvo Pärt nu avusese la fel de mult succes. Nu vindea nimic. Stătea sprijinit de un zid la o oarecare distanță. Nu era ziua lui și nu voia să fie singur. Se uita la Vera cu colțul ochiului. Îi admira forța. Știa multe despre nopțile ei întunecate, cei mai mulți oameni din cercul ei știau. Și totuși, stătea acolo de parcă lumea era a ei. Fără adăpost. Asta dacă nu considerai adăpost o rulotă veche și prăpădită de culoare gri, din anii 1960.

Dar Vera așa o considera.

— Nu sunt fără adăpost.

Asta îi spuse unui client care cumpără o revistă și vru să tragă cu ochiul în lumea scursurilor societății. Pornografie socială?

— Mă aflu între două locuințe.

Ceea ce era parțial adevărat. Era pe lista specială a consiliului „Locuințe înainte de toate”, un proiect politic care avea rolul să dea impresia că îmbunătățește situația persoanelor fără adăpost din oraș. Dacă avea noroc, urma să i se aloce un apartament în toamnă, i se spusese. Un apartament de probă. Dacă se comporta bine, poate avea să-l poată păstra.

Vera avea de gând să se comporte bine.

Întotdeauna se comporta bine. Aproape întotdeauna. Avea rulota și o pensie de invaliditate de puțin peste 5.000 de coroane pe lună. Se descurca cu atât, dar banii nu-i acopereau decât strictul necesar. Pentru orice altceva, trebuia să se ducă să cotoacă prin gunoaie.

Și se descurca OK.

— *Situation Stockholm!*

Între timp mai vânduse trei exemplare.

— Chiar ai de gând să stai aici?

Întrebarea venea de la Jelle. Parcă apăruse din pământ cu cele cinci exemplare ale lui. Se opri destul de aproape de Vera.

— Da? Și ce?

— E locul lui Benseman.

Fiecare vânzător avea locul lui în oraș. Era scris alături de nume pe cartela de plastic pe care o purtau la gât. Pe cartela lui Benseman scria „Benseman/Piața Söder”.

— Benseman n-o să fie aici o vreme, zise Vera.

— E locul lui. Ți-a fost alocat temporar?

— Nu, dar ție?

— Nu.

— Și atunci ce cauți aici?

Jelle nu răspunse. Vera făcu un pas în direcția lui.

— Ai ceva împotrivă să stai aici?

— E un loc bun.

— Da.

— Putem să-l împărțim? întrebă Jelle.

Vera schiță un zâmbet și se uită la Jelle. Genul de privire de care se îndepărta cât de repede putea. Ca în momentul ăla. Se uită în pământ. Vera veni drept lângă el, se aplecă și încercă să-i surprindă privirea de jos în sus. Cam la fel de ușor pe cât ar fi fost să prinzi un păstrăv cu mâna goală. Fără speranță. Jelle se răsuci și o evită. Vera scoase acel hohot aspru de râs care făcu imediat patru familii cu copii mici să se îndepărteze cu cărucioarele lor de firmă.

— Jelle! spuse ea râzând.

Părt se îndepărtă de zid. Se pregătea vreun scandal? Știa că Vera e o femeie temperamentală. Jelle era mai degrabă un factor necunoscut. Se spunea că vine din arhipelag, de undeva de departe. Rödlöga, zisese cineva? Tatăl lui vânase foci! Dar se spuneau atâtea lucruri și toate aveau atât de puțină substanță. Iar în clipa aia presupusul vânzător de foci stătea în fața pieței și se certa cu Vera.

Sau cine știe ce făceau.

— Pentru ce vă certați?

— Nu ne certăm, zise Vera. Jelle și cu mine nu ne certăm niciodată. Eu spun lucrurilor pe nume, iar el se uită în pământ. Nu-i

așa?

Vera se întoarse către Jelle, dar el se îndepărtase deja. Era la cincisprezece metri distanță. Nu avea de gând să se certe cu Vera pe tema locului lui Benseman. Chiar îl dorea în cot unde își vinde revistele Vera. Putea să decidă și singură.

Avea cincizeci și șase de ani și îl dorea în cot de tot și toate.

Olivia își conducea mașina în seara târzie de vară, pe drum spre Söder. Fusese o zi intensă. Începuse prost, Ulf Molin o enervase ca de obicei, dar apoi găsisese cazul acela de crimă. Iar lucrurile mergeau deodată foarte bine. Din mai multe motive. Personale și nu numai.

Orele pe care le petrecuse la Biblioteca Națională lăsaseră urme.

Straniu cum evoluează lucrurile, se gândi ea. Nu își planificase lucrurile așa, în niciun caz. Curând avea să fie în vacanța de vară după un semestru greu și intens. În timpul săptămânii mergea la facultate, iar la sfârșitul săptămânii lucra la centrul de arest preventiv din Kronoberg. După aceea avea de gând să se relaxeze. Reușise să economisească niște bani, cât să se mențină o vreme pe linia de plutire. Un zbor charter last-minute era ideea, în mare. În plus, nu mai făcuse sex de aproape un an. Avea de gând să facă ceva și în privința asta.

Și apoi vine toată treaba asta?

Poate că până la urmă ar trebui să sară peste proiectul cu cazurile de crimă? Era voluntar, corect? Apoi o sună Lenni.

— Da?

Lenni era cea mai bună prietenă a ei din ultimii ani de liceu. O fată care era în derivă și care încerca cu disperare să găsească ceva de care să se agațe ca să nu se ducă la fund. Ca întotdeauna, voia să iasă în oraș, să vadă ce se întâmplă, fiindcă se temea să nu piardă ceva. Stabilise ceva cu patru alți amici ca să nu-l rateze pe Jakob, tipul de care era interesată în momentul respectiv. Citise pe Facebook că el se duce la plajă în Hornstull în seara aia.

— Trebuie să vii și tu! O să fie foarte tare! Ne vedem la Lollo's la opt și...

— Lenni...

— Da?

— Nu pot, trebuie să... am ceva de lucru pentru facultate, trebuie

să mă ocup în seara asta.

— Dar vine și Erik, amicul lui Jakob, și a întrebat de tine de mai multe ori! Și arată demențial! Absolut perfect pentru tine!

— Da, dar nu pot să ajung.

— Livia, cum poți să fii așa o pacoste? Chiar trebuie să ți-o tragi dacă vrei să-ți revii în formă!

— Altă dată.

— Asta zici mereu zilele astea! OK atunci, dar să nu dai vina pe mine dacă pierzi ceva!

— Promit. Sper să iasă totul bine cu Jakob!

— Da, ține-mi pumnii! Pupici și îmbrățișări!

Olivia nu avu timp să spună „îmbrățișări” înainte ca Lenni să închidă. Lenni era deja în drum spre altundeva, un loc cu mai multă acțiune.

Dar de ce spusese „nu” de fapt? Se gândea și ea la băieți înainte să o sune Lenni. Chiar devenise atât de plictisitoare pe cât spunea Lenni? Ceva de lucru pentru facultate?

De ce spusese asta?

Olivia puse niște mâncare proaspătă pentru pisici în castron și goli tăvița cu nisip. Apoi se așeză lângă laptop. O baie i-ar fi plăcut de fapt, dar avea o problemă la scurgere, iar apa refula pe podea când scotea dopul de la cadă și pur și simplu nu se putea ocupa de așa ceva în momentul ăla. Avea să facă ceva în privința asta în ziua următoare. Să pună scurgerea pe lista ei de lucruri de făcut a doua zi. O listă pe care o parcursese în ordine în mare parte din primăvară.

În schimb, deschise Google Earth.

Nordkoster.

Încă era fascinată de posibilitatea de a sta acasă în fața unui ecran și de a coborî aproape până la nivelul ferestrelor clădirilor și locuințelor din toată lumea. Întotdeauna se simțea ca o spioană când făcea asta. Aproape ca un voaior.

Dar observă că simte altceva. Cu cât măsura mai mult imaginile cu insula, cu peisajul, cu drumurile înguste, cu casele, cu cât se apropia mai mult de obiectivul ei, cu atât mai puternic devenea sentimentul. Iar apoi ajunse acolo.

Hasslevikarna.

Golfulețele din partea de nord a insulei.

Aproape ca un estuar, se gândi ea. Încercă să se apropie cât mai mult, iar imaginile erau destul de detaliate. Vedea dunele de nisip de deasupra și plaja. Plaja unde fusese îngropată femeia însărcinată. Era în fața ei, pe ecran.

Gri, granulată.

Începu imediat să-și imagineze unde. Unde fusese îngropată femeia?

Oare acolo?

Sau dincolo?

Unde au găsit paltonul?

Și unde stătea băiatul când a văzut totul? Era acolo, lângă stâncile de pe partea de vest a plajei? Sau pe partea de est? Sus, lângă copaci?

Observă deodată cât de iritată devenise fiindcă nu se putea apropia prea mult. Până jos de tot. Aproape cu tălpile pe plajă.

Să fie acolo.

Dar nu putea. Doar atât reușea. Opri computerul. Urma să se răsfete cu o bere. O bere cum îi propusese Ulf de câteva ori. Dar avea să bea o bere singură, acasă, fără să fie nevoită să se înghesuie în pub cu colegii ei.

Singură.

Oliviei îi plăcea să fie singură. Era complet alegerea ei. Nu avusese niciodată vreo problemă cu băieții, dimpotrivă. Pe toată durata copilăriei și adolescenței, i se confirmase că e atrăgătoare. În primul rând, toate fotografiile alea drăguțe cu ea când era mică, și tonele de filmări de la sărbători făcute de Arne în care micuța Olivia era vedeta. Apoi apărură toate privirile alea admiratoare când păși în lumea mare. O vreme se amuză să poarte ochelari de soare și să-i observe de după lentile pe toți băieții pe care-i întâlnea. Felul în care privirile lor o căutau oriunde s-ar fi dus și nu se dezlipiau de ea până când nu trecea mai departe. Curând deveni obositor. Știa cine e și ce are de oferit. În privința asta. Îi dădea un sentiment de siguranță.

Ea nu trebuia să iasă la vânătoare.

Ca Lenni.

Olivia o avea pe mama ei și avea micul ei apartament. Două camere zugrăvite în alb, cu pardoseală de lemn. Nu era chiar al ei, îl

închiria de la un văr care lucra pentru Consiliul Suedez pentru Export în Africa de Sud. Avea să rămână acolo doi ani. Între timp, ea locuia în apartament. Printre mobilele lui.

Trebuia doar să suporte asta.

Și îl avea pe Elvis, desigur. Motanul care rămăsese după o relație intensă cu un jamaican sexy. Un tip peste care dăduse în Nova Bar pe Skånegatan, mai întâi se simțise surprinzător de excitată, iar apoi se îndrăgostise de el.

Versiunea pe care i-o spusese lui era tocmai invers.

Aproape un an întreg au călătorit și au râs și și-au tras-o, iar el s-a întâlnit apoi cu o fată pe care o știa „de acasă”, după cum a spus el. Iar ea era alergică la pisici. Așa că motanul a rămas pe strada Skånegatan. L-a botezat Elvis după ce jamaicanul s-a mutat de la ea. El îi spusese Ras Tafari, după numele lui Haile Selassie din anii 1930.

Elvis era mai pe gustul ei.

Își iubea motanul aproape la fel de mult cum își iubea Mustangul.

Termină berea.

Era bună.

Când era gata să deschidă încă una se întâmplă să observe conținutul de alcool și își dădu seama că e mult mai tare decât prima și că nu luase deloc prânzul. Nici cina, de altfel. Când se pornea, mâncarea nu mai era o prioritate. Simțea că ar trebui să-i dea stomacului ceva să proceseze, să contracareze senzația ușoară de amețeală din creier. Să iasă și să ia o pizza?

Nu.

Senzația ușoară de amețeală era de fapt destul de plăcută.

Luă a doua cutie de bere în dormitorul mic și se prăbuși pe cuvertura nedesfăcută. O mască lungă și subțire de culoare gri-alburiu era atârnată pe peretele din fața ei. Unul dintre obiectele de artă africană ale vărului ei. Încă nu se hotărâse dacă îi place sau nu. Erau nopți în care se trezea din vreun vis urât și vedea lumina lunii reflectată de gura albă a măștii. Nu era un sentiment prea plăcut. Olivia își lăsă privirea să-i hoinărească spre tavan și deodată își dădu seama că nu își verificase telefonul de câteva ore! Așa ceva nu-i stătea în fire. Mobilul era o parte a ținutei Oliviei. Nu se simțea niciodată complet îmbrăcată dacă nu avea telefonul în buzunar. Îl luă

și-l deschise. Își verifică e-mailurile, mesajele și calendarul și ajunse pe site-ul televiziunii suedeze. Niște știri înainte să ațipească erau numai bune!

„Dar atunci ce aveți de gând să faceți?”

„Nu pot să dezvălui planurile noastre.”

Omul care nu putea să stea și să dezvăluie nimic la știrile de seară se numea Rune Forss și era inspector-șef la poliția din Stockholm, la vreo cincizeci și ceva de ani, bănuia ea. Promise sarcina de a gestiona atacurile repetate asupra boschetarilor. O sarcină care nu-l făcea deloc să sară în sus de bucurie, se gândi ea. Părea să facă parte din școala veche. Partea aceea a școlii vechi care credea că mulți oameni sunt singurii vinovați pentru ce li se întâmplă. Indiferent ce lucruri erau acelea. Mai ales când venea vorba de cei care făceau probleme, și chiar mai ales când venea vorba de oamenii care nu puteau să-i dea bice, să-și găsească un loc de muncă și să se poarte ca toți ceilalți.

Numai ei erau de vină, într-o foarte mare măsură.

Asta cu siguranță nu era o atitudine care li se preda la Academia de Poliție, dar toată lumea știa că există. În rândul unora. Unii dintre colegii Oliviei fuseseră deja infectați de același jargon.

— O să mergeți sub acoperire printre boschetari?

— Sub acoperire?

— Da, să fiți ca unul dintre ei, să vă amestecați printre ei. Ca să-i prindeți pe făptași.

Când Rune Forss înțelese în cele din urmă ce i se cere, parcă îi fu greu să-și ascundă un zâmbet.

— *Nu.*

Olivia închise telefonul mobil.

Dacă ar fi fost o poveste care să-ți încălzească sufletul, atunci una dintre acele persoane fără adăpost ar fi stat pe un scaun simplu la căpătâiul bărbatului grav rănit. Mâinile ei ar fi netezit păturile bărbatului și ar fi încercat să-i ofere o frântură de speranță fragilă. Dar în povestea adevărată, cea care respectă ceea ce s-a întâmplat deja, personalul de la recepția spitalului sunaseră la pază chiar în

clipa în care Vera Chioara traversase holul în drum spre lifturi. Agenții de pază o prinseră din urmă pe un coridor nu departe de salonul lui Benseman.

— Nu aveți voie aici!

— De ce nu? Merg doar să vizitez un amic care...

— Veniți cu noi!

Iar apoi Vera fu scoasă din clădire.

Ceea ce e un mod eufemistic de a spune că oamenii de la pază aproape o luaseră pe sus pe Vera, care protesta, pe lângă oamenii care se uitau lung, prin holul de la intrare și aproape o aruncaseră afară, în stradă. Făcuseră asta într-un mod nenecesar de brutal și profund jenant, în ciuda faptului că Vera își recitase repede toate drepturile omului. Sau propria ei versiune a acestora.

Ieși afară.

În noaptea de vară.

Iar asta marcă începutul lungii ei plimbări până la rulota din pădurea din Solna.

Singură.

Într-o noapte în care niște tineri violenți umblau liberi pe străzi, iar inspectorul-șef Rune Forss adormise comod pe burtă.

2

Femeia care tocmai își vârâse în gură o bucată mare de tort în straturi cu cremă și marțipan avea buze vopsite cu roșu, mult păr cenușiu și creț și „volum”. Așa se exprimase soțul ei la un moment dat: „Soția mea are volum.” Ceea ce însemna că e destul de lată. Un lucru care uneori o făcea să sufere, alteori nu. În perioadele în care suferea, încerca să-și reducă volumul, cu rezultate nu prea ușor de observat. În perioadele în care nu se simțea prost, îi plăcea să fie cine e. În momentul ăla stătea în biroul ei spațios din corpul C de la Brigada Națională de Criminalistică și mânca pe furiș un tort în straturi cu cremă, ascultând pe jumătate un buletin de știri la radio. O companie pe nume MWM, Magnuson World Mining, tocmai câștigase titlul de Compania Suedeză a Anului din Străinătate.

„Vestea a fost întâmpinată astăzi cu proteste de angajare în multe cartiere. Compania a fost criticată aspru pentru metodele sale de extracție a tantalitului în Congo. Directorul executiv al companiei, Bertil Magnuson, le-a transmis următorul mesaj criticilor săi...”

Femeia care mânca tort opri radioul. Era familiarizată cu numele Bertil Magnuson în legătură cu o dispariție din anii 1980.

Își îndreptă privirea către un portret aflat pe marginea biroului. Fiica ei cea mică, Jolene. Fata îi zâmbea, cu un zâmbet neobișnuit și o privire enigmatică. Avea sindromul Down și vârsta de nouăsprezece ani. Draga mea Jolene, se gândi femeia, ce îți pregătește oare viața? Se întindea după ultima bucată de tort când se auzi o bătaie în ușă. Împinse repede tortul după câteva bibliorafturi de pe birou și apoi se întoarse către ușă.

— Intrați!

Ușa se deschise și o femeie tânără aruncă o privire înăuntru. Când se uita la tine, ochiul stâng nu era complet paralel cu dreptul – avea puțin strabism. Părul îi era prins într-un coc negru dezordonat.

— Mette Olsäter? Întrebă cocul dezordonat.

— Despre ce e vorba?

— Pot intra?

— Despre ce e vorba?

Cocul dezordonat părea nesigur dacă asta înseamnă să intre sau nu. Se opri în cadrul ușii, cu ușa pe jumătate deschisă.

— Mă numesc Olivia Rönning și sunt studentă la Academia de Poliție. Îl caut pe Tom Stilton.

— De ce?

— Fac un proiect despre un caz de care s-a ocupat și trebuie să-l întreb câteva lucruri.

— Despre ce caz e vorba?

— O crimă din Nordkoster din 1987.

— Intrați.

Olivia păși înăuntru și închise ușa. Era un scaun în fața biroului lui Olsäter, dar Olivia nu îndrăzni să se așeze. Nu fără să fie invitată. Femeia din spatele biroului nu era doar vizibil masivă, ci avea și o prezență foarte impunătoare.

Comisar detectiv.

— Ce presupune proiectul?

— Cercetăm anchete vechi ale unor crime și examinăm ce s-ar putea face altfel astăzi, cu ajutorul metodelor moderne.

— Un exercițiu pe cazuri nerezolvate?

— Oarecum.

În încăpere se lăsă liniștea. Mette se uită la bucata de tort cu colțul ochiului. Știa că ar putea fi văzută dacă o ruga pe tânără să se așeze pe scaun, așa că o lăsă să stea în picioare.

— Stilton a plecat, zise ea direct.

— Ah, în regulă. Când a plecat?

— E relevant?

— Nu, dar... poate mi-ar putea răspunde la întrebări. Chiar dacă a plecat. De ce a plecat?

— Motive personale.

— Cu ce se ocupă acum?

— N-am idee.

Ca un ecou al lui Åke Gustafsson, se gândi Olivia.

— Știți unde l-aș putea găsi?

— Nu.

Mette Olsäter se uită la Olivia fără să-și miște ochii. Mesajul era clar. Conversația se încheiase din punctul ei de vedere.

— Mă rog, mulțumesc oricum.

Se trezi că face o plecăciune aproape imperceptibilă înainte să se ducă la ușă. La jumătatea drumului, se întoarse către Mette.

— Aveți puțin ceva, niște cremă sau ceva, pe bărbie.

Apoi închise repede ușa în urma ei.

Mette – la fel de repede – își șterse bărbia cu mâna și îndepărtă stropul de cremă.

Ce enervant!

Dar și puțin amuzant, Mårten, soțul ei, avea să râdă pe tema asta diseară. Îi plăceau situațiile jenante.

Dar era mai puțin mulțumită de faptul că Rønning îl căuta pe Tom. Probabil nu avea să-l găsească, dar simplul fapt că îi pomenise numele stârnise niște lucruri în mintea lui Mette.

Nu-i plăcea ca lumea să stârnească lucruri acolo.

Mette era o persoană analitică. O anchetatoare strălucită, cu un intelect foarte activ și o capacitate impresionantă de a face o mulțime de lucruri în același timp. Asta nu era laudă, ci motivele pentru care ajunsese unde se afla în momentul ăla. Una dintre cele mai experimentate anchetatoare de crime din țară. O femeie care își păstra sângele rece când colegii mai emotivi se lăsau cuprinși de sentimente irelevante.

Mette nu făcea niciodată asta.

Dar exista un loc în mintea ei în care puteai stârni niște lucruri. În rare ocazii. Acele ocazii aveau aproape întotdeauna o legătură cu Tom Stilton.

Olivia părăsi biroul lui Mette cu un sentiment de... chiar, ce sentiment? Nu prea știa. De parcă femeii ăleia nu i-ar fi plăcut că ea pune întrebări despre Tom Stilton. Dar de ce? Fusesese responsabil de ancheta crimei din Nordkoster timp de mai mulți ani, iar apoi poliția a închis ancheta. Iar acum el părăsise poliția. Mare lucru. Sigur putea să-l găsească pe Stilton și singură. Sau să renunțe la caz, dacă avea să fie atât de complicat. Dar nu avea să facă asta. Nu încă. Nu atât de ușor. Încă mai existau multe moduri de a obține informații, dacă tot era în sediul poliției.

Unul era Verner Brost.

Iar acum Olivia aproape alerga pe un coridor sumbru de birouri, la câțiva metri în spatele lui.

— Mă scuzați!

Bărbatul încetini puțin. Avea aproape șaiszeci de ani și se îndrepta spre un prânz ușor întârziat. Nu părea să fie în cea mai bună dispoziție.

— Da?

— Olivia Rønning.

Olivia îl prinsese din urmă și întinse mâna. Întotdeauna avea o strângere de mână fermă. La rândul ei, detesta să strângă o mână de consistența unui foitaj danez abia scos din cuptor. Verner Brost era un foitaj danez. De asemenea, era noul șef al grupului responsabil cu cazurile nerezolvate din Stockholm. Un anchetator cu experiență, cu o patină adecvată de cinism și o chemare autentică, per total un funcționar public bun.

— Voiam doar să știu dacă vă ocupați de cazul de pe plajă.

— Cazul de pe plajă?

— Crima din Nordkoster din 1987.

— Nu.

— Sunteți familiarizat cu acest caz?

Brost se uită cu atenție la tânăra femeie insistentă.

— Sunt familiarizat.

Olivia ignoră tonul vizibil precaut.

— De ce nu e pe agenda dumneavoastră?

— Nu e accesibil.

— ...Accesibil? Cum adică...

— Ați luat prânzul, domnișoară?

— Nu.

— Nici eu.

Verner Brost se întoarse pe călcâie și merse în continuare spre Plum Tree, cantina angajaților din clădirea poliției.

Nu profita de poziție, se gândi domnișoara Olivia, și se simți luată de sus, așa cum avea motive să se simtă.

Nu e accesibil?

— Ce vreți să spuneți prin „nu e accesibil”?

Olivia se luase după Brost, cu doi pași în spate. El se îndreptă

spre cantină ca un robot, își puse niște mâncare și o bere pe tavă, apoi își găsi un loc fără să-și piardă din elan. Stătea la o masă mică și se concentra doar pe mâncat. Olivia se așeză în fața lui.

Își dădu seama repede că omul ăla trebuia să consume repede ceva de mâncare. Proteine, calorii, zahăr. Era în mod evident o problemă mai mare.

Așteptă puțin până să spună ce avea de spus.

Nu trebui să aștepte prea mult. Brost se ocupă de aportul alimentar cu o viteză impresionantă și se lăsă pe spate pe scaun cu un râgâit abia ascuns printre buze.

— Ce vreți să spuneți prin „nu e accesibil”? Întrebă ea din nou.

— Vreau să spun că nu avem nicio justificare să deschidem ancheta din nou, zise Brost.

— De ce?

— Cât de multe știi despre genul acesta de lucruri?

— Sunt în semestrul al treilea la Academia de Poliție.

— Cu alte cuvinte, nu știi prea multe.

Dar zâmbi când spuse lucrul ăsta. Se ocupase de nevoile lui fizice. După care își putea permite o scurtă conversație. Poate o convingea să-i facă cinste cu un biscuit cu mentă la cafea.

— Dacă e să ne ocupăm de un caz, o cerință de bază este să putem aplica ceva ce nu s-a putut utiliza până acum.

— ADN? Analiză geografică? Declarații noi ale unor martori?

Totuși știe ceva, se gândi Brost.

— Da, genul ăsta de lucruri, sau dovezi tehnice noi, sau dacă găsim ceva ce au omis în ancheta veche.

— Dar în cazul de pe plajă nu s-a întâmplat așa ceva?

— Nu.

Brost zâmbi cu indulgență. Olivia zâmbi și ea.

— Vreți să vă iau o cafea? Întrebă ea.

— Da, ar fi plăcut.

— Altceva?

— Un biscuit cu mentă ar fi delicios.

Olivia se întoarse repede. Avea următoarea întrebare pe limbă înainte să pună cafeaua pe masă.

— Tom Stilton a fost responsabilul de caz, nu-i așa?

— Da.

- Știți unde aș putea să-l găsesc?
- Nu mai lucrează în poliție, a plecat acum mulți ani.
- Știu, dar mai locuiește în Stockholm?
- Nu știu. O vreme s-a zvonit că s-ar fi mutat în străinătate.
- Ah, în regulă... păcat... atunci o să fie greu să dau de el.
- Într-adevăr.
- De ce a plecat? Nu era atât de bătrân, nu?
- Nu.

Olivia văzu cum Brost amestecă în cafea cu intenția vădită de a-i evita privirea.

- Atunci de ce a plecat?
- Motive personale.

Ar trebui să mă opresc aici, se gândi Olivia. Motivele personale nu erau treaba ei. Nu aveau nicio legătură cu proiectul pentru școală.

Dar Olivia era Olivia.

- Cum a fost biscuitul cu mentă? Întrebă ea.
- Delicios.
- Care au fost motivele personale?
- Nu știi ce înseamnă „personale”?

Biscuitul cu mentă nu a fost chiar atât de delicios, se gândi ea.

Olivia părăsi clădirea poliției de pe strada Polhemsgatan. Era iritată. Nu-i plăcea când se izbea de un zid de cărămidă. Intră în mașină, își scoase laptopul, deschise un motor de căutare și tastă „Tom Stilton”.

Erau listate mai multe articole. Toate aveau câte o legătură cu poliția, cu excepția unuia singur. Un reportaj despre un incendiu la o platformă petrolieră din largul coastei Norvegiei din anul 1975. Un tânăr suedez era celebrat ca un erou fiindcă salvase viața a trei muncitori norvegieni de pe platformă. Suedezul se numea Tom Stilton și avea douăzeci și unu de ani. Olivia descărcă o copie a articolului. Apoi începu să-l caute pe Tom Stilton pe toate site-urile cu adrese și numere de telefon. Nu era în Eniro, registrul național online al adreselor. Nici pe celelalte site-uri nu găsi vreo informație. Niciun rezultat. Nici măcar pe Birthday.se. În glumă, verifică și registrul național al vehiculelor. La fel.

Omul nu exista.

Poate se mutase în străinătate? Cum zisese Brost. Zilele astea putea să stea în Thailanda cu un cocteil alături și să se laude cu anchetele lui criminalistice în fața unor gagici bete. Sau poate nu. Poate avea alte înclinații?

Homosexual?

Nu, nu era ăla.

În orice caz, nu pe vremuri. Atunci fusese însurat cu o singură femeie timp de zece ani. Marianne Boglund, o legistă generalistă, un fel de coordonatoare. Olivia îl găsisese în cele din urmă pe Stilton în registrul căsătoriilor de la autoritățile fiscale.

Acolo era listat.

Cu o adresă, dar fără număr de telefon.

Olivia își notă adresa.

Aproape în partea opusă a lumii, într-un sătuc de coastă din Costa Rica, un bărbat în vârstă stătea și își făcea unghiile cu lac transparent. Se afla pe veranda unei case cu totul remarcabile și numele lui era Bosques Rodriguez. Din locul său de observație, zărea marea într-o parte. În cealaltă, pădurea tropicală urca versantul unui munte. Locuise aici toată viața, în același loc, în aceeași casă remarcabilă. Fusese cunoscut drept „bătrânul proprietar de bar din Cabuya”. Însă în momentul ăla nu mai știa cum îi spune lumea. Rareori se ducea în Santa Teresa, unde se afla barul lui. Era de părere că locul ăla își pierduse sufletul. Probabil era din cauza surfiștilor, și a hoardelor de turiști care veneau și forțau creșterea tuturor prețurilor care puteau fi forțate să crească.

Inclusiv prețul apei.

Bosques schiță un zâmbet.

Străinii beau întotdeauna apă din sticle de plastic pentru care plăteau sume scandaloase și pe care apoi le aruncau. Pe urmă lipeau afișe cu care îndemneau pe toată lumea să aibă grijă de mediul înconjurător.

Dar suedezul uriaș din Mal Pais nu e așa, se gândi Bosques.

Chiar deloc.

3

Cei doi băieți stăteau tăcuți în nisip, sub un palmier sfâșiat de vânt, cu spatele la Oceanul Pacific. La o oarecare distanță de ei stătea un bărbat cu un laptop închis în poală. Stătea pe un scaun simplu de bambus în fața unei clădiri joase cu o fațadă scorjită, în nuanțe de albastru și verde, un fel de restaurant care vindea pește și băutură la ore neregulate.

Deocamdată era închis.

Băieții îl știau pe bărbat. Unul dintre vecinii lor din sat. Întotdeauna fusese amabil cu ei, se juca și se scufunda după scoici. Înțelegeau că trebuie să stea și să facă liniște. Bărbatul purta numai un șort subțire, nimic în partea de sus. Era desculț. Părul lui blond era rar, iar pe obraji foarte bronzăți îi curgeau lacrimi.

— Suedezul uriaș plânge, șopti unul dintre băieți, cu un glas care dispăru în adierea caldă. Celălalt băiat încuviință din cap. Bărbatul cu laptopul plângea. Plângea deja de multe ore. Mai întâi în casa lui din sat, în ultimele ore ale nopții, apoi avusese nevoie de aer și ieșise pe plajă. În clipa aia stătea acolo, cu fața la Pacific.

Și plângea în continuare.

Cu câțiva ani în urmă, ajunsese acolo, în Mal Pais, pe peninsula Nicoya din Costa Rica. Doar câteva case de-a lungul unui drum prăfos de coastă. Marea pe o parte și pădurea tropicală pe cealaltă parte. Nimic la sud; la nord se întindeau Playa Carmen și Santa Teresa și alte câteva sate. Turiștii veneau cu grămadă. Plaje lungi și fantastice, numai bune pentru surfing, cazare ieftină și mâncare și mai ieftină.

Și nimeni nu întreba cine ești.

Ideal, se gândise el la momentul respectiv. Ca să te ascunzi. Ca să o iei de la zero.

Necunoscut.

Cunoscut sub numele de Dan Nilsson.

Rezervele lui de capital abia îl ținuseră pe linia de plutire până când i se oferise un loc de muncă pe post de ghid într-o rezervație naturală din apropiere, Cabo Blanco. Postul i se potrivea mănășă.

Cu ATV-ul lui, ajungea acolo în jumătate de oră, și cu cunoștințele lui destul de decente de limbi străine putea să se descurce cu majoritatea turiștilor care ajungeau la rezervație. La început nu erau prea mulți, mai mulți în ultimul an, iar în perioada aia erau destui cât să-l țină ocupat patru zile pe săptămână. În celelalte trei zile se amesteca printre localnici. Niciodată printre turiști sau surfiști. Nu-i plăcea apa și nu era interesat să se drogheze. Ducea o viață foarte modestă, în majoritatea privințelor, oamenii abia dacă îl observau, un bărbat cu un trecut care urma să rămână în trecut.

Ar fi putut apărea în oricare dintre cărțile lui Graham Greene.

Stătea pe un scaun din bambus cu laptopul pe genunchi și plângea. Cu doi băieți care stăteau și își făceau griji la o oarecare distanță, și care habar nu aveau de ce suedezul uriaș era atât de trist.

— Să-l întrebăm ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Poate a pierdut ceva ce putem să găsim noi?

Dar nu pierduse nimic.

Ajunsese însă la o decizie. În sfârșit. Printre lacrimi, o decizie pe care nu crezuse niciodată că o să fie nevoit să o ia. O făcuse.

Se ridică de pe scaun.

Primul lucru pe care-l scoase fu pistolul, un Sig Sauer. Simți greutatea lui în palmă în timp ce stătea cu ochii la fereastră. Nu voia ca băieții să-l vadă. Știa că îl urmăriseră, păstrând distanța. Întotdeauna îl urmăreau. Stăteau în tufișuri și așteptau. Lăsă pistolul în jos, se duse în dormitor și trase oblonul. Cu oarecare efort, împinse patul de lemn într-o parte, lăsând la vedere pardoseala de piatră. Una dintre lespezi era slăbită, iar el o ridică. Sub lespede se afla o geantă de piele. Ridică geanta și puse pistolul în spațiul gol, apoi lăsă lespede la loc. Observă că acționează cu precizie și eficiență. Știa că nu trebuie să ajungă să devieze, să înceapă să gândească și să riște să se răzgândească. Luă geanta de piele în sufragerie, se duse la imprimantă și ridică o foaie de hârtie A4. Era plină cu un text înghesuit. Puse foaia de hârtie în geantă.

Acolo se aflau deja alte câteva obiecte.

Când ieși din casă, soarele urcase deja peste copaci și îi scălda

veranda simplă. Hamacul se legăna leneș în briza uscată și își dădu seama că o să ridice mult praf pe drum. Foarte mult. Se uită în jurul lui ca să vadă dacă băieții sunt prin preajmă. Plecaseră. Sau se ascunseseră. Odată dăduse peste ei sub o pătură în spatele ATV-ului. Crezând că s-a strecurat un varan, trăsese plapuma cu precauție.

— Ce faceți aici?

— Ne jucăm de-a varanii!

Urcă pe ATV cu geanta într-o mână și porni la drum. Se îndreptă către Cabuya, un sat aflat la o oarecare distanță.

Se ducea să-și viziteze un prieten.

Există case și case și apoi există casa lui Bosques. Iar casa lui Bosques este numai una. Inițial fusese o colibă de pescar, încropită de tatăl lui Bosques, acum o veșnicie. Două camere mici. Apoi familia Rodriguez a crescut, chiar considerabil, și, odată cu sosirea fiecărui bebeluș, tati Rodriguez insista să construiască o mică extensie. În cele din urmă, pentru că nu a mai găsit lemn de proveniență legală, a fost nevoit să improvizeze, după cum se exprima el. A construit cu orice fel de materiale pe care reușea să pună mâna. Plăci de metal și laminate și tot felul de plase, uneori lemn plutitor, și bucăți dintr-o barcă de pescuit naufragiată. Tati Rodriguez își rezervase prova pentru el. O proeminență pe latura sudică unde abia putea să se strecoare (cu oarecare greutate) și unde putea să-și bea mințile cu tot felul de spirtoase proaste și să-l citească pe Castaneda.

Dar acela era moș Rodriguez.

Rodriguez Junior, Bosques, rămăsese singur în casă în cele din urmă. Orientarea lui sexuală nu-i oferise niciun copil, iar ultimul lui iubit murise cu câțiva ani în urmă.

Bosques avea șaptezeci și doi de ani și nu mai auzea cicadele de mulți ani.

Dar era un prieten bun.

— Ce vrei să fac? Cu geanta? zise el.

— Să i-o dai lui Gilberto Lluvisio.

— Dar nu e polițai?

— Ba da, tocmai de-asta, spuse Dan Nilsson. Am încredere în el.

El are încredere în mine. Uneori. Dacă nu mă întorc aici până-n întâi iulie, atunci trebuie să i-o dai lui Lluvisio.

— Și el ce trebuie să facă cu ea?

— Să se asigure că ajunge la poliția suedeză.

— Cum?

— E o hârtie înăuntru pe care scrie cum.

— OK.

Bosques turnă puțin rom în paharul lui Nilsson. Stăteau în fața casei impozante, pe verandă, cum ai putea să-i spui în lipsa unui termen mai bun. Nilsson își clătise gâtul de cea mai mare parte a prafului de pe drum cu apă caldă. Dădu la o parte un roi de insecte și ridică romul la gură. După cum spuneam deja, era un om cu obiceiuri moderate. Bosques fusese destul de surprins când Nilsson l-a întrebat dacă există rom în casă. În clipa aia se uita la suedezul uriaș cu o doză de curiozitate. Era o situație neobișnuită. Nu doar din pricina romului; era ceva legat de toată atitudinea suedezului. Îl cunoștea încă din ziua în care sosise în zonă. Nilsson închiriasse casa surorii lui din Mal Pais și în cele din urmă o cumpărase de la ea. Țsta fusese începutul unei relații strânse și îndelungate. Orientarea sexuală a lui Bosques nu se luase și la Nilsson, nu asta era. Dar ceva din felul în care se comporta suedezul îi plăcea lui Bosques.

Mult.

Nilsson nu lua nimic de-a gata.

Și Bosques la fel. Diverse circumstanțe îl învățaseră să ai grijă de ceea ce ai. Poate să dispară dintr-odată. E bine cât timp ai, dar apoi rămâi cu nimic.

Ca Nilsson.

Era aici. Lucrurile mergeau bine. Curând s-ar putea să nu mai fie deloc prin preajmă, se gândi deodată Bosques.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

— Ceva despre care vrei să vorbim?

— Nu.

Dan Nilsson se ridică și se uită la Bosques.

— Mulțumesc pentru rom.

— *De nada.*

Nilsson rămase în picioare în fața lui Bosques. Destul de mult cât să simtă și Bosques că trebuie să se ridice, iar când fu în picioare, Nilsson îl înconjură cu brațele. Fu o îmbrățișare foarte scurtă, genul pe care o dau mulți bărbați când se despart. Ce era deosebit de data asta e că niciodată nu se mai îmbrățișaseră până atunci.

Și nu aveau s-o mai facă vreodată.

4

Vera Chioara avea un radio. Un mic radio cu tranzistori pe care-l găsisese în gunoaiele dintr-o casă de pe Döbelnsgatan, cu antenă și tot ce-i trebuie. Carcasa era spartă, dar radioul funcționa. Acum o gașcă de oameni fără adăpost stăteau în parcul Glasblåsar și ascultau Radio Shadow, o emisiune făcută de către și pentru oamenii fără adăpost și transmisă timp de o oră pe săptămână. Emisiunea era despre atacurile recente. Sunetul era puțin găjâit, dar toată lumea știa despre ce e vorba. Benseman. Trashkick. Și despre faptul că niște sadici umblau prin oraș și căutau alte victime.

Din rândul lor.

Ca să-i rupă în bătaie și apoi să posteze filmarea pe net.

Erau luați în vizor.

— Trebuie să rămânem uniți!

Muriel strigă asta. Luase ceva ce o scăpa de inhibiții și se gândi să-și spună și ea părerea. Părt și ceilalți patru care stăteau pe bănci o priviră pe Muriel. Să rămână uniți? Cum adică?

— Să ce? Să rămânem uniți?

— Să fim împreună! Ca să nu poată, ca să nu fiți singuri și să le dați ocazia să vă ia la bătaie... când sunteți pe cont propriu... singuri...

Muriel coborî repede vocea când se uitară cu toții la ea. Își îndreptă privirea către pietriș. Vera se apropie de ea și o mângâie pe părul în dungi.

— E o idee bună, Muriel, n-ar trebui să fim singuri. Dacă suntem singuri, ne e frică, și ăștia simt imediat frica. Sunt ca niște câini. Îi adușmecă pe ăia de le e frică, și-i iau la bătaie.

— Exact.

Muriel ridică puțin capul. Într-o altă viață i-ar fi plăcut să o aibă pe Vera ca mamă. O mamă care să o mângâie pe păr și care să-i ia apărarea când lumea se uită la ea. Nu avusese niciodată o mamă așa.

Era prea târziu.

Era prea târziu pentru majoritatea lucrurilor, se gândi Muriel.

— Ați auzit că polițaii au făcut un grup nou ca să-i găsească pe nemernicii ăia?

Vera se uită în jurul ei și văzu că alți câțiva încuviințau din cap. Dar cu puțin entuziasm. Toți cei de pe bănci aveau propriile experiențe cu polițaii, din vremurile vechi și din cele noi, și niciuna dintre experiențele alea nu le dădea vreun motiv să simtă vreun pic de entuziasm. Oare polițaii aveau să dedice mai mult timp protejării oamenilor fără adăpost decât minimul necesar pentru a mulțumi presa? Nu, niciunul dintre ei nu crezu asta, nici măcar o nanosecundă. Cu toții își știau locul pe lista priorităților, și acesta nu era în fruntea listei.

Nu era nici măcar în coada listei.

Era pe dosul unui șervețel de kebab cu care Rune Forss se ștersese la gură.

Atâta știau și ei.

Amfiteatrul de la Academia de Poliție era aproape plin. Era ultima zi a semestrului de primăvară și aveau câțiva oaspeți de la SKL, Laboratorul Național de Științe Criminalistice din Linköping. O prelegere despre tehnici și metodologii speciale.

O prelegere lungă. Cu pauze pentru întrebări.

— Au existat cereri să luăm mai multe probe ADN, ce părere aveți despre asta?

— Credem că e un lucru pozitiv. În Anglia se iau probe și de la spărgătorii de locuințe, ceea ce înseamnă că au o enormă bază de date ADN națională la dispoziție.

— Și noi de ce nu facem asta?

Întrebarea venea de la Ulf, ca de obicei.

— Problema, dacă vrem să o vedem ca pe o problemă, o reprezintă legile noastre cu privire la intimitate. Nu ni se permite să creăm acest gen de bază de date.

— De ce?

— Integritate personală.

Continuă așa timp de câteva ore. Când subiectul ajunsese la cele mai noi evoluții în privința analizei ADN, Olivia deveni deosebit de atentă. Puse chiar și o întrebare, ceea ce Ulf observă cu un zâmbet abia schițat.

— Se poate stabili paternitatea pe baza ADN-ului unui făt?

— Da.

Era un răspuns simplu și venea de la una dintre conferențiere, o roșcată într-o rochie gri-albăstrui cu o croială simplă. O femeie care îi atrăsese atenția Oliviei încă de când fusese prezentată.

Numele ei era Marianne Boglund, legist generalist la SKL.

Nu avu nevoie de prea multe secunde până să-i pice fisa, dar când se întâmplă, Olivia se trezi că se gândește: Uau. Aia era femeia care fusese măritată cu Tom Stilton.

Stătea acolo sus, lângă podium.

Olivia se întrebă dacă ar trebui să riște. Abia cu o zi în urmă verificase adresa indicată pentru familia Stilton. Nu mai era niciun Stilton acolo.

Hotărî să riște.

La două și un sfert, cursul se termină. Olivia o văzuse pe Marianne Boglund intrând după profesorul ei, Åke Gustafsson, în biroul lui după prelegere. În clipa aia Olivia stătea în fața ușii pe coridor și aștepta.

Și aștepta.

Să bată la ușă? Oare ar fi fost puțin cam băgăreață? Dacă făceau sex înăuntru?

Bătu la ușă.

— Da.

Olivia deschise ușa, își ceru scuze pentru deranj și întrebă dacă ar putea să discute un minut sau două cu Marianne Boglund.

— Doar o clipă, zise Åke.

Olivia încuviință și închise ușa din nou. Nu făceau sex. De unde îi venise ideea? Prea multe filme? Sau fiindcă Boglund era o femeie vizibil atrăgătoare, iar Åke Gustafsson avea sprâncenele alea?

Marianne Boglund ieși pe hol și întinse mâna.

— Cu ce te pot ajuta?

Strângerea ei de mână era fermă și uscată, privirea foarte oficială, nu prea era o femeie care să aibă o legătură strânsă cu propriile emoții. Olivia regreta deja ce făcea.

— Încerc să dau de Tom Stilton, spuse ea.

Niciun sunet. Cu siguranță nicio legătură cu emoțiile.

— Nu găsesc nicio adresă, nimeni nu știe unde se află, voiam doar să întreb dacă se întâmplă cumva să știți unde l-aș putea găsi.

— Nu.

— E posibil să se fi mutat în străinătate?

— N-am idee.

Olivia încuviință scurt, îi mulțumi iute, se întoarse și porni pe coridorul lung. Marianne rămase pe loc. Privirea ei o urmărea pe tânăra femeie. Deodată făcu câțiva pași după ea, apoi se opri.

Răspunsul lui Marianne Boglund se rostogoli în mintea Oliviei. Auzise același răspuns de mai multe ori de la oameni diferiți. Un răspuns practic, în mod evident. Cel puțin când venea vorba de Stilton. Se simțea cam descurajată.

Și se purtase cam rău.

Intrase în sfera privată a unor oameni, era conștientă de asta. Boglund avusese cu siguranță proverbialul pai în ochi când auzise numele lui Stilton. Iar paiul ăla nu era absolut deloc treaba Oliviei.

Ce naiba încerca să facă?

— Ce încerci să faci?

Nu era vocea ei interioară care prinsese viață. Era, desigur, Ulf. O prinsese din urmă pe drumul spre mașină și-i zâmbi.

— Ăăă, ce?

— ADN-ul unui copil nenăscut? De ce ai vrut să știi asta?

— Curiozitate.

— E vorba de cazul Nordkoster?

— Da.

— Despre ce e?

— O crimă.

— Olivia, m-am prins.

N-o să mai spună altceva, gândi Ulf, ca de obicei.

— De ce ești întotdeauna așa de secretoasă? zise el.

— Așa sunt?

— Da.

Olivia fu luată prin surprindere. Atât de natura personală a întrebării, cât și de întreaga situație stânjenitoare. Ce voia să spună cu „secretoasă”?

— Ce vrei să spui?

— De ce te fofilezi mereu cumva, ai vreo scuză sau...

— Cu berile, adică?

— Da, și asta, dar nu urmărești niciodată firele. Pui întrebări și primești răspunsuri și apoi ai plecat.

— O, chiar așa?

Ce voia Ulf? Întreba și primea răspunsuri, și pleca?

— Păi, presupun că așa sunt, zise ea.

— Așa se pare.

Olivia ar fi putut să intre pe pilot automat și să demareze, dar dintr-odată îi veni în minte Molin senior. Ulf era fiul unuia dintre cei mai buni oameni din Brigada Națională de Criminalistică, Oskar Molin. Cea ce nu era tocmai vina lui. Inițial, asta o enervase puțin pe Olivia. Nu prea știa de ce. Poate era o bănuială că Ulf are un oarecare avantaj față de ceilalți colegi. Ceea ce era o prostie, desigur. Trebuia să facă aceleași lucruri și să ia aceleași note ca toți ceilalți. În plus, probabil se puneau mai multă presiune pe el acasă. Dar, desigur, probabil o să aibă mai multe posibilități de avansare. Cu un tată care îl poate ajuta să treacă pragurile cele mai înalte.

Dar ce naiba?

— Păstrezi legătura cu tatăl tău? Întrebă ea.

— Da, normal. De ce întrebi?

— Caut un detectiv în vârstă care nu mai lucrează în poliție și nimeni nu pare să aibă vreo idee unde s-ar putea afla. Tom Stilton. Mă gândeam că tatăl tău s-ar putea să știe ceva.

— Stilton, ai zis?

— Da, Tom.

— O să întreb.

— Mulțumesc.

Olivia urcă în mașină și plecă.

Ulf rămase pe loc și scutură puțin din cap. O tipă dificilă. Nu înțepată, dar dificilă. Mereu păstra distanța. Încercase să o convingă să vină cu el și cu alți colegi din grupă într-un tur al puburilor, dar nu, ea avea întotdeauna câte o scuză. Trebuia să învețe, să se ducă la sală, să facă lucruri pe care le face toată lumea și tot are timp să bea o bere. Puțin secretoasă, se gândi Ulf. Dar drăguță, cu puțin strabism, cu buze pline și frumoase, umerii mereu drepti, nemachiată.

El nu avea de gând să renunțe.

Nici Olivia. Nici în privința cazului de pe plajă, nici a detectivului dispărut. Poate exista o legătură aici? Oare descoperise ceva și a fost oprit și gonit în străinătate? Și de ce ar face asta? A plecat din motive personale, nu-i așa? Oare ăsta era paiul din ochiul lui Boglund?

Olivia observă că se lasă dusă de val. ăsta era dezavantajul că se născuse cu imaginație bogată și crescuse cu niște părinți care rezolvau intrigi la masa din bucătărie. Întotdeauna căuta o conspirație. O legătură.

O enigmă la care putea reflecta până să adoarmă.

Mașina albă ieși pe șoseaua Klarastrand. Muzica din căștile ei era înfundată și sugestivă, de data asta erau Deportees. Oliviei îi plăceau versurile cu mesaj.

Când trecu pe lângă dealul cu toate crescătoriile de iepuri zâmbi. Acolo tatăl ei încetinea întotdeauna și-i arunca o privire în oglinda retrovizoare.

— Câți sunt azi?

Iar micuța Olivia îi număra cât de repede era în stare.

— Șapțișpe! Văd șapțișpe!

Olivia își suprimă amintirea și apăsă pe accelerație. Traficul era surprinzător de lejer. Sigur, începuse vacanța, se gândi ea. Lumea pleca la țară. Asta o făcu să se gândească la vechea lor casă de vacanță de pe insula Tynningö. Casa familiei, unde își petrecuse verile când era mică, împreună cu Maria și Arne și o idilă bine protejată. Un lăcușor interior, raci, o școală de înot și viespi.

Arne nu mai era, și nici racii. Nu mai erau decât ea și mama ei. Și casa familiei. Care era atât de puternic asociată cu Arne, cu felul în care își făcea de lucru reparând casa, cu pescuitul lui și cu lucrurile nefârșite pe care le inventa întotdeauna seara. Acolo era un alt fel de tată. Un tată al fiicei, unul care avea timp și loc pentru orice nu-și găsea niciodată locul în casa lor profesională, cum îi spunea Olivia casei din Rotebro, unde crescuse. O casă în care totul se făcea într-un mod planificat și ordonat și „Nu acum, Olivia, discutăm mai târziu”. La casa de vacanță era întotdeauna invers.

Dar Arne nu mai era acolo. Doar mama ei, Maria, și nu era chiar

la fel. Pentru Maria, casa părea să fie aproape o povară. Ceva de care trebuia să aibă grijă tot timpul, astfel încât, dacă ar fi putut s-o vadă Arne să nu-i fie rușine. Dar cum să o vadă? Era mort, nu? Nu îl interesase niciodată dacă vopseaua de pe fațadă începe să se cojească. Dar Mariei îi păsa. Uneori, Olivia avea impresia că e ceva nevrotic în asta. Că Maria se simte obligată să trudească acolo ca să țină alte lucruri la distanță. Poate ar trebui să încerce să discute despre asta? Poate ar trebui...

— Da?

Îi sună mobilul.

— Bună, sunt Ulf.

— Bună.

— Am vorbit cu tata. Despre tipul ăla, Stilton.

— Deja? Grozav. Mersi! Și ce-a zis?

— N-are idee... așa a zis.

— OK. Deci nu știe unde l-aș putea găsi pe Stilton?

— Nu, dar cunoaște cazul ăla de pe Nordkoster.

— Ah, în regulă.

Apoi se lăasă liniștea. Olivia ieșea în clipa aia de pe șoseaua Klaraberg și urca rampa spre Centralbron. Ce altceva să mai spună? Mulțumesc? Pentru ce? Iar „n-am idee”?

— Dar mersi oricum.

— Cu plăcere. Dacă ai nevoie de ajutor cu altceva, nu trebuie decât să suni.

Olivia închise.

Sora lui Bosques îl dusesese pe Dan Nilsson până în Paquera, pe cealaltă parte a insulei. De acolo, el a luat feribotul până la Puntaneras și apoi a mers cu taxiul până la San José. Scump, dar nu voia să riște să piardă avionul.

Coborî din taxi la Juan Santamaria, aeroportul internațional din San José. Nu avea bagaje. Afară era foarte cald și umed. Cămașa lui subțire avea urme de transpirație aproape până în talie. La o oarecare distanță, turiștii abia sosiți ieșeau în valuri din aeroport și erau încântați de căldură. Costa Rica! Erau în sfârșit aici.

Nilsson se duse în terminalul de plecări.

— La ce poartă e?

- Șase.
- Unde e controlul de securitate?
- Acolo.
- Mulțumesc.

Se duse către controlul de securitate. Nu mai călătorise niciodată în direcția asta, doar venise în țară. Cu foarte mult timp în urmă. În momentul ăla era pe picior de plecare. Încerca să rămână în propriul clopot de sticlă. Pur și simplu așa trebuia. Nu trebuia să-și îngăduie să gândească. Să nu se gândească la mai mult de o etapă odată. Întâi era etapa securității, apoi venea etapa porții, iar după aceea avea să fie la bord. Odată ajuns acolo, asta era. Apoi nu mai conta neapărat dacă începe să crape puțin, putea să facă față. La sosire, urma să înceapă următoarea etapă.

Etapă suedeză.

Se răsuci și se zvârcoli pe locul lui din avion.

Exact cum bănuise că o să se întâmple, se simțea ca un balon dezumflat în avion. Colțurile ascunse deveneau vizibile, iar trecutul se scurgea afară.

Puțin câte puțin.

După ce echipajul profesionist și plăcut termină de servit, iar luminile fură reduse în intensitate în avion, adormi.

Sau cel puțin așa credea.

Dar ceea ce se petrecea în creierul lui în starea aia asemănătoare visării nu se prea putea numi „somn”. Mai degrabă „tortură”. Cu ingrediente dureros de tangibile.

O plajă, o crimă, o victimă.

Totul se învârtea în jurul acestor lucruri.

Și totul trebuie să se învârtă în jurul lor.

Olivia se apucase să repare scurgerea din podeaua băii. Cu o senzație tot mai puternică de greață și cu ajutorul unei periute de dinți și al unei șurubelnițe împrumutate, pescuise un cânat gras negru-cenușiu de vreo douăzeci de centimetri lungime. Un cânat de fire de păr care blocase efectiv supapa din scurgerea din podea. Se simți și mai îngrețoșată când își dădu seama că o parte din păr probabil nu era al ei. Trebuie să se fi acumulat de-a lungul anilor.

Ținând cârnatul de păr la un braț distanță, îl duse până la coșul de gunoi și apoi legă punga de plastic de îndată ce depozită acolo povara. Aproape simțea că ar putea prinde viață.

Urma să-și deschidă e-mailurile.

Spam. Spam. Spam. Și apoi îi sună mobilul.

Era mama ei.

— Ești trează deja, nu? întrebă ea.

— E opt jumate.

— Cu tine nu știu niciodată.

— Ce e?

— La ce oră să te iau mâine?

— Să ce?

— Ai cumpărat bandă de protecție?

Ah, asta însemna Tynningö. Da, normal. Maria o sunase cu câteva zile în urmă și-i explicase că e timpul să se ocupe de partea înșorită a casei, unde fațada avea cel mai mult de suferit. Arne îi acordase întotdeauna o atenție deosebită. Planul era să o revopsească la sfârșitul săptămânii. Nu întrebese dacă Olivia are alte planuri. În lumea Mariei nu ai alte planuri dacă ești fiica Mariei, și Maria are planuri.

În acel sfârșit de săptămână aveau să revopsească latura aia a casei.

— Nu pot.

Olivia își frunzări repede calendarul din minte căutând o scuză.

— Cum adică nu poți? Ce nu poți?

Cu o fracțiune de secundă înainte ca mama ei să-și dea seama că blufează, zări dosarul de lângă laptop. Cazul de pe plajă.

— Trebuie să mă duc la Nordkoster în weekendul ăsta.

— Nordkoster? De ce te-ai duce acolo?

— E, ăăă... e o chestie de la facultate, un proiect.

— Și nu poți să-l faci weekendul viitor?

— Nu, faza e... mi-am rezervat deja biletul de tren.

— Dar sigur poți...

— Și știi care e proiectul? E un caz de crimă la care a lucrat tata!

În anii optzeci! Ciudat, nu-i așa?

— Ce e ciudat?

— Că e același caz.

— A lucrat la multe cazuri.

— Da, știu, dar chiar și așa.

Restul conversației nu dură mult. Maria păru să înțeleagă că nu o poate forța pe Olivia să meargă la casa lor de vacanță. Așa că întrebă ce mai face Elvis, apoi închise imediat după ce Olivia îi răspunse.

Olivia deschise repede pe laptop site-ul cu rezervări de bilete de tren.

Jelle îi evitase pe ceilalți toată ziua. Vânduse câteva exemplare din revistă. Vizitase cantina Noua Comunitate de pe strada Kammakargatan. Își luase niște mâncare ieftină. Evitase oamenii. Evita oamenii cât de des putea. Cu Vera se putea împăca, și poate și cu încă vreo doi oameni fără adăpost, dar altfel evita complet contactul cu ceilalți. Cum făcea deja de câțiva ani. Își crease un clopot de sticlă al singurătății. Izolare, atât fizic, cât și psihic. Își găsisese un vid interior în care încerca să-și păstreze echilibrul. Un vid care fusese golit de tot ce se petrecuse în trecut. De tot ce se petrecuse în trecut, și de tot ce nu se putea schimba vreodată. Avea probleme psihice, avea și un diagnostic, lua medicamente ca să-și țină psihozele sub control. Ca să poată funcționa – mai mult sau mai puțin. Sau să supraviețuiască, se gândi el, era mai degrabă o chestiune de supraviețuire. Să reușească să supraviețuiască de când se trezea dimineața până când adormea seara. Având cât mai puțin contact cu restul lumii.

Și cât mai puține gânduri cu putință.

Gânduri despre cine fusese în trecut. Într-o altă viață, într-un alt univers, înainte să vină primul fulger. Cel care i-a distrus orice posibilitate de a avea o viață normală, și care a stârnit o reacție în lanț, de la o cădere nervoasă la haos și în cele din urmă la prima psihoză. Și infernul ce a venit în urma ei. Cum s-a transformat într-un om cu totul diferit. Un om care a distrus succesiv și deliberat toate rețelele sociale pe care le avea. Ca să se poată scufunda. Să renunțe.

Să renunțe la tot.

Asta a fost acum șase ani, în sens formal. Pentru Jelle fusese cu mult mai mult timp în urmă. Pentru el, fiecare an care trecuse

reuşise să şteargă toate conceptele normale de timp. Se găsea într-un nimic atemporal. Lua reviste, vindea reviste, mânca uneori, căuta locuri rezonabile unde să doarmă. Locuri unde să fie lăsat în pace. Unde nimeni nu se certa sau cânta sau visa coşmaruri zgomotoase şi înfiorătoare. Cu ceva timp în urmă găsisese o colibă veche de lemn, cu o parte din acoperiş prăbuşit, era pe un drum neumblat, la ceva distanţă de oraş.

Era un loc în care putea să moară, când avea să vină vremea.

Se îndrepta spre acel loc.

Ecranul televizorului era montat pe perete, într-o cameră mobilată auster. Un ecran destul de mare. Atunci puteai să-ţi cumperi un ecran de 106 cm la un preţ de nimic. Mai ales dacă nu aveai pretenţii în legătură cu locul de unde îl cumperi. Aşa fusese obţinut acel televizor, televizorul la care se uitau doi tineri cu jachete cu glugă. Unul dintre ei trecea cam febril de la un canal la altul. Deodată, celălalt reacţionează.

— Hei! Uite!

Băiatul cu telecomanda ajunsese pe un canal unde un bărbat era bombardat cu şuturi.

— Şmecher, e tipu' ăla din parc! E filmu' nostru!

Câteva secunde mai târziu, pe ecran apăru o prezentatoare care începu un program de actualităţi care înlocuise altceva în ultima clipă.

„Aţi urmărit un scurt fragment din una dintre filmările controversate care prezintă violenţă extremă pe site-ul Trashkick. Vom discuta subiectul în cele ce urmează.”

Făcu un gest cu braţul către culise.

„Avem aici o jurnalistă cunoscută care scrie de mulţi ani despre probleme sociale majore: droguri, escorte, trafic... Acum lucrează la o serie de articole despre violenţă şi tineri – Eva Carlsén!”

Femeia care intră în studio era îmbrăcată în jeanşi negri şi un

sacou negru cu un tricou alb pe dedesubt. Părul ei blond era prins, iar tocurile rezonabil de înalte purtau un corp în formă. Se apropia de cincizeci de ani și știa ce face. Își făcea simțită prezența fără niciun efort.

Carlsén se așează pe un fotoliu din studio.

„Bine ați venit. Acum câțiva ani ați scris o carte care a atras foarte multă atenție; era un raport cu privire la așa-numitele «servicii de escortă» din Suedia, «escorta» fiind un eufemism pentru «prostituția de lux», dar acum vă concentrați asupra violenței juvenile. Aceasta e introducerea seriei dumneavoastră de articole...”

Prezentatoarea ridică un ziar.

„Sentimentul de anxietate este mama răului, iar violența este strigătul de ajutor al unui copil care a luat-o pe calea greșită. Anxietatea este terenul fertil al violenței juvenile lipsite de sens pe care o vedem astăzi. Anxietatea devine tot mai răspândită într-o societate în care nu ești necesar nimănui.”

Prezentatoarea lăasă ziarul în jos și se uită la Carlsén.

„Cuvinte dure. Chiar e atât de gravă situația?”

„Da și nu. Când scriu «violența juvenilă lipsită de sens», mă refer, desigur, la o violență specifică, agresorii sunt indivizi specifici, într-o măsură limitată. Nu spun că toți tinerii săvârșesc acte de violență, în general; din contră, mă refer la un grup destul de mic.”

„Cu toate acestea, cu toții am fost șocați de filmările care au fost publicate online, în care oameni fără adăpost au fost bătuți cu bestialitate. Cine sunt ei, oamenii care fac aceste lucruri?”

„Sunt copii afectați, copii abuzați, copii care nu au avut ocazia de a-și dezvolta empatia – fiindcă au fost dezamăgiți de lumea adulților. Acum reacționează la experiența de a fi

fost abuzați și își revarsă furia asupra oamenilor despre care cred că sunt și mai lipsiți de valoare decât ei înșiși, în acest caz, oamenii fără adăpost.”

— La dracu', mănâncă căcat!

Băiatul cu jacheta de culoare verde-închis fu cel care reacționează. Amicul lui se întinse după telecomandă.

— Stai așa! Vreau să aud.

Pe ecran, prezentatoarea scutură ușor din cap.

„Și atunci cine e de vină?” întreabă ea.

„Cu toții suntem de vină. Fiecare dintre noi care a creat o societate în care tinerii pot ajunge atât de departe de plasele lor de siguranță încât devin inumani.”

„Și cum putem remedia situația, după părerea dumneavoastră? Este posibil să o remediem?”

„Este o chestiune politică, e vorba de modul în care societatea face uz de resursele pe care le are. Eu nu pot decât să descriu ceea ce se petrece, de ce se petrece și la ce se ajunge.”

„Filmări respingătoare publicate pe internet?”

„Printre altele.”

În acel moment, tânărul apăsă butonul telecomenzii. Când o lăasă jos pe masă, pe antebraț îi puteai vedea un mic tatuaj.

Două litere într-un cerc: PL.

— Cum o cheamă pe curva aia? întreabă amicul lui.

— Carlsén. Tre' s-o ștergem în Årsta chiar acum!

Edward Hopper ar fi pictat-o dacă ar mai fi trăit, și dacă ar fi fost suedez, și dacă s-ar fi aflat la est de Stockholm într-o zonă împădurită de lângă lacul Jarla, în seara aia.

Ar fi pictat scena aceea.

Ar fi captat lumina de la singurul felinar îngust, cocoțat pe un stâlp de metal, felul în care lumina galbenă difuză cade pe drumul lung și părăsit, pe asfalt, pe deșertăciune, umbrele de un verde șters din pădure, iar la marginea câmpului de lumină, silueta solitară – un

bărbat. Epuizat, înalt, ușor cocoșat, care poate intra în câmpul de lumină, poate nu... Ar fi fost mulțumit de pictură.

Sau nu.

Poate ar fi fost deranjat de felul în care modelul lui a deviat deodată de la drum și a dispărut în pădure. Lăsând în urmă, spre dezamăgirea artistului, un drum părăsit.

Modelul care dispăruse nu dădea doi bani pe niciuna dintre variante.

Se îndrepta către coliba lui de noapte. Coliba cu acoperișul parțial prăbușit din spatele unei construcții care fusese odinioară un depozit de mașini mari. În care avea un fel de acoperiș care să-l apere de ploaie, ziduri care să-l apere de vânt, o podea care să-l apere de frigul mușcător. Nu avea lumină, dar la ce să-i trebuiască? Știa cum arată înăuntru. Dar cum arăta el însuși, asta era ceva ce uitase cu niște ani în urmă.

Dormea acolo.

În cel mai bun caz.

Dar în cele mai rele momente, ca în seara aia, venea. Tocmai ce nu voia să vină. Nu era vorba de șobolani sau gândaci, sau păianjeni, din punctul lui de vedere, animalele puteau să se târască în voia lor. Era ceva care venea dinăuntru lui.

Din ceea ce se petrecuse cu mult, mult timp în urmă.

Iar asta era un lucru căruia nu-i putea face față.

Nu-l putea omorî cu o piatră, nici să-l sperie cu mișcări bruște. Nu putea nici măcar să-l omoare urlând. Deși încerca, și în seara aia, încerca să urle și să alunge ceea ce se insinua, dar știa că e în zadar.

Trecutul nu-l poți uide cu urlete.

Nici măcar dacă urli o oră încontinuu. Doar îți distrugi corzile vocale. După ce faci asta, te folosești de absolut ultimul lucru de care vrei să te folosești, fiindcă, deși știi că ajută, te și distruge în același timp.

Iei medicamente.

Haldol și Stesolid.

Care ucid ceea ce se insinuează și care reduc urletele la tăcere. Și care mutilează încă o bucățică din demnitatea ta.

Apoi îți pierzi cunoștința.

5

Golful avea aceeași formă ca atunci. Stâncile stăteau unde stătuseră întotdeauna. Plaja urma un arc larg de-a lungul aceleiași margini dese de pădure. La reflux, era încă destul de uscată până departe, chiar până la mare. În privința asta nu se schimbaseră nimic în Hasslevikarna, douăzeci și trei de ani mai târziu. Încă era un loc frumos și liniștit. Oricine venea acolo să se simtă bine nu și-ar fi închipuit cu ușurință ce s-a întâmplat atunci.

Chiar acolo, în noaptea aceea în care a venit marea înaltă.

Ieși din terminalul de sosiri al aeroportului Landvetter din Göteborg îmbrăcat într-o jachetă scurtă de piele și jeanși negri. Se schimbaseră în toaletă. Nu avea bagaj și se duse drept la stația de taxiuri. Un imigrant care arăta de parcă ar fi preferat să fie în pat ieși din primul taxi și deschise una dintre ușile din spate.

Dan Nilsson urcă în mașină.

— La Gara Centrală.

Urma să ia trenul de-a lungul coastei, până la Strömstad.

Se simțea de îndată ce *Kostervåg* ieși de la adăpostul golfului. Feribotul mare și roșu simțea marea agitată. Devenea tot mai rău cu fiecare milă nautică parcursă. Toată Marea Nordului se împingea acolo în țarm. Când vântul atinse nouă, zece metri pe secundă, Oliviei începu să i se întoarcă stomacul pe dos. De obicei nu avea rău de mare. Mersese mult cu barca părinților ei, în special în arhipelagul Stockholm, dar chiar și acolo se puteau stârni vânturi puternice. Reacționa doar când marea se umfla și valurile creșteau.

Ca atunci.

Avusese grijă să știe unde se află toaleta. Pe stânga, vizavi de sala de mese. Traversarea nu avea să dureze prea mult, așa că trebuia să se descurce. Își cumpărase o cafea și un rulou cu scorțișoară, lucru care se face de obicei pe un astfel de feribot, și se așezase lângă una dintre ferestrele mari. Era curioasă să vadă cum arată arhipelagul pe coasta de vest, atât de diferită de coasta de est, unde locuia ea. Stâncile erau joase, tocite, întunecate.

Periculos, se gândi ea, când văzu cum se sparg valurile într-un recif abia vizibil la oarecare distanță.

Dar căpitanul probabil vedea așa ceva zi de zi, se gândi ea. Trei drumuri dus-întors în fiecare zi de iarnă, și cel puțin douăzeci atunci. În iunie. Olivia își întoarse privirea înăuntru feribotului. Salonul era destul de plin, deși era dimineață devreme. Insularii care se întorceau acasă de la tura de noapte din Strömstad. Turiștii care se îndreptau spre prima vacanță de o săptămână. Și doar câțiva vizitatori de o zi.

Ca ea.

Mă rog, aproape.

Ea urma de fapt să stea o noapte pe insulă. Nu mai mult. Rezervase o cabană într-un mic sat de vacanță din mijlocul insulei. Destul de scumpă, la urma urmei, era în plin sezon. Se uită din nou pe geam. În depărtare zărea o fâșie întunecată de coastă și își dădu seama că probabil e Norvegia. Atât de aproape? se întrebă ea, iar în aceeași clipă îi sună telefonul. Era Lenni.

— Faci lumea să creadă că ai murit! N-ai mai intrat online de-o viață! Unde naiba ești?

— Pe drum spre Nordkoster.

— Și asta unde e?

Lenni nu era prea bună la geografie, abia ar fi putut însemna Göteborg pe o hartă mută. Dar avea alte talente. Printre ele se număra ceea ce urma să-i împărtășească Oliviei. Totul mersese ca uns cu Jakob, în momentul ăla erau practic un cuplu și planificau să meargă împreună la marele festival Pace & Iubire.

— Erik s-a dus acasă cu Lollo, acolo la Strand, dar mai întâi a întrebat de tine!

O, ce drăguț, se gândi Olivia, măcar am fost prima alegere.

— Și ce faci acolo? Pe insula aia. Ai cunoscut pe cineva?

Olivia explică puțin, nu tot, fiindcă știa că interesul lui Lenni față de activitatea ei de la facultate e limitat.

— Stai așa, că sună la ușă! o întrerupse Lenni. Trebuie să fie Jakob! mai vorbim, Livia! Sună-mă când te întorci!

Lenni închise tocmai când feribotul se apropia de brațul dintre insulele Koster.

Feribotul trase la cheiul de vest de pe partea de sud-est a insulei

Nordkoster. Lângă chei erau parcate câteva motorete omniprezente pentru transport de mărfuri. Sosiseră primele livrări ale zilei.

Iar Olivia era una dintre ele.

Păși pe chei și simți cum i se mișcă sub picioare. Aproape își pierdu echilibrul și avu nevoie de câteva clipe să-și dea seama că digul nu se mișcă. Ea se clătina de fapt.

— Grea traversarea?

Femeia care întreba se apropia pe Olivia. O femeie în vârstă, cu părul cărunt, care purta o haină de ploaie neagră și lungă și care avea un chip care stătuse îndreptat spre mare cea mai mare parte a vieții sale.

— Puțin.

— Eu sunt Betty Nordeman.

— Olivia Rønning.

— N-ai bagaj?

Olivia ținea în mână o geantă sport și se gândi că și ăla e cu siguranță un fel de bagaj. Nu avea să stea decât o noapte.

— Doar ăsta.

— Ai un schimb de haine acolo?

— Nu. Un schimb de haine?

— Simți și tu, vântul bate dinspre mare și o să fie și mai rău, iar dacă vine și ploaia, atunci poate să fie iadul pe pământ aici. N-ai de gând să stai în cabană tot timpul, nu?

— Nu, dar am un pulover în plus.

Betty Nordeman scutură ușor din cap. Niciodată nu învață, zilele astea, ăștia de pe continent. Doar fiindcă soarele strălucea în Strömstad, vin aici doar în șort de baie și un tub de respirat sub apă și o oră mai târziu dau fuga la Leffe și cumpără o grămadă de haine de ploaie și cizme de cauciuc și Dumnezeu știe ce.

— Mergem?

Betty începu să meargă, iar Olivia se luă după ea. Îi era greu să țină pasul. Trecură pe lângă niște cuști ca niște coșuri făcute mormane pe chei. Olivia arătă cu degetul.

— Sunt capcane pentru homari?

— Da.

— Se pescuiește mult homar aici?

— Nu ca înainte. Acum fiecare pescar are voie doar cu paișpe

capcane, înainte puteam să avem câte voiam. Dar probabil e mai bine, pentru că oricum nu prea se mai găsește homar pe aici.

— Păcat, îmi place.

— Mie nu. Ultima dată când am mâncat homar a fost prima dată, și de atunci am rămas la crabi. Lor le place homarul!

Betty arată spre două iahturi uriașe de lângă chei, la o oarecare distanță.

— Norvegienii. Vin cu iahturile la noi și cumpără fiecare homar pe care-l prindem. Curând o să cumpere toată insula.

Olivia scoase un hohot scurt de râs. Își imagina că există anumite tensiuni între norvegienii proaspăt îmbogățiți și insularii bătrâni. Locuiau atât de aproape unii de alții.

— Dar sezonul de homar începe abia în septembrie, așa că trebuie să se potolească până atunci... sau să aducă din America homar cu avionul, cum a făcut asta odată, Magnuson.

— Cine e?

— Îți arăt când trecem pe lângă.

Traversară mica adunare de case de lemn de lângă apă. Câteva colibe pescărești roșii și negre. Un restaurant, Strandkanten. Câteva magazine care vindeau un amestec de kitsch-uri de arhipelag și unelte vechi de pescuit. Și apoi Spălătoria lui Leffe. Și Pescăria lui Leffe. Caiacele lui Leffe. Și Veranda lui Leffe.

— Tipul ăsta Leffe pare să fie băgat în toate afacerile.

— Da, aici, pe insulă, îi zicem XL. De la Extra Leffe. A crescut pe partea de est a insulei. O dată a venit în vizită la Strömstad și l-a apucat o durere de cap îngrozitoare, și de atunci n-a mai plecat de pe insulă. Ia uite-o!

Se aflau puțin deasupra golfului. Case mari și mici mărgineau aleea îngustă. Aproape toate erau bine întreținute, cu fațade îngrijite, vopsite cum trebuie. Mamei i-ar plăcea, se gândi Olivia, și se uită în direcția în care arăta Betty. La o casă mare, magnifică, evident proiectată special pentru amplasamentul său frumos pe o parcelă care cobora spre mare.

— Aia e casa lui Magnuson. Bertil Magnuson, îl știi, omul care deține compania aia minieră, a construit-o în anii optzeci, nu avea autorizație de urbanism sau ceva, și apoi a rezolvat-o cu bani.

— Cum adică?

— Le-a oferit tuturor consilierilor locali un dineu elegant și a adus cu avionul o sută de homari din America și problema s-a rezolvat curând. Pentru oamenii de pe continent, regulile nu sunt aceleași ca pentru noi.

Continuă să meargă înspre partea insulei unde se aflau mai puține case. Betty conducea, iar Olivia asculta. Betty avea darul povestirii. Olivia avea de furcă să țină pasul cu cine pescuise homar ilegal, cine avusese o aventură cu nevasta altcuiva și cine nu-și păstrase grădina în stare bună.

Fărădelegi mari și mici.

— Iar aici locuia tovarășul lui, apropo, ăla care a dispărut.

— Tovarășul cui?

Betty se uită repede la Olivia.

— Al lui, al lui Magnuson, ți-am povestit de el mai devreme.

— Da, corect. Și cine a dispărut? Magnuson?

— Nu, tovarășul lui, tocmai ți-am zis. Nu-mi aduc aminte cum îl chema. Oricum, a dispărut, lumea a crezut că a fost răpit sau omorât, din câte îmi amintesc.

Olivia se opri din drum.

— Dar stai puțin! Asta s-a întâmplat aici?

Betty zâmbi văzând expresia entuziasmată a Oliviei.

— Nu, a fost undeva în Africa, și acum o grămadă de timp.

Dar imaginația Oliviei fusese deja stârnită.

— Când a dispărut?

— Cândva prin anii optzeci, cred.

Olivia prinse mirosul. Putea să existe vreo legătură?

— A fost cumva în același an în care a fost ucisă femeia aia? La Hasslevikarna?

Betty se opri brusc și se întoarse spre Olivia.

— De-asta ai venit aici? Turism după cadavre?

Olivia încercă să o citească pe Betty. Oare întrebarea ei o enervase, sau ce? Olivia explică iute de ce se află pe insulă. Că e studentă la Academia de Poliție și lucrează la o temă despre cazul de pe plajă.

— Chiar așa? Deci o să intri în Poliție, așa-i?

Betty o scrută pe Olivia cu o privire sceptică.

— Da, asta intenționez, dar n-am terminat...

— Măi, măi, cu toții suntem diferiți, nu-i așa?

Nici pe Betty nu o interesa în mod deosebit să audă despre studiile Oliviei.

— Dar nu, nu a dispărut în același an în care a fost crima de pe plajă.

— Când a dispărut?

— Mult mai devreme.

Olivia simți împunsătura dezamăgirii. Dar ce crezuse? Că o să găsească un fel de legătură între o dispariție și crima de pe plajă de îndată ce o să pună piciorul pe insula Nordkoster? Și, mai presus de toate, o legătură care îi scăpase poliției în toți acei ani?

Se întâlnește cu câteva familii cu copii mici ieșiți cu bicicleta, iar Betty salută pe toată lumea. Și continuă să vorbească.

— Dar crima aia de pe plajă n-o s-o uite nimeni de pe insula asta. A fost cumplit. A planat deasupra noastră ani și ani.

— Dumneavoastră erați aici când s-a întâmplat?

— Da, normal. Unde altundeva să fiu?

Betty se uită la Olivia de parcă era cea mai stupidă întrebare care-i fusese adresată vreodată. Așa că Olivia se abține să menționeze că există o lume întreagă dincolo de Nordkoster în care ar fi putut fi Betty. Apoi urmă o predică lungă despre ce făcea Betty când a sosit elicopterul ambulanță și insula a fost invadată de poliție și tot tacâmul.

— Iar apoi au interogat pe toată lumea de pe insulă și poți să fii sigură că le-am spus ce am crezut că s-a întâmplat.

— Și ce ați crezut?

— Sataniști. Rasiști. Un fel de „-iști”, cu siguranță, asta le-am spus.

— Cicliști?

Olivia vru să facă o glumă, dar trecură câteva secunde până ca Betty să se prindă. Își bătea joc de o insulară veche?... Însă apoi începu să râdă. Umor orășenesc. Trebuie să-l iei așa cum e.

— Uite cabanele!

Betty arată către un șir de cabane mici și galbene aflate puțin mai în față. Și acestea erau bine întreținute. Revopsite pentru perioada din plin sezon, așezate sub formă de potcoavă la marginea unei pajiști frumoase.

Chiar în spatele lor începea o pădure întunecată.

— Acum se ocupă fiul meu. Cu el ai făcut rezervarea, Axel.

Se apropiară de cabane, iar Betty porni iarăși. Arăta cu mâna cabană după cabană.

— Să știi, am avut tot felul de oameni care au stat aici, pot să-ți spun...

Olivia se uită la cabanele mici. Toate erau numerotate cu câte o cifră de alamă care arăta de parcă tocmai ar fi fost lustruită. Totul strălucea de curățenie la familia Nordeman.

— Vă mai amintiți cine stătea aici atunci, când a avut loc crima?

Betty făcu un fel de grimasă.

— Nu renunți, așa-i? Dar da, chiar îmi amintesc. Pe unii dintre ei, cel puțin.

Betty arată spre prima cabană din șir.

— Acolo, de exemplu, stătea un cuplu de homo, era multă secretomanie pe tema asta, nu era ca acum, când oricine poate să spună că e cum e. Au zis că sunt observatori de păsări, dar nu i-am văzut să se uite la altceva decât unul la altul.

Homo. Olivia nu prea mai auzise cuvântul până atunci. Oare doi homo ar fi fost capabili să ucidă femeia de pe plajă? Dacă, desigur, erau homo, poate fusese o prefăcătorie.

— La numărul doi era o familie cu copii, din câte îmi amintesc. Da, așa e. Mama și tata cu doi copii care se zbenguiau și speriau oile de pe pajiști. Unul dintre copii s-a tăiat rău în sârma ghimpată și părinții au fost extrem de indignați, spuneau că fermierul fusese iresponsabil. Dar zeii îi pedepsesc pe unii imediat, așa m-am gândit eu.

— Numărul patru era goală, știu asta, dar era un turc care stătea la numărul cinci. A stat aici mult timp, mai multe săptămâni, avea mereu un fes roșu pe cap, și avea buză de iepure și sâsâia ceva de speriat. Dar era amabil și politicos. Chiar m-a pupat pe mână o dată.

Betty râse de amintirea aceea. Mintea Oliviei îl procesa pe turcul politicos. Femeia avea părul închis la culoare, putea să fi fost turcoaică? Sau kurdă? O crimă de onoare? În ziare apăruse ceva cum că ar fi fost din America Latină, dar pe ce se baza informația? Betty arată cu capul spre cabana cu numărul șase.

— Iar acolo au stat doi drogați, din păcate. Dar eu nu accept așa

ceva, așa că i-am dat afară. A trebuit să frec toată cabana în urma lor! Draci împielitați! Și am găsit seringi vechi și șervețele pline de sânge în coșul de gunoi.

Droguri? Olivia citise undeva că în corpul femeii se găsiseră urme de Rohypnol. Putea să existe vreo legătură? Nu avu timp să-și continue gândul înainte ca Betty să continue.

— Dar când mă gândesc mai bine, cred că i-am dat afară înainte de crimă... da, așa e, pentru că după aia au furat o barcă și s-au dus pe continent. Să-și facă aprovizionarea cu droguri, dacă mă întrebi pe mine.

Olivia rămase și fără pista aceea.

— Ce memorie incredibilă aveți! zise ea.

Betty făcu o pauză ca să respire și înghiți repede lauda.

— Păi, da, așa cred, dar avem și un registru.

— Chiar și așa!

— Ei, bine, mă interesează oamenii. Așa sunt eu, pur și simplu.

Betty se uită îngâmfată la Olivia și arată spre o cabană de la capătul șirului, care avea numărul zece.

— Și acolo stătea toanta aia din Stockholm. A stat acolo mai întâi, apoi pe un iaht norvegian din port. Era tare curviștină, se dădea în spectacol în fața sărmanilor ăloră care prindeau homari pe chei, și ăștia nu-și mai dezlipeau ochii de la ea. Dar sigur că poliția a interogat-o și pe ea!

— Ca să-i ajute cu ancheta?

— Așa cred, au vorbit cu ea mai întâi aici, apoi am auzit că au dus-o la Strömstad și au continuat acolo. Așa zicea Gunnar.

— El cine e?

— Gunnar Wernemyr, polițist, dar acum e pensionat.

— Și pe toantă cum o chema?

— O chema... stai să mă gândesc, nu-mi mai aduc aminte, dar avea același prenume ca soția lui Kennedy.

— Și pe ea cum o chema?

— Nu știi cum o chema pe soția lui Kennedy? Știi la cine mă refer, aia care s-a cuplat cu grecul ăla mai târziu, Onassis.

— Nu?

— Jackie... Jackie Kennedy. Da, așa o chema pe toantă, Jackie, nu-mi aduc aminte mai mult. Asta e cabana ta!

Betty arată spre una dintre cabanele galbene și se duse la ușă împreună cu Olivia.

— Cheia e agățată de un cui înăuntru. Dacă ai nevoie de ceva, Axel locuiește acolo.

Betty arată spre o casă acoperită cu azbociment aflată pe o movilă nu prea departe. Olivia deschise ușa și își puse geanta sport înăuntru. Betty rămase afară.

— Sper că ți se potrivește.

— O să fie perfect!

— OK atunci. Posibil să ne vedem în port în seara asta, XL o să cânte la trombon la restaurantul Strandkanten, dacă ajungi acolo. Până atunci, la revedere!

Betty începu să se îndepărteze. Deodată Olivia își aminti ce voise să întrebe tot timpul, dar nu reușise să găsească momentul potrivit.

— Fru Nordeman!

— Spune-mi Betty.

— Betty... Mă întrebam, a fost un băiat care a văzut ce s-a întâmplat pe plajă, nu-i așa?

— Da, Ove, băiatul familiei Gardman, locuiau într-o casă din pădurea de acolo. Betty arată spre pădurea întunecată. Maică-sa a murit, iar taică-său e într-un azil de bătrâni din Strömstad, dar Ove încă mai are casa.

— E acolo acum?

— Nu, e într-o călătorie. E un din ăla, cum îi zice... biolog marin, dar vine din când în când să aibă grijă de casă când e în Suedia.

— OK, mulțumesc!

— Și, Olivia, nu uita ce ți-am spus despre vreme, o să se înrăutățească de la o oră la alta, așa că nu te duce pe stâncile de pe partea de nord sau ceva de genul ăsta, nu de una singură. Dacă te duci încolo, atunci poate vine Axel cu tine. Poate să fie periculos acolo dacă o iei pe drumul greșit.

Betty se îndepărtă. Olivia rămase unde era preț de un minut sau două și o urmări cu privirea. Apoi se uită în sus, la casa cu plăci de azbociment unde era evident că locuiește fiul ei, Axel. Ideea că un tip pe care nu-l cunoștea ar fi trebuit să se țină după ea ca o gardă de corp doar fiindcă era puțin vânt i se părea oarecum comică.

Își cumpărase o valiză în Strömstad. O valiză cu roți și cu un mâner extensibil. Când urcă pe feribotul de Koster arăta ca orice alt turist.

Dar nu era.

Era un turist, poate, dar nu unul oarecare.

Era un bărbat care se luptase cu un haos tot mai puternic pe care-l avea în piept de la Göteborg încoace și nu reușise să-l țină sub control până în momentul ăla.

Când urcă la bordul feribotului.

Știa că nu mai are mult de mers. Trebuia să se controleze. Ce urma să facă nu permitea vreo ezitare sau slăbiciune. Era forțat să se oțelească.

Când plecă feribotul, simți că înăuntrul său e lucios, rece, dezgolit. Precum stâncile pe lângă care treceau. Deodată se gândi la Bosques.

Se îmbrățișaseră.

Olivia stătea pe patul simplu din cabană. Dormise prost în tren. În clipa aia era întinsă și inhala mirosul mucegăit al cabanei. Poate nu e mucegăit, se gândi ea, ci mai degrabă închis. Se uită la pereții goi. Niciun tablou, niciun afiș, nici măcar un flotor vechi de pescar din sticlă verde. Betty nu o să fie interviuată niciodată de vreo revistă *glossy*. Nici Axel, dacă el era responsabil cu mobilierul și accesoriile. Ridică din nou harta. O cumpărase înainte să urce la bordul feribotului în Strömstad. O hartă destul de detaliată a laturii de nord-vest, doar atât. Golfuri mici cu nume amuzante, și nu departe, pe hartă, Hasslevikarna.

Acolo se ducea de fapt.

La locul crimei.

Pentru că despre asta era vorba în toată călătoria ei, știa asta. Să ajungă la locul crimei și să vadă cum arată.

Turistă după cadavre?

Dacă vreți. Asta trebuia să fie. Dar urma să ajungă la plaja aceea. Locul unde o tânără femeie a fost îngropată și înecată.

Cu un copil în pânțe.

Olivia lăsa harta să-i alunece pe piept și își lăsa mintea să hoinărească, să hoinărească până la golfurile din Hasslevikarna și

până la plajă, la mare, la reflux, la întuneric și la femeia tânără și dezbrăcată din nisip, și la băiatul din întuneric de undeva, și apoi la făptași, trei la număr, asta spunea ancheta, pe baza declarației băiatului, dar cum puteau fi siguri de asta? Un băiat îngrozit de nouă ani în toiul nopții? Poate nu erau siguri? Presupuseseră doar că băiatul văzuse cu adevărat trei bărbați? Sau poliția acceptase asta pur și simplu ca pe un punct de plecare, de vreme ce nu aveau altceva pe care să se bazeze? Dacă erau cinci? O mică sectă?

Iar începea.

Nu era prea constructiv ce făcea.

Se ridică și simți că venise momentul.

Să fie o turistă după cadavre.

Ce spusese Betty despre vreme era destul de precis, în afara faptului că ploaia lovise deja insula încă de după-amiază. Vântul dinspre mare crescuse ca forță cu câțiva metri pe secundă, iar temperatura scăzuse radical.

Afară era cam oribil.

Olivia abia reuși să deschidă ușa când ieși din cabană. Se trânti în urma ei de îndată ce ieși. Pulooverul suplimentar o ajuta puțin, dar vântul îi trăgea părul peste față, așa că abia mai vedea ceva, iar ploaia cădea cu găleata. De ce naiba nu-și luase cu ea o pelerină de ploaie? Se purtase ca o amatoare! Sau ca cineva de pe continent, după cum ar fi zis Betty. Olivia se uită în sus, la casa lui Axel.

În niciun caz. Există anumite limite.

Alese un drum care ducea în pădurea întunecată.

Pădurea foarte năpădită de vegetație. Nu fusese rărită de decenii întregi, și nimeni nu curățase nici subarboretul. Crengi uscate și casante, un hățiș des, totul aproape negru, ici-colo câte o bucată ruginită din țarcurile oilor.

Dar continuă pe drumul ales, deși abia reușea să o facă. Avantajul era că printre copaci era mult mai puțin vânt. Doar ploaie. Inițial folosisese harta ca să-și apere capul de ploaie, până când își dădu seama că e o idee foarte proastă. Harta era singura ei șansă să ajungă unde voia să meargă.

Mai întâi avea să meargă să vadă casa băiatului. Ove Gardman. După spusele lui Betty, era pe undeva pe acolo, printre copaci, lucru de care Olivia începea să se îndoiască. Peste tot în jurul ei era o

masă de tufişuri şi copaci căzuţi şi garduri.

Deodată se ivi în faţa ei.

O casă neagră, simplă, de lemn. Două etaje, în mijlocul pădurii, într-un luminiş de unde copacii fuseseră tăiaţi cu mult timp în urmă. În spate era o margine abruptă şi nicio grădină. Se uită la casă. Părea părăsită şi puţin sinistră. În orice caz, în circumstanţele de atunci. O furtună puternică şi cerul care se întuneca tot mai mult. O cuprinseseră fiorii. De ce voia să vadă casa aia? Ştia deja că băiatul, sau bărbatul de fapt, care ar fi trebuit să aibă treizeci şi doi de ani în momentul ăla, nu e acolo. Betty îi spusese asta. Scutură puţin din cap, dar îşi scoase telefonul şi făcu câteva fotografii casei. Le putea anexa oricând la raportul de proiect, se gândi ea.

Casa lui Ove Gardman.

Îşi aminti să-l sune când avea să ajungă din nou la cabană.

Olivia avu nevoie de aproape jumătate de oră să ajungă pe latura de nord a insulei. Era acolo, aproape, cel puţin, şi începea să înţeleagă de ce o avertizase Betty. Locul era complet expus mării deschise. Ploaia curgea din norii negri. Vântul urla în jurul stâncilor. Valuri gigantice din Marea Nordului se rostogoleau şi se spărgeau peste stânci. Îi era greu să estimeze cât de sus ajung.

Se chirci în spatele unei stânci mari şi se uită către mare. Crezu că se află într-o poziţie sigură, dar deodată către stâncă veni mugind un super val, iar apa îi udă picioarele până destul de sus. Când simţi cum frigul îi trage corpul înspre apă, intră în panică şi scoase un strigăt.

Dacă nu ar fi căzut într-o viroagă, ar fi fost trasă în mare.

Dar nu-şi dădu seama de asta decât mult mai târziu.

În clipa aia fugea cât o ţineau picioarele.

Departe de mare, sus, pe uscat.

Fugi şi fugi până când se împiedică de o piatră netedă, sau de o oază de pietre netede. Ateriză drept pe burtă. Când ajunse la pământ, îmbrăţişă piatra, o îmbrăţişă pe Mama Pământ, gâfâind, cu fruntea însângerată de când căzuse în viroagă.

Trecu ceva timp până când se întoarse şi se uită la marea învolburată de dincolo de golfurile mici, şi îşi dădu seama ce proastă e.

Apoi tot corpul începu să-i tremure.

Era udă până la piele.

Având în vedere că era o seară de trombon cu XL, nu prea erau foarte mulți oameni în restaurantul Strandkanten, care altfel avea o reputație foarte bună. Poate că trombonul îi descurajase. Erau câțiva insulari la mese, cu pahare de bere, XL într-un colț cu trombonul lui, iar Dan Nilsson era și el acolo.

Stătea la masa cea mai apropiată de apă. Vântul împingea ploaia în fereastră. Venise acolo direct de pe feribot. Nu fiindcă îi era foame sau sete sau ca să se adăpostească de ploaie.

Trebuia să-și adune forțele.

Toate forțele pe care le putea găsi.

Știa că există un risc minim să fie recunoscut, avusese o casă de vacanță acolo cu mulți, mulți ani în urmă. Dar era un risc pe care era nevoit să și-l asume.

Stătea acolo cu un pahar de bere în față. Una dintre chelnerițe îi șoptise lui XL într-o pauză de trombon că tipul de la geam arată ca un polițist, iar XL răspunsese că îi pare ceva cunoscut la chipul lui. Dar Nilsson nu auzi asta. Gândurile lui erau într-un loc cu totul diferit. Mai la nord pe insulă.

Unde mai fusese o dată.

Un loc pe care urma să-l viziteze din nou, în seara aia.

Și apoi încă un loc.

Și, după ce avea să termine, și el avea să fie terminat.

Sau poate era invers, nu era tocmai limpede.

Nu știa, dar asta urma să afle.

În afara faptului că era udă până la piele, că fruntea îi sângera și era pe jumătate în stare de șoc, mai suferise și o catastrofă minoră. Își pierduse harta. Sau super-valul i-o luase. Nu mai avea hartă. Nu știa încotro să o ia. Nordkoster nu e o insulă mare, nu în soarele verii și căldura de iunie, dar pe furtună, când toarnă cu găleata și cerul se întunecă, atunci insula e suficient de mare cât să te pierzi.

Pentru cineva de pe continent.

Fâșii de pădure, petice de iarbă neagră, zone stâncoase care îți apar deodată în față.

Mai ales dacă n-ai mai fost acolo.

Ca Olivia.

Iat-o acolo, într-un loc uitat de lume. Complet dezorientată. Cu o pădure întunecată în față și stânci alunecoase în spate. Și de vreme ce telefonul ei excelent de altfel fusese scufundat în mare și o lăsase baltă, nu avea prea multe alte opțiuni.

Decât să pornească într-o direcție sau alta.

Așa că porni la drum, tremurând, într-o direcție sau alta.

De mai multe ori.

Dan Nilsson știa exact unde merge, chiar dacă în momentul ăla se întunecase destul de rău din cauza vremii cumplite. Nu avea nevoie de hartă. Își trăgea valiza după el pe drumul cu pietriș. Se îndepărtă de mare și apoi coborî pe cărarea despre care știa că o să fie acolo.

Care ducea către locul încotro se îndrepta.

Primul loc.

În mod normal, nu-i era frică de întuneric. Dormea singură în casa din Rotebro de când era destul de mică. La fel și când mergeau la casa de vacanță. O casă complet opusă, de fapt. Găsea că o liniștește și o calmează când întunericul se lasă și totul în jur se stinge. Iar ea rămânea pe cont propriu.

Singură.

Și în clipa aia era singură. Dar în circumstanțe destul de diferite. Era singură într-un loc necunoscut. Se auzea mugetul tunetelor, iar ploaia cădea cu găleata. Abia vedea la un metru sau doi în față. Doar copaci și stânci, și apoi tot la fel. Aluneca pe mușchi, se împiedica de pietre, era împunsă în față dintr-odată de crengi de copac și aluneca în viroage adânci. Și auzea și sunete. Urletul vântului, asta nu o speria, și nici marea agitată din jurul ei – cunoștea sunetele alea. Dar celelalte? Mugetul ăla brusc și înăbușit care spintecă întunericul. Erau oi? Sigur oile nu făceau așa? Și țipătul ăla subțire pe care-l auzise între copaci cu doar o clipă în urmă de unde venise? Nu se putea să fie copii pe afară, nu-i așa? Deodată auzi din nou țipătul, mai aproape, și apoi încă unul. Se ghemui lângă un trunchi de copac și se uită lung în întuneric. Vedea oare niște ochi acolo? Doi ochi? Galbeni? Un huhurez mic? Există

oare huhurezi mici pe insula Nordkoster?

Apoi văzu umbra.

Un fulger îndepărtat aruncă un crâmpei de lumină în pădure și dezvăluie o umbră care se mișcă printre copaci la doar câțiva metri distanță.

Părea să fie o umbră și o îngrozea.

Crâmpeiul de lumină dispăru la fel de repede cum apăruse, și totul se cufundă din nou în întuneric. Olivia nu știa ce văzuse între copaci.

Un om?

Bărbatul care își căra valiza cu roți prin pădurea deasă era, într-adevăr, un om. Un om concentrat. Ploaia îi lipise de față șuvițele de păr blond. Asta nu îl deranja. Fusesse afară în condiții mai rele. În alte părți ale lumii. Cu sarcini complet diferite. Sarcini mult mai neplăcute, după părerea lui. Avea un oarecare grad de pregătire empirică. Avea să-l ajute și acum? Asta nu știa.

Nu avea niciun fel de experiență cu o astfel de sarcină.

Adevărul e că nu o văzuse decât pe hartă și pe Google Earth, de fapt, dar, de vreme ce norii de ploaie hotărâseră să se mute deodată pe continent și lăsaseră o lună rece să se strecoare printr-o spărtură, recunoștea conturul.

Se uita la golfurile din Hasslevikarna.

Umblase complet confuză o vreme destul de îndelungată. Hainele încă îi erau fleșcă. Tăietura de pe frunte nu mai sângera, dar ea tremura din tot corpul, iar în momentul respectiv dăduse peste asta. Care era destinația ei originală. Cu o veșnicie în urmă.

Tremura și din alte motive.

Lumina stranie și albastră de la corpul acela ceresc mort de sus crea o atmosferă sinistră în golf. Și se vedea clar că marea e la reflux. Plaja părea să se întindă la nesfârșit. Începea lângă dunele de nisip și se ducea până departe, către mare.

Ajunse pe o latură a plajei, se prăbuși pe o stâncă mare și intră într-o stare ciudată de autosugestie.

Deci acolo se întâmplase crima aceea oribilă.

Acolo era plaja. Acolo era locul unde femeia goală fusese

îngropată.

Își trecu palma peste stâncile din fața ei.

Unde stătea băiatul când a văzut-o? În locul în care stătea și ea chiar în clipa aia? Sau oare pe cealaltă parte a plajei lungi? Unde zărea alte stânci. Se ridică și se uită pe partea cealaltă și atunci îl văzu.

Un bărbat.

Ieșea de la marginea pădurii de pe cealaltă parte, cu o... ce era? O valiză cu roți? Olivia se lăsă pe vine și se ascunse după stâncă. Văzu cum bărbatul dă drumul valizei și începe să meargă pe nisipul uscat până spre mare. Încet, mai departe și mai departe spre mare. Deodată se opri, destul de departe. Rămase complet nemișcat și se uită în sus la lună... și apoi în jos la nisip și apoi iar în sus. Vântul îi trăgea de păr și de haină. Deodată se ghemui și lăsă capul în jos ca și cum s-ar fi rugat, apoi se ridică din nou. Olivia își duse pumnii strânși la gură. Ce pune la cale omul ăla? Tocmai acolo? La jumătatea distanței către mare? Tocmai în momentul ăla, când era reflux și lună plină?

Cine era? Era nebun?

Îi era greu să-și dea seama cât timp rămase bărbatul acolo. Puteau să fi fost trei minute, puteau să fi fost cincisprezece. Olivia nu știa. Deodată el se întoarse și se îndreptă înapoi către dune. La fel de încet, înapoi la locul unde își lăsase valiza, se întoarse din nou și se uită către mare.

Apoi dispăru în pădure.

Olivia rămase așezată unde era. Suficient de mult cât să fie sigură că bărbatul ajunsese destul de departe.

Asta dacă nu cumva rămăsese aproape de marginea pădurii, desigur.

Nu rămăsese acolo. Plecase către celălalt loc. Al doilea loc, mai degrabă, cel care era de fapt mai important. Primul fusese mai mult un ritual de doliu. Al doilea era concret.

Acolo avea să facă ceva.

Știa, desigur, unde e, la casa verde, dar nu-și amintea să fi avut un gard viu atât de des în jurul terenului. Dar asta îi era de folos. Îi permitea să se strecoare înăuntru și să rămână ascuns după gardul

viu. Nimeni nu l-ar fi văzut de afară.

Observă că în casă sunt luminile aprinse, iar asta îl îngrijoră. Acolo erau oameni. O să fie nevoie să se strecoare pe lângă casă, de-a lungul gardului viu, pentru a ajunge acolo. Până la locul la care trebuia să ajungă.

Începu să înainteze cu precauție. Ținea valiza în mână. Pășea cât de încet putea, atent să nu facă niciun zgomot. În întuneric era greu să vadă unde pune piciorul. Când ajunse aproape la același nivel cu casa, auzi o ușă deschizându-se pe partea opusă. Își împinse corpul în gardul viu și luă o creangă groasă în figură. Rămase absolut nemișcat. Deodată văzu un băiețel dând colțul casei, la zece metri distanță. Băiatul scoase un hohot de râs și se lipi de zid. Se juca de-a v-ați ascunselea? Nilsson respira cât de încet putea. Dacă băiatul s-ar fi întors și s-ar fi uitat în direcția lui, atunci ar fi fost descoperit. Era prea aproape pentru orice altceva.

— Johan!

Îl striga o femeie. Băiatul se ghemui puțin și întoarse ușor capul, către gardul viu. Pentru o clipă Nilsson crezu că privirile li s-au întâlnit. Băiatul nu se mișcă.

— Johan!

Femeia îl striga mai tare. Deodată băiatul se dezlipi de zid și începu să fugă din nou, dispărând după celălalt colț al casei. Nilsson rămase în gardul viu până când auzi ușa trântindu-se pe cealaltă parte. Se lăsă liniștea. Mai așteaptă câteva minute înainte să înceapă din nou să se miște.

Probabil ar fi murit în pădure. Ar fi murit înghețată sau ar fi avut vreun alt sfârșit care ar fi dat bine pe chioșcurile de ziare, se gândi ea. Dar nu murise, și asta nu datorită propriilor eforturi.

Ci datorită lui Axel.

Când se prăbuși în cele din urmă pe o stâncă, absolut epuizată, auzi vocea.

— Te-ai rătăcit?

Un tânăr înalt, cu umeri lați, păr scurt și o privire intensă stătea la vreun metru distanță și se uita la silueta ei udă. Nu prea avea nevoie de un răspuns la întrebare. Și nici ea nu răspunse.

— Cine ești? zise ea.

— Axel. Mama mi-a zis să fac o plimbare și să văd unde ai ajuns. A trecut pe lângă cabana ta și nu te întorseseși. Te-ai rătăcit?

Ar fi un eufemism, se gândi ea, sunt cât de rătăcită poți fi pe insula asta nenorocită.

— Da, zise ea.

— E o realizare.

— Poftim?

— Să te rătăcești pe insula asta, nu e foarte mare.

— Mulțumesc.

Olivia fu ajutată să se ridice, iar Axel se uită la ea.

— Ești udă până la piele. Ai luat o trântă?

O trântă? Pe Hasslevikarna? Așa îi spuneau ei, insularii? Că iei o trântă? Când jumătate din Marea Nordului se prăvălește peste tine?

Ce adunătură de ciudați!

— Poți să mă ajuți să mă întorc?

— Da, sigur. Ia haina mea.

Axel o înfășură pe Olivia cea înghețată în haina lui mare și călduroasă și o conduse prin pădurea mare și rea până la cabana mică și galbenă, iar când ajunseră acolo se oferă să se ducă și să ia ceva de mâncare.

Eroul meu, se gândi Olivia, stând pe pat înfășurată într-o pătură și cu niște mâncare călduță pe farfuria din mână. Un om care salvează vieți. Care nu vorbește prea mult, ci acționează.

Axel Nordeman.

— Ești unul dintre băieții care prind homari? Îl întrebasese asta, nu foarte în serios.

— Da.

El răspunsese. Și asta fusese tot.

Nu tocmai genul lui Ulf Molin.

Avea mâncare și căldură și supraviețuise, așa că majoritatea lucrurilor reveniseră la normal pentru Olivia. Chiar și telefonul ei. Se uscaseră cu puțin ajutor din partea unui foehn împrumutat.

Când își verifică mesajele și e-mailurile, își aminti deodată că uitase că trebuie să-l sune din nou pe Ove Gardman. Îl sunase cu o zi în urmă, pe trenul de noapte dinspre Göteborg, și îi răspunsese robotul. Avea să încerce din nou. Se uită la ceas, era aproape zece.

Sună și răspunse iar robotul. Lăsă un mesaj nou și-l rugă să o sune de îndată ce avea să-l audă. Apoi închise și începu să tușească violent.

Pneumonie? îi trecu prin minte.

Cu totul alte lucruri îi treceau prin minte lui Nilsson. Stătea pe vine, cu valiza lângă el. Departe, în spatele lui, casa verde abia se mai distingea. Nu mai erau lumini aprinse înăuntru.

Cu un efort extrem, împinse stânca mai mare la o parte. Deja o mutase pe cea mică. Se uită în jos, în groapa expusă. O groapă adâncă, exact cum și-o amintea. O săpase chiar el, cu mult timp în urmă. Pentru orice eventualitate.

Aruncă o privire la valiză.

Deodată se simți copleșită de oboseală. Deodată tot corpul ei era ca o păpușă de cârpe. Tot umblatul acela și rătăcitul o terminaseră. Abia mai avea energie cât să dea cuvertura la o parte și să se strecoare sub pătură. Lampa mică de pe noptieră răspândea o lumină caldă în toată camera, iar ea simțea că se îndepărtează plutind. Încet... iar tata Arne urca plutind. El scutură puțin din cap când se uită la ea.

— Ar fi putut să se termine tare urât.

— Știu. A fost o prostie.

— N-a fost stilul tău. De obicei știi ce faci.

— De la tine am moștenit asta.

Apoi Arne zâmbi, iar Olivia simți cum îi curg lacrimi pe obraji. Arăta atât de slab, așa cum arătase probabil spre sfârșit, când ea nu l-a văzut, când era în Barcelona, fugită de acasă.

— Somn ușor.

Olivia deschise ochii. Arne spusese asta? Scutură puțin din cap și simți cât de fierbinte îi sunt fața și fruntea. Făcea temperatură? N-avea cum să nu se întâmple, nu-i așa? Aici. Într-o cabană pe o insulă din largul coastei de vest pe care n-am rezervat-o decât pentru o noapte. Poți găsi ceva mai sălbatic decât atât? Ce ar trebui să fac acum?

Axel?

Poate nu s-a dus încă la culcare, totuși, la urma urmei, locuiește

singur, i-a spus el. Poate stă treaz și se joacă jocuri video. Băiat care prinde homari? Cu greu. Dar dacă ar bate deodată la ușa ei și ar întreba-o dacă mâncarea e OK?

„Da, a fost grozavă.”

„Bun. Mai ai nevoie de ceva?”

„Nu, mă descurc, mulțumesc. Dar poate un termometru?”

„Un termometru?”

Apoi ar da-o dintr-una într-alta și, când ar fi gata să stingă lampa de pe noptieră, amândoi ar fi goi și teribil de excitați.

Se gândi Olivia, în starea ei febrilă.

Vera Chioara fusese la un meci de fotbal. *Situation Stockholm* contra unui centru de reabilitare din Rågsved. Meciul se terminase 2-0 pentru *Situation*. Pärt dăduse ambele goluri.

Avea să se hrănească mult timp cu asta.

Se plimba cu Vera și Jelle și se bucura de noaptea caldă. Meciul se jucase pe terenul Tanto din sudul orașului. Din cauza unei ciondăneli cu arbitrul și a altei bătăi de cap după meci, nu se porniseră până pe la vreo unsprezece. Iar în momentul ăla era mai degrabă unsprezece și jumătate.

Pärt era binedispus, la urma urmei, dăduse două goluri. Și Vera era binedispusă, găsisese niște oă neagră într-un container de gunoi de lângă Zinken. Jelle se simțea așa și-așa. Dar așa se simțea aproape întotdeauna, așa că nimeni nu remarcă. Înaintau prin noapte, doi veseli și unul puțin demoralizat.

Verei îi era foame și sugeră să între la Dragon House. Localul chinezesc de la Hornstull. Tocmai primise îndemnizația lunară și se gândi că își poate invita prietenii mai puțin înstăriți. Pärt refuză să intre, iar lui Jelle nu-i plăcea mâncarea chinezească. Așa că, în schimb, se ospătară cu tot soiul de cârnați cu garnituri la Abraham's Grill de pe Hornsgatan. Când Pärt își primi porția generoasă, schiță un zâmbet.

— E gustos.

Apoi își continuă plimbarea pe Hornsgatan.

— Știe cineva cum o mai duce Benseman?

— Nicio schimbare.

Deodată cineva trecu hotărât pe lângă ei, un bărbat foarte scund, fără umeri, cu un nas ascuțit și părul prins într-o coadă ciufulită. Bărbatul îi aruncă o privire lui Jelle în timp ce trecu pe lângă el.

— Salut, cum merge? zise bărbatul scund cu o voce pițigăiată.

— Mă supără dinții.

— OK atunci. Pe curând.

Bărbatul scund continuă să meargă împiedicat.

— Cine dracu' era ăla?

Vera se uită la tipul cu coadă de cal.

— Nurcă, zise Jelle.

— Nurcă? Cine-i ăsta?

— Un tip din trecut.

— Fără adăpost?

— Nu, nu din câte știu eu. Stă undeva prin Kärtrorp.

— Păi și atunci nu poți să te întinzi puțin acolo?

— Nu.

Jelle nu avea nicio intenție să tragă un pui de somn acasă la Nurcă. Discuția pe care tocmai o avuseseră era cam de nivelul relației pe care o aveau.

Zilele alea.

Iar Jelle știa ce urmează.

— Ești binevenit să te întinzi în rulota mea, zise Vera.

— Știu. Mulțumesc.

— Dar nu vrei?

— Nu.

— Și atunci unde ai prefera să te întinzi?

— Se rezolvă.

Avuseseră conversația asta de mai multe ori în ultimul timp – el și Vera. Nu era vorba de dormitul în rulota Verei. Amândoi știau asta. Era vorba de ceva de care Jelle nu prea avea chef, și cel mai simplu mod de a evita să-i rănească sentimentele Verei era să refuze invitația.

Să se întindă în rulotă.

Asta însemna nu și pentru celălalt lucru.

Deocamdată.

Olivia se răsuci în pat în cabana singuratică. Lunecă iar și iar pe tărâmul viselor febrile. Mai întâi era pe plajă în Hasslevikarna, apoi în Barcelona. Deodată simți cum o mână rece ca gheața îi atinge piciorul gol pe marginea patului.

Sări imediat în picioare!

Cotul îi răsturnă noptiera mică, iar lampa căzu pe podea. Se lipi de perete și se uită lung prin cabană – goală. Dădu pătura puțin la o parte. Bătăile violente ale inimii o făceau să gâfâie. Oare visase? Sigur că visase, ce altceva putea să fie? Era singură acolo. Nu mai era nimeni în cabană.

Se ridică în șezut pe marginea patului, ridică lampa și încercă să se liniștească. Respiră adânc, asta o învățase Maria când era mică, în rarele ocazii când avea câte un coșmar. Își usca fruntea când auzi sunetul. Ca o voce de afară. De dincolo de ușă.

Axel?

Olivia se înfășură într-o pătură, se duse la ușă și o deschise – la doi metri în fața ei stătea un bărbat care ducea o valiză cu roți. Bărbatul din Hasslevikarna. Olivia trânti ușa, o încuie și se duse în fugă la singura fereastră. Trase storul în jos, în timp ce se uita prin jur după vreun obiect cu care să-l lovească, orice!

Se auzi o bătaie în ușă.

Olivia nu scoase niciun sunet. Tremura toată. Oare Axel ar fi auzit-o de acasă dacă țipa? Probabil că nu, vântul de afară sigur mugea mai tare.

Se auzi încă o bătaie.

Olivia respiră precipitat și se duse încet spre ușă.

În liniște.

— Mă numesc Dan Nilsson, îmi pare rău să vă deranjez.

Vocea venea prin ușă. Dan Nilsson?

— Ce s-a întâmplat? Ce doriți? zise Olivia.

— Nu am semnal la mobil și trebuie să sun după un taxi pe apă, am văzut că aveți lumina aprinsă și... aveți cumva un mobil pe care l-aș putea împrumuta?

Avea un mobil. Dar bărbatul de afară nu trebuia să știe asta.

— Doar un apel scurt, zise el prin ușă. Vi-l plătesc.

Să plătească un apel scurt? Ca să comande un taxi pe apă? Olivia nu știa ce să facă. Putea să mintă și să spună că nu are niciun

mobil și să-l trimită la plimbare. Sau să-l trimită la Axel. Dar în același timp începea să devină curioasă. Ce făcuse la Hasslevikarna? Să stai acolo pe plajă la reflux sub lumina lunii? Cine era? Ce ar fi făcut Arne?

Ar fi deschis ușa.

Iar Olivia o deschise și ea. Cu grijă. Doar puțin. Întinse mobilul prin spațiul dintre ușă și perete.

— Mulțumesc, zise Nilsson.

Luă mobilul, formă un număr și comandă un taxi să vină la digul din vest. Avea să fie acolo într-un sfert de oră.

— Mulțumesc de împrumut, spuse el.

Olivia luă înapoi telefonul prin spațiul dintre ușă și perete. Nilsson se întoarse și începu să se îndepărteze.

Apoi Olivia deschise ușa de tot.

— V-am văzut la Hasslevikarna în seara asta.

Olivia stătea în lumina de la lampa de pe noptieră când Nilsson se întoarse din nou. Se uită la ea și clipi, aparent surprins, dar ea nu înțelegea de ce. Senzația nu dură decât o fracțiune de secundă.

— Ce făceați acolo? întrebă el.

— M-am rătăcit și am ajuns acolo.

— Un loc frumos.

— Da.

Tăcere... Și tu ce făceai acolo? N-a înțeles că asta era întrebarea implicită?

Poate că da, dar era o întrebare la care nu avea absolut nicio intenție să răspundă.

— Noapte bună!

Nilsson porni pe drumul lui, cu imaginea Oliviei pe retină.

Trombonul stătea în cutia lui neagră, iar XL era așezat lângă ea, pe cheiul de sub restaurant. Fusesse o seară lungă și turnase cam mult pe gâtlej. Urma să se trezească puțin. În ziua următoare deschidea o afumătoare. Afumătorea lui Leffe. Pește proaspăt afumat pentru cei de pe continent, avea să facă un profit frumușel. Insularul bine făcut de lângă el era treaz. Era de serviciu pe taxiul pe apă și tocmai primise un apel.

— Cine e?

— Cineva de acolo.

Acolo putea să însemne orice de la Strömstad la Stockholm.

— Cât ai cerut?

— Două mii.

XL făcu puțină aritmetică în minte și o compară cu afumătoarea lui. Tariful pe oră nu ieșea în avantajul afumătorii.

— El e?

XL făcu un semn cu capul. Un bărbat cu o jachetă de piele și jeanși negri venea spre ei.

Un bărbat care făcuse ce trebuia să facă.

Pe insula Nordkoster.

În momentul ăla era forțat să facă încă un pas.

În Stockholm.

În cele din urmă, adormise. Cu lampa aprinsă, ușa încuiată și numele Dan Nilsson pe buze.

Bărbatul din Hasslevikarna.

Tot restul nopții, Olivia fu prinsă în mrejele unor coșmaruri febrile. Ore în șir. Deodată un muget sfâșiat îi ieși din gât, prin gura larg deschisă. Un muget teribil. Sudoare rece îi curgea din fiecare por, iar mâinile zgâriau aerul. Pe pervazul din spatele ei, un păianjen stătea și urmărea drama care se desfășura în pat. Cum tânăra femeie încerca să iasă dintr-o groapă a terorii.

În cele din urmă ieși.

Își aminti coșmarul până în cele mai mici detalii. Fusese îngropată în nisip. Goală. Marea era la reflux și lumina luna și era frig. Marea începuse să se apropie. Din ce în ce mai mult. Apa venea cu repeziciune spre capul ei, dar nu era apă, era un șuvoi ca de lavă alcătuit din mii de crabi mici și negri care țâșneau spre fața ei și îi intrau în gura deschisă.

Atunci scoase mugetul.

Olivia sări din pat și începu să găfâie. Trase pătura cu o mână, își șterse sudoarea de pe față și se uită în jur în cabană. Toată noaptea fusese un vis? Bărbatul acela chiar fusese aici? Se duse la ușă și o deschise. Avea nevoie de aer, de oxigen, și păși afară, în întuneric. Vântul se potolise semnificativ. Simțea că trebuie să facă pipi. Coborî treptele și apoi se lăsă pe vine după un tufiș mare. Atunci o

văzu, puțin în stânga ei.

Valiza.

Valiza cu roți a bărbatului era pe jos.

Se duse la ea și aruncă o privire în întuneric. Nu vedea nimic și pe nimeni. Nu-l vedea pe Dan Nilsson, cel puțin. Se lăsă în jos lângă valiză. Să o deschidă?

Desfăcu fermoarul dintr-o parte în cealaltă, și ridică grijulie partea de sus a valizei.

Era complet goală.

De la distanță, rulota gri ar fi putut să arate chiar idilic. Încăstrată în verdeața nocturnă a pădurii Nothing, relativ aproape de Pampas Marina din Solna, cu o strălucire slabă de culoare galbenă care se vedea prin fereastra ovală.

Dar în interior, idilicul dispărea.

Rulota era foarte păcănită. La un moment dat, aragazul Calor de lângă perete funcționase, dar în momentul ăla era ruginit tot și inutil. La un moment dat, cupola de plexiglas de pe tavan lăsase să pătrundă lumina soarelui. Devenise însă opacă și acoperită cu murdărie. La un moment dat, ușa fusese acoperită cu panglici lungi și colorate de plastic. Nu mai erau decât trei și nu ajungeau decât la jumătatea distanței până la podea. La un moment dat, rulota fusese visul de vacanță al unei familii cu doi copii din Tumba. În acel moment era a Verei Chioara.

La început o curățase des, încercase să păstreze un nivel decent de igienă. Dar pe măsură ce găsea tot mai multe lucruri în tomberoane și insista să le aducă acasă, nivelul de igienă scădea considerabil. Erau șiruri de furnici care traversau vechiturile și urechelnițe care pândeau în diverse colțuri.

Dar mai bine decât să doarmă pe jos prin tuneluri sau adăposturi pentru biciclete.

Pereții fuseseră decorați cu articole de ziar despre oamenii fără adăpost și afișe mici pe care le găsea când și când; deasupra unui pat era atârnat ceva ce arăta ca un desen cu un harpon făcut de un copil, iar deasupra celuilalt era o tăietură dintr-o revistă: „Nu oamenii din exterior trebuie lăsați să intre, ci oamenii din interior trebuie dați afară.”

Verei îi plăcea asta.

Stătea la masa tocită de plastic laminat și își făcea unghiile cu negru.

Nu mergea prea bine.

Era momentul acela al serii în care nimic nu merge bine. Când ea stă de veghe. Vera stătea deseori de veghe, și aștepta, stătea de veghe în orele de întineric și crampe. Rareori îndrăznea să doarmă. Când aștea în cele din urmă, era mai degrabă ca o formă de prăbușire. Se prăvălea sau cădea într-un fel de hibernare.

Situația asta dura de mult timp.

Era vorba de starea ei mintală, la fel ca în cazul multora dintre cei din jurul ei. O stare mintală care fusese deteriorată și mutilată cu mult, mult timp în urmă.

În cazul ei, care nu era deloc unic, dar avea detaliile sale personale, erau trei lucruri care o răniseră cel mai mult. Sau care o mutilaseră cel mai rău. Un mănunchi de chei o rănise. Fizic, dar și psihic. Loviturile cu mănunchiul mare de chei al tatălui ei îi lăsaseră cicatrice vizibile de culoare albă pe față și cicatrice invizibile în interior.

Fusese bătută cu un mănunchi de chei.

Mai des decât o merita, după părerea ei. Oarbă la intuiția că un copil nu merită niciodată să ia un mănunchi de chei peste față, se învinovăța pentru unele dintre lovituri. Știa că a fost un copil dificil.

Dar atunci nu știa că e un copil dificil într-o familie disfuncțională, cu doi părinți care nu se pot adapta la viață și își varsă frustrările asupra singurei persoane din vecinătatea lor.

Fiica lor, Vera.

Mănunchiul de chei a fost cel care a rănit-o.

Dar ceea ce i s-a întâmplat bunicii a mutilat-o.

Vera își iubise bunica, iar bunica ei o iubise la rândul ei, dar cu fiecare lovitură de chei care ateriza pe fața copilei bunica se micșora.

Neajutorată.

Și speriată de propriul fiu.

Până când a renunțat.

Vera avea treisprezece ani când s-a întâmplat. S-a dus în vizită la ferma bunicii în Uppland împreună cu părinții ei. Băutura pe care o

aveau cu ei a dus la rezultatele obișnuite, iar câteva ore mai târziu bunica ei a ieșit din casă. Nu mai suporta să privească și să audă toată disperarea aia. Știa ce avea să urmeze: mănunchiul de chei. Când acesta a venit, Vera a reușit să scape și a fugit după bunică.

A găsit-o în șopron. Spânzurată de o funie groasă legată de o grindă.

Moartă.

Asta a fost un șoc în sine, dar nu s-a oprit aici. Când a încercat să le atragă atenția părinților extrem de beți, a văzut că nu are cu cine să se înțeleagă. Așa că a trebuit să se descurce singură. Să o dezlege pe bunica ei și s-o întindă pe pământ. Și să plângă. Ore în șir a stat lângă trupul bunicii până când canalele lacrimale i-au secat.

Asta a mutilat-o.

Și de-asta era atât de greu să se dea cu oja neagră abia găsită atât de uniform cât își dorea. Cam dădea pe lângă. Parțial fiindcă ochii Verei erau învăluți în lacrimi provocate de amintirea bunicii ei, dar parțial și fiindcă tremura.

Atunci se gândi la Jelle.

Făcea asta aproape întotdeauna când devenea prea dureros să stea de veghe. Se gândea la el, la ochii lui, era ceva în ochii lui care îi atrăsese atenția, de prima dată când se întâlniseră la redacția revistei. El nu privea, ci vedea. La asta se gândea Vera, de parcă el o vedea, vedea dincolo de ceea ce era exteriorul ei ponosit, vedea cine e ea într-o altă lume.

Sau cine ar fi putut să fie. Dacă nu i-ar fi lipsit instrumentele și dacă nu ar fi ajuns să se însoțească cu cine nu trebuie, și dacă nu ar fi pornit-o pe Drumul Crucii, săpat între diverse instituții și autorități.

Era ca și cum el o vedea pe cealaltă Vera. Cea puternică, originală. Cea care încă își putea îndeplini rolul de cetățean în orice stat social modern pe care l-ar fi ales.

Dacă ar mai fi existat așa ceva.

Dar nu mai exista, se gândi Vera, fiindcă fusese distrus din temelii. „Căminul poporului” – statul social care fusese creat odinioară în Suedia – nu mai exista. Dar aveai loteria codurilor poștale!

Iar atunci schiță un zâmbet și văzu că unghia de la degetul mic e chiar bine lăcuită.

6

Bărbatul care stătea întins în pat făcuse niște operații, discret, îndepărtându-și ca prin minune pungile de sub ochi. Părul grizonant era scurt și des, tuns o dată la cinci zile, iar de restul corpului se ocupa în sala de sport privată de la etajul de dedesubt.

Își ținea vârsta la distanță. De pe patul dublu din dormitorul lui, vedea turnul Cedergren, o nebulie la doar câteva parcele distanță. Cel mai cunoscut reper din Stocksund. Fusese ridicat cu intenția de a deveni un punct de atracție, iar construcția fusese începută de Albert Gotthard Nestor Cedergren, proprietar de pădure.

Bărbatul de pe pat locuia singur pe Granhällsvägen, lângă apă, într-o clădire mult mai mică. Doar vreo 420 de metri pătrați, cu vedere la mare. Dar trebuia să se mulțumească cu atât. La urma urmei, avea și comoara de pe Nordkoster.

Stătea pe spate și era masat de pat, un masaj delicat și exclusiv al întregului său corp. Până și interiorul coapselor îi era masat. O favoare care merita cele douăzeci de mii de coroane în plus, cât costase.

Se bucura de moment.

În ziua aia urma să-l întâlnească pe rege.

Mă rog, „să-l întâlnească” era probabil o formulare stângace. Urma să fie prezent la o ceremonie organizată la Camera de Comerț la care monarhul ținutului avea să fie personajul principal. El însuși avea să fie personajul principal numărul doi. De fapt, întreaga ceremonie era planificată în onoarea lui. Urma să primească o medalie pentru conducerea celei mai profitabile companii suedeze din străinătate în anul precedent, sau oricare ar fi fost formularea.

În calitate de fondator și director executiv al companiei Magnuson World Mining AB.

MWM.

El era Bertil Magnuson.

— Bertil! Ce zici de asta?

Linn Magnuson intră în cameră purtând una dintre creațiile proprii. Era din nou cea de culoarea cireșei, cea pe care o purtase cu o

seară în urmă. Era foarte frumoasă.

— E drăguță.

— Crezi? Nu e prea... știi tu...

— Provocatoare?

— Nu, ci simplă? Știi cine o să fie de față.

Bertil știa. Mai mult sau mai puțin. Crema comunității afacerilor din Stockholm, câțiva granguri cu titluri, câțiva politicieni bine aleși, nu chiar din cabinet, dar aproape. Sau poate? Poate ministrul de finanțe Borg avea să treacă pe acolo câteva minute, dacă avea noroc. Asta îți dădea întotdeauna un plus de glorie. Erik nu avea să poată să vină, din păcate. Ultimul lui *tweet*: „Bruxelles. Reuniune cu înalții funcționari ai Comisiei. Sper să am timp de frizer înainte.”

Erik se preocupa întotdeauna de înfățișarea lui.

— Dar atunci de asta ce zici? întrebă Linn.

Bertil se ridică în pat. Nu ca reacție la ultima prezentare a nevestei, o rochie scumpă pe care o găsisese la magazinul Weird & Wow de pe Sibyllegatan, ci fiindcă simțea că trebuie.

Trebuia să-și golească vezica.

Asta devenise o problemă în ultimul timp. Trebuia să meargă la toaletă mai des decât avea timp să o facă un bărbat aflat în poziția lui. Cu numai o săptămână în urmă, cunoscuse un profesor de geologie care aproape îl speriasse de moarte. Bărbatul respectiv îi povestise cum se procopsise cu incontinență la vârsta de șaiszeci și patru de ani.

Bertil avea șaiszeci și șase.

— Cred că ar trebui s-o porți pe aia, zise el.

— Așa crezi? Da, poate. Arată minunat.

— Și tu la fel.

Bertil îi dădu lui Linn un sărut ușor pe obraz. I-ar fi dat mai mult decât atât. Era extrem de atrăgătoare, dat fiind că trecuse de cincizeci de ani, iar el o iubea la nebunie, însă vezica îl făcu să-i ocolească trupul și să iasă din cameră.

Simțea că e agitat.

Era o zi mare pentru el, în multe privințe, și o zi și mai mare pentru MWM. Compania lui. În urma știrilor despre premiu, ultimele câteva zile fuseseră marcate de tot mai multe critici la adresa activităților lor de prospectare din Congo. Erau atacați din toate

părțile, erau articole negative în presă, precum și demonstrații. Pe tema metodelor îndoielnice și exploatarei și încălcării dreptului internațional și a tuturor celorlalte lucruri la care se puteau gândi.

Pe de altă parte, oamenii îl atacaseră pe Bertil de când își amintea. Întotdeauna se luau de tine dacă erai suedez și prosperai în străinătate. Iar MWM era foarte prosperă. Compania mică pe care o înființase împreună cu un coleg crescuse și se transformase într-un conglomerat multinațional de companii mari și mici, împrăștiate prin toată lumea.

În momentul ăla MWM era un jucător mare.

Și el era un jucător mare, dar cu o vezică puțin cam mică.

Se trezi în cabană, cu mult după ora de check-out. Pe Axel nu-l deranja. Olivia dădu vina pe febră, pe hainele flească, pe „trânta” luată, după cum se exprimase el. Pe Axel tot nu-l deranja. Când începu să explice că în mod normal se trezește foarte devreme, el o întrebă dacă vrea să mai rămână o noapte. Iar ea voia. Într-o anumită privință, în privința lui. Dar într-o altă privință, știa că trebuie să se întoarcă acasă.

Asta era în privința motanului.

Fusese nevoie de foarte multă putere de convingere ca să-l facă pe vecinul ei să aibă grijă de Elvis. Vecinul ei era un ciudat care lucra la Pet Sounds, iar în cele din urmă fusese de acord.

Două nopți.

Trei nopți? În niciun caz.

— Mă tem că nu pot, mi-ar fi plăcut să rămân, zise ea.

— Ți place insula?

— Îmi place mult insula. Vremea e cam nasoală, dar mi-ar plăcea să mă întorc.

— Ar fi drăguț.

Așa se exprimă adevărații băieți care prind homari, se gândi ea, mergând pe Badhusgatan în Strömstad și observând că în gât părea să i se inflameze ceva. Urma să-i facă o vizită unui fost polițist. Gunnar Wernemyr. Bărbatul care – potrivit lui Betty Nordeman – o interogase pe toanta de Jackie din Stockholm. Olivia îl găsisese pe Wernemyr în Eniro, registrul național online al adreselor, și îi dăduse un telefon înainte să ia feribotul de pe Nordkoster. Bărbatul fusese

foarte amabil. Nu avea nimic împotriva să se întâlnească cu o tânără studentă la Academia de Poliție, pensionar cum era. Și, în plus, în nici trei secunde își dăduse seama de care Jackie din Stockholm e interesată Olivia. Avea legătură cu crima din Hasslevikarna.

— O chema Jackie Berglund. Mi-o amintesc foarte bine.

Chiar înainte să intre pe Västra Klevgatan, îi sună telefonul. Era Åke Gustafsson, profesorul ei, care era curios.

— Cum merge?

— Cu cazul de pe plajă?

— Da. Ai dat de Stilton?

Stilton? Nici măcar nu fusese pe agendă în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Nu. Dar am vorbit cu Verner Brost, de la Divizia Cazuri Nerezolvate, și mi-a spus că Stilton a plecat din poliție din motive personale. Știți ceva despre asta?

— Nu. Sau de fapt, da.

— Nu, sau de fapt, da?

— A plecat din motive personale.

— OK. Nu, altfel n-am găsit mare lucru.

Se gândea că își poate păstra experiențele de pe Koster pentru un rezumat mai bine gândit pe care avea să-l facă după aceea.

Dacă avea să existe așa ceva.

Soții Wernemyr locuiau într-o clădire veche și frumoasă, la primul etaj, cu o vedere la port pe care agenții imobiliari o adoră. Soția lui Gunnar, Märit, făcuse cafea și-i dăduse Oliviei o lingură de lichid maro care să-i liniștească gâtul.

Stăteau în bucătăria zugrăvită în verde a celor doi, care probabil nu mai fusese renovată de la începutul anilor 1960. Pe pervaz, căței mici de porțelan se înghesuiau lângă fotografii cu nepoți și mușcate roz Mårbacka. Pe Olivia întotdeauna o interesau fotografiile. Arătă spre una dintre ele.

— Sunt nepoții dumneavoastră?

— Da. Ida și Emil. Sunt mândria și bucuria noastră, zise Märit. Vin în vizită săptămâna viitoare și rămân la noi de solstițiu. O să fie așa distractiv să avem din nou grijă de ei.

— Hai, nu exagera, zâmbi Gunnar. De obicei ți se pare drăguț și

când pleacă înapoi acasă.

— Da, e puțin cam mult odată. Cum îți mai e gâtul?

Mărit îi aruncă Oliviei o privire înțelegătoare.

— Puțin mai bine, mulțumesc.

Olivia sorbi puțină cafea din ceașca delicată de porțelan cu trandafiri roșii. Bunica ei avea același serviciu. Și statură de vorbă, toți trei, despre pregătirea poliției din ziua de azi. Mărit lucrase la arhivele poliției în Strömstad.

— Acum au centralizat totul, zise ea. Totul s-a dus în arhivele centrale din Göteborg.

— Presupun că acolo se află acum dosarele cazurilor, spuse Gunnar.

— Da, zise Olivia.

Spera că nu o să fie prea secretos când o să vină momentul să-și deschidă puțin sufletul pe tema anchetei. La urma urmei, avusese loc cu mulți ani în urmă.

— Și ce voiai să știi despre Jackie Berglund?

Nu prea secretos, se gândi Olivia, și răspunse:

— De câte ori ați interogat-o?

— De două ori, aici, la secție. Și o dată pe Nordkoster, ca să ne ajute la cercetări. Aia a fost prima dată, zise Gunnar.

— De ce a fost adusă aici pentru interogatoriu?

— A fost din cauza iahtului. Știi despre asta?

— Nu chiar...

— Păi, evident că Jackie era escortă.

O prostituată de lux, reflectă Olivia din perspectiva educației sale din Rotebro.

— Știi tu, o curvă din aia de lux, zise Mărit în felul ei tipic din Strömstad.

Olivia schiță un zâmbet. Gunnar continuă:

— Se afla la bordul unui iaht norvegian scump împreună cu doi norvegieni care au părăsit insula la scurt timp după crimă. Sau au încercat să părăsească insula, una dintre bărcile poliției a oprit iahtul la oarecare distanță de țărm, a verificat de unde a plecat și l-a escortat înapoi pe insulă. Și, pentru că norvegienii erau extrem de beți, iar Jackie Berglund era clar sub influența altei substanțe decât alcoolul, toți trei au fost aduși aici ca să-i putem interoga după ce

aveau să se trezească.

— Și dumneavoastră ați condus interogatoriul?

— Da.

— Gunnar era cel mai bun interogator de pe coasta de vest.

Mărit spuse asta mai degrabă ca pe o afirmație decât ca pe o laudă.

— Și ce ați scos de la ei? întrebă Olivia.

— Unul dintre norvegieni a spus că au auzit la radio că urma să vină o furtună a doua zi, așa că au plecat de pe insulă, voiau să ajungă în golful de acasă. Celălalt a zis că au rămas fără băutură și că se îndreptau spre Norvegia ca să-și refacă stocul.

Versiuni foarte diferite, se gândi Olivia.

— Iar Jackie Berglund ce a spus?

— Că habar nu are de ce au plecat, ea doar s-a dus împreună cu ei.

— A spus „Navigația nu e tocmai genul meu”, zise Mărit în dialectul din Stockholm.

Olivia se uită la Mărit.

— Asta a zis femeia aia Berglund, ne-am amuzat tare când ai venit acasă și mi-ai povestit, mai ții minte?

Mărit îi zâmbi lui Gunnar, care părea cam jenat. Să-i dezvălui informații dintr-un interogatoriu soției nu e tocmai conform regulamentului. Oliviei nu-i păsa.

— Dar ce au spus despre crimă? întrebă ea.

— Cu toții au spus același lucru despre asta, niciunul dintre ei nu a fost în Hasslevikarna, nici în seara crimei, nici înainte.

— Și era adevărat?

— Nu știm, nu sută la sută, cazul nu a fost rezolvat niciodată, desigur. Nu am avut nimic care să-i lege de locul crimei. Ești rudă cu Arne Rønning, apropo?

— E tatăl meu. Sau a fost.

— Am citit că a decedat, spuse Gunnar. Îmi pare rău.

Olivia încuviință din cap, iar Mărit scoase un album foto cu imagini din cariera lui Gunnar din poliție. În câteva fotografii stătea cu Arne și cu un alt polițist.

— Ăla e Tom Stilton? se întrebă Olivia.

— Da.

— Aha... și nu știți unde se află acum? Stilton?

— Nu.

În cele din urmă, alesese rochia de culoarea cireșei. Îi plăcea în mod deosebit. Avea o croială simplă, dar era drăguță. Stătea lângă soțul ei la Camera de Comerț și zâmbea. Nu doar de ochii lumii. Zâmbea fiindcă era mândră de soțul ei. La fel cum știa că și el e mândru de ea. Niciodată nu avuseseră probleme cu păstrarea unui echilibru profesional. El își vedea de afacere, iar ea își vedea de a ei, și amândoi aveau succes. Ea la un nivel mai mic, global vorbind, dar tot succes era. Era *coach* profesional, iar în ultimii ani o dusesse foarte bine. Toată lumea voia să aibă o carieră, iar ea cunoștea trucurile. Învățase o parte dintre ele de la Bertil, câteva erau din experiența lui, dar cea mai mare parte a succesului ei se datoria propriilor merite.

Era competentă.

Așa că în momentul în care se aplecă și-i făcu un compliment pentru rochia de culoarea cireșei, monarhul Suediei nu intenționa să-l flateze indirect și politicos pe Bertil, ci se referea chiar la ea.

— Vă mulțumesc.

Nu era prima dată când se întâlneau. Monarhul și Bertil împărtășeau un interes față de vânătoare, mai ales de potârnică. Fuseseră în aceeași echipă de vânătoare de câteva ori și se cunoșteau destul de bine cât să-și vorbească. În măsura în care oricine poate să vorbească cu un rege, se gândi ea. Dar destul de bine cât să fie invitați la câteva dineuri restrânse cu oameni din cercurile cele mai apropiate ale familiei regale. Erau cam oficiale pentru gustul lui Linn, regina nu făcea deloc glume, însă dineurile erau importante pentru Bertil. Se stabileau contacte și nu era niciodată un lucru rău dacă se auzea că iei cina cu regele când și când.

Linn zâmbi în sine, asta era important în lumea lui Bertil, mai puțin important în lumea ei. Ce era mai important era să încerce să pună capăt noroiului improșcat în MWM în momentul acela. Noroi care o stropise și pe ea. În drum spre ceremonie, pe Västra Trädgårdsgatan, văzuseră o mică mulțime cu bannere care acuzau MWM de niște lucruri cam urâte. Văzu că asta îl irită pe Bertil. El știa

că presa avea să relateze și despre proteste, și cu siguranță avea să le compare cu premiul lui.

Și să-l murdărească puțin. Păcat.

Se uită în jurul ei. Cei mai mulți dintre oamenii de acolo îi erau cunoscuți. Era un grup de afaceriști bogați pe nume Pirre și Tusse și Latte și Pygge și Mygge și alte asemenea nume. Nu învățase niciodată cine e cine. În lumea ei, oamenii aveau nume mai distinctive. Dar știa că oamenii ăia sunt importanți pentru Bertil. Oameni cu care merge la vânătoare, cu care navighează, cu care face afaceri – și cu care era deseori înrudit.

Dar el se abținea de la alte activități.

Își cunoștea soțul destul de bine cât să știe asta.

Încă erau îndrăgostiți unul de celălalt și aveau o viață sexuală bună. Nu prea frecventă, dar pe deplin satisfăcătoare când se întâmpla în cele din urmă.

„Satisfăcător”, se gândi ea. Ce cuvânt pentru sex. Și zâmbi, tocmai când Bertil se uită la ea. Arăta bine. O cravată de un violet stins, un costum negru simplu, elegant, unul italianesc, cusut de mână. Singurul lucru care nu-i plăcea era cămașa. Albastră toată, cu guler alb. Era mai mult sau mai puțin cel mai urât articol de îmbrăcăminte pe care și-l putea imagina ea. Timp de câțiva ani, dusesese o campanie intensă împotriva acelui gen de cămașă.

Fără succes.

Unele lucruri sunt mai adânci decât cicatricile. Pentru Bertil, era o cămașă albastră cu guler alb. Era un fel de emblemă arhetipală pentru el. Semnala că aparține unui grup față de care ea se simțea foarte străină.

Stil atemporal.

Așa credea el.

Absolut ridicolă, după părerea ei. Și urâtă.

Bertil primi premiul direct din mână regelui. Se înclină discret ici și colo, îi aruncă o privire lui Linn și-i făcu cu ochiul. Sper că vezica n-o să-i facă probleme, se gândi ea. Nu e tocmai momentul potrivit să se ducă să caute toaleta.

— Șampanie!

Câțiva ospătari în sacou alb navigau printre mese cu tăvi pline cu Grande Cuvée bine răcită. Linn și Bertil luară fiecare câte un pahar

și le ridicară.

Atunci sună. Sau, mai degrabă, vibră. Mobilul din buzunarul lui Bertil.

Se retrase puțin cu paharul de șampanie în mână, își pescui telefonul și răspunse.

— Magnuson.

În telefon se auzi un dialog. Destul de scurt, dar șocant – pentru Magnuson. Un fragment dintr-o conversație înregistrată.

„Știu că ești pregătit să mergi foarte departe, Bertil, dar crimă?”

„Nu ne poate lega nimeni de ea.”

„Dar noi știm.”

„Nu știm nimic... dacă nu vrem să știm.”

Dialogul fu întrerupt.

Bertil lăsa telefonul în jos după câteva secunde, cu un braț evident amortit. Știa exact când avusese loc conversația respectivă și știa exact cui aparțineau vocile.

Lui Nils Wendt și Bertil Magnuson.

Ultima replică fusese a lui.

„Nu știm nimic... dacă nu vrem să știm.”

Ce nu știuse era că discuția a fost înregistrată.

— Un toast! Bertil!

Regele ridică paharul în cinstea lui Bertil. Cu un efort suprem, și el își ridică paharul și-și forță gura să schițeze un fel de zâmbet.

Un zâmbet disperat.

Linn reacționează imediat. Vezica? Făcu imediat câțiva pași și zâmbi.

— Dacă Alteța Ta ne permite, trebuie să-l răpesc câteva minute pe soțul meu.

— Sigur, sigur.

Regele nu ținea neapărat la ceremonie. Mai ales când avea în față o frumusețe îmbrăcată în culoarea cireșei, cum era Linn Magnuson.

Așa că frumusețea îmbrăcată în culoarea cireșei își luă deoparte

soțul evident preocupat.

— Vezica? șopti ea.

— Ce? Ah, da.

— Vino cu mine.

Exact cum ar trebui să se comporte o soție eficientă când soțul ei se scufundă, preluă controlul și-l conduse la o toaletă nu prea îndepărtată, unde el se strecură ca o umbră a vechiului sine.

Linn așteaptă afară. Norocul ei, dintr-un motiv foarte simplu.

Bertil nu își goli vezica. Se aplecă peste vasul de toaletă și vomită. Sandvișurile delicate, precum și șampania și pâinea prăjită cu marmeladă de la micul dejun îi veniră toate înapoi.

Jucătorul mare se făcuse mic.

Pasagerul de pe locul de lângă ea îi spunea cât de regretabil e că locurile sunt atât de apropiate, având în vedere că microbii plutesc peste tot prin aer. Olivia îl aprobă. De asemenea, făcu tot posibilul să-și acopere gura și nasul când nu se putu abține să strănute cu poftă, apoi încercă să se întoarcă într-o parte cât mai bine, dar nu prea reuși. La un moment dat, când erau aproape de Linköping, pasagerul se mută pe alt loc.

Olivia rămase la locul ei, în expresul X2000. Simțea o durere în piept, iar fruntea îi era alarmant de fierbinte. Petrecuse o oră pe telefon și poate încă treizeci de minute luând notițe. Apoi gândurile i se îndreptară către conversația din Strömstad și către Jackie Berglund... „Navigația nu e tocmai genul meu.” Și atunci care era genul tău, Jackie? se întrebă ea. Să fii închiriată pe un iaht scump ca să fii futută de niște norvegieni? În timp ce o femeie tânără era îngropată în nisip la cincisprezece minute distanță de orgiile voastre. Sau ce?

Sau ce? Dintr-odată un gând cu totul diferit îi veni în mintea cuprinsă de febră.

Ce știa despre femeia înecată?

Deodată își dădu seama cât de mult fusese influențată de faptul că nimeni nu știa nimic. Despre „biata” victimă. Și că se crease o imagine a unei tinere femei neajutorate care a fost supusă unui tratament înfiorător de crud.

Dar dacă lucrurile nu au stat deloc așa?

Nimeni nu știa nimic despre victimă, la urma urmei.

Nici măcar numele ei.

Dacă și ea fusese închiriată? Tot o prostituată.

Dar era însărcinată!

Calmează-te, Olivia, există niște limite.

Sau nu? La facultate avuseseră o lecție despre site-urile porno. Despre cum sunt organizate, cât de greu e să le urmărești, cât de greu e să... femei însărcinate! Ici și colo, nu de puține ori, printre miliardele de filme porno scoase pe bandă rulantă, există site-uri speciale pentru „Cauți o aventură perversă?” și „Vrei să fuți o gravidă?”

Își aduse aminte că găsisese acele site-uri chiar mai respingătoare decât celelalte. Sexul cu măgari sau dinozauri, în regulă, era pur și simplu ridicol. Dar să cumperi sex cu femei în ultimul trimestru de sarcină?

Din păcate, exista o piață pentru asta.

Asta era realitatea.

Dacă victima de pe plajă fusese una dintre colegele lui Jackie? Închiriată tocmai pentru că era însărcinată. Iar apoi s-a întâmplat ceva rău pe iahtul ăla scump, și totul s-a sfârșit cu o crimă.

Pe de altă parte!... iar acum imaginația ei febrilă era surescitată... pe de altă parte, poate că unul dintre norvegieni era tatăl copilului, iar ea a refuzat să facă avort? Ea și Jackie poate că au făcut sex cu norvegienii ăia și cu alte ocazii, apoi victima a rămas gravidă și a încercat să-l șantajeze pe norvegian și apoi totul a luat-o razna, iar ei au omorât-o?

În momentul acela îi sună telefonul.

Era mama ei, care voia s-o invite la cină.

— În seara asta?

— Da. Ai alte planuri?

— În momentul ăsta sunt în tren, vin de la Göteborg și...

— Când ajungi?

— Pe la vreo cinci, apoi trebuie să...

— Dar nu ai o voce prea bună. Ești bolnavă?

— Am puțină...

— Ai febră?

— Poate, n-am...

— Ai gâtul umflat?

— Puțin.

În cinci secunde, întrebările îngrijorate ale Mariei o readuseră pe Olivia înapoi la vremea în care avea cinci ani. Ea era bolnavă, iar mama ei își făcea griji pentru ea.

— La ce oră?

— Șapte, zise Maria.

Esplanada de pe Strandgatan e foarte frumoasă. Văzută de pe apă, este un melanj impresionant de arhitectură veche, întins de-a lungul străzii mărginite de copaci. Mai ales dacă ridici privirea și te uiți la acoperișuri. Toate turnurile acelea excentrice și colțurile și cărămizile. O față respectabilă arătată lumii.

Ce se ascunde dincolo de fața aceea e cu totul altă poveste.

Frumusețea străzii nu era deloc pe primul loc în mintea lui Bertil Magnuson în timp ce se plimba de-a lungul cheiului. La o distanță sigură de oricine se numea Pigge și Mygge și Tusse. Soția lui ușor îngrijorată îl lăsase la Nybroplan la capătul străzii Strandgatan, după ce el o asigurase că totul e în regulă. Fusesse doar puțin cam mult, cu ceremonia și regele și manifestanții care scandau afară.

— Acum sunt bine, zisese el.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. Trebuie să mă gândesc la un contract pe care o să-l negociem miercuri, vreau să mă plimb puțin.

De multe ori făcea asta când trebuia să se gândească serios la ceva, așa că Linn îl lăsase să coboare din mașină și condusesse mai departe.

Bertil era vizibil agitat în timp ce se plimba. Înțelesese imediat cine stă în spatele conversației înregistrate de pe mobil.

Nils Wendt.

La un moment dat, un prieten foarte apropiat. Un mușchetar. Unul dintre cei trei care au rămas împreună la bine și la rău la Facultatea de Economie din Stockholm în anii șaizeci. Al treilea era Erik Grandén, în momentul ăla un om într-o poziție foarte înaltă la Ministerul Afacerilor Externe. Cei trei se consideraseră o versiune modernă a eroilor lui Dumas. Aveau chiar și același motto ca mușchetarii.

Atât de departe le mergea imaginația.

Dar erau convinși că o să uimească lumea. În orice caz, anumite părți din ea.

Și au reușit.

Grandén a devenit un copil-minune al politicii și președinte al filialei de tineret a partidului Alianța Moderată când avea numai douăzeci și șase de ani. Magnuson și Wendt înființaseră MWM – Magnuson Wendt Mining. Curând, aceasta a devenit o companie de prospectare îndrăznească și prosperă în Suedia, dar și în străinătate.

Apoi lucrurile au început să meargă cam prost.

Nu pentru companie. Firma s-a extins, global și financiar, și s-a listat la bursă după câțiva ani. Dar lucrurile au început să meargă prost pentru Wendt. Sau pentru relația dintre Bertil și Wendt. Asta a mers prost. Și s-a sfârșit cu Wendt care a dispărut din peisaj. Iar „Wendt” s-a transformat în „World” – Magnuson World Mining.

Iar în momentul ăla Wendt se întorsese.

Cu o conversație extrem de neplăcută dintre el și Bertil. O conversație înregistrată fără știrea lui Bertil, dar ale cărei implicații le-a înțeles imediat. Dacă ar fi devenit publică, atunci zilele lui Bertil Magnuson ca jucător mare ar fi fost pe sfârșite.

La toate nivelurile.

Se uită în sus, la Grevegatan. Se născuse foarte aproape, într-un loc perfect. Din camera lui, auzea clopotele bisericii Hedvig Eleanora. Se născuse într-o familie de industriași. Tatăl și unchiul lui înființaseră firma. Adolf și Viktor. Frații Magnuson. Își clădiseră o companie minieră mică, dar puternică, aveau un fler excelent când era vorba să găsească minerale și trecuseră de la un sediu mic, local, la mineritul internațional. De-a lungul anilor, puseseră compania familiei pe harta lumii și îi oferiseră lui Bertil trambulina unui portofoliu de acțiuni în lumea afacerilor.

Bertil avea ideile lui. Avea viziuni curajoase. Ajuta la administrarea companiei familiei, dar în același timp vedea că există piețe complet diferite de exploatat, în afara celor tradiționale. Cele susținute de cei doi frați.

Piețe exotice. Piețe dificile.

Ceea ce însemna să tragă sforile cu tot felul de potenți autocrați. Oameni cu care cei doi frați nu s-ar fi amestecat niciodată.

Dar vremurile se schimbă, iar tații și frații mor. De îndată ce Adolf și Viktor au fost îngropați, Bertil a înființat o filială. Cu ajutorul lui Nils Wendt.

Wendt cel extrem de talentat. Unul dintre mușchetari. Un geniu când era vorba de prospecțiuni și analize ale mineralelor și structuri de piață. Toate lucrurile la care Bertil nu era atât de bun. Împreună, au devenit pionieri industriali în numeroase regiuni ale lumii. Asia. Australia. Și mai presus de toate: Africa. Până când lucrurile au mers prost, iar Wendt a dispărut dintr-odată din cauza unui lucru extrem de neplăcut pe care Bertil îl reprimase de atunci. Îl sublimase. Îl transformase într-un non-eveniment.

Dar Nils Wendt nu a făcut la fel.

Evident.

Fiindcă Nils trebuie să fi fost cel care l-a sunat și i-a pus conversația înregistrată. Nu exista nicio altă explicație posibilă.

Bertil era convins de asta.

Până la podul ce duce spre Djurgården, își formulase în tăcere prima întrebare: ce naiba vrea Wendt? Și a doua întrebare: mai mulți bani? Și, tocmai când era pe cale să-și formuleze a treia întrebare, unde e Wendt? telefonul îi sună din nou.

Bertil îl ținu în fața lui, sau lângă coapsă, oamenii treceau pe lângă el, mulți dintre ei cu câini, era ca un fel de cărare. Apăsă pe butonul de răspuns și duse telefonul la ureche. Fără să spună nimic. Tăcere.

— Alo?

Era Erik Grandén. Tipul ocupat care posta pe Twitter și spera să găsească un frizer la Bruxelles. Bertil îi recunoscuse imediat vocea.

— Salut, Erik.

— Felicitări pentru premiu!

— Mulțumesc.

— Cum era regele? În formă?

— Da.

— Bun, bun. Dai vreo petrecere acum?

— Nu, eu... o facem diseară. Ai găsit frizer?

— Nu încă, cel la care voiam să merg era ocupat. Ciudat. Dar mi-a dat cineva un pont despre un salon la care sper să am timp să ajung înainte de avionul de dimineață. Vorbim în weekend! Salut-o

pe Linn din partea mea!

— Mulțumesc. Pa-pa!

Bertil închise și se gândi la Erik. Grandén. Al treilea mușchetar. Și el un jucător mare, în domeniul lui. Cu o rețea gigantică de contacte în Suedia, dar și în afară.

— Adu-l în consiliu.

Mama lui Bertil fusese de fapt cea care spusese asta, după ce tatăl lui murise, când Bertil vorbise despre tentaculele amicului său, Erik, care ajungeau peste tot.

— Dar nu știe nimic despre minerit, zisese Bertil.

— Nici tu nu știi. Dar ce poți să faci e să te înconjori cu oameni care știu. Cu oamenii potriviți. La asta te pricepi. Adu-l în consiliu.

A doua oară când a spus-o, Bertil și-a dat seama că e o idee absolut strălucită. De ce nu se gândise singur la ea? Nu vezi pădurea de copaci. Erik fusese prea aproape, atât ca prieten, cât și ca mușchetar. Sigur că Erik trebuia să facă parte din consiliul MWM.

Și așa s-au potrivit lucrurile.

Erik s-a trezit în consiliu. O mână de ajutor dată unui prieten, din partea lui Erik, pentru început. Dar de vreme ce, de-a lungul anilor, cumpărase un număr destul de consistent de acțiuni la companie, putea la fel de bine să-și asume răspunderea pentru ea. Putea oricând să tragă niște sfori la care Bertil nu ajungea. La urma urmei, era Erik Grandén.

Și așa au continuat lucrurile timp de mulți ani, până când Erik a avansat la un asemenea nivel în lumea politică încât o funcție în consiliul de administrație a devenit destul de sensibilă. Într-o companie privată. Una care, de altfel, era criticată destul de mult în presă.

Așa că și-a dat demisia.

Se ocupau în privat de ce trebuia să se ocupe. Era mai puțin sensibil așa.

Din exterior păreau doar doi prieteni buni.

Până în acel moment.

Erik nu știa de conversația înregistrată și de originea ei. Dacă ar fi aflat, atunci legăturile dintre cei trei mușchetari ar fi fost supuse unei presiuni extreme.

Inclusiv la nivel politic.

Era aproape șapte seara. Jelle reușise să vândă trei reviste. În patru ore. Nu era mult. O sută douăzeci de coroane, din care el avea să câștige șaizeci. Un tarif orar de cincisprezece coroane. Dar putea să-și cumpere o conservă de chiftele de pește. De fapt, nu-i prea plăceau chiftelele de pește, ci mai degrabă sosul de homar. Nu era deosebit de interesat de mâncare în general, niciodată nu fusese, nici măcar în perioadele în care s-ar fi putut răsfăța cu una-alta. Pentru el, mâncarea era hrană. Dacă nu aveai mâncare, trebuia să faci rost de hrană altfel. Și asta era posibil. Nu mâncarea era principala lui problemă, ci un loc unde să stea.

Avea cabana lui de lemn de lângă lacul Jarla, dar începea să-l calce pe nervi. Intrase ceva în pereții casei. Ceva ce își făcea simțită prezența de îndată ce pășea înăuntru. Din cauza asta, îi era din ce în ce mai greu să doarmă acolo. Pereții auziseră prea multe urlete, prea mult timp, se gândi el, e timpul să mă mut.

Dacă „a se muta” era termenul potrivit. Te muți dintr-un apartament sau dintr-o casă, nu te muți dintr-un șopron gol, fără niciun fel de accesorii. Îl părăsești.

Jelle avea să-l părăsească.

La asta se gândea în clipa aia. Încotro? Mai dormise în tot felul de locuri de prin oraș, uneori la câte un hostel, dar astea nu erau genul lui. Certuri și beții și oameni drogați și personal care te vrea afară cel târziu la opt dimineața. Renunțase la așa ceva. Trebuia să-și găsească altceva.

— Salut, Jelle! Zici că ți-ai aranjat părul cu o grenadă.

Vera Chioara venea spre el cu un zâmbet larg, arătând cu degetul spre părul lui ciufulit. Își vânduse toate cele treizeci de reviste la Ringen și în momentul ăla era acolo. La piața Söder de lângă Medborgarplatsen. Un loc pe care-l preluase Jelle cu o zi înainte. La urma urmei, Benseman nu era acolo. Un loc bun, se gândise el. Cele trei reviste din ziua aia îl contraziceau.

— Salut, zise el.

— Ce mai faci?

— Așa și așa... trei reviste.

— Eu am vândut treizeci.

— E bine.

- Cât mai ai de gând să stai aici?
- Nu știu, încă mai am câteva.
- Ți le cumpăr eu.

Vânzătorii cumpărau uneori exemplare unii de la alții, ca să-și ajute câte un coleg. Cu același preț cu care le cumpărase el, cu speranța că o să aibă mai mult noroc. Așa că oferta Verei era perfect rezonabilă.

- Mersi, dar...
- Puțin cam mândru pentru așa ceva, nu?
- Posibil.

Vera râse scurt și își vârî brațul sub al lui Jelle.

- Mândria n-o să-ți umple stomacul.
- Nu mi-e foame.
- Ești rece.

Vera simțise mâna lui Jelle. Și chiar era destul de rece, ceea ce era cam ciudat, fiindcă afară erau probabil peste 20 de grade. Mâna lui nu trebuia să fie rece.

- Ai dormit iar în cabană azi-noapte?
- Da.
- Cât timp mai poți să faci față?
- Nu știu.

Se lăasă liniștea. Vera se uită la chipul lui Jelle, iar Jelle se uită la piața Söder, iar secunde se transformă într-un minut sau două. Apoi Jelle se uită la Vera.

- E OK dacă...
- Da.

Nu mai spuseră nimic. Nu era nevoie să mai spună ceva. Jelle își luă rucsacul mic și ponosit de pe jos, își puse revistele înăuntru și porniră la drum. Unul lângă altul, fiecare în lumea lui, mergând deja mai departe în gândurile lor. Către rulotă și către cum avea să fie acolo.

Iar dacă mergi dus pe gânduri, nu prea observi faptul că doi tineri îmbrăcați în jachete negre cu glugă stau lângă Björns Trädgård și se uită fix la tine. Nu observi nici măcar dacă încep să meargă în aceeași direcție cu tine.

Casa roșie cu terasă din Rotebro fusese construită la mijlocul

anilor șaizeci. Familia Rønning era a doua care locuia acolo. O casă drăguță și compactă, bine îngrijită, situată într-o fundătură liniștită dintr-o zonă cu case de același fel peste tot. Olivia crescuse acolo, singură la părinți, dar toată zona mișuna de parteneri de joacă. Cei mai mulți dintre ei își începuseră viața de adulți și se mutaseră în alte case. În alte locuri. În momentul ăla locuiau mai mult părinți acolo, rămași singuri.

Ca Maria.

Olivia o văzu prin geamul de la bucătărie când urcă pe alee. Mama ei, avocata apărării, cu originile ei spaniole, femeia iute la vorbă care era întotdeauna corectă și pe care tatăl ei o iubise cel mai mult pe lume.

Iar ea îl iubise la rândul ei, din câte înțelesese Olivia. Casa lor avusese întotdeauna o atmosferă calmă și rațională, foarte rar cu vreun scandal. Certuri, dezacorduri, discuții fără sfârșit, dar niciodată ceva urât. Niciodată ceva ce și-ar fi făcut simțită prezența în stomacul unui copil.

Întotdeauna se simțise în siguranță acasă.

Și se simțise văzută. Cel puțin de către Arne, sau poate cel mai mult. Maria era cum era. Poate nu era genul de mamă care să te ia în brațe și să te pupe, dar îți era întotdeauna alături când aveai nevoie de ea. Când era bolnavă, de exemplu. Ca atunci. Mama era acolo, gata să aibă grijă de ea, cu prescripții și instrucțiuni.

Avea avantajele sale.

— Ce mâncăm?

— Pui cu usturoi, rețeta specială.

— Și care e ingredientul special?

— Ce nu e în rețetă. Bea asta, zise Maria.

— Ce e?

— Apă fierbinte, ghimbir, puțină miere și câteva picături de ceva secret.

Olivia zâmbi puțin și bău. Care era secretul? Simțea o urmă de mentă în nasul care-i curgea? Poate. Simți cum băutura fierbinte și calmantă era bine primită de gâtul ei suferind, și se gândi: mama Maria.

Se așezară la masa albă din bucătăria bine lustruită. Olivia încă putea fi surprinsă de felul în care mama ei adoptase modul

scandinav de a-ți decora casa. Nu era nici urmă de culori focoase. Totul era alb și sobru. În adolescență, se răzvrătise o vreme și îi convinsese să o lase să aibă un roșu viu pe pereții din camera ei. Pe urmă camera revenise la o nuanță de bej considerabil mai discretă.

— Și, cum a fost pe Nordkoster? întrebă Maria.

Olivia îi poveste o versiune cenzurată a vizitei pe insulă, o versiune foarte cenzurată. Una care excludea tot ce era important, de fapt. Iar apoi mănă și bău niște vin bun. Febră și vin roșu? se întrebă Olivia în timp ce Maria îi turna în pahar. Dar Maria nu gândea la fel. Puțin vin roșu mergea întotdeauna.

— Tu și cu tata ați vorbit vreodată despre cazul de pe Nordkoster? zise Olivia.

— Nu din câte știu, dar tu abia te născuseși, așa că nu prea aveam cine știe ce discuții.

Părea ușor dezamăgită? Nu, să-ți fie rușine, Olivia, revino-ți!

— O să fii ocupată cu asta toată vara? întrebă Maria.

Acum își face griji pentru casa de vacanță? Bandă de protecție și raclete de vopsea?

— Nu cred, doar o să verific niște chestii și apoi o să scriu ceva.

— Ce o să verifici?

De când murise Arne, Maria avusese rareori ocazia să stea la masa din bucătărie cu un vin bun și să discute despre cazuri judiciare. De fapt, niciodată. Așa că profita de ocazie.

— Era o fată pe insulă când a avut loc crima, Jackie Berglund, și sunt foarte curioasă în legătură cu ea.

— De ce?

— Pentru că ea și niște norvegieni au dispărut de pe insulă imediat după crimă, au plecat cu o barcă, și mă gândeam că interogatoriile lor nu au avut prea multă substanță.

— Crezi că e posibil s-o fi cunoscut pe victimă?

— Poate.

— Adică e posibil să fi fost în barcă de la început?

— Da, poate. Jackie asta era prostituată.

— Ah...

— Ah, ce? se întrebă Olivia. Ce voia să spună cu asta?

— E posibil ca și victima să fi fost prostituată, continuă Maria.

— Cam așa mă gândeam.

— Atunci ar trebui să stai de vorbă cu Eva Carlsén.

— Cine e?

— Am văzut-o ieri la televizor la o emisiune de actualități, a scris un reportaj despre activitățile de escortă, atât din trecut, cât și din zilele noastre. Mi s-a părut o femeie foarte competentă.

— Ca tine, se gândi Olivia, și memoră numele Eva Carlsén.

Stomacul îi era plin ochi, și era puțin nesigură pe picioare, ceea ce o făcu să ia un taxi pe care avea să-l plătească Maria. Se simțea mult mai bine. De fapt, atât de bine încât aproape uitase să întrebe ceea ce avusese de gând încă de la început.

— Ancheta de pe Nordkoster a fost condusă de un detectiv pe nume Tom Stilton, ți-l mai amintești?

— Tom, ah, da!

Maria schiță un zâmbet, stând în curte, dincolo de poartă.

— Era foarte bun la squash. Am jucat de câteva ori. Și arăta bine, aducea puțin cu George Clooney. De ce întrebi?

— Am încercat să dau de el, se pare că a plecat din poliție.

— Da, așa e, îmi aduc aminte, a fost cu vreo doi ani înainte să moară tata.

— Știi și de ce? întrebă Olivia.

— De ce a plecat?

— Da.

— Nu. Dar îmi amintesc că a divorțat cam în aceeași perioadă, mi-a povestit Arne.

— De Marianne Boglund?

— Da, de unde știi?

— Am cunoscut-o.

Șoferul taxiului se dădu jos din mașină dintr-odată, probabil ca să-i indice să se grăbească. Olivia făcu iute un pas spre Maria.

— Pa-pa, mama, și mersi mult pentru cină și medicamente și vin și tot!

Mama și fiica se îmbrățișară.

Era un hotel obișnuit din Stockholm. Oden, pe bulevardul Karlbergsvägen, un hotel de nivel mediu, cu camere obișnuite. Camera consta într-un pat dublu, câteva lucrări grafice generice, un televizor pe un perete de culoare gri-deschis. Buletinul de știri tocmai

transmitea un reportaj special în legătură cu anunțul că societatea minieră MWM fusese numită Compania Anului. În spatele reporterului din studio, era o fotografie a directorului executiv, Bertil Magnuson.

Bărbatul care stătea pe marginea patului dublu tocmai făcuse duș. Era pe jumătate gol, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, cu părul încă umed. Dădu sunetul mai tare.

„Compania minieră MWM a câștigat titlul de Compania Suedeză a Anului din Străinătate, ceea ce a dus la reacții puternice în rândul activiștilor de mediu și ai drepturilor omului din Suedia, precum și din alte țări. De-a lungul anilor, compania minieră a fost criticată pentru legăturile sale cu țări cu regimuri corupte și dictatori. Încă din anii 1980, când compania și-a început activitățile în fostul Zair, criticile au fost dure. Compania a fost acuzată că ar fi dobândit relațiile bune cu președintele Mobutu printr-o serie de șpăgi, subiect investigat de jurnalistul premiat Jan Nyström – printre alții – când a murit în mod tragic într-un accident în 1984. Dar metodele MWM sunt puse la îndoială și în zilele noastre. Reportera noastră, Karin Lendell, se află acum în Congo.”

Bărbatul de pe pat se aplecă puțin. Prosopul din jurul șoldurilor îi alunecă pe podea. Toată atenția îi era îndreptată asupra reportajului de la TV. O reporteră apăru pe un ecran în spatele jurnalistului din studio. Femeia stătea în fața unei zone îngrădite.

„Aici, în provincia Nord-Kivu din estul Congo, se află unul dintre complexurile MWM pentru mineritul tantalitului, cunoscut și sub numele «aurul cenușiu». Nu ni se permite accesul în zonă, intrarea este păzită de soldați, dar populația din Walikale ne-a povestit despre condițiile îngrozitoare de muncă de aici.”

„Există zvonuri cu privire la exploatarea copiilor în zona efectivă de minerit, este adevărat?”

„Da. Asta, dar și atacuri fizice asupra populației locale. Din păcate, nimeni nu îndrăznește să fie intervievat în fața

camerei, cu toții se tem de represalii. O femeie s-a exprimat astfel: «Când ai fost violată o dată, nu mai protestezi și a doua oară.»»

Bărbatul gol de pe pat reacționează. Cu o mână, apucă strâns cuvertura.

„Ai descris tantalitul ca fiind aurul cenușiu, ce vrei să spui cu asta?”

Karin Lindell ridică o bucată de piatră cenușie în fața camerei.

„Asta arată ca o bucată de piatră lipsită de valoare, dar este tantalit. Din el se poate rafina elementul tantal, iar tantalul este unul dintre cele mai importante componente din electronica modernă. De exemplu, tantalul se folosește în cardurile cu circuite din computerele și telefoanele mobile din toată lumea. Așadar, este un mineral extrem de valoros, care se extrage ilegal și e traficant de ani de zile.”

„Dar MWM nu extrage ilegal tantalit din Congo, nu-i așa?”

„Nu. MWM este una dintre puținele companii care încă mai deține concesiunea pentru minerit, au obținut-o de la dictatura anterioară.”

„Atunci ce spun criticii?”

„Sunt împotriva exploatarea copiilor și a abuzurilor fizice, plus faptul că nimic din ceea ce extrag nu aduce de fapt beneficii țării. Totul se scoate din Congo.”

Reporterul din studio se întoarce către fotografia lui Bertil Magnuson vizibilă în fundal.

„Îl avem la telefon pe directorul executiv al MWM, Bertil Magnuson. Cum comentați aceste informații?”

„În primul rând, cred că reportajul are un ton nenecesar de dur și este extrem de tendențios și părtinitor. Nu pot sta aici să comentez faptele. Aș vrea doar să subliniez faptul că societatea noastră este un jucător responsabil și activ pe

termen lung în sectorul materiilor prime, și sunt convins că beneficiul economic al resurselor naturale dezvoltate în mod responsabil este de o importanță majoră pentru reducerea sărăciei în regiune.”

Bărbatul de pe pat stinse televizorul și ridică prosopul de pe jos. Bărbatul se numea Nils Wendt. Nimic din ceea ce se spunea în reportaj nu era nou pentru el. Doar îi întărise convingerea. Avea să se ocupe de Bertil Magnuson puțin mai mult.

Unul pentru toți.

Jelle mai fusese în rulotă de câteva ori, în vizite scurte din diverse motive. În principal ca să-i țină companie Verei când nu se simțea bine. Dar nu petrecuse niciodată noaptea acolo. De data asta așa avea să facă. Cel puțin, asta era intenția lui când ajunsese acolo. În rulotă erau trei locuri de dormit. Două dintre ele erau de o parte și de alta a mesei, iar unul era așezat pe lat, la capătul mesei. Acela era prea scurt pentru Jelle, celelalte două erau prea înguste pentru doi oameni unul lângă altul.

Dar nu și pentru doi oameni unul peste altul.

Jelle știa ce urmează. Se gândise la asta tot drumul. Avea să facă dragoste cu Vera Chioara. O idee care începuse ca o idee încă de la Medborgarplatsen. Treptat, se transformase în altceva, observă el. Se transformase în dorință.

Sau excitare.

Vera mersese lângă el. Stătuse lângă el în metrou. Stătuse aproape de el pe scările rulante lungi de șaizeci și șase de metri de la Västra Skogen. Îl ținuse de braț în timp ce străbătuseră pădurea Ingenting și nu rostise un cuvânt tot drumul. El presupunea că și ea se gândește la același lucru.

Așa era.

Iar asta avea un efect asupra corpului ei. Își schimbase temperatura și devenise cald, din interior. Știa că încă are un corp frumos, încă puternic, amplu, cu sâni care nu au fost suptți niciodată și care umpleau cupe foarte mari când ocazional îi venea chef să poarte sutien. Asta nu se întâmpla prea des. Nu-și făcea griji din pricina corpului ei. Corpul avea să-i ofere sprijin. Întotdeauna o

sprijinise când avusese nevoie de el, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mult timp. Așa că tânjea și era emoționată.

Voia să fie bine.

— E ceva tărie în bufetul de acolo.

Vera arată spre unul dintre bufetele acoperite cu furnir din spatele lui Jelle. El se întoarse și deschise ușa. O sticlă mică de votcă Explorer, pe jumătate plină sau pe jumătate goală, în funcție de cum o priveai.

— Vrei?

Jelle se uită la Vera. Ea aprinsese o lămpiță de cupru de pe perete, care răspândea cât de puțină lumină le trebuia.

— Nu, zise ea.

Jelle închise ușa și o privi pe Vera.

— Începem?

— Da.

Vera își scoase mai întâi hainele de pe partea superioară a corpului, iar Jelle stătu nemișcat, în fața ei. Îi privi sânii dezgoliți. Era prima dată când îi vedea goi, și simțea cum organul i se întărește sub masă. Nu mai atinsese sânii unei femei de mai bine de șase ani. Nici măcar în gândurile lui. Nu avusese niciodată fantezii sexuale. În clipa aia stătea în fața unei perechi de sâni foarte mari care proiectau o umbră pe perete în lumina slabă. Începu să-și dea jos cămașa.

— E foarte înghesuit aici.

— Da.

Vera își dădu jos rochia, își împinse chiloții în jos peste coapse și se lăsă puțin pe spate. Era complet goală. Jelle se ridicase și scosese ce era de scos. Văzu că organul îi stă într-un unghi pe care aproape îl uitase. Și Vera văzu asta, și își desfăcu ușor picioarele. Jelle se aplecă puțin în față, întinse o mână și mângâie cu ea una dintre coapsele Verei. Cei doi se priviră.

— Vrei lumina stinsă? întrebă ea.

— Nu.

El nu avea nimic de ascuns. Știa că Vera știe despre ce e vorba, cine sunt, nu era nimic incomod în asta. Dacă ea voia lampa aprinsă, atunci și el voia același lucru. Femeia din lumină din fața lui era persoana care era, iar el avea să facă dragoste cu ea. Când îi

atinse vulva simți cât de umedă era. Își trecu două degete de-a lungul labiilor ei catifelate, iar Vera îi apucă organul cu mâna dreaptă. Apoi închise ochii.

Avea tot timpul din lume.

Tinerii stăteau ghemuiți în întuneric la o oarecare distanță. Știau că sunt ascunși. Lumina slabă care ieșea pe fereastra ovală a rulotei abia ajungea până afară, dar pentru ei era de ajuns cât să vadă.

Înăuntru.

Vera Chioara se întinse pe patul îngust. Avea o pernă sub cap. Își așază o talpă pe podea ca să-și sprijine piciorul și să-i ofere lui Jelle destul loc cât să se aplece deasupra corpului ei. Nu îi fu greu deloc să-și vâre membrul înăuntru, dar o făcu lent, grijuliu, și o auzi pe Vera gâfâind scurt și grav.

Erau acolo și făceau dragoste.

Trupurile li se mișcau în sus și în jos cu smucituri mărunte și ritmice. Patul mic le limita mișcările, dar într-un fel care îi stimula. Jelle trebuia să se abțină, Vera putea ține pasul cu el.

În întunericul de afară, o lumină galbenă mică și discretă indica aparatul foto al unui telefon mobil.

Vera simți când Jelle își dădu drumul, și simți cum și ea ajunge acolo aproape în aceeași clipă. Când el rămase înăuntru ei, ultimul tremur îi străbătu corpul. Apoi ațipi.

Jelle rămase cu membrul înăuntru ei, mult timp, până când alunecă afară singur. Se lovise tare de peretele lateral. Se ridică grijuliu și se așază pe marginea patului. Văzu că Vera adormise, îi văzu respirația egală, chiar într-un mod pe care nu-l recunoștea. O mai văzuse dormind, sau leșinând, rămăsese cu ea multe nopți.

Acolo, în rulotă. Fără să stea peste noapte.

Nopți în care ea se luptase să nu explodeze. Să nu se lase pradă viermilor maniaci care îi mișunau prin creier și voiau să iasă. O ținuse în brațe ore în șir uneori, îi vorbise în șoaptă despre lumină și întuneric, despre el însuși, despre orice ar fi putut s-o țină pe linia de plutire. De multe ori fusese de ajutor. De multe ori ea leșina în cele din urmă, cu capul pe pieptul lui, cu o respirație incomod de neuniformă.

În momentul acela respira foarte uniform.

Jelle se aplecă deasupra chipului ei și-i mângâie cu grijă micile cicatrice albe. Știa despre mănunchiul de chei. Auzise povestea aceea de mai multe ori. Și de fiecare dată simțise aceeași furie neajutorată înăuntrul lui.

Să-i faci așa ceva unui copil!

Trase o pătură peste trupul gol al Verei, se ridică și se așeză pe celălalt pat. Oarecum distras, își scoase hainele pe el și se prăbuși pe pat, cu brațele și picioarele rășchirate.

Rămase întins acolo mult timp, apoi se ridică.

Evită să o privească pe Vera.

Închise cu atenție ușa rulotei. Nu voia să o trezească, nu voia să explice ce nu putea să explice. De ce s-a dus să-și vadă de drum. Plecă pur și simplu. Cu spatele la rulotă, drept prin pădure.

Drept prin pădurea Ingenting.

Bertil Magnuson își revenise în fire în cele din urmă, aproape de podul Djurgård, și își dădu seama că trebuie să acționeze. Cum, nu se hotărâse. Primul lucru pe care îl făcu fu să-și închidă telefonul mobil. Se gândi să-și schimbe numărul imediat, dar înțelese riscurile. Atunci Wendt ar fi putut să sune pe fix, acasă, și i-ar fi putut răspunde Linn. Asta n-ar fi fost bine.

Ar fi fost o catastrofă.

Așa că se mulțumi să-și închidă telefonul, să-și vâre capul în nisip și să sperie că o să se oprească aici. Cu un singur apel telefonic.

Înainte să meargă acasă, făcu o vizită rapidă la sediul central de pe Sveavägen. Personalul de acolo cumpărase flori și șampanie. Toată compania era implicată în acel premiu. Nimeni nu pomenise de demonstrațiile de la ceremonie. Nici nu se aștepta la altceva. Erau sută la sută loiali. Dacă cineva nu ar fi fost, atunci ar fi fost înlocuit imediat.

În birou, comentase la telefon un reportaj televizat despre MWM. Un reportaj de căcat. După acel comentariu, își rugase secretara să scrie un comunicat de presă care să sublinieze cât de mult apreciază MWM premiul și imboldul pe care i-l dă companiei de a-și continua eforturile miniere în străinătate. Nu în ultimul rând, în Africa.

Să ia taurul de coarne.

Se apropia de casa lui din Stocksund. Era târziu și spera că Linn nu se apucase să invite tot soiul de oameni să sărbătorească. N-ar fi suportat așa ceva.

Ea nu invitase pe nimeni.

Linn pregătise o cină simplă pentru doi, afară, pe terasă. Își cunoștea soțul. Mâncară într-o tăcere relativă, până când Linn puse jos cuțitul și furculița.

— Cum te simți?

Privi drept înainte, peste apă, când îl întrebă.

— Bine. Adică...

— Nu, adică în general.

— De ce întrebi?

— Pentru că nu ești *aici*.

Își cunoștea soțul foarte bine. Bertil căzu pe gânduri de îndată ce luă în mână paharul cu vin. De obicei nu făcea asta. Avea capacitatea de a ține lucrurile unde le era locul, iar acolo, acasă, locul lui era lângă ea. Acolo erau intimi. Conectați unul la celălalt.

Iar în momentul ăla nu erau așa.

— E vorba de manifestanții ăia?

— Da.

Bertil minți, adevărul era complet interzis.

— Nu e prima oară, de ce te supără așa de tare acum?

— Se pare că se agravează situația.

Linn observase același lucru. Văzuse și reportajul de la TV din seara aceea, despre MWM, care fusese clar răutăcios, cu o atitudine vădit dezechilibrată.

Așa credea ea.

— Există ceva despre care vrei să vorbim? Ceva ce...

— Nu. Nu acum, sunt obosit. Regelui i-a plăcut rochia?

Și asta fu tot.

Apoi deveni privat oricum, și intim. Atât de intim încât, după cum gândea Linn, se detona în patul lor dublu. Scurt, dar „adecvat”. Și cu un grad neobișnuit de intens de implicare din partea lui Bertil. De parcă și-ar fi îngăduit să reacționeze în pat, se gândi Linn. Asta era în regulă pentru ea, atâta timp cât era vorba doar de probleme de afaceri și nimic altceva.

După ce Linn adormi, Bertil se strecură jos din pat.

Înfășurat în halatul lui elegant de culoare gri, ieși în liniște pe terasă, fără să aprindă vreo lumină, își scoase telefonul mobil și-și aprinse o țigară mică de foi. Se lăsase de fumat cu mulți ani în urmă. În ziua aceea își cumpărase dintr-odată un pachet în drum spre casă. Fără să se gândească neapărat la asta. Cu mâini ușor nesigure își deschise mobilul, așteptă, și văzu că primise patru mesaje. Primele două erau felicitări de la oameni care considerau că e important să-l țină pe Bertil Magnuson aproape. Al treilea era tăcut. Poate cineva se răzgândise și hotărâse că nu e atât de important să-l țină aproape. Și apoi veni al patrulea mesaj. Un fragment dintr-o conversație înregistrată.

„Știu că ești pregătit să mergi foarte departe, Bertil, dar crimă?”

„Nu ne poate lega nimeni de ea.”

„Dar noi știm.”

„Nu știm nimic... dacă nu vrem să știm. De ce ești așa de agitat?”

„Pentru că un om nevinovat a fost ucis!”

„Asta e interpretarea ta.”

„Și a ta care e?”

„Am rezolvat o problemă.”

Și încă niște propoziții din aceeași conversație. Cu aceiași oameni. Care vorbeau despre o problemă care a fost rezolvată. Cu mulți, mulți ani în urmă.

Și care dădea naștere deodată unei probleme noi.

O problemă pe care Bertil nu știa cum s-o gestioneze. Când apărea o problemă, de obicei dădea un telefon, iar apoi problema era rezolvată. Le telefonase multor potențați din toată lumea și multe probleme fuseseră rezolvate. De data asta nu avea cui să telefoneze. El era cel căruia i se telefonase.

Detesta situația aceea.

Și îl detesta pe Nils Wendt.

Când se întoarse o văzu pe Linn stând în fața ferestrei de la dormitor, uitându-se la el.

Iute ca fulgerul, ascunse la spate țigara de foi.

Un sunet o trezi pe Vera. Un sunet pe care nu-l recunoscuse, care îi sfredeli somnul și o făcu să se ridice într-un cot. Patul de lângă ea era gol. Sunetul venise de la Jelle? Era afară să urineze sau ceva? Vera se ridică și își înfășură pătura în jurul corpului gol și cald. Jelle probabil pusese pătura acolo, se gândi ea, după ce au făcut dragoste. Pentru că asta făcuseră. Dragoste. Așa o resimțise Vera, iar asta îi încălzea sufletul rănit. Simțea că a fost un lucru atât de bun, când ar fi putut să fie atât de rău. Un mic zâmbet îi înflori pe buze, în noaptea aia nu avea să viseze mănunchiul de chei, știa asta, și deschise ușa.

Pumnul o lovi drept în figură.

Vera căzu pe spate și se prăvăli pe pat. Sângele îi curgea din gură și nas. Unul dintre tineri intră în rulotă înainte ca ea să se poată ridica, și o lovi din nou. Dar Vera nu era vreo plăpândă. Sări într-o parte și apoi se ridică în picioare dând sălbatic din mâini, și începu să se lupte. Interiorul înghesuit al rulotei făcea ca lupta să fie haotică. Tânărul lovea și Vera lovea, iar când celălalt tânăr intră cu aparatul foto al telefonului mobil pornit, își dădu seama că trebuie să ajute.

S-o doboare pe cutra aia bătrână.

Așa că deveniră doi împotriva Verei, iar doi erau prea mulți. Și, de vreme ce opunea atâta rezistență, primi o mulțime de lovituri în schimb. Fu nevoie de aproape zece minute până ca o lovitură puternică peste nas cu butelia Calor să o pună la pământ. După încă zece minute, își pierdu cunoștința. Când rămase în cele din urmă întinsă pe podea, fără să se miște, cu corpul dezgolit și însângerat, unul dintre tineri începu să filmeze din nou.

La câțiva kilometri distanță, un bărbat stătea singur pe podeaua unei cabane de lemn dărăpănate și se lupta cu nefericirea lui. Se strecurase afară ca un șobolan. Știa ce o să simtă Vera când o să se trezească și cum o să-l privească când o să se întâlnească, iar el nu va avea o explicație potrivită. Nu va avea absolut nicio explicație.

Poate ar fi mai bine să nu se întâlnească.

Se gândi Jelle.

Câteva frunze solitare din anul anterior pluteau spre pământ în adierea blândă, golful se întrezărea printre copaci, iar undeva acolo jos era un luminiș, o zonă unde îți puteai plimba câinii, unde consiliul voia să amenajeze o pistă de alergare.

De îndată ce aveau să se descotorosească de rulota aia sărăcăcioasă.

Arvo Pärt veni șchiopătând prin pădure, deasupra golfului, îi era cam greu să meargă. Îl dureau mușchii după meciul de fotbal din ajun. Dar două goluri compensau cu ușurință puțină durere fizică, nu de asta era în drum spre Vera. Ci pentru o altă durere. Întâlnise pe neașteptate un bărbat lângă lacul Trekanten, cândva în timpul nopții, băuseră câteva cutii de bere bună și deodată tipul se înfuriase.

— Tu nu ești Arvo Pärt, ce mama dracului!

— Ce naiba vrei să spui?

— Arvo Pärt compune muzică și e celebru și de ce dracu' zici că te cheamă Arvo Pärt? Ești nebun?

Arvo Pärt, care reprimase cu mult timp în urmă, și destul de conștiincios, faptul că se numește Silon Karp, mai întâi devenise extrem de furios, apoi se simțise de parcă ar fi luat un pumn în față, iar în cele din urmă începuse să plângă. De ce nu putea fi Arvo Pärt? ăsta era el!

În momentul ăla se îndrepta șchiopătând spre rulota Verei Chioara. Știa că acolo o să găsească consolare. Vera știa cum să te repare după ce erai tratat cu asprime.

Mai presus de toate, știa că el e Arvo Pärt.

— Vera!

Pärt bătuse la ușă de două ori, iar în clipa aia o striga. Nu-i deschideai oricum ușa Verei, fiindcă s-ar fi enervat.

Dar în dimineața aceea nu putea să se enerveze. Nu putea să facă nimic. Pärt își dădu seama imediat de asta când îndrăzni în cele din urmă să deschidă ușa și văzu un corp gol întins pe podea, într-o baltă uscată de sânge cu un șir de furnici în jur.

Nu-i recunosc fața.

Dinții ei falși zăceau lângă prag.

Olivia se trezi cu o tresărire și observă că gâtul îi e mult mai bine. Doctoriile mamei, se gândi ea. Poate că asta ar fi o ocupație pentru Maria? Medicina alternativă? Miere și puțin hocus-pocus. În loc să fie obsedată de casa de vacanță. Iar apoi își aduse aminte de Eva Carlsén, femeia pe care Maria o văzuse la televizor și care scrisese o carte despre afacerile cu escorte.

Carlsén era în Eniro, registrul adreselor.

Olivia îi sugerase să se întâlnească, în loc să discute la telefon. Nu-i plăcea să stea de vorbă la telefon, era o persoană căreia îi plăcea să aibă discuții rapide. În plus, voia să ia câteva notițe, așa că se întâlnea pe Skeppsholmen. Carlsén avea o ședință acolo, care avea să se termine pe la unsprezece, iar la și jumătate stăteau pe una dintre băncile din parc, lângă apă, privind locul în care se scufundase nava militară *Vasa*.

— Dar atunci ați întâlnit-o pe Jackie Berglund acolo?

— Da.

Carlsén îi povestise câte ceva despre activitatea ei legată de afacerile cu escorte. Cum începuse cu o prietenă de-ale ei care menționase dintr-odată că a fost prostituată timp de câțiva ani în tinerețe, iar asta îi stârnise interesul lui Carlsén. Curând descoperise că afacerile prosperă în continuare. În principal online. Dar exista și o activitate ascunsă, mai exclusivistă, iar acolo apăruse Jackie Berglund în schemă. Ea conducea una dintre acele firme de escorte care nu apăreau niciodată în reclame și nici măcar pe internet.

— Cum se cheamă firma?

— Red Velvet.

— O conducea singură?

— Da, și încă o conduce, din câte știu. E o femeie de afaceri destul de întreprinzătoare.

— În ce sens?

— A pornit de jos pentru a ajunge unde e acum. La început și ea a fost prostituată, a lucrat cu Milton o vreme, a luat legătura cu o mulțime de fete și și-a început propria afacere.

— Ilegală?

— E o zonă gri... activitățile de escortă nu sunt ilegale în sine, dar

dacă includ servicii sexuale, atunci ar putea fi considerate ca administrarea unui bordel.

— Și era afacerea ei?

— Probabil, dar n-am reușit să obțin dovezi.

— Ați încercat?

— Da, dar am avut senzația că are niște oameni foarte sus-puși care o protejează.

— Cum ar fi?

— Asta nu știu. Am adus niște materiale de-ale mele, nu știu dacă e ceva ce ai vrea...

— Ba foarte mult!

Carlsén îi întinse un biblioraft și o privi pe Olivia.

— De ce te interesează așa de mult Jackie Berglund?

— Apare menționată într-un caz vechi de crimă pe care îl studiez, un proiect de la facultate, o femeie care a fost ucisă pe Nordkoster.

— Când a fost asta?

— 1987.

Carlsén reacționează vizibil.

— Știți de ea? Întrebă Olivia.

— Da, într-adevăr, a fost îngrozitor, aveam o casuță de vacanță acolo.

— Unde, pe Nordkoster?

— Da.

— Erați acolo când s-a întâmplat?

— Da.

— Serios? Extraordinar. Povestiți-mi! Am fost acolo și am cunoscut-o pe Betty Nordeman, care...

— Femeia cu cabanele de vacanță?

Carlsén schiță un zâmbet.

— Da! Și ea a fost acolo atunci și mi-a povestit multe despre niște oameni dubioși care stăteau în cabane și mi-a spus despre tot felul de lucruri. Dar povestiți-mi!

Carlsén privi în depărtare, peste apă.

— Eram acolo ca să-mi golesc casuța, de fapt, urma să o vând, eram acolo doar în weekend, apoi am auzit un elicopter în seara aia și am văzut că e un elicopter-ambulanță și m-am gândit că a căzut cineva de pe vreun vapor, dar apoi sigur că a venit poliția în

dimineața următoare și a stat de vorbă cu toată lumea de pe insulă și... da, a fost cam neplăcut... dar ți-a fost repartizat cazul ca proiect la facultate? Poliția urmează să-l investigheze din nou?

— Nu, deloc. Se pare că pentru poliție e complet închis. Nici măcar nu pot să dau de tipul care era responsabil cu investigația. Dar am devenit puțin curioasă în privința lui Jackie Berglund.

— Era acolo? Când s-a întâmplat?

— Da.

— Ce făcea acolo?

Olivia îi povestește că Jackie era pe insulă la momentul crimei și că poliția a interogat-o, dar nu a aflat nimic. Carlsén încuviințează ușor din cap.

— E posibil să fi fost implicată în tot felul de chestii... Am făcut un interviu și cu ea, acum câțiva ani, pot să-ți trimit dosarul dacă vrei.

— Da, ar fi fantastic.

Olivia rupse o foaie de hârtie din carnet, își notează adresa de e-mail și i-o dădu Evei.

— Mulțumesc. Să ai grijă, totuși, spuse Carlsén.

— Cum adică?

— Dacă te apuci să o cercetezi pe Jackie Berglund, să știi că are în jur niște oameni foarte duri.

— În regulă.

Carlsén tocmai se ridica.

— Și acum la ce lucrați? Întrebă Olivia.

— Scriu o serie de articole despre violența juvenilă, sau despre cum se manifestă în filmulețele alea online, tineri care iau la bătaie oameni fără adăpost și postează filmulețele pe internet.

— Le-am văzut și eu... oribil.

— Da. În dimineața asta a apărut unul nou.

— La fel de respingător?

— Nu, asta a fost chiar mai rău.

Toată noaptea, Jelle își trece în revistă iar și iar vizita la rulotă, și abia spre zori reușește în cele din urmă să doarmă puțin. În cabana lui. În momentul ăla stătea la New Community și încerca să-și readucă trupul la viață cu ajutorul unei cafele mediocre, negre ca smoala. Hotărâse că nu se poate furișa, asta nu avea să funcționeze. O s-o

caute pe Vera la Ring, sau oriunde își vindea revistele, și o să-și ceară scuze.

Nu putea să facă mult mai mult decât atât.

Tocmai când era gata să se ridice, îi piui telefonul. Mesaj. Apăsă pe buton să-l deschidă. Ortografia era atroce, dar conținutul era clar ca lumina zilei, iar semnătura era scurtă: Pärt.

Jelle avu mult timp la dispoziție să se gândească înainte să ajungă la marginea pădurii Ingenting. Imaginația îi zburase fâlfâind către cele mai îndepărtate caverne reci ca gheața. O parte din drum fugise, în clipa aia mergea repede printre copaci și stânci, gâfâind, iar atunci îl văzu lângă rulotă: Rune Forss.

Polițistul.

Mai avusese de-a face cu Forss înainte, și știa exact ce tip de om este. Acum Forss stătea lângă rulota împrejmuată și fuma o țigară. Jelle se strecură pe după un copac și încercă să se calmeze. Inima i se zbătuse în piept în toate ritmurile posibile în ultimele treizeci de minute, iar sudoarea îi curgea pe sub jachetă. Apoi văzu o mână care-i făcea semn la o oarecare distanță, printre niște tufe.

Pärt.

Jelle se duse la Pärt. Stătuse acolo, pe o stâncă, și plânsese până când ajunsese ca vai de el. Cu un amestec de salivă și muci pe bărbie. Își scosese puloverul. Trunchiul gol îi era acoperit cu tatuaje cu farfurii de porțelan, din față și din spate, cu decorațiuni albastre și roșii. Își ștergea fața disperată cu puloverul. Pärt era cel care o găsisese și care chemase poliția, și încă mai era acolo când a sosit poliția și Vera Chioara a fost urcată într-o ambulanță și dusă cine știe unde, cu sirenele pornite.

— Trăia?

— Așa cred... da...

Jelle se uită fix în pământ și se prăbuși pe jos. Trăia, cel puțin. Pärt îi spuse că a fost interogat de poliție. Oamenii legii estimaseră că atacul avusese loc probabil cu multe ore în urmă, cândva în timpul nopții. Jelle își dădu seama când trebuie să se fi întâmplat. Când el însuși a ieșit din rulotă și a dispărut.

Fără niciun motiv.

Se furișase afară ca un șobolan.

Dintr-odată vomită.

Bărbatul care ieși din rulotă se numea Janne Klinga și făcea parte din echipa lui Rune Forss care ancheta atacurile asupra persoanelor fără adăpost. APA, după cum era cunoscută intern. Klinga se duse la Forss, care stătea și fuma.

— Aceiași făptași? Întrebă el.

— Poate, poate nu.

— Dacă femeia moare, asta o să devină ancheta unei crime.

— Da... și atunci nu ne-am mai putea numi APA, ar trebui să ne schimbăm numele în CPA, și abia m-am obișnuit cu numele... ar fi enervant.

Klinga îi aruncă o privire rapidă. Nu-i plăcea de Forss în mod deosebit.

Pe drum spre casă, după întâlnirea cu Carlsén, Olivia îi dăduse un telefon lui Lenni și-i sugerase să se vadă. Simțea că își neglijase prietena prea mult timp.

Stătea la Blue Lotus. O terasă mică, destul de aproape de casă. Bea ceai roșu și se gândea la Carlsén. Se înțeleseseră bine din prima, așa simțea. Se mai întâmplă uneori, cu unele femei. O situație complet diferită față de întâlnirea cu Marianne Boglund, femeia aceea rece. Carlsén era deschisă și interesată.

Dosarul pe care îl primise stătea deschis în fața ei, pe masa mică. Jackie Berglund avea o secțiune numai pentru ea. Cât timp o aștepta pe Lenni, Olivia începu să citească.

Un material destul de consistent.

Ai urcat destul de mult în societate de când i-ai „escortat” pe norvegienii ăia de pe Nordkoster, se gândi Olivia, când examinează lucrurile în care consta afacerea lui Jackie. Selecția de escorte feminine de la Red Velvet era cuprinzătoare. Și totuși, după cum observase Eva într-o notă de subsol, cea mai profitabilă latură a afacerii probabil nu era vizibilă. Aceea se desfășura prin canale cu totul și cu totul diferite.

Cu clienți cu totul și cu totul diferiți.

Clienți sus-puși, presupuse Olivia. Iar în clipa aceea ar fi dat foarte mult să arunce o privire pe lista cu clienții lui Jackie. Ce nume

ar fi găsit acolo? Le-ar fi recunoscut pe vreunele?

Se simțea ca unul dintre protagoniștii din „Faimoșii cinci”.^{1}

Dar ea nu făcea parte din niciun grup de cinci. Era singură, o studentă de douăzeci și trei de ani de la Academia de Poliție, iar de la ea se aștepta să fi crescut din lumea aceea. Dar știa că nu inventează nimic. Avea un caz concret de crimă, nerezolvat, cu un cadavru concret și un mister concret de rezolvat. Un mister cu care propriul ei tată se luptase odinioară. Era gata să deschidă un baton energizant cu ciocolată când apăru Lenni.

— Hei, frumoaso, scuze că am întârziat!

Lenni se aplecă și o îmbrățișă pe Olivia. Purta o rochie de vară subțire și foarte decoltată, de culoare galbenă, și mirosea puternic a Madame. Parfumul ei preferat. Părul ei lung și blond era proaspăt spălat, iar gura îi era de un roșu viu și strălucitor. Lenni exagera puțin întotdeauna, dar era cea mai bună și mai loială prietenă pe care o avea Olivia.

— Și tu ce faci? Îți scrii lucrarea?

— Nu, e proiectul ăla de la facultate, știi tu.

Lenni oftă zgomotos.

— Nu mai termini odată? Parcă lucrezi la el de o veșnicie.

— Nu-i așa, dar e un caz destul de complex, așa că e nevoie de...

— Ce bei?

În stilul ei caracteristic, Lenni o întrerupea când credea că subiectul discuției devine plictisitor. Ca atunci. Olivia o informă despre ce avea în cană. Lenni dispăru în cafenea ca să comande. Când ieși din nou, Olivia pusese deoparte materialele despre Jackie Berglund și era gata să fie pusă la curent cu toate noutățile din viața lui Lenni.

Ceea ce se și întâmplă. Cu toate detaliile. Chiar și cele pe care nu le voia. Ajunse să vadă fotografii cu Jakob cu haine, și fără, și să audă despre șeful nebun de la locul de muncă al lui Lenni. Care deocamdată era la un magazin de DVD-uri. Olivia râse la comentariile amuzante și extrem de tăioase ale lui Lenni cu privire la viața și aventurile ei și ale altora. Lenni avea un talent neprețuit de a o face pe Olivia să se relaxeze și să revină încet la ceva ce semăna cu viața unei tinere obișnuite de douăzeci și trei de ani. Aproape regretă că nu a fost cu ei în seara aceea la Strand. Cred că devin

puțin cam plictisitoare, se gândi ea. Mai întâi, am fost complet absorbită de Academia de Poliție, iar acum de cazul ăla de pe plajă.

Așa că ea și Lenni deciseră să facă din seara aia una de DVD-uri. Doar ele două. O să se uite la un film de groază, o să bea bere și o să înfulece pufuleți cu brânză. Și totul o să fie din nou ca pe vremuri.

Înainte de Jackie Berglund.

Bila de la ruletă se învârti tot mai încet. În cele din urmă se opri pe zero. Asta putea demola orice sistem impenetrabil. Dacă ar fi existat asemenea sisteme.

Unii oameni susțineau că există, și chiar credeau așa ceva.

Dar nu și Abbas, nici măcar pentru o clipă. Abbas el Fassi era crupierul de la masă și văzuse majoritatea lucrurilor în ceea ce privește sistemele. Acolo, la Cazino Cosmopol din Stockholm, și la alte câteva cazinouri din lume. Știa că nu există un sistem care îți poate oferi o avere la masa de ruletă. Exista noroc și exista trișat.

Nu un sistem.

Dar noroc, da, exista noroc, norocul putea face bani la orice masă de ruletă de oriunde. Mai ales dacă puneai miza maximă a mesei pe zero și bila se oprea acolo. Ceea ce tocmai se și întâmplase. Astfel, jucătorul primea o sumă destul de consistentă. În cazul acela, un director de companie care își operase pungile de sub ochi și care era tulburat de o mare problemă.

Bertil Magnuson își luă câștigul considerabil și-i dădu o parte lui Abbas, după cum era obiceiul. Îi mai împinse o parte din câștig bărbatului de lângă el. Lars Örnhielm, cunoscut în general sub numele de Latte. Unul dintre amicii din anturajul lui Bertil. Cu un bronz de solar și un costum Armani. Latte primi bucuroși jetoanele și le răsfiră imediat pe masă, neglijent. Ca o găină crescută în aer liber, se gândi Abbas.

Apoi lui Bertil îi vibră telefonul în buzunar.

Uitase să-l închidă.

Bertil se ridică în timp ce scoase mobilul, și-și făcu loc printre vulturii din spatele jucătorilor ca să găsească un loc mai îndepărtat.

Dar nu atât de îndepărtat încât Abbas să nu poată sta cu un ochi pe el, ca un crupier profesionist ce era. Care nu vedea nimic, dar observa totul. Concentrare totală asupra mesei de joc, dar ochi

fațetați care ar fi stârnit până și invidia unei viespi.

Așa că văzu cum Magnuson, unul dintre clienții lui obișnuiți, ține telefonul la ureche fără să scoată un cuvânt. Însă cu o expresie care dezvăluia multe despre ceea ce auzea.

Nu era ceva care să-i placă.

Abbas se trezi gândindu-se la conversația aceea, mai târziu, când intră în barul Riche. Nu fiindcă ar fi fost deosebit de lungă, ci fiindcă imediat după acel telefon Magnuson părăsise cazinoul. Și lăsase o mică avere pe masă și un tovarăș vizibil nedumerit, care nu și-a dat seama că Magnuson a plecat până când nu și-a folosit toate jetoanele. Atunci Latte a înțeles că ar trebui să se ducă după el. Dar înainte de asta, a încercat să administreze capitalul lui Magnuson cât mai bine cu putință, și l-a pierdut pe tot în cincisprezece minute.

O găină crescută în aer liber.

Apoi a plecat.

Abbas se întreba ce era cu telefonul acela. De ce dispăruse Magnuson imediat după aceea? Despre ce era vorba? Afaceri? Poate, dar Magnuson fusese unul dintre clienții lui obișnuiți suficient de mult timp încât Abbas să știe că nu e nechibzuit cu banii. Nu zgârcit, dar nici cineva care să arunce cu banii. Atunci pur și simplu lăsase o sumă destul de consistentă pe masă.

Și plecase.

Abbas comandă un pahar cu apă minerală la bar și se duse să stea puțin într-o parte. Era un observator în vârstă de treizeci și cinci de ani, de origine marocană, care își petrecuse copilăria în Marsilia. Într-o viață anterioară se întreținuse vânzând pe stradă copii piratate de poșete de designer. Mai întâi la Marsilia, apoi la Veneția. În urma unui incident dramatic cu un cuțit la Ponte di Rialto, își mutase afacerile în Suedia. Apoi se petrecuseră o mulțime de întâmplări cu poliția, întâmplări care țineau în momentul ăla de domeniul trecutului, iar Abbas ajunsese să-și schimbe convingerile și profesia, învățând să devină crupier și devenind fascinat de sufism.

Avea un loc de muncă permanent la Cazino Cosmopol.

Era o persoană rezervată, ar fi spus unii, după ce i-ar fi aruncat iute o privire. Cu membre subțiri, bărbierit neted. Ocazional aplica un strat subțire de rimel ca să-și accentueze privirea. Îmbrăcat mereu în haine care îi veneau bine, perfect croite, mereu în culori discrete. De

la distanță, ai fi zis că îi sunt pictate direct pe corp.

— Bună!

Fata care îl urmărea pe Abbas de ceva timp era blondă și foarte trează. Și puțin singuratică. Și el părea puțin singuratic, așa că ea se gândi că ar putea fi singuratici împreună.

— Ce faci?

Abbas se uită la fată, vreo nouăsprezece ani? Poate douăzeci?

— Nu sunt aici, zise el.

— Poftim?

— Nu sunt aici.

— Nu ești aici?

— Nu.

— Se pare că ești.

Fata zâmbi puțin, ezitant, iar Abbas îi zâmbi și el. Dinții lui deveniră extrem de albi în contrast cu tenul lui brun, iar vocea lui liniștită deveni remarcabil de penetrantă prin muzica tare de la bar.

— Asta crezi tu, zise el.

În clipa aceea, fata luă o decizie rapidă. Tipii dificili nu erau genul ei, iar asta era cu siguranță un tip dificil. Probabil a luat ceva, se gândi ea, îi făcu un semn scurt din cap și se întoarse în colțul ei singuratic.

Abbas o privi cum se îndepărtează și se gândi la Jolene Olsäter. Avea cam aceeași vârstă și suferea de sindromul Down.

Jolene ar fi știut exact ce vrea să spună Abbas.

Proiectorul se stinse în încăperea înghesuită din sediul central al poliției de pe Bergsgatan. Rune Forss aprinse lumina de pe tavan. El și grupul său AOA tocmai urmăriseră o proiecție a unui film înregistrat cu telefonul mobil pe care-l descărcaseră. Filmul prezentase atacul asupra Verei Larsson din rulota parcată în pădurea Ingenting.

— N-avem imagini directe cu fețele făptașilor.

— Nu.

— Dar începutul filmului a fost interesant.

— Când făceau sex?

— Da.

Erau patru în cameră, inclusiv Janne Klinga. Cu toții reacționaseră

când camera mobilului filmase prin fereastra ovală în rulotă și arăta un bărbat gol deasupra unei femei care presupuseră că e Vera Larsson. Chipul bărbatului putea fi zărit doar într-o mișcare iute și neclară. Prea iute ca să arate orice l-ar fi făcut ușor de recunoscut.

— Trebuie să-l găsim pe bărbatul ăla.

Ceilalți fură de acord cu Rune Forss. Deși era puțin probabil ca bărbatul acela să o fi atacat pe Vera Larsson, era totuși o persoană de interes considerabil. Probabil fusese la locul faptei aproape în același timp în care a avut loc atacul.

— Trimiteți filmul la departamentul tehnic și rugați-i să lucreze asupra feței lui, s-ar putea să putem obține o imagine mai clară.

— Crezi că e o altă persoană fără adăpost? întrebă Klinga.

— N-am idee.

— Vera Larsson era prostituată?

— Nu din câte știm noi, zise Forss. Dar nu se știe niciodată cu oamenii ăștia.

Văzută din perspectiva unui serial cu medici de la televizor, toată scena era coregrafiată cum trebuie. Lumina galben-verzuie, toate aparatele, schimbul șoptit de termeni medicali, manipularea unor instrumente mari și mici de către mâini învelite în mănuși de cauciuc.

O operație ca oricare alta.

Văzută din interior, din perspectiva pacientului, arăta cu totul altfel. Pentru început, pacienta nu putea privi în afară, fiindcă avea ochii închiși. Iar în al doilea rând, nu era conștientă de nimic, fiindcă era anesteziată.

Dar în al treilea rând, cel despre care știm atât de puține, era o senzație de voci și un caleidoscop interior de imagini, adânc înăuntru, unde nimeni nu știe unde se află până când nu ajunge la rândul lui acolo.

Vera se afla acolo.

Așa că în același timp în care lumea exterioară era complet ocupată cu corpul ei, și cu organele ei, și cu tot ce era distrus, Vera însăși se afla într-un loc complet diferit.

Singură.

Cu un mănunchi de chei și un corp spânzurat.

Și un copil alb precum creta care stătea și scria în palma ei cu un

stilou al durerii... „așa trebuia să fie?”... „așa trebuia să fie?”...

Afară, departe, se întindea marele Spital Söder ca un buncăr gigantic de piatră, alb ca un schelet, cu șiruri de ferestre aprinse. Nu departe de parcare, în întuneric, stătea un bărbat solitar, cu părul lung. Se uita la ferestre încercând să găsească una asupra căreia să se concentreze.

Cea pe care a ales-o se întunecă deodată.

O dispoziție sumbră se lăsase peste parcul Glasblăsar în dimineața aceea, de parcă vântul ar fi întins un vâl de doliu asupra oamenilor. Vera Chioara era moartă. Iubita lor Vera era moartă. Flacăra îi fusese stinsă imediat după miezul nopții, din cauza rupturilor de organe. Medicii făcuseră ce fac medicii, clinic și profesional vorbind; când inima Verei devenise o linie dreaptă, asistentele preluaseră controlul.

Ad mortem.

În tăcere, intrară în parc, unul câte unul, își făcură semn cu capul unul celuilalt, se cutremurară puțin și se prăbușiră pe bănci. Veni și un redactor de la *Situation Stockholm*. Vera fusese una dintre vânzătoarele lor timp de mulți ani. Rosti câteva cuvinte emoționante despre vulnerabilitate și despre faptul că Vera fusese o sursă de căldură vie. Cu toții încuviințară.

Apoi coborâră fiecare în amintirile lui.

Iubita lor Vera era moartă. Ea, care nu reușea niciodată să ajungă acolo, la viață. Care se lupta cu acele roade ale imaginației și cu amintirile murdare din copilărie și care nu reușise niciodată să dețină controlul.

Era moartă.

N-o să mai stea niciodată în soare la asfințit, și n-o să-și mai elibereze râsul aspru, și n-o să se mai avânte în discuții complicate despre lipsa de grijă față de cei pe care îi numea „oamenii care s-au abătut de la drum”.

Barosul nu mai era.

Jelle se strecură pe la marginea parcului, neobservat. Se așeză pe o bancă din capătul îndepărtat. O indicație clară a nevoilor lui duale: sunt aici, la distanță, țineți-vă de parte. Nu știa de ce venise acolo. Sau știa. Acolo erau singurii oameni care știau cine e Vera Larsson. Femeia omorâtă din zona de nord a provinciei Uppland. Alții nu mai erau. Alții căroră să le pese sau care să o plângă. Numai cei care stăteau aici, pe băncile din jur.

O adunare de victime sociale, de coate-goale.

Și el.

Care o iubise și o văzuse cum adoarme și-i mângâiasc cicatricea albă și apoi plecase.

Ca un șobolan laș.

Jelle se ridică din nou.

În cele din urmă se hotărî. Mai întâi umblase aiurea sperând să dea peste vreo scară de bloc unde să se adăpostească sau peste vreun pod deschis, oriunde ar fi putut fi lăsat în pace. Dar în cele din urmă se trezi înapoi la cabana lui veche de lângă lacul Järla. Acolo era în siguranță. Acolo nu avea să fie deranjat.

Acolo se putea îmbăta cum trebuie.

Jelle nu se îmbăta niciodată. Nu mai pusese gura pe spirtoase de ani de zile. Avea niște bani de la revistă și cumpără o jumătate de sticlă de votcă și patru beri tari.

Ar trebui să-i fie de ajuns.

Se prăbuși pe podea. Câteva rădăcini groase împinseseră dușumeaua și simțea mirosul mucegăit de pământ reavăn. Întinsese pe jos niște cartoane maro și le acoperise cu ziare ici și acolo, era suficient în perioada aia a anului. Iarna se făcea rece ca gheața de îndată ce adormea.

Își privi mâinile. Slabe, cu degete lungi și subțiri. Mai degrabă gheare, se gândi el, când apucă prima cutie de bere.

Și pe a doua.

Apoi stinse berea cu câteva guri de votcă. În clipa în care începu să-l lovească amețeala, articulase deja întrebarea de cinci ori, cu o voce joasă.

— De ce dracu' am plecat?

Și nu găsisese niciun răspuns. Așa că reformulase întrebarea, puțin mai tare.

— De ce dracu' n-am rămas?

O întrebare foarte asemănătoare, din nou de cinci ori, și același răspuns. Nicio idee.

Când a treia bere și a cincea înghițitură de votcă se sedimentară în corp, începu să plângă.

Lacrimi lente și grele care își croiau drum pe pielea lui aspră.

Jelle plângea.

Poți să plângi fiindcă ai pierdut ceva. Sau fiindcă nu ți s-a dat ceva. Poți să plângi din multe motive, mărunte sau profund tragice, sau poți să plângi fără niciun motiv. Plângi pur și simplu, fiindcă o senzație a trecut pe lângă tine și a ridicat un chepeng către trecut.

Plânsul lui Jelle avea o cauză imediată. Vera Chioara. Dar lacrimile aveau surse mai profunde decât atât, după cum bine știa. Surse care se refereau la soția care divorțase de el, la câțiva prieteni dispăruți, dar, mai presus de toate, la femeia bătrână de pe patul de moarte. Mama. Care murise cu șase ani în urmă. Stătuse lângă patul ei de moarte, la Căminul Radium. Trupul ei, drogat cu morfină, se odihnise liniștit sub pătura subțire, mâna pe care o ținuse în mâna lui era ca gheara sfrijită a unei păsări. Dar simțise cum dintr-odată mâna se contractează puțin și văzuse cum pleoapele mamei lui deschid o frântură către pupile și auzise cum câteva cuvinte îi trec printre buzele subțiri și uscate. Se aplecase mult mai aproape de fața ei, mai aproape decât fusese de mulți, mulți ani, și auzise ce spune. Fiecare cuvânt. Sintagmă după sintagmă.

Apoi mama lui murise.

Iar în momentul ăla el stătea acolo și plângea.

Când beția îl conduse în cele din urmă într-o ceață de amintiri înfiorătoare, scoase primul urlet. Iar când imaginile cu fum și foc și un harpon însângerat apărură din nou, mugii din toți răunchii.

Trecea fără efort de la franceză la portugheză și înapoi. Franceză în mobilul din stânga, portugheză în cel din dreapta. Stătea în biroul său exclusivist de director de la ultimul etaj de pe Sveavägen, cu vedere la curtea bisericii în care se afla mormântul lui Palme.

Un vechi obiect al urii în cercurile sale.

Nu mormântul, ci bărbatul care a fost împușcat și a ajuns în mormânt.

Olof Palme.

Când auzise vestea crimei, Bertil Magnuson stătea în clubul Alexandra cu Latte și încă vreo doi tipi voioși din aceeași tagmă.

— Șampanie!

Latte strigase comanda, și șampanie primiră.

Toată noaptea.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, crima încă era nerezolvată.

Ceea ce nu-l prea deranja pe Bertil, care negocia în Congo. Un proprietar de terenuri din afara orașului Walikale ceruse despăgubiri economice la un nivel care nu era deloc rezonabil. Managerul local portughez al companiei avea probleme. Agentul francez al companiei voia să accepte cererile, dar Bertil nu voia.

— O să-i dau un telefon comandantului militar din Kinshasa.

Sună și stabili o întâlnire prin telefon cu încă un potentat dubios.

Latifundiarii reticenți erau o problemă minoră pentru Bertil Magnuson. Întotdeauna se rezolva de la sine în cele din urmă.

Cu metode mai ușoare sau mai dure.

Din păcate, niciunele dintre ele nu se puteau aplica problemei lui reale. Conversația înregistrată.

Aflase că telefonul dat de Wendt nu putea fi urmărit. Așadar, calea aceea îi era blocată. Astfel, nu știa dacă Wendt îl sunase din străinătate sau dacă e în Suedia. Dar presupuse că Wendt își dorește vreun fel de contact cu el. Mai devreme sau mai târziu. Altfel n-ar avea niciun sens să-i telefoneze. Sau?

Bertil încercă să rezolve problema.

Așa că îi telefonă lui K. Sedovic. O persoană foarte de încredere. Îl rugă să verifice toate hotelurile și motelurile și hostelurile din Stockholm și din împrejurimi ca să vadă dacă dă de vreo urmă de Nils Wendt. Dacă se află măcar în Suedia. Bertil știa că are speranțe slabe. Și chiar dacă Wendt ar fi în Suedia, n-ar sta neapărat la un hotel sau într-un loc similar. Mai presus de toate, nu sub numele lui.

Dar ce altceva putea să facă?

O femeie drăguță, se gândi Olivia. Își păstrase silueta, probabil avusese succes ca escortă în tinerețe. Trăia de pe urma înfățișării și a corpului ei. Olivia derulă caseta. Stătea la masa din bucătărie cu laptopul și se uita la interviul cu care Eva Carlsén îi trimisese un link. Cu Jackie Berglund. Avusese loc într-un magazin din Östermalm. Weird & Wow de pe Sybillegatan. Un magazin tipic pentru genul său, și tipic pentru zona în care se afla. Detalii cochete de interior combinate cu haine șocant de scumpe create de designeri. „Un magazin de fațadă”, așa îl numise Eva, o fațadă pentru cealaltă afacere a lui Jackie.

Red Velvet.

Interviul fusese înregistrat cu câțiva ani în urmă. Eva era cea care o interviewa, și era limpede că Jackie conduce singură magazinul. Olivia căută online și-l găsi repede. Și cu același proprietar: Jackie Berglund.

Ar merita o vizită, se gândi Olivia.

Se uită la restul interviului. Eva o convinsese pe Jackie să vorbească despre trecutul ei de escortă. Nu era nimic de care să se rușineze, din contră, fusese un mod de a supraviețui. Nega categoric că ar fi oferit și servicii sexuale.

„Eram ca niște gheișe, niște însoțitoare sofisticate, eram invitate la evenimente și dineuri ca să creăm o atmosferă mai plăcută. În plus, ne făceam legături.”

A revenit de câteva ori asupra modului în care își făcea legături. Când Eva încerca să stabilească despre ce fel de legături e vorba, răspunsurile lui Jackie deveneau vagi. Ca să nu spunem „disprețuitoare”. Considera că e ceva personal.

„Dar erau legături de afaceri?” a întrebat Eva.

„Ce altceva să fie?”

„Legături de prietenie.”

„Erau ambele.”

„Mai păstrați și acum legăturile alea?”

„Pe unele dintre ele, da.”

Și așa continua. Era clar ce urmărește Eva, clar pentru Olivia, cel puțin. Voia să stabilească dacă legăturile sunt aceleași cu clienții. Nu clienții de la magazin, ci clienții din afacerea care folosea magazinul drept fațadă. Red Velvet.

Serviciul de escorte al lui Jackie.

Dar Jackie era mult prea isteată ca să cadă în capcana asta. Aproape a zâmbit când Eva a presat-o a patra oară pe tema clienților. Însă zâmbetul i-a dispărut repede când Eva a pus încă o întrebare.

„Aveți un registru al clienților?”

„De la magazin?”

„Nu.”

„Atunci nu sunt sigură la ce vă referiți.”

„Un registru al clienților celeilalte activități a dumneavoastră, de furnizoare de prostituate? Prin intermediul Red Velvet.”

Oliviei nu-i venea să creadă că Eva îndrăznise să pună acea întrebare. Respectul față de ea îi crescuse imediat. Și, evident, nici lui Jackie nu-i venea să creadă că cineva îndrăznise să pună acea întrebare. O privea pe Eva cu o expresie care venea deodată dintr-o cu totul altă lume. O lume interzisă. O privire care îi aminti Oliviei de avertizarea Evei. O femeie cu o privire ca aceea nu e o persoană pe care să te duci să o spionezi.

Mai ales dacă ai douăzeci și trei de ani și nimic concret pe care să te bazezi.

Absolut nimic.

Și dacă te crezi Sherlock Holmes.

Olivia nu se putu abține să zâmbească puțin, în sinea ei, în fața laptopului. Deodată se gândi la poliția germană care crease un troian care putea să-ți intre în laptop și să înregistreze tot ce se întâmplă în fața camerei.

Lăsă capacul laptopului puțin în jos.

Era aproape miezul nopții când Jelle se trezi în cabana lui prăpădită. Încet, cu greu, cu ochi care păreau să aibă pleoapele lipite cu clei și cu un fel de melc în gură. Cu o mahmureală pe cinste și acoperit cu vomă, lucru de care nu își amintea deloc. Se ridică încet în șezut, cu spatele lipit de perete. Văzu cum lumina lunii intra filtrată printre scânduri. Își simțea creierul ca pe un piure de cartofi. Rămase acolo mult timp și simți cum ceva crește înăuntrul lui, un fel de furie încălzită, făurită în piept și care îi urca în cap. Aproape îi era greu să vadă. Deodată zvâcni și se ridică în picioare. Deschise ușa cu un șut, cu o violență considerabilă. Scândurile zburară în toate direcțiile. Moartea Verei și propria trădare luaseră poziție în trupul lui ca un levier de fier. Izbi cu o mână în cadrul ușii și păși afară.

Afară din vid.

Era trecut bine de miezul nopții când începu să urce treptele. Treptele de piatră din stânga garajului Katarina. Treptele lui Harald Lindberg. De pe Katarinavägen până pe Klevgränd, patru rânduri de trepte, în total 119 trepte de piatră care urcau și tot atâtea care coborau, cu câte un felinar lângă fiecare palier.

Ploua, o ploaie grea și caldută de vară, dar asta nu îl deranja.

Hotărâse că a venit momentul.

Cu mult timp în urmă, în Epoca de Piatră, avusese un corp athletic. Musculos și înalt de 192 de centimetri. Nu mai avea nimic athletic. Știa că starea lui fizică e îngrozitoare, că mușchii aproape i s-au topit, că trupul îi e părăginit de ani de zile. Că e aproape o epavă.

Aproape.

Avea de gând să schimbe asta.

Urcă treptele de piatră, pas cu pas, și îi luă ceva timp să ajungă sus. Avu nevoie de șase minute până la Klevgränd și de patru minute ca să coboare din nou. Iar când începu să urce a doua oară, ajunse la capăt.

Absolut.

Se prăbuși pe primul palier și simți cum i se zbate inima în piept. Aproape o auzea printre coaste. Cum se lupta ca un picamăr, și nu înțelegea ce încearcă omul ăsta să facă, și cine se crede.

Sau de ce e în stare.

Nu de prea mult. Deocamdată. În clipa aia, de nimic. În clipa aia stătea, asudând și gâfâind și încercând cu mari eforturi să apese butoanele potrivite de pe telefonul mobil. În cele din urmă, reuși. În cele din urmă, găsi filmulețul online.

Moartea violentă Verei.

Filmul începea arătând spatele unui bărbat care copula cu o femeie aflată sub el. El și Vera. Porni din nou filmulețul. I se vedea fața? Puțin probabil. Dar chiar și așa. Știa că Forss și acoliții lui vor examina cu atenție fiecare cadru. Bărbatul din rulotă trebuie să fie o persoană de interes considerabil pentru ei. Ce avea să se întâmple dacă îl puteau identifica? La locul unei crime? Și Forss, dintre toți oamenii?

Lui Jelle nu-i plăcea ideea. Nu-i plăcea de Forss. Un om de căcat. Dar Forss putea stârni o mulțime de necazuri dacă era de părere că Jelle e implicat în uciderea Verei.

Iar asta se putea întâmpla curând.

Jelle lăsa filmul să meargă puțin. Când băieții începură să o bată pe Vera, îl închise și se uită peste Katarinavägen. Ce nenorociți lași, se gândi el, au așteptat până să plec eu. N-au îndrăznit să se apropie cât timp eram încă acolo. Au vrut s-o ia la bătaie pe Vera când era singură.

Biata Vera.

Scutură puțin din cap și se frecă la ochi. Ce sentimente avusese de fapt pentru Vera? Înainte să se întâmple cu adevărat ce s-a întâmplat?

Tristețe.

Din prima clipă în care a întâlnit-o și a văzut cum ochii ei s-au agățat ca niște lipitori de ai lui, de parcă era o scară din frânghie către viață. Iar el nu era așa. Coborâse destul de mult în ultimii câțiva ani. Nu până la capăt, trebuia să recunoască, nu până unde se afla Vera, dar nu era cu multe trepte deasupra ei.

În momentul ăla ea era moartă, iar el stătea acolo. Absolut dărâmat. Pe niște scări de piatră aproape de Slussen. Și se gândea la ea, la cum a lăsat-o singură în rulotă și a plecat să se plimbe. În momentul ăla avea să se plimbe pe acolo. În sus și în jos, pe scări. Noapte după noapte, până când avea să fie suficient de în formă cât să poată face ce simțea că e obligat să facă.

Să se ocupe de bărbații care au ucis-o pe Vera.

Fu așa cum se așteptase Bertil Magnuson. K. Sedovic îi dăduse raportul: niciun Nils Wendt la niciun hotel din Stockholm. Dar unde putea să-și facă veacul? Dacă era măcar în Stockholm? Abia dacă mai avea câteva legături de odinioară, Bertil verificase deja, discret. Wendt nu mai era în agenda telefonică a nimănui.

Și acum?

Bertil se ridică și se duse la fereastră. Mașinile rula pe Sveavägen și nu se auzeau. Cu câțiva ani în urmă își montaseră niște ferestre exclusiviste cu geam izolator pe toată partea dinspre stradă a clădirii. O investiție rațională, se gândi Bertil, iar apoi îi veni în minte alt gând.

Sau mai degrabă o idee.

O realizare neașteptată.

Despre unde ar putea fi găsit Nils Wendt împreună cu înregistrarea lui respingătoare.

Băiatul cu păr blond și ondulat o lua ușor. Placa de skateboard avea o crăpătură în mijloc. O găsisse într-un container de gunoi cu o zi în urmă și o reparase cât de bine fusese în stare. Roțile erau

uzate, iar el era pe un deal abrupt, așa că o lua ușor. Asfalt. Apoi era o bucată lungă și dreaptă spre clădirile înalte cu culorile lor țipătoare, Flemingsberg, cu mici pâlcuri de copaci în față. Ici și colo, câte un loc de joacă. Aproape la fiecare balcon, ieșea în afară câte o antenă parabolică. Mulți oameni de acolo voiau să vadă canale de televiziune din alte țări.

Băiatul se uită spre una dintre clădirile albastre, la etajul al șaptelea.

Stătea lângă o masă de plastic laminat în bucătărie, fumând, întoarsă către o crăpătură mică unde deschisese geamul. Nu voia să fumeze în apartament. I-ar fi plăcut să se fi lăsat de tot de fumat. Voia să facă asta de ani de zile, dar era singurul viciu pe care-l avea și știa că suma viciilor e constantă. Dacă s-ar fi lăsat de fumat, nu ar fi făcut decât să se apuce de altceva.

De ceva mai rău.

O chema Ovette Andersson și era mama lui Acke, un băiat cu păr blond și ondulat, care nu împlinise de mult zece ani.

Ovette avea patruzeci și doi.

Suflă niște fum prin crăpătură și se întoarce către ceasul de pe perete, dintr-odată. Ceasul se opri. Era oprit de mult. Baterii noi, colanți noi, cearșafuri noi, o existență nouă, se gândi ea. Lista era copleșitor de lungă. Iar în cap de tot era o pereche de ghete noi de fotbal pentru Acke. O să le primească de îndată ce ea o să-și permită, îi făgăduise ea. După ce o să plătească chiria și tot restul. Iar tot restul includea niște datorii mari pe care le colectau executorii judecătorești și ratele de la o operație estetică. Își mărise sânii cu câțiva ani în urmă și se împrumutase ca să o facă. Trebuia să fie atentă la fiecare bănuț.

— Bună!

Acke lăsa jos skateboardul crăpat și se duse drept la frigider să ia niște apă rece. Îi plăcea apa rece. Ovette puneă întotdeauna doi litri într-o carafă în frigider, ca să-l aștepte pe băiat când venea acasă.

Locuiau într-un apartament cu două camere. Două camere și o bucătărie și o baie în unul dintre blocurile înalte. Acke mergea la Școala Annerstad din centru. Dar era vacanța de vară. Ovette îl trase pe Acke aproape.

— Cred că trebuie să lucrez în seara asta.

- Știu.
- S-ar putea să întârzii.
- Știu.
- Ai fost la antrenament?
- Da.

Acke mințea, dar Ovette nu știa asta.

- Să nu-ți uiți cheia.
- Nu.

Acke avea propria cheie de când își aducea aminte. Își purta singur de grijă mare parte din zi. Partea când mama lui era în oraș și lucra. Atunci de obicei juca fotbal până se întuneca, după care venea acasă și își încălzea ce preparase mama lui. Mereu avea gust bun. Apoi se juca pe calculator.

Asta dacă nu făcea altceva.

Olivia se grăbea și de fapt detesta hypermarketurile. Mai ales cele în care nu mai fusese niciodată. Detesta să umble mai mult sau mai puțin pierdută printre raioanele înguste, cu rafturi prea pline, încercând să găsească o conservă mică de vongole^{2}, iar în cele din urmă să fie nevoită să caute vreun angajat în semiuniformă.

- Cum ați spus că se numesc, ați spus...?
- Vongole.
- E un soi de legumă?

Dar în ziua aia nu avea timp să aleagă un magazin. Tocmai își luase mașina de la inspecția tehnică din Lännersta și intrase să-și facă cumpărăturile în uriașul hypermarket ICA Maxi din Nacka. Fugea din parcare către intrarea cu geamuri de sticlă și își dădu seama că probabil nu are o monedă de cinci coroane, așa că trebuia să se mulțumească doar cu un coș de plastic. Avea o bancnotă de cincizeci de coroane în buzunar, dar nu avea timp să o schimbe. La câțiva metri în fața intrării stătea un bărbat înalt și slab, cu o revistă în mână. Unul dintre acei oameni fără adăpost care își câștigau existența sărăcăcioasă vânzând *Situation Stockholm*. Bărbatul avea niște cruste pe față, părul lung îi era încâlcit și strălucea de grăsime, și, judecând după hainele pe care le purta, își petrecuse ultimele săptămâni foarte aproape de pământ. Olivia îi aruncă o privire bărbatului. Pe ecusonul de la gâtul lui scria „Jelle”. Trecu repede pe

lângă el. Uneori cumpăra o revistă, dar nu și în ziua aia. Nu când era atât de grăbită. Intră pe ușile turnante și făcu câțiva metri în hol – apoi se opri brusc. Încet, se întoarse și-l privi o clipă pe bărbatul care stătea afară. Fără să știe cu adevărat de ce, ieși din nou, se duse și se opri la câțiva metri de bărbat și se uită la el. Bărbatul se întoarse către ea și făcu un pas, doi în față.

— *Situation Stockholm?*

Olivia scotoci în buzunar, găsi bancnota de cincizeci de coroane și o ridică în timp ce scană chipul bărbatului. El luă bancnota și-i dădu restul și o revistă.

— Mulțumesc.

Olivia luă revista și formă întrebarea care-i stătea pe limbă.

— Sunteți Tom Stilton?

— Așa, și? Da?

— Pe ăla scrie „Jelle”.

— Tom Jesper Stilton.

— OK.

— Așa, și?

Olivia trecu repede pe lângă bărbat și intră din nou pe ușile turnante. Se opri în același loc ca înainte, așteptă ca răsuflarea șocată să-i revină la normal, și se întoarse. Bărbatul de afară tocmai își pune revistele într-un rucsac prăpădit, pregătindu-se să plece. Olivia reacționează. Încet. Ieși din nou și se duse după bărbat. Mergea destul de iute. Olivia fu nevoită aproape să alerge pe ultima bucată ca să-l prindă din urmă. Bărbatul nu se opri. Olivia îi tăie calea.

— Care e treaba? Mai vreți niște reviste? zise el.

— Nu. Mă numesc Olivia Rønning și sunt studentă la Academia de Poliție. Vreau să discut cu dumneavoastră. Despre cazul de pe plajă. Cel de pe Nordkoster.

Chipul ars de soare al bărbatului nu trădă nicio reacție. Doar se întoarse cu spatele și ieși drept în stradă. O mașină trebui să frâneze brusc, iar șoferul cu părul pieptănat pe spate făcu un gest obscen. Bărbatul continuă să meargă. Olivia rămase pe loc. Mult timp. Atât de mult timp încât îl văzu dispărând după un colț de beton la o oarecare distanță. Stătea atât de nemișcată și de dreaptă încât un domn în vârstă se simți obligat să i se adreseze ezitând.

— Te simți bine?

Olivia se simțea oricum, numai bine nu.

Se prăbuși pe scaun în mașină și încercă să-și revină în fire. Mașina ei era în parcare întinsă de lângă hypermarketul unde tocmai îl întâlnise pe bărbatul care fusese responsabil de ancheta crimei de pe Nordkoster timp de șaisprezece ani.

Fostul detectiv inspector-șef Tom Stilton.

„Jelle”?

Cum naiba ajunsese de la Jesper la Jelle?

Potrivit profesorului ei, unul dintre cei mai buni anchetatori de crime din Suedia, cu una dintre cele mai rapide cariere din istoria poliției suedeze. Și ajunsese să vândă *Situation Stockholm*. Un om care dormea pe unde apuca. Într-o stare fizică îngrozitoare. Atât de îngrozitoare încât Olivia trebuise să facă un mare efort ca să se convingă că într-adevăr e el.

Dar era.

Văzuse o mulțime de fotografii cu Stilton când trecuse prin articolele de ziar despre cazul de pe plajă la Biblioteca Națională, și văzuse o fotografie veche cu el acasă la Gunnar, în Strömstad. Fusese oarecum fascinată de expresia lui intensă, și remarcase că arată atrăgător, precum și diferit.

Nu mai arăta așa.

Declinul fizic îi golise înfățișarea de orice personalitate. Până și ochii parcă îi muriseră. Corpul lui slab susținea împotriva voinței sale un cap cu păr lung, care cu siguranță nu se potrivea.

Și totuși era Stilton.

Ea reacționase instinctiv, inițial, când trecuse pe lângă el, o senzație efemeră trecuse iute pe lângă ea și formase o imagine când se opri dincolo de uși: Tom Stilton? Nu se poate. Ba da... iar apoi ieșise din nou și-i studiasse chipul.

Nasul. Sprâncenele. Cicatricea foarte vizibilă de sub un colț al gurii.

El era.

Iar în momentul ăla dispăruse.

Olivia se foi puțin pe scaun. Lângă ea era un caiet cu multe întrebări și gânduri notate despre cazul de pe plajă. Toate scrise pe

foaie, gata să primească răspunsurile de la bărbatul care fusese responsabil de ancheta crimei.

Tom Stilton.

Un boschetar prăpădit.

Boschetarul însuși stătea în clipa aia pe malul lacului Järila. Cu rucsacul încă în spate. Stătea acolo uneori, nu prea departe de cabana lui de lemn. Câteva tufișuri dese, niște apă care picura sub un pod vechi de lemn, o liniște relativă.

Rupse o crenguță dintr-un tufiș de lângă el, îi smulse frunzele și o întinse cât de departe putu. Departe, unde amesteca în apa tulbure cu ea.

Era tulburat.

Nu fiindcă fusese recunoscut, cu asta trebuia să trăiască. Era, într-adevăr, Tom Jesper Stilton și nu avea niciun plan să-și schimbe numele. Ci din cauza a ceea ce spusese ea, fata care îi tăiasse calea și părea derutată.

Olivia Rønning.

Cunoștea numele acela foarte bine.

„Vreau să discut cu dumneavoastră. Despre cazul de pe plajă. Cel de pe Nordkoster.”

Există eternități și eternități. Și apoi există eoni. O eternitate de eternități. Asta era distanța aproximativă pe care Stilton o simțea față de vechea lui viață. Și totuși fu nevoie de numai câteva cuvinte pentru ca acel eon să se micșoreze până la dimensiunile unei căpușe și să-și înceapă penetrarea lacomă.

Cazul de pe plajă.

Suna atât de neînsemnat, se gândi el. O plajă și un caz. Atât de inofensiv. Dar el nu-i spusese niciodată „cazul de pe plajă”. Credea că astfel ar fi degradat una dintre cele mai respingătoare crime pe care le-a anchetat. Suna ca un titlu de ziar. El se referise întotdeauna la caz numindu-l „Nordkoster”. Concret. Ceva ce ar spune un polițist.

Și nerezolvat.

Cât despre motivele pentru care Olivia Rønning era interesată de Nordkoster, nu erau problema lui. Ea venea dintr-o altă lume. Dar implantase o căpușă în corpul lui mintal. Făcuse o incizie în ceea ce

era el în momentul ăla, și lăsase trecutul să intre, iar asta îl tulbura. Nu voia să fie tulburat. Nu de trecut, și cu siguranță nu de ceea ce îl tulburase suficient timp de aproape optsprezece ani.

Jelle scoase crenguța din apă.

Ploaia ușoară de vară cădea peste manifestanții care se adunaseră pe trotuarul de vizavi de sediul central al companiei MWM de pe Sveavägen. Aveau pancarte cu diverse sloganuri: AFARĂ DIN CONGO ACUM!, PRĂDUITORILOR!, OPRIȚI EXPLOATAREA COPIILOR! Un grup mic de polițiști stăteau la o oarecare distanță.

Lângă mormântul lui Olof Palme, un bărbat în vârstă se sprijinea de o fațadă. Urmări manifestanții, le înregistra pancartele și le citi unul dintre pliante.

„Extracțiile de tantalit realizate de MWM distrug habitatele naturale de neînlocuit. În fața lăcomiei, gorilele sunt amenințate cu dispariția când sursele lor de hrană dispar! De asemenea, sunt ucise și vândute pe post de carne de vânat! Opriți violarea fără scrupule a naturii înfăptuită de MWM!”

Pliantul era ilustrat cu imagini înfiorătoare cu gorile moarte, legate de pari ca niște figuri hristice însângerate.

Bărbatul lăsă pliantul în jos. Ridică încet privirea ca să se uite la fața de peste stradă, tocmai la ultimul etaj, unde se afla sediul central. Unde avea biroul proprietarul și directorul executiv Bertil Magnuson. Privirea bărbatului se lipi de punctul acela. Știa că Bertil e înăuntru. Îl văzuse cum sosise în Jaguarul lui bine lustruit și cum se furișase pe ușă.

Ai îmbătrânit, Bertil, se gândi Nils Wendt. Pipăi buzunarul în care avea caseta.

În oraș încă mai rămăsese puțin din ziua de lucru, deși se apropia treptat de sfârșit. Pentru Ovette Andersson, ziua de lucru abia începuse. Locul ei de muncă, trotuarul dintre Riksbanken și Academia de Arte Frumoase, era de fapt activ zi și noapte. Mașinile începuseră deja să se târască pe stradă, căutând ceea ce Legea

prostituției numea „vânzătoare de sex”. În opoziție cu „cumpărătorii de sex”. De parcă era vorba de o tranzacție oficială de afaceri cu produse sexuale.

Nu trecu mult până când prima mașină se opri lângă Ovette și lăsă geamul în jos. După ce stabiliră formalitățile și Ovette urcă în mașină, își alungă ultimul gând legat de Acke. Merge la antrenamentele de fotbal. Se distrează de minune. Curând o să primească o pereche nouă de ghete de fotbal. Ovette închise portiera mașinii.

Era aproape șapte seara când Olivia intră în apartament. Elvis stătea tolănit ca un model dintr-un afiș Playboy pe covorașul din hol, cu picioarele întinse în toate direcțiile: cerea atenție tandră. Olivia îl luă în brațe și-și îngropă fața în blana moale a motanului ei iubit. Mirosea puțin a mâncarea pe care o mâncase de dimineață. Își luă poziția pe umărul ei, locul lui favorit, și începu să-i mestece părul.

Cu motanul pe umăr, scoase un suc rece din frigider și se lăsă greoi pe un scaun la masa din bucătărie. Pe drum spre casă din Nacka, își examinase experiența pe care o avusese cu Stilton. L-a găsit, în cele din urmă, iar bărbatul era un boschetar. În regulă. Presupunea că există motive pentru asta și că nu sunt treaba ei. Dar Stilton încă era o sursă importantă pentru cazul de pe plajă. O sursă complet neinteresată, evident, dar...? Sigur, putea să renunțe la caz, la urma urmei, nu era o temă obligatorie, dar asta nu prea era genul ei.

Din contră.

Întâlnirea cu Stilton îi oferise cazului o nouă dimensiune, pentru ea și pentru imaginația ei ușor de stârnit. Declinul lui Stilton de la un detectiv inspector-șef onorat la o epavă fizică avea ceva de-a face cu cazul de pe plajă? Oare acum șase ani a dat peste ceva care l-a făcut să plece din poliție? Chiar dacă a plecat din motive personale?

— Nu numai.

Åke Gustafsson recunoscuse asta când îi telefonase din nou și insistase puțin.

— Atunci ce a mai fost?

— A fost un conflict legat de o anchetă.

— Cazul de pe plajă?

— Nu știu, eu abia începusem facultatea atunci, am auzit despre asta doar în treacăt.

— Deci ăsta a fost un alt motiv pentru care a plecat?

— Posibil.

Imaginația Oliviei nu avea nevoie de mai mult. „Posibil.” Posibil să fi plecat din poliție fiindcă a avut loc un conflict referitor la ceva ce ar fi putut fi legat de cazul de pe plajă? Sau de alt caz care avea vreo legătură? Ce făcea Stilton când a plecat din poliție? Oare putea să afle?

Se hotărî să nu renunțe la Stilton. O să-l urmărească și o să-l găsească orice ar fi. Sau în termeni mai concreți, o să meargă la redacția *Situation Stockholm* și o să afle tot ce se poate despre Stilton.

Iar apoi o să-l contacteze din nou.

Oarecum mai bine pregătită.

Pe treptele de piatră se întâlniră din nou. Era târziu, abia trecut de unu dimineața, din întâmplare. Stilton cobora a patra oară când Mink urca.

Se întâlniră pe al doilea palier.

— Salut.

— Te dor dinții?

— Stai jos.

Stilton arată spre o treaptă. Mink reacționează imediat. Atât la tonul destul de aspru, cât și la faptul că Stilton nu a trecut pur și simplu mai departe. Voia să vorbească? Mink se uită la treapta către care arătase Stilton și se întrebă când a aterizat acolo ultimul căcat de câine. Se așeză, iar Stilton se puse lângă el. Atât de aproape încât Mink nu putu să nu observe un miros nu tocmai plăcut de gunoi și amoniac.

Și foarte multă sudoare.

— Cum o mai duci, Tom? Întrebă cu vocea lui chițăită.

— Au omorât-o pe Vera.

— Ea era cea din rulotă?

— Da.

— O cunoșteai?

— Da.

— Știi cine a făcut-o?
— Nu, tu știi?
— De unde să știu?
— Pe vremuri, știai înaintea celor mai mulți oameni imediat ce se întâmpla vreo chestie. Ți-ai pierdut talentul?

Un astfel de comentariu s-ar fi soldat cu un cap în gură și un nas spart pentru teoretic oricine în afară de Stilton. Așa că Mink înghiți în sec și-l observă pe boschetarul înalt cu miros puternic de lângă el. Cu câțiva ani în urmă rolurile erau clar inversate. Pe când Mink era cu câteva trepte mai jos pe scara socială, iar Stilton cu siguranță cu câteva trepte mai sus.

Lucrurile erau cum erau. Mink se trase puțin de coada de cal.

— Ai nevoie de asistență?
— Da, zise Stilton.
— OK. Și ce-ai de gând să faci? Dacă pui mâna pe ei?
— Să-i salut din partea Verei.

Stilton se ridică în picioare. Două trepte mai jos, se întoarse și ridică din nou privirea.

— O să fiu aici noaptea, cam pe la ora asta. Ținem legătura.

Continuă să coboare. Mink rămase așezat, oarecum surprins. Era ceva nou la Stilton, ceva schimbat, ceva în felul în care se mișca și în privirea lui.

Era din nou fermă.

La locul ei.

În ultimii ani dispărea de îndată ce încercai s-o surprinzi. Dar în clipa aia aterizase direct în ochii lui Mink și nu deviase nici măcar un milimetru.

Jelle surprinsese din nou privirea lui Tom Stilton.

Ce s-a întâmplat?

Stilton însuși era mulțumit de întâlnirea de pe treptele de piatră. Îl cunoștea pe Mink și era perfect conștient de capacitățile lui. Unul dintre puținele talente ale lui Mink era să facă rost de informații. Un comentariu aici, o conversație surprinsă acolo, mereu în mișcare în cercuri complet diferite, prinzând bucățele pe care le pune laolaltă pentru a forma un tipar. Un nume. Un eveniment. În alte circumstanțe, ar fi putut deveni un strălucit analist de actualități.

În cu totul alte circumstanțe.

Dar Mink își folosise cum trebuie talentul. Nu în ultimul rând de când intrase prima oară în contact cu fostul detectiv inspector-șef Tom Stilton. Stilton înțelesese iute cum putea folosi capacitatea de absorbție și ciripitul lipsit de scrupule al lui Mink.

— Eu nu ciripesc!

— Scuze.

— Mă vezi să fiu vreun jegos de ciripitor?

Stilton încă își mai amintea conversația. Mink fusese furios și indignat.

— Te văd că ești un informator. Tu cum te vezi? zise Stilton.

— Informator e OK. Doi profesioniști care fac schimb de experiență e și mai bine.

— Și care e profesia ta?

— Acrobat pe sârmă.

În clipa aceea Stilton își dăduse seama că Mink e probabil un ciripitor puțin mai complex decât ceilalți de care se folosea, și poate că merita să i se acorde o atenție suplimentară.

Un acrobat pe sârmă.

Vreo oră mai târziu, Stilton înainta prin pădurea Ingenting cărând o cutie de carton de genul celor folosite de oamenii care ajută la mutări. Uitase întâlnirea cu Mink. Era total concentrat asupra rulotei gri și murdare. Asupra faptului că trebuia să facă față unei întâlniri cu ea. Se hotărâse să se mute acolo.

Deocamdată.

Știa că poliția terminase acolo și consiliul voia să scape de rulotă. Dar uciderea Verei îngreunase puțin hârțogăria. Așa că rulota încă se afla acolo.

Și atâta timp cât avea să fie acolo, Stilton avea să locuiască în ea.

Dacă putea face față.

Nu era atât de ușor. În primul rând. Simplul fapt de a vedea patul în care făcuseră dragoste îl dezechilibră. Dar puse cutia de carton pe podea și se așeză pe patul de pe partea opusă. Măcar era uscat înăuntru. O lampă, saltele, cu o țeavă nouă și puțină întreținere, putea face cu siguranță arzătoarele Calor să funcționeze din nou. Puțin îi păsa de șirurile de furnici. Se uită în jur. Poliția luase cea mai

mare parte a lucrurilor pe care Vera le ținuse în rulotă. Inclusiv un desen cu un harpon pe care-l făcuse el odinioară. Acolo, la masa aia, când Vera a vrut să știe cum a fost copilăria lui.

— Ai avut de-a face cu un harpon?

— Aproximativ.

Îi povestise puțin despre Rödölga, un pâlc de insulițe din arhipelagul exterior aflat la nord de Stockholm. Despre cum crescuse cu o bunică cu amintiri personale despre vânătorile de foci de odinioară și despre jefuirea vaselor naufragiate. Iar Vera se agățase de fiecare cuvânt rostit de el.

— Sună ca o copilărie frumoasă. Corect?

— A fost frumos.

Ea nu avea nevoie să știe mai mult decât atât. Nimeni altcineva nu știa mai mult, decât Mette și Mårten Olsäter, și fosta lui soție. Dar cu ei se sfârșea.

Nici măcar Abbas el Fassi nu știa.

În momentul ăla, Rune Forss stătea probabil în vreun birou gălbui de la sediul poliției, luminat cu neone, și se uita la un desen cu un harpon și se întreba dacă are vreo legătură cu uciderea Verei Larsson. Stilton zâmbea undeva în sinea lui. Forss era un cretin. Nu avea să rezolve niciodată uciderea Verei. O să-și facă pontajul și o să-și întocmească rapoartele, iar apoi o să-și strecoare degetele grase într-o bilă de bowling.

Acolo își băga angajamentul.

Stilton se întinse pe pat și apoi se ridică din nou.

Nu era atât de ușor să-i preia pur și simplu rulota. Încă era acolo, iar el simțea asta. Și o vedea. Încă erau urme din sângele care fusese șters de pe podea. Se ridică și izbi cu pumnul în perete.

Și se uită din nou la urmele de sânge.

Niciodată nu se gândise în termeni de răzbunare. Ca anchetator de crime, întotdeauna își păstrase distanța în raport cu victimele și cu făptașii. În cel mai rău caz, fusese mișcat de câteva ori de modul în care putea afecta membrii apropiați ai familiei. Oameni normali care își vedeau de viața lor și care deodată erau loviți de fulger drept în inimă. Încă își mai amintea cum într-o dimineață devreme trebuise să trezească o mamă singură și să-i spună că unicul ei fiu a mărturisit că a ucis trei oameni.

— Fiul meu?

— Aveți un fiu pe nume Lage Svensson?

— Da. Ce spuneți că a făcut?

Genul ăla de conversație. Putea să-i rămână o vreme în minte lui Stilton.

Dar niciodată răzbunare.

Până acum. Cu Vera. De data asta era altfel.

Se prăbuși din nou pe pat și privi în sus la tavanul jegos. Erau niște urme de la ploaia căzută pe cupola de plexiglas spartă. Încet, începu să lase înăuntru câte ceva din ceea ce de obicei ținea afară.

Cum de ajunsese aici?

Cu șiruri de furnici și o baltă de sânge ștersă și un corp – al lui – care era pe cale să devină o epavă totală?

Într-o rulotă?

Știa ce declanșase totul cu șase ani în urmă, asta n-ar fi uitat niciodată. Ultimele cuvinte ale mamei lui. Dar, chiar și așa, încă era uimit de cât de repede se întâmplase totul. Cum renunțase la lucruri. Cât de ușor i-a fost odată ce s-a hotărât. Cât de repede s-a scurs de vlagă. Intenționat. Cum a renunțat la toate lucrurile la care putea renunța, și puțin mai mult, pe deasupra, și cum se străduise activ să se scufunde. Și observase cât de ușor duce un lucru la altul. Cum nu era nimic care să-l împiedice să se abțină. Să se stingă. Să se izoleze. Cât de ușor îi fusese să se strecoare într-o viață în care era complet lipsit de responsabilități, complet vegetativ.

Într-un vid.

Reflectase în interiorul acestuia – al vidului său – de multe ori, izolat de existența tuturor. Reflectase la elemente primordiale precum viața și moartea, la însuși sensul vieții. Văzuse lucrurile în conturul lor, încercase să găsească o ancoră, un scop, ceva de care să-și agațe viața. Dar nu găsisese nimic. Nici măcar un cui. Nici măcar o piuneză. Căderea dintr-o poziție din viața normală și acceptată până într-o prăpastie, printre cei care erau disprețuiți, îl lăsase pur și simplu cu mâinile goale.

Atât psihic, cât și fizic.

O vreme încercase să-și vadă existența ca pe o formă de libertate. Liber de obligații sociale, de responsabilități, de orice.

Un om liber!

Autoamăgire, precum cea căreia se dedicau unii dintre oamenii fără adăpost. O abandonase nu după mult timp. Nu era un om liber, iar el știa asta.

Era, însă, un bărbat în toată puterea cuvântului.

O epavă într-o rulotă, ar fi crezut mulți oameni. Pe bună dreptate. Dar o epavă care a învățat că o persoană care stă tocmai la fundul prăpastiei măcar are pământ solid sub picioare. Iar asta e mai mult decât lucrurile cu care se pot lăuda o mulțime de oameni. Alți oameni mai ambițioși.

Stilton se ridică în șezut. Așa avea să fie și în rulota Verei? O grămadă de cugetat la nemurirea sufletului? De asta voia să scape în cabana de lemn. Scotoci puțin prin rucsac și pescui o sticlută cu pastile pe care o puse pe masă.

O sticlută de evadare.

Foarte devreme în călătoria lui de cădere învățase cum se rezolvă anumite probleme. Fugi de ele. Îți umpli un pahar cu apă, iei două Stesolide și ai făcut rost de o doză de evadare.

Nu e mai greu de atât.

— Ești ca Ben Mincinosu'.

— Cine?

Stilton își amintea conversația. Stătea cu un pușcăriaș bătrân în Piața Mosebacke și se simțea destul de rău, iar în cele din urmă își scosese sticluta cu pastile și atunci tipul îi aruncase o privire și scuturase din cap.

— Ești ca Ben Mincinosu'.

— Cine?

— Mereu fugea, de îndată ce dădea de greu, înghițea ceva alb și se întindea pe podea și absorbea pur și simplu muzica lui Tom Waits. Pe vremea aia încă era un bețiv care-și făcea veacul prin baruri, dar la ce l-a ajutat? A murit la același etaj treizeci de ani mai târziu și a trecut o săptămână până să reacționeze cineva. Tom Waits n-a murit. Așa arată treaba asta. Fugi, iar dacă fugi destul de departe, atunci nimeni n-o să te găsească până ce duhoarea nu iese pe sub ușă. Și atunci care e scopul?

Stilton nu rostise niciun cuvânt. De ce să răspundă la așa o întrebare? Nu avea răspunsuri nici măcar pentru el însuși. Dacă ai luat-o pe o pantă descendentă, asta e, atunci fugi ca să reușești să

supraviețuiești.

Stilton trase sticluța cu pastile aproape.

De ce să-i pese măcar de Ben Mincinosu'?

Micul Acke nu era la antrenamentul de fotbal, cum credea Ovette. Departe de asta.

Și departe de casă.

Fusese adus de niște băieți mai mari și stătea pe jumătate ghemuit lângă un perete de stâncă. Ochii lui erau pironiți asupra a ceea ce se întâmpla nu departe de el. Era a doua oară când era împreună cu ei. Acolo, într-o peșteră subterană gigantică, destinată inițial unei stații de epurare, undeva în zona Țrsta.

În adâncurile pământului.

Montaseră proiectoare colorate în față. Lămpile luminau stânca din față în nuanțe de albastru și verde și roșu. Sunetele de la ceea ce făceau se auzeau limpede în locul în care se afla Acke. Nu erau zgomote plăcute. Reacționă instinctiv astupându-și urechile cu palmele, dar le dădu repede din nou la o parte. Știa că nu trebuie să-ți acoperi urechile.

Acke era înfricoșat.

Scoase o brichetă și o aprinse de câteva ori.

Curând avea să fie rândul lui.

Se gândea la bani. Dacă o să meargă bine, o să primească niște bani, asta îi făgăduiseră. Dacă n-o să meargă bine, nu o să primească nimic. Își dorea banii. Știa cum stau lucrurile acasă. Niciodată nu aveau bani, decât pentru lucrurile de care aveau absolută nevoie. Niciodată pentru altceva.

Ceva ce ar fi putut face împreună cu mama lui. Cum făceau mulți dintre amicii lui cu părinții lor. Să meargă în parcul mare de distracții sau ceva de genul ăsta. Niciodată nu aveau bani pentru așa ceva.

Asta spunea mama lui.

Acke voia să-i dea ei banii. Se gândise deja cum o să-i explice. A găsit un bilet de loterie, din ăla răzuibil, și a câștigat 100 de coroane.

Atât avea să primească dacă totul mergea bine în seara aia.

O să-i dea mamei lui.

Două reflexii de oțel îi loviră ochii.

Cele două siluete stăteau ghemuite după o dubă parcată.

Abia trecuse de ora douăsprezece, era miezul zilei, în mijlocul unui cartier cu case mici din Bromma. Un tată tocmai trecuse pe trotuarul de vizavi, împingând un cărucior de copil. Căștile telefonului mobil îi erau înfipite în urechi, iar conversația era despre muncă. Să-ți iei concediu de creștere a copilului era una, dar să renunți la muncă era cu totul altceva. Din fericire, le puteai combina pe amândouă. Așadar, acordându-și aproape întreaga atenție muncii și concentrându-se mult mai puțin pe bebelușul din cărucior, cei doi trecură mai departe și dispărură.

Cele două siluete se uitară una la alta.

Strada era goală din nou.

Se strecurară iute prin gardul viu din spatele casei. Grădina era plină de meri și tufe înalte de liliac care le ascundeau prezența destul de bine. Intrară prin efracție pe ușa de la bucătărie, în liniște și plini de eficiență, și dispărură înăuntru.

Jumătate de oră mai târziu, un taxi opri în fața unei mici case galbene din Bromma. Eva Carlsén coborî din mașină. Se uită la casa ei și își aminti că trebuie să refacă acoperișul de țiglă. Și jgheaburile. Asta era treaba ei din acel moment. Înainte, soțul ei, Anders, fusese cel care se ocupa de astfel de lucruri. După divorț, ea a trebuit să se ocupe de toate.

De toate lucrurile practice.

Să țină casa în bună stare și să aibă grijă de grădină.

Și de toate celelalte lucruri.

Intră pe poartă. Deodată furia o ustură ca o lamă de ras trecută prin inimă. Lute și eficient, despică din nou rana. Abandonată! Aruncată! Părăsită! Se învolburau cu asemenea forță încât trebui pur și simplu să se oprească. Aproape își pierdu echilibrul. La dracu'! se gândi ea. Detesta să nu dețină controlul asupra ei. Era o persoană cu gânduri logice și detesta lucrurile pe care nu le putea controla. Inspiră adânc de câteva ori ca să se liniștească. Nu merită, se gândi ea. Ca o mantra.

Continuă spre casă.

Două perechi de ochi o urmăriră, de la poartă și până la ușa din față. Când dispăru din raza lor vizuală, se îndepărtară de draperii.

Eva deschise poșeta ca să-și scoată cheia de la ușa. Deodată văzu ceva mișcându-se în casa vecinei. Monika – sigur că stătea acolo și spiona. Monika îl plăcuse întotdeauna pe Anders. Foarte mult. Râdea peste gard la glumele lui, cu o sclipire în ochi. Abia reușise să-și ascundă plăcerea malițioasă când auzise de divorț.

Eva scoase cheia, o vârî în broască și deschise ușa. Voia să se arunce în cabina de duș. Să-și spele toate sentimentele alea distrugătoare astfel încât să se poată concentra asupra lucrurilor la care trebuia să se concentreze. Seria ei de articole. Făcu câțiva pași în hol și se întoarse cu fața la cuier ca să-și agațe sacoul subțire.

Deodată fu trântită la pământ.

Din spate.

Ședința vânzătorilor tocmai lua sfârșit și toată lumea voia să pornească spre centru să înceapă să-și vândă exemplarele. Olivia trebui să se dea la o parte din ușa și să lase să iasă o turmă ilustră de oameni fără adăpost, cu teancuri de reviste în brațe, care sporovăiau cât de tare puteau. Ultima dintre ei era Muriel, care mergea cu pași mărunți. Se activase cu o întreagă constelație de droguri la micul dejun și se simțea fantastic. Ea nu avea reviste. Nu era vânzătoare. Trebuia să îndeplinești anumite criterii ca să ți se permită să vinzi *Situation Stockholm*. Printre altele, să beneficiezi de ajutor social în calitate de cetățean al țării. Sau să fi stabilit legătura cu serviciile sociale, cu ofițerii de probațiune sau cu serviciile psihiatrice. Muriel nu avea nimic din toate astea. Era doar fericită când nu era o epavă. Între cele două stări încerca să facă rost de droguri. Era ultima care ieșea cu pași mici, iar asta îi dădu Oliviei ocazia să se strecoare înăuntru. Se duse drept la recepție și întrebă de Jelle.

— Jelle? Nu, nu știu unde e, azi nu a venit la ședință.

Bărbatul de la recepție o privi pe Olivia.

— Locuiește undeva? Întrebă ea.

— Nu, e fără adăpost.

— Dar de obicei vine aici, nu-i așa?

- Da, când vine după reviste.
- Are telefon mobil?
- Cred că da, dacă nu i-a fost șutit.
- Aveți numărul lui?
- Nu aș vrea să-l dau.
- De ce nu?
- Fiindcă nu știu dacă Jelle ar vrea.

Olivia respecta asta. Chiar și o persoană fără adăpost are dreptul la o oarecare integritate. Îi dădu bărbatului numărul ei și-l rugă să i-l dea lui Stilton dacă avea să apară.

- Puteți întreba la magazinul de telefoane mobile din Hornstull.

Bo Fast fu cel care vorbi. Stătea într-un colț și auzise discuția întâmplător. Olivia se întoarse către Fast.

- E tovarăș cu tipii care lucrează acolo, zise el.
- OK, în regulă. Mulțumesc.
- L-ați întâlnit vreodată pe Jelle?
- O dată.
- E puțin special...
- Cum adică?
- Special.

OK, se gândi Olivia, e special. Comparativ cu ce? Cu alți oameni fără adăpost? Cu trecutul lui? Ce voia să spună? I-ar fi plăcut să întrebe o mulțime de lucruri, dar nu-l vedea pe Bo Fast tocmai ca pe o sursă rapidă de informații. O să aștepte până când Stilton o să ia legătura cu ea, dacă avea s-o facă vreodată.

Lucru de care se îndoia.

Medicii de pe ambulanță îi puseră Evei Carlsén o mască pe gură și o urcară în ambulanță. Destul de prompt. Eva sângera rău din ceafă. Dacă vecina ei, Monika, n-ar fi văzut ușa deschisă în miezul zilei și n-ar fi devenit curioasă, totul s-ar fi putut sfârși foarte urât. Ambulanța dispăru cu sirenele pornite tocmai când un polițist scoase un pix și un carnet și se întoarse către Monika.

Nu, nu a văzut persoane necunoscute în cartier, nici mașini deosebite, și nu, nici nu a auzit ceva neobișnuit.

Polițiștii din casă mai făcură câteva descoperiri obișnuite. Toată casa părea să fi fost scotocită. Sertare golite și șifoniere din care

scosese ră tot conținutul, comode răsturnate și porțelanuri sparte.

Pură distrugere.

— Spargere? îi zise un polițist celuilalt.

Stilton mai avea nevoie de reviste. Vânduse toate exemplarele pe care le cumpăraseră cu o zi în urmă, inclusiv cel pe care-l cumpăraseră Olivia Rönning. Mai cumpără zece, peste tejghea.

— Jelle!

— Da?

Tipul de la recepție era cel care îl striga.

— A întăbat o fată de numărul tău...

— Ah, da?

— A lăsat un număr de mobil...

Stilton primi o hârtie cu un număr și văzu că sub el scrie „Olivia Rönning”. Se duse la masa rotundă și se așeză. Pe peretele din spatele lui erau agățate multe fotografii cu rame negre, cu persoanele fără adăpost moarte în ultimul an. Cam un om pe lună, iar în locul fiecăruia veniseră trei oameni noi.

Fotografia Verei tocmai fusese pusă pe perete.

Stilton frecă între degete hârtia cu numărul de telefon. Furios. Nu-i plăcea când oamenii îl sâcăiau. Când nu i se îngăduia să fie lăsat în pace. Când încercau să intre în vidul lui. Mai ales oameni din afara cercului de persoane fără adăpost. Precum Olivia Rönning.

Se uită din nou la bucata de hârtie. Avea două variante. Să o sune în momentul ăla și să scape de o grijă. Să-i răspundă la nenorocitele de întrebări și să dispară. Sau să nu dea doi bani pe telefoane. Atunci ar fi existat riscul ca ea să înceapă să-și bage nasul unde nu trebuie și să găsească rulota Verei și să dea buzna peste el acolo. Cu siguranță nu voia așa ceva.

Îi dădu un telefon.

— Olivia! Sunt Jelle. Tom Stilton. Sună-mă.

Stilton închise. Nu avea să-și consume cartela pe Rönning. Cinci secunde mai târziu, îi sună mobilul.

— Salut! Sunt Olivia! Mă bucur că m-ați sunat!

— Mă grăbesc.

— OK, dar ascultați, pot... putem să ne vedem? Rapid? Pot să vin...

— Ce întrebări ai?

— Am... să le enumăr acum?

Stilton nu răspunse, așa că trebui ca Olivia să le rostească imediat. Din fericire avea carnetelul lângă ea și începu să-și enumere întrebările. Iute, cât avea ocazia, nu știa când o să mai ia legătura cu el data următoare. Sau măcar dacă avea să mai existe o dată următoare.

— Femeia de pe plajă era anesteziată când a fost înecată? Unde erau restul hainelor ei, le-ați găsit? Ați luat vreo probă ADN de la făt? Ați fost siguri că pe plajă au fost doar trei persoane în afara victimei? Cum v-ați dat seama că e de origine latino-americană?

Olivia reuși să mai turuie încă două întrebări înainte ca Stilton să închidă brusc.

În mijlocul unei propoziții.

Olivia stătea în mașina deschisă cu un mobil tăcut în mână și o înjurătură usturătoare pe buze.

— Pizda mă-tii de cretin!

— Cine? Eu?

Un pieton trecu pe lângă mașină tocmai în clipa aceea și crezu că exclamația Oliviei îi este adresată.

— Ești parcată pe zebră, ce naiba!

Și așa era. Pusese frână de îndată ce Stilton îi telefonase și încă era parcată pe trecere și văzu cum pietonul îi arată degetul mijlociu înainte să meargă mai departe.

— Zi frumoasă! strigă Olivia după el și porni motorul.

Absolut furioasă.

Cine dracu' se credea Stilton? Un boschetar nenorocit care o trata ca pe un căcat! Și credea că scapă basma curată?

Întoarse mașina într-un loc complet nepermis și demară în viteză.

Magazinul se numea pur și simplu TELEFOANE MOBILE și se afla pe Långholmsgatan, chiar vizavi de ieșirea de la stația de metrou de la Hornstull. O vitrină murdară în care erau expuse câteva telefoane mobile, câteva deșteptătoare și alte câteva mărunțișuri. Olivia urcă cele două trepte de piatră care duceau la ușa magazinului și o deschise. O perdea murdară de culoare gri era îndoită peste intrare. Magazinul avea o suprafață de vreo patru metri

pătrați, înconjurată de vitrine de sticlă pline cu telefoane mobile. Sute de telefoane. De orice marcă, orice culoare și toate la mâna a doua. Pe câteva rafturi din spatele teșghelei se aflau recipiente galbene și albastre cu alte mormane de mobile. La mâna a doua. Iar într-un pasaj îngust din capăt se afla o cămăruță în care reparau și mai multe telefoane la mâna a doua.

Nu tocmai un magazin uriaș de electronice.

— Salut, îl caut pe Tom Stilton, știi unde pot să dau de el?

Olivia se întoarse către bărbatul din fața vitrinelor de sticlă. Încerca să pară cu totul diferită față de cum se simțea.

Amabilă, calmă, de parcă încerca să găsească un prieten.

— Stilton? Nu știu cine e...

— Bine, atunci Jelle, își spune Jelle?

— Ah, în regulă, Jelle? Îl cheamă Stilton?

— Dap.

— Măi să fie, asta nu-i o brânză puturoasă?

— Ba da.

— Și îl cheamă ca pe o brânză puturoasă?

— Evident. Știi pe unde își petrece timpul?

— Acum?

— Da?

— Nu. Mai vine pe aici din când în când, dacă i se șutește mobilul. Sunt ca niște corbi, șutesc chestii unii de la alții. Dar ultima dată a fost acum câteva zile.

— Ah, bine...

— Dar poți să-l întrebi pe Wejle, vinde reviste acolo, la intrarea de la metrou, el s-ar putea să știe unde e Jelle.

— Și cum arată Wejle?

— N-ai cum să-l ratezi.

Proprietarul magazinului avea dreptate. Nu aveai cum să-l ratezi pe Wejle. În fața ieșirii de la metrou. În afara faptului că vindea *Situation Stockholm* cu o voce puternică și penetrantă, înfățișarea lui era și ea de așa natură încât îl distingea în mod evident de șuvoiul de călători în drum spre metrou. Pălăria lui cu boruri largi, de exemplu, cu pene de la păsări foarte pe cale de dispariție. Mustața, foarte strâns înrudită cu sprâncenele lui Åke Gustafsson. Și, desigur,

ochii lui negri, intenși și cu adevărat prietenoși.

— Jelle, draga mea domniță, pe Jelle nu-l găsești unde-l pui.

Olivia interpretează asta ca un semn că Jelle e destul de schimbător.

— Dar unde îți petrece timpul în ultima vreme?

— Asta ne este ascuns.

— Poftim?

— Jelle se deplasează în tăcere noaptea, nu știm exact unde, poți să stai pe o bancă în Jakobsberg cu el, cugetând la dreptul nurelor de a exista sau nu, și deodată dispare. Ca un vânător de focuri, se topește printre stânci.

Olivia își dădu seama că Wejle are probabil multe calități ca vânzător, dar nu și ca informator. Cumpără o revistă din care avea deja un exemplar și se întoarce la mașină.

Apoi el îi telefonă.

Olivia are nevoie de ceva timp ca să-l găsească. Adevărul e că locuia surprinzător de aproape, aproape după colț, așa că nu adresa fu problema. Bondegatan 25A. Ci unde se afla gheara de gunoi. După ușile și porțile cu grilaj de fier, cu codurile lor. Stilton îi dăduse combinațiile de cifre necesare, dar tot dură ceva.

Mai ales când, la jumătatea unui coridor de ciment, se întâlnește cu un bărbat care purta pantaloni scurți cu bretele late, iar în jurul gâtului avea un guler cervical care nu fusese spălat de când îi fusese pus. Și peste toate astea, bărbatul avea niște ochelari roșii ciudați și părea pe jumătate beat.

— Și unde crezi că te duci, ha? Bibblan! zise el.

— Bibblan?

— Spală rufe azi, nu veni să speli și tu, o să ajungi în uscător!

— Caut gheara de gunoi.

— Ai de gând să dormi acolo?

— Nu.

— Bine. Că am pus un cerc de otrăvă de șobolani.

— Sunt șobolani la gheară?

— Castori, le-ar zice unii, niște bestii de juma de metru, ăla nu-i loc pentru o tânără ca tine.

— Unde e gheara?

— Acolo.

Gulerul cervical arată spre capătul coridorului, iar Olivia trecu pe lângă el. Spre șobolani.

— Sunt șobolani aici?

Olivia puse întrebarea chiar în clipa în care Stilton împinse ușa grea de oțel.

— Nu.

Stilton dispăru în întuneric. Olivia trase ușa puțin mai mult și intra după, el.

— Închide ușa.

Olivia nu era sigură că ar trebui să o facă. La urma urmei, ușa era ruta ei de evacuare. Dar o închise. Atunci remarcă duhoarea. O duhoare de care unele ghene de gunoi sunt cruțate, ghene în care ventilația funcționează cum trebuie. Acolo nu funcționa.

Duhoarea era cumplită.

Olivia își acoperi nasul și gura cu o mână și încercă să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Nu era întuneric total, în mijlocul podelei fusese aprinsă o lumânare-pastilă. Cu ajutorul ei, vedea silueta lui Stilton proiectată pe un perete. Bărbatul stătea pe podeaua de ciment.

— Ai lumânarea, asta-i timpul tău, zise el.

— Timpul meu?

— Până se stinge.

Vocea lui Stilton era calmă și concisă. Hotărâse să se poarte frumos. Olivia hotărâse să obțină răspunsuri la întrebările ei.

Apoi avea să plece.

Apoi nu avea să mai pună vreodată piciorul în apropierea lui Tom Stilton.

Brânza puturoasă.

— Da, păi, erau întrebările alea despre...

— Femeia de pe plajă nu era anesteziată. Cantitatea de Rohypnol pe care o avea în corp era suficientă cât să o calmeze, dar nu și să o anestezieze. Așa că era conștientă când au îngropat-o. Paltonul ei a fost singurul articol de îmbrăcăminte pe care l-am găsit. Am presupus că făptașul a luat restul hainelor cu el, dar în întuneric n-a văzut și paltonul. Singurul lucru de valoare pe care l-am găsit în palton a fost un cercel mic.

— Nu scria nimic despre asta în...

— Am luat o probă de sânge de la făt. Ulterior a fost trimisă în Anglia pentru analiza ADN-ului, ca să stabilim vreo posibilă relație de paternitate dacă s-ar fi prezentat cineva. Și nu s-a prezentat nimeni. Nu am fost siguri că pe plajă au fost doar trei persoane în afara victimei. Martorul avea nouă ani și era îngrozit și a văzut întâmplările de la o distanță de vreo sută de metri, în întuneric, dar nu aveam altceva pe care să ne bazăm. Nu am putut confirma informația asta în anchetă. Femeia era probabil de origine latino-americană, dar nu am putut să stabilim cu certitudine lucrul ăsta. Ove Gardman locuia aproape de plajă, a fugit la părinții lui și după vreo patruzeci și cinci de minute a sosit elicopterul-ambulanță. Alte întrebări?

Olivia se uită fix în direcția lui Stilton în întuneric. Lumânarea pâlpâi puțin. Îi răspunsese la absolut fiecare întrebare pe care ea o turuise la telefon, exact în aceeași ordine în care fusese pusă. Cine naiba era omul ăla?

Dar încerca să fie concretă.

— De ce era valoros cercele?

— Pentru că victima nu avea găuri în urechi.

— Și era genul ăla de cercel?

— Da. Ai terminat?

— Nu, mi-ar plăcea foarte mult să știu care au fost teoriile voastre, zise ea.

— Am avut multe.

— Cum ar fi?

— Droguri, că femeia era cărăuș de droguri și lucra pentru un cartel care era activ pe coasta de vest în perioada aia, că ceva nu a mers cum trebuie în timpul unei livrări. Am interogat un drogat care fusese pe insulă înainte să aibă loc crima, dar nu ne-a dus nicăieri. Imigrație ilegală, că femeia nu fusese în stare să-și plătească traficanții. Trafic de carne vie, că femeia era prostituată și a încercat să fugă de la peștele ei și a fost ucisă. N-am putut găsi dovezi pentru niciuna dintre teorii. Cea mai mare problemă a fost că femeia nu a putut fi identificată niciodată.

— Și nimeni nu i-a raportat dispariția?

— Nu.

— Dar sigur trebuie să fi existat un tată al copilului?

— Da, dar e posibil să nu fi știut. De copil. Sau să fi fost unul

dintre făptași.

Ideea nu-i trecuse prin minte Oliviei.

— Au existat teorii legate de vreo sectă? Întrebă ea.

— Sectă?

— Da, că ar putea să existe vreo sectă, legată de creșterea și scăderea mareei și de lună, și...

— N-am mers niciodată în direcția aia.

— OK. Dar cum rămâne cu locul crimei, Nordkoster? E un loc în care ajungi și din care pleci foarte greu. Nu e locul ideal pentru o crimă.

— Și cum arată locul ideal pentru o crimă?

— Unul din care poți să fugi repede dacă ai planificat o crimă.

Stilton rămase tăcut preț de câteva clipe.

— Locul ne-a nedumerit.

În clipa aia lumânarea pâlpâi și se stinse.

— Ți s-a scurs timpul.

— Jackie Berglund, zise Olivia.

Era întuneric beznă în gheana de gunoi. Niciunul dintre ei nu-l vedea pe celălalt. Nu auzeai decât respirații. Acum ies castorii din ascunzători? se întrebă Olivia.

— Ce e cu Jackie Berglund?

Stilton îi acordă câteva secunde în întuneric.

— Am impresia că a fost implicată cumva, pe vremea aia era escortă, și că e posibil ca și victima să fi fost sau cel puțin să o cunoască pe Jackie... și că a existat o legătură între ele, și dumneavoastră v-ați gândit în direcția asta?

Stilton nu răspunse imediat. Gândurile lui erau într-un loc ușor diferit: la Jackie Berglund și la faptul că fata care stătea în fața lui în întuneric punctase câteva dintre propriile lui idei, pe care le avusese la un moment dat în trecut.

Dar răspunse:

— Nu, acum ai terminat?

Olivia nu terminase nici pe departe, dar înțelese că Stilton da, așa că se ridică.

Probabil întunericul fu cel care îi dădu curaj, relativa anonimitate, dar în timp ce pipăia pereții ca să ajungă la ușa de metal, puse o întrebare, în urma ei, în întuneric.

- De ce sunteți boschetar?
- Sunt o persoană fără adăpost.
- Și de ce sunteți o persoană fără adăpost?
- Pentru că n-am unde locui.

Nimic nu părea să mai urmeze. Olivia ajunsese la ușă și apăsă clanța. Era gata să o deschidă când îl auzi în spatele ei.

- Tu.
- Da?
- Tatăl tău a fost în anchetă.
- Știu.
- De ce nu-l întrebi pe el?
- A murit acum patru ani.

Olivia împinse ușa și păși afară.

Deci nu știa că tatăl ei murise, se gândi ea, în drum spre mașină. De cât timp era boschetar? De când plecase din poliție? Șase ani? Dar sigur nu poți să ajungi așa ușor atât de jos? Trebuie să dureze ceva, nu? Oare își tăiasese pur și simplu toate legăturile cu oamenii cu care lucrase?

Ciudat.

În fine, avea niște răspunsuri la întrebări și probabil nu avea să mai aibă vreodată de-a face cu Stilton. Avea să pună cap la cap tot ce descoperise și avea să ajungă la un fel de concluzie. Apoi avea să i-o predea lui Åke Gustafsson.

Dar chestia cu cercelul.

Femeia de pe plajă avusese un cercel în buzunarul paltonului.

Fără să aibă găuri în urechi.

De unde era cercelul?

Olivia hotărî să-și amâne rezumatul încă puțin.

Stilton aprinsese o nouă lumânare-pastilă în gheana de gunoi. Avea să rămână acolo până când era sigur că fata a dispărut. După care probabil avea să fi scăpat de ea. Era perfect conștient că îi dăduse mult prea multe informații. Confidențiale. Mult prea multe detalii. Dar nu dădea doi bani pe asta. Relația cu trecutul lui din poliție era rece ca gheața. La un moment dat poate avea să-i explice cuiva de ce.

Cui, însă, habar nu avea.

Dar intenționat nu-i menționase Oliviei un detaliu foarte important. Copilul din pânțele femeii ucise supraviețuise, în urma unei cezariene de urgență efectuate de medicul din elicopter. O informație care nu a fost făcută publică pentru a proteja copilul.

Apoi se gândi la Arne Rønning. Deci era mort? Trist. Arne fusese un bun ofițer de poliție. Și un om bun. Timp de câțiva ani avuseseră legături destul de personale. Avuseseră încredere unul în celălalt, se plăcuseră reciproc, își împărtășiseră câteva secrete.

Iar în momentul ăla era mort.

Și fiica lui apăruse dintr-odată în peisaj.

Stilton se uită la mâinile lui subțiri. Îi tremurau puțin. Toată scufundarea asta în adâncurile crimei din Nordkoster zgândărise lucrurile unde nu trebuia. Și apoi moartea lui Arne peste toate astea. Își scoase sticluța cu Stesolid și răsuci capacul... și se răzgândi.

Avea să reziste tentației.

Nu avea să devină ca Ben Mincinosu'.

Avea să găsească vreo doi ucigași.

Stinse lumânarea și se ridică. Avea să se ducă la treptele de piatră.

Era o rană destul de urâtă. Dacă lovitura ar fi nimerit-o doar puțin mai sus, i-ar fi putut zdrobi baza craniului.

Asta îi spuse doctorul Evei Carlsén.

Fiindcă era vorba doar de câteva suturi, un bandaj ferm și câteva analgezice îi erau de ajuns. Doctorul, o femeie din Tunisia, dădea dovadă de atâta empatie de câtă avea nevoie Carlsén. Nu din cauza rănii – asta avea să se vindece –, ci pentru atacul în sine. Asta o afecta mult mai profund. Violarea. Niște străini în propria ei casă, care îi umblaseră prin toate lucrurile personale. Era ceva respingător.

Hoți? O simplă spargere?

Dar ce lucruri de valoare avea acasă? Tablouri? Un aparat foto? Computerul? Nu avea bani, știa asta. Sau poate nu erau hoți? Erau niște oameni care o voiau moartă pe ea în mod special? Care așteptaseră în casă până când s-a întors? Ca să o poată ataca?

Adolescenți violenți?

Emisiunea aia de la televizor?

Mai întâi, se duse acasă, puțin somnoroasă din cauza analgezicelor, apoi se uită prin toată casa și văzu că nu a fost furat nimic. Doar vandalizat.

Și simțea asta.

Apoi se duse la secția de poliție din Solna.

Pe drum spre secție se blestemă că nu și-a scos datele de contact din Eniro. N-ar trebui să figureze acolo, având în vedere activitatea pe care o desfășoară.

Avea să-și scoată numele din registru.

Peste Stockholm se lăsase amurgul, iar traficul din oraș se subțiasse. Oamenii părăsiseră birourile mari de pe Sveavägen cu câteva ore în urmă. Singura persoană care se mai afla acolo era în biroul directorului executiv de la ultimul etaj. Bertil Magnuson. Încerca să-și păstreze calmul cu ajutorul unei băuturi. Whisky. Nu era bine pe termen lung, ci temporar, doar pentru moment, și nu în cantități mari. Curând avea să se întoarcă acasă și știa că Linn o să aibă radarul pornit. Cea mai mărunță deviere de la normal o să o facă să muște.

Nu, nu să muște – în clipa aia se purta nedrept. Ea nu era așa. Lumea te mușcă în cealaltă lume a lui. Sau poate „înjunghie” ar fi un cuvânt mai bun. Poate veni din dreapta sau din stânga. Nu iau prizonieri și pot omorî dacă asta le servește scopului. Asta face parte din cultura afacerilor lui. Și uneori omori pe cineva chiar dacă nu îți dorești asta cu adevărat, dar nu ai de ales. Cum a făcut și el, indirect. Din păcate nu era complet etanș. Exista o persoană responsabilă de scurgeri.

Nils Wendt.

Luă o înghițitură mare de whisky, își aprinse o țigară de foi și privi peste Sveavägen. Până la cimitirul din jurul Bisericii Adolf Fredrik. Se gândi la propria moarte. Citise într-o revistă americană că acum există sicrie cu aer condiționat. Interesant. Ideea de sicriu cu aer condiționat îi surâdea, poate cu un motor integrat pentru masaj, care să mențină cadavrul în bună stare? Schiță un zâmbet.

Dar mormântul?

Unde să fie? Aveau un mormânt de familie la cimitirul Norra, dar

nu voia să meargă acolo. Voia un loc al lui. Un mausoleu. Un monument dedicat unuia dintre marii industriași ai Suediei.

Sau ca familia Wallenberg. Locuri secrete ale mormintelor aflate pe proprietatea familiei. Era mai degrabă un om care reușise prin forțe proprii, deși tatăl și unchiul îl altoiseră cu diferite trăsături.

Era Bertil Magnuson.

Deocamdată, whisky-ul își făcuse treaba.

Îl ridicase în locul în care merita să se afle.

Nu mai avea decât să se ocupe de dubiosul ăla de Nils.

Olivia cumpărase o cutie mare de mâncare indiană de la Shanti. Mâncare la pachet, dar gustoasă, rapidă și bine condimentată. Se răsfăță cu un pui de somn pe canapea după masă. Cu Elvis pe burtă. Apoi lucrurile începură să i se învârtă din nou în minte. Începu să recapituleze întâlnirea din gheana de gunoi. La un moment dat o să-i spun mamei despre asta, se gândi ea. Întâlnirea din gheana de gunoi unde șobolani cât castorii se furișau de-a lungul pereților, iar duhoarea, scena n-ar fi fost neadecvate într-un film de... nu se putu gândi la o comparație bună, așa că începu din nou cu gheana de gunoi.

După ce reluă în minte absolut fiecare cuvânt, observă că o clipă o frapa în mod deosebit. Era vorba de clipa în care i-a spus de mica ei ipoteză legată de Jackie Berglund și a întrebat dacă și Stilton s-a gândit în direcția aia. Atunci a existat o mică pauză în dialog. Tăcere, mai lungă cu multe secunde decât până în acel moment al discuției. Stilton nu a spus nimic imediat, așa cum făcuse de fiecare dată înainte. S-a oprit să se gândească.

Își imaginează Olivia.

Și de ce făcuse asta?

Pentru că *era* ceva cu Jackie!

Îl împinse pe Elvis, care se simți oarecum insultat, pe podea și luă dosarul pe care i-l dăduse Eva Carlsén. Sigur, era aproape nouă seara, dar era vară și încă nu era întuneric și își putea cere oricând scuze.

— Îmi pare rău să vă deranjez așa târziu.

— E în regulă, intră.

— Mulțumesc.

Eva o invită pe Olivia înăuntru cu un gest care îi indica holul. Tocmai când Olivia îi dădea dosarul, văzu că Eva are ceafa bandajată.

— Doamne! Ce ați făcut?

— Am avut o spargere și am fost pusă la pământ și tocmai am venit de la spital și de la poliție și... tot tacâmul.

— Doamne! Îmi pare rău! Atunci n-o să...

— E în regulă, mă simt OK acum.

— Dar, ce naiba...! O spargere? Aici?

— Da.

Eva intră în sufragerie cu Olivia pe urmele ei. Două lămpi joase răspândeau o lumină calmă și difuză peste canapea și fotolii. Cea mai mare parte a deranjului lăsat în urma spargerii fusese pusă în ordine. Eva făcu un gest în direcția unui fotoliu și Olivia se așeză în el.

— Dar ce au furat?

— Nimic.

— Serios, atunci de ce? Ce...

— Cred că au fost unii care au vrut să mă sperie.

— Pentru că... adică pentru ce scrieți?

— Da.

— Înfiorător... oamenii ăia care bat persoane fără adăpost?

— Ucid. Femeia din rulotă a murit.

— Am văzut.

— O să vedem dacă ajung pe Trashkick, spuse Eva zâmbind. Vrei ceva? Tocmai făceam niște cafea.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea.

Eva se duse în bucătărie.

— Pot să vă ajut? Întrebă Olivia.

— Nu, e în regulă.

Olivia se uită în jurul ei în sufrageria care fusese decorată într-un stil personal. Culori vii, covoare frumoase, biblioteci din podea până în tavan pe toți pereții. Mă întreb dacă le-a citit pe toate, se gândi Olivia. Privirea îi căzu pe un raft cu fotografii. În stilul ei caracteristic, deveni curioasă. Se ridică și se duse la raft: o fotografie de nuntă foarte veche, probabil cu mama și tatăl Evei. Apoi o fotografie de

nuntă considerabil mai nouă, cu Eva și un bărbat bine făcut, iar lângă ea o fotografie cu o Eva mult mai tânără, alături de un bărbat tânăr arătos.

— Lapte la cafea? Zahăr?

Vocea Evei se auzi din bucătărie.

— Lapte, vă rog.

Eva veni cu două cești. Olivia se ridică și luă una dintre cești. Eva arătă spre canapea.

— la loc.

Olivia se lăsă pe canapeaua moale, puse ceașca pe măsuță și arătă cu capul spre fotografia de nuntă a Evei.

— E soțul dumneavoastră?

— A fost. Suntem divorțați.

Eva se așază într-un fotoliu și vorbi puțin despre fostul ei. Un sportiv de succes cu mulți ani în urmă. Ajunseseră să se cunoască pe vremea în care ea studia la Facultatea de Jurnalism. Erau divorțați de aproape un an. Cunoscuse o altă femeie, iar divorțul fusese foarte dificil.

— Pur și simplu s-a purtat ca un mare nesimțit, zise ea.

— Ce păcat.

— Da. Nu pot să spun exact că am avut vreun noroc la bărbați în viața asta, a fost mai ales tristețe și suferință!

Eva zâmbi peste ceașca de cafea. Olivia se întrebă de ce mai are fotografia de la nuntă expusă dacă el e atât de nesimțit. Personal, ar fi pus-o deoparte de la bun început. Făcu din nou un semn către fotografii.

— Iar tânărul ăla chipeș pe care-l țineți de mână a fost prima tristețe?

— Nu, e fratele meu, Sverker, a murit de supradoză. Dar am vorbit destul despre mine.

Eva adoptă deodată un ton foarte diferit.

— O, îmi pare rău, n-am vrut să... îmi pare rău.

Eva o privi pe Olivia. Timp de câteva secunde chipul ei fu neobișnuit de aspru, apoi se lăsă pe spate în fotoliu și zâmbi din nou.

— Eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze, chestia e că... simt că-mi explodează capul și azi a fost infernal, scuze, cum te

descurci? Ai găsit ceva în materiale?

— Da, dar e ceva ce vreau să vă întreb, știți pentru cine lucra Jackie Berglund în 1987, când era escortă?

— Da, era un tip destul de cunoscut, Carl Videung, care conducea Gold Card. Cred că scrie în dosar.

— Ah? Atunci am omis eu, ce era Gold Card?

— O firmă de escorte, iar Jackie Berglund era una dintre ele.

— OK, mulțumesc. Carl Videung, ce nume ciudat!

— Mai ales pentru un baron al pornografiei.

— Asta era?

— Pe vremea aia. Încă o mai cercetezi pe Jackie?

— Da.

— Ți mai amintești ce ți-am spus?

— Despre ea? Că ar trebui să am grijă.

— Da.

Jackie Berglund stătea lângă o fereastră panoramică pe Norr Mälarstrand și privea peste apă. Îi plăcea apartamentul ei, șase camere, ultimul etaj, cu o vedere fantastică până hăt, la înălțimile din zona Söder. Singurul lucru care o deranja era salcia de pe cealaltă parte a străzii. Copacul îi bloca priveliștea, considerabil. Se gândi că ar trebui făcut ceva în privința asta.

Se întoarce și intră în sufrageria mare. Un designer interior în tendințe primise frâu liber cu vreun an în urmă, și înfăptuise un miracol, un amestec de rece și cald și jucării de pluș. În totalitate după gusturile lui Jackie. Își umplu paharul mic cu un Martini sec și puse un CD, un tangou, adora tangourile. Din când în când invita bărbați în apartament cu care dansa, rareori cineva care știa să danseze tangou. Într-o bună zi am să-mi găsesc un bărbat care se pricepe la tangou, se gândi ea, un bărbat misterios cu organe genitale mereu pregătite și un vocabular limitat.

Abia aștepta așa ceva.

Tocmai când era pe cale să-și toarne încă un Martini, auzi telefonul. Nu cel mai apropiat de ea, ci cel din birou. Se uită la ceas, era aproape douăsprezece și jumătate noaptea. Atunci sunau.

Frecvent.

Clienții.

— Jackie Berglund.
— Salut, Jackie, sunt Latte!
— Salut.
— Jackie, avem o mică petrecere și ne-ar fi de ajutor puțină asistență.

Clienții obișnuiți, ca Lars Örnhielm, știau cum să se exprime la telefon cu Jackie. Nu prea clar. Nu-și alegeau greșit cuvintele.

— Câte îți trebuie?
— Șapte sau opt. De clasă superioară!
— Preferințe?
— Nimic special, dar știi tu, draguț, cu final fericit.
— OK. Unde?
— Îți scriu un mesaj.

Jackie închise telefonul și schiță un zâmbet. Final fericit, asta era ceva ce luaseră din meniul fetelor asiatice când voiau să știe dacă să încheie cu un masaj de top.

Latte avea nevoie de niște fete dulci care să ofere un final fericit.
Nicio problemă.

În seara aceea, Acke veni acasă bătut. Vizibil bătut. Băiatul de zece ani mergea printre blocurile înalte din Flemingsberg, pe partea întunecată, departe de felinare, cu skateboardul sub braț, șchiopătând. Durerea venea de la lovituri. Lovituri repetate. În locuri pe care nu le vedea când era îmbrăcat. Se simțea extrem de singur, șchiopătând pe stradă, iar gândurile alea îi veniră din nou în minte. Legate de tatăl lui. Tatăl care nu exista. Despre care mama lui nu vorbea niciodată. Dar trebuia să fie undeva. Toți copiii trebuie să aibă un tată, nu-i așa?

Își alungă acele gânduri și strânse cheia pe care o purta la gât. Știa că maică-sa e în oraș și lucrează, și știa la ce lucrează.

Sau ca ce.

Un băiat mai mare de la școală îl luminase după antrenamentul de fotbal cu ceva timp în urmă.

— Târfă! Maică-ta e o târfă!

Acke nu știa ce înseamnă „târfă”. De îndată ce ajunse acasă, intră online și verifică.

Singur acasă.

Apoi luă carafa cu apă rece pe care mama lui o pusese în frigider înainte să iasă în oraș și o bău aproape pe toată. Apoi se duse la culcare.

Și se gândi la mama lui.

Că poate ar putea s-o ajute cu bani ca să nu mai fie nevoită să fie cum îi spuneau băieții.

Când și când, mașini treceau prin ceață pe drum spre sau dinspre Waxholm. Era dimineață devreme în Bogesandsland și nimeni nu acorda vreo atenție acelui Volvo gri. Era parcat într-o zonă discretă, acoperită cu pietriș, nu departe de frumosul castel înconjurat de pădure. Printre fuioarele de ceață, un grup de porci sălbatici scurmuau după mâncare.

Nils Wendt stătea pe locul șoferului și își privea chipul în oglinda retrovizoare. Se trezise pe la trei dimineața în camera de hotel. La cinci urcase în mașina închiriată și părăsise orașul, conducând spre Waxholm. Voia să scape de oameni. Se uită la chipul lui în oglindă. Extenuat, se gândi el, arăți extenuat, Nils.

Dar avea să facă față situației.

Nu mai erau multe de făcut. În dimineața aia se gândise la ultimele piese al puzzle-ului pe care îl construia. Hărțuirea lui Bertil dusese la un plan. Un plan care începuse să prindă formă când văzu reportajul televizat extrem de critic la adresa activităților MWM din Congo.

La fel de nemilos ca înainte.

Apoi văzuse manifestanții și citise pliantele și trecuse din clic în clic printr-o mulțime de postări din diverse grupuri de pe Facebook, „Telefoane mobile fără violuri!” de exemplu, și înțelese cât de indignată e lumea.

Atunci începu să se lege planul.

Avea să lovească unde durea cel mai tare.

Până la nouă și un sfert, Bertil rezolvase problema cu proprietarul de terenuri din Walikale. Nu personal, desigur, ci prin bunul lui prieten comandantul militar. Trimisese un grup de polițiști ai securității la proprietar, care explicaseră că, din cauza problemelor din zonă, sunt nevoiți să ordone evacuarea. Doar ca măsură de siguranță. Proprietarul nu era prost, întrebuse dacă nu are cum să evite o evacuare obligatorie. Poliția explicase faptul că societatea suedeză MWM își asumă răspunderea pentru siguranță, cu condiția să poată folosi o parte din teren pentru prospecțiuni de minerale.

Asta ar fi însemnat că problemele sunt ținute sub control.

Gata.

Bertil îi aminti secretarei să-i telefoneze directorului executiv al companiei din Kinshasa și să aibă grijă să i se trimită un cadou corespunzător comandantului militar.

— Îi place foarte mult topazul.

Așadar, când Bertil se duse să stea lângă fereastră și simți razele puternice ale soarelui de dimineață, era într-o dispoziție mai bună. Rezolvase problema din Walikale. Încă se mai gândea la Congo când scoase automat telefonul care-i vibra în buzunar și apăsă butonul de răspuns.

— Nils Wendt la telefon.

Deși vocea pe care Bertil o auzise pe înregistrare părea mult mai tânără, era fără îndoială aceeași voce care se auzea în momentul ăla în telefon. Dar nu înregistrată.

Era Nils Wendt.

Bertil simți cum i se urcă sângele la cap. Îl detesta pe omul ăla. O insectă mărunță care ar putea produce o catastrofă. Dar încercă să se abțină.

— Salut, Nils, ești în oraș?

— Unde ne putem vedea?

— De ce să ne vedem?

— Să închid?

— Nu! Stai! Vrei să ne vedem?

— Tu nu?

— În regulă.

— Unde?

Bertil frunzări febril diverse locuri în minte și se uită pe fereastră.

— În cimitirul Bisericii Adolf Fredrik.

— Unde mai exact?

— La mormântul lui Palme.

— 23.00

Apelul se termină.

Ovette Andersson ieși de pe poarta principală, singură, era abia trecut de ora zece. Venise după Acke, împotriva voinței lui, ca să discute cu profesorii responsabili de activitățile recreative de după

școală. Voia să discute cu cineva referitor la vânătăile lui. În ultimul timp se întorsese acasă de câteva ori cu vânătăi pe tot corpul. Vânătăi mari, galben-albăstrui. La început încercase să le ascundă, abia dacă se întâlneau dimineața, dar se întâmplase ca Ovette să deschidă ușa când băiatul se dezbrăca într-o seară și le văzuse.

— Ce-ai făcut?

— Ce?

— Ai vânătăi pe tot corpul.

— De la fotbal.

— De acolo ai vânătăi așa de mari?

— Da.

Și apoi Acke se strecurase în pat. Ovette stătuse în bucătărie și-și aprinsese o țigară la geam. Fotbal?

Vânătăile fiului ei o preocupaseră încă de atunci. Câteva nopți mai târziu, când veni acasă după tura de noapte, se furișase în camera lui și ridicase cu grijă pătura și se uitase din nou la ele.

Vânătăi galben-albăstrui pe tot corpul. Și coji mari.

Atunci hotărî să stea de vorbă cu profesorii de la centrul de agrement al școlii.

— Nu, nu este agresat.

Profesorul lui Acke părea destul de surprins.

— Dar are vânătăi pe tot corpul, zise Ovette.

— El ce spune?

— Că sunt de la fotbal.

— Și nu sunt?

— Nu genul ăsta de vânătăi. Peste tot!

— Ei, bine, nu știu. Cu siguranță nu e agresat, nu aici. Avem un program special de prevenție a agresivității și violenței și am fi observat dacă s-ar fi întâmplat ceva aici.

Iar Ovette trebui să se mulțumească cu atât.

Cu cine altcineva să vorbească? Nu avea o rețea socială. Nu se amesteca cu vecinii. Lumea cu care se amesteca lucra pe stradă și nu era deosebit de interesată de copiii altora. Era un fel de teren minat.

Ovette plecă de la școală și deodată se simți infinit de singură. Și disperată. Toată existența ei deznădăjduită i se desfășura înaintea ochilor. Incapacitatea ei de a ieși din mlaștina prostituției. Corpul ei

însemnat. Totul. Iar în momentul ăla vedea că unicul ei copil e rănit și nu avea cui să se adreseze. Nici măcar un număr de telefon al cuiva care să o asculte și să o consoleze, sau să o ajute. În toată lumea asta pustie erau doar ea și Acke.

Se opri lângă un felinar și își aprinse o țigară. Mâinile crăpate îi tremurau. Nu de la adierea răcoroasă, ci de la ceva mult mai rece, ceva care venea dinăuntru. Venea dintr-o groapă adâncă și întunecată din pieptul ei, care părea să se mărească cu fiecare respirație și să aștepte doar ca ea să renunțe. Dacă ar fi existat o ușă secretă pe care să părăsești viața, s-ar fi strecurat pe acolo.

Atunci își aduse aminte de el.

Un tip care ar putea fi în stare să o ajute.

Crescuseră împreună în Kärrtorp. Locuiseră în același bloc și păstrasera puțin legătura de-a lungul anilor. Trecuse mult timp, și totuși. Ori de câte ori se întâlneau, era întotdeauna ușor. Împărțeau un trecut, aveau aceleași origini, își cunoșteau slăbiciunile unul altuia, dar nu le păsa.

Putea să stea de vorbă cu el.

Nurcă.

Olivia avu nevoie de ceva timp ca să-l găsească, dar când numele lui apăru la Căminul de Bătrâni Rådan din Silverdal, eforturile îi fură răsplătite.

Iar ea fu surprinsă.

Căminul de bătrâni era foarte aproape de Academia de Poliție.

Ce mică e lumea, se gândi Olivia, în timp ce conducea mașina pe străzile cunoscute și parcă în fața căminului. Aproape vedea academia printre copaci. Într-un mod straniu, tot mediul de la facultate părea extrem de îndepărtat. Și totuși, nu trecuse atât de mult timp de când stătuse pe o bancă acolo și alesese un caz, fără să aibă habar de direcția în care avea s-o ducă.

Chiar în minutul acela, o ducea la etajul al doilea, pe o mică terasă unde un bărbat stătea cocoșat într-un fotoliu rulant.

Fostul baron al pornografiei Carl Videung.

Care avea aproape nouăzeci de ani, descoperise ea. Nu avea rude apropiate și se bucura de orice distracție cât timp își ducea ultimele zile. Indiferent cine ar fi fost.

Acum era Olivia Rønning. Își dădu seama iute că Videung e extrem de tare de urechi și are și niște deficiențe de vorbire. Așa că trebui să se exprime concis, clar și tare.

— Jackie Berglund!

Da, după o vreme, două cafele și câțiva biscuiți cu ghimbir, numele își făcu apariția în mintea lui Videung.

— Era escortă.

Olivia reuși să descifreze ce spuse.

— Vă mai amintiți și alte escorte?

Mai multă cafea, mai mulți biscuiți cu ghimbir și apoi o încuviințare din partea lui Videung.

— Cine, atunci?

În momentul ăla mai multă cafea nu era de ajutor, iar biscuiții se terminaseră. Bărbatul din fotoliul rulant doar se uită la Olivia și zâmbi, mult timp. Oare stă și mă judecă? se întrebă Olivia. Dacă aș fi bună de escortă? Un bătrân obscen? Bătrânul făcu un gest care păru să indice că vrea să scrie ceva. Olivia scoase repede un pix și un caiet și i le dădu lui Videung. El nu putea ține singur caietul. Olivia trebui să-l așeze pe genunchiul lui slab și să-l țină în poziția aia. Bărbatul începu să scrie. Cu un scris care părea aproape de nouăzeci de ani, dar care măcar era lizibil.

— Miriam Wixell.

— Una dintre escorte se numea Miriam Wixell?

Videung aprobă din cap și trase un vânt foarte lung. Olivia își răsuci ușor capul, ca să evite mirosul de stricat, și închise caietul.

— Vă mai amintiți dacă vreunele dintre fete erau de origine străină?

Videung schiță un zâmbet și încuviință din cap și ridică un deget.

— Una dintre ele?

Videung încuviință din nou.

— Vă mai amintiți de unde era?

Videung scutură din cap.

— Avea părul negru?

Videung se întoarse către fereastră și arătă spre o violetă africană dintr-un ghiveci de pe pervaz. Olivia se uită la floare.

Albastru strălucitor.

— Avea părul albastru?

Videung încuviință și zâmbi din nou. Păr albastru, se gândi Olivia. Atunci trebuie să fi fost vopsit? Oare te vopseai albastru dacă aveai părul negru? Poate. Ce știa ea despre cum își vopseau părul escortele din anii optzeci?

Nimic.

Se ridică și-i mulțumi lui Videung și se îndepărtă de verandă ca să evite încă un vânt tras de ochiul maro al fostului baron porno.

Măcar avea un nume.

Miriam Wixell.

Ovette alesese o masă în adâncurile cafenelei. Nu voia să dea peste vreo colegă de muncă. Stătea cu spatele la intrare, cu o ceașcă de cafea în față. Acolo nu aveai voie să fumezi. Mâinile ei se mișcau fără astâmpăr peste masă. Mișcând cuburi de zahăr și tacâmuri și întrebându-se dacă o să sosească.

— Salut, Vettan!

Mereu îi spunea Vettan. Nurcă sosise.

Veni la masa ei, își dădu la o parte coada mică de cal de pe gât și se așeză. În cea mai bună dispoziție. Tocmai trecuse pe lângă o casă de pariuri și pariase pe un câștigător. Patru sute de coroane plătite instantaneu. Banii îi ardeau o gaură în buzunar.

— Cât ai câștigat?

— Patru mii!

Nurcă adăuga întotdeauna cel puțin încă un zero. Mai puțin când era vorba de vârsta lui. Atunci făcea o scădere. Avea patruzeci și unu de ani, dar putea spune cu ușurință că are între douăzeci și șase și treizeci și cinci, în funcție de companie. Când încercase „puțin peste douăzeci” cu o fată din nord, fusese poate cam riscant. Dar ea era nouă în oraș și avea chef de distracție, așa că a înghițit-o, chiar dacă avea impresia că arată puțin mai în vârstă.

— Orașul ăsta are un preț, zise el, și făcu New York-ul să arate ca o suburbie din Stockholm.

Dar Ovette nu era din nord și știa câți ani are Nurcă, așa că nu avea nevoie să se prefacă.

— Mersi că ai venit.

— Nurcă nu te lasă la greu.

Zâmbi și se gândi că e un maestru al aluziilor. Nu mulți alții

credeau același lucru. Cei mai mulți oameni îl țineau pe Nurcă la distanță, după o vreme, după ce îl citeau mai bine și auzeau despre escapadele lui excepționale de prea multe ori. Cum ar fi că rezolvase uciderea lui Olof Palme, sau că îi descoperise pe Roxette. Atunci cei mai mulți oameni se retrăgeau. Ceea ce ratau deseori era că Nurcă avea o inimă mare, ascunsă adânc sub o fațadă de jargon pe jumătate disperat. O inimă care bătea cu putere chiar în clipa aia, când vedea fotografiile pe care Ovette i le arăta pe mobil. Fotografii cu un băiat aproape gol, cu un trup care arăta ca și cum ar fi fost bătut măr și care era acoperit cu coji.

— Le-am făcut când dormea.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am idee, la centrul de agrement al școlii au spus că nu s-a întâmplat nimic acolo, iar Acke zice că e de la fotbal.

— N-o încasezi așa la fotbal, am jucat mulți ani pentru Bajen. OK, poți s-o iei puțin în careul de penalti, eu jucam mijlocăș central, dar niciodată nu ajungi să arăți așa.

— Nu.

— Doamne, arată de parcă ar fi fost bătut!

— Da.

Ovette își uscă repede ochii. Nurcă se uită la ea și-i luă mâna într-a lui.

— Vrei să stau de vorbă cu el?

Ovette încuviință din cap.

Nurcă hotărî să stea de vorbă cu tânărul Acke.

Fotbal?

În niciun caz.

Era aproape ora închiderii. Magazinele de pe Sibyllegatan începeau să stingă luminile. În Weird & Wow, luminile încă erau aprinse. Întotdeauna Jackie Berglund mai ținea deschis încă o oră. Își cunoștea clienții, iar asta însemna că pot trece întotdeauna în ultimul minut, să ia un articol de îmbrăcăminte sau un detaliu decorativ ca să înveselească petrecerea din seara respectivă. În clipa aceea, un domn în vârstă din cartierul elegant Östermalm era în căutarea unui lucru cu care să-și liniștească soția. Uitase o aniversare cu o zi în urmă, iar situația se cam degradase, după cum

se exprima el.

— S-a degradat.

Cerceta o pereche de cercei agățați printre alte etichete de designer.

— Cât luați pentru ăștia?

— Pentru dumneavoastră șapte sute.

— Și pentru alții?

— Cinci sute.

Așa se purtau, Jackie și cercul ei de clienți mai mult sau mai puțin înstăriți, glumind într-o manieră stupidă.

Totul pentru afaceri, însă.

— Credeți că i-ar plăcea? întrebă bărbatul.

— Femeile au o slăbiciune pentru cercei.

— Așa să fie?

— Da.

De vreme ce bărbatul în vârstă habar nu avea pentru ce au o slăbiciune femeile, o crezu pe Jackie pe cuvânt și părăsi magazinul cu o pereche de cercei într-o cutie frumoasă de culoare roz. Când se închise ușa magazinului, sună mobilul lui Jackie.

Era Carl Videung.

Cu o voce mult mai limpede și un auz impecabil, o informă pe Jackie cu privire la o vizită pe care o primise mai devreme. O tânără de la Academia de Poliție întrebase despre serviciile lui de escortă din trecut. Se prefăcuse pe jumătate mort, astfel încât să afle ce urmărește fata.

— Nu-mi pot înfrâna curiozitatea când adulmec câte un polițai, zise el.

— Păi și atunci ce voia?

— Nu știu, dar a întrebat de tine.

— De mine?

— Da. Și de cine mai lucra în același timp cu tine.

— La Gold Card?

— Da.

— Și dumneavoastră ce ați spus?

— I-am dat-o pe Miriam Wixell.

— De ce ați făcut asta?

— Pentru că Miriam s-a retras când s-a retras, n-a fost deloc

frumos, nu-ți mai amintești?

— Ba da. Și ce dacă?

— Și m-am gândit că cucoana de Miriam ar putea să se jeneze puțin dacă stagiarii din poliție încep să-și bage nasul în trecutul ei.

— Sunteți răutăcios.

— Așa sper.

— Despre mine ce-ați spus?

— Nimic. Nu sunt atât de răutăcios.

Și așa se încheie conversația. Din punctul de vedere al lui Videung. Jackie o reluă de câteva ori în minte. De ce umbla o fată să întrebe în stânga și-n dreapta de perioada în care lucrase ea ca escortă? Și cine era?

— Cum o chema?

— Olivia Rönning.

Asta răspunse Videung când Jackie îl sună înapoi. Olivia Rönning?

Olivia stătea acasă pe canapea și se uita în anuarul *Nordisk Kriminalkrönika* din 2006. Descrieri făcute chiar de poliție diverselor cazuri penale din ultimul an. Îl împrumutase de la biblioteca facultății în drum spre casă de la Rădan. Dintr-un motiv foarte deosebit. Voia să vadă dacă existau cazuri penale din 2005 care să-l fi implicat pe Tom Stilton. Și care să fi dus la un conflict. La cel despre care credea Åke Gustafsson că a avut loc.

O mulțime de lucruri se întâmplaseră pe scena penală în 2005. Diverse cazuri și incidente îi stârniră interesul. Printre ele, un articol despre spectaculoasa evadare de la penitenciarul de înaltă siguranță Hall, cea în care a fost implicat Tony Olsson, ucigașul din Malexander. Așa că îi luă ceva până să ajungă la pagina șaptezeci și unu.

Acolo o găsi.

Uciderea cu sălbăticie a unei tinere din Stockholm. Jill Engberg. Cu detalii care o făcură pe Olivia să se încordeze. Jill era escortă și însărcinată, iar cazul era nerezolvat. Crima avusese loc în 2005. Același an în care Stilton a plecat din poliție. Oare a lucrat la cazul ăla? Nu era pomenit în articol, care era scris de Rune Forss. Nu era el tipul de la televizor care se ocupa de atacurile asupra persoanelor

fără adăpost? se întrebă Olivia, în timp ce-i telefonă lui Åke Gustafsson.

Începuse să prindă viteză.

— Stilton a lucrat la ancheta cazului lui Jill Engberg? 2005?

— Nu știu, răspunse Gustafsson.

Își pierdu puțin din avânt. Dar asta nu-i încetini imaginația. Jill era o escortă însărcinată. Jackie fusese escortă cu șaisprezece ani în urmă. Fata ucisă pe plajă era însărcinată. Jackie fusese pe insulă. Exista vreo legătură între Jill și Jackie? Jill lucra pentru Jackie? La Red Velvet? Stilton dăduse peste niște astfel de legături și virase în direcția cazului de pe plajă? De-asta fusese atât de straniu de tăcut pentru o vreme în ghena de gunoi?

Trase adânc aer în piept. Avusese impresia că întâlnirea din ghenă fusese ultimul contact pe care trebuia să-l aibă cu Tom Stilton. O respirație adâncă mai târziu, îi telefonă din nou.

— Ați lucrat la cazul lui Jill Engberg în 2005?

— Da, o vreme, răspunse el, apoi închise.

Era ceva cu care Olivia începea să se obișnuiască. Putea la fel de bine să o sune înapoi în zece minute și să vrea să se întâlnească în vreun loc confortabil și să stea în întuneric și în duhoare și să se joace douăzeci de întrebări.

Printre castori.

Dar el nu sună înapoi.

Stilton stătea în redacția *Situation Stockholm* aproape singur. O fată era ocupată la recepție. Împrumutase unul dintre computerele revistei, intrase online și începuse să caute filmulețele de pe site-ul Trashkick. Primele două nu mai erau pe site, dar celelalte, da. Trei filmulețe. Un atac sub podul Väster asupra unui imigrant fără adăpost, Julio Hernandez, penultimul cu Benseman, iar apoi cel cu Vera Chioara. După uciderea ei, nu se mai postase nimic.

Stilton se forță să se uite la filmulețe. Cu atenție. Concentrat asupra detaliilor. Se uită pe tot ecranul ca să vadă și altceva în afară de ce era focalizat. Probabil de-asta îl și descoperi. Pe filmulețul cu podul Väster. Înjură fiindcă nu putea să mărească imaginile. Să ia un cadru și să-l mărească. Dar putea opri filmulețul. Iar când se aplecă spre ecran îl văzu destul de clar. Pe antebrațul unuia dintre atacatori.

Un tatuaj. Două litere, PL, cu un cerc în jurul lor.

Stilton se lăsă pe spate și ridică privirea, care se opri pe fotografia Verei de pe perete, în rama neagră. La capătul șirului de morți. Stilton își trase caietul aproape și scrisese „PL” înconjurat de un cerc.

Apoi se uită din nou la fotografia Verei.

Proiecția de seară a *Lebedei negre* tocmai se terminase, iar lumea ieșea în valuri din sala Grand Cinema de pe Sveavägen. O mulțime dintre ei se îndreptau înspre Kungsgatan. Era o seară frumoasă și lejeră, cu o adiere plăcută și călduță. O adiere care trecea peste cimitirul din jurul Bisericii Adolf Fredrik și care făcea florile de pe morminte să se legene. Acolo era puțin mai întuneric. Cel puțin în unele locuri. Lângă mormântul lui Palme era pe jumătate întuneric. Văzuți dinspre Sveavägen, cei patru oameni care tocmai se întâlneau acolo erau abia vizibili.

Doi dintre ei erau Bertil Magnuson și Nils Wendt.

Ceilalți doi fuseseră chemați în ultimul moment, prin intermediul lui K. Sedovic. Omul cu care Bertil lua mereu legătura când trebuia să rezolve ceva ușor incomod. Bănuia că de așa ceva era vorba și în seara aia.

Iar Wendt bănuia același lucru.

Știa cine e Bertil. Iar Bertil nu era omul care să vină nepregătit la o asemenea întâlnire. Așa că Wendt nu reacționează când apărură încă doi tipi. Nu reacționează nici când Bertil îi explică pe un ton amical că cei doi „consilieri” ai lui o să se asigure că nu are vreun reportofon asupra lui.

— Poate înțelegeți de ce.

Wendt înțelegea. Îi lăsă pe consilieri să-și facă treaba. Nu avea niciun reportofon asupra lui. Nu de data aia. Dar avea o casetă cu înregistrarea unei conversații, pe care una dintre gorile i-o înmână lui Bertil. Acesta o ținu în fața lui Wendt.

— Conversația?

— Da. Sau mai degrabă o copie. Ești liber s-o asculți, zise Wendt. Bertil se uită la casetă.

— E și restul conversației pe ea?

— Da, toată.

— Și originalul unde e?

— Undeva unde mă aștept să mă întorc până în întâi iulie cel târziu. Dacă nu apar, caseta o să fie trimisă poliției.

Bertil schiță un zâmbet.

— Asigurare de viață?

— Da.

Bertil se uită peste cimitir. Le făcu semn cu capul consilierilor să se retragă puțin, iar ei îl ascultară. Wendt îl privi pe Bertil. Știa că Bertil știe că Wendt e o persoană care nu lasă niciodată lucrurile la voia întâmplării. Toată colaborarea lor în afaceri fusese clădită pe trăsătura asta. Bertil putea reacționa impulsiv, dar Wendt nu o făcea niciodată. Avea o curea și bretele și încă o curea de siguranță în orice situație. Dacă afirma că stabilise ca originalul, care se afla într-un loc necunoscut, să fie trimis poliției în caz că nu se întoarce până în întâi iulie, atunci asta avea să se întâmple. Știa că Bertil o să presupună același lucru.

Ceea ce și făcu. Se întoarse din nou spre Wendt.

— Ai îmbătrânit, zise el.

— Și tu.

— Unul pentru toți, mai ții minte?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu asta?

— A dispărut în Zair, spuse Wendt.

— Nu doar atât. Și tu ai dispărut cu aproape două milioane.

— Ai fost surprins?

— Am fost furios.

— Asta pot înțelege. Mai ești însurat cu Linn?

— Da.

— Știe de treaba asta?

— Nu.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Bertil se întoarse către cimitir. Adierea plăcută de seară mângâia pietrele de mormânt. Wendt își păstră privirea pironită asupra feței lui Bertil.

— Ai copii? întrebă el.

— Nu, tu?

Dacă ar fi stat undeva nu chiar atât de întunecat, poate că Bertil ar fi văzut ușoara fluturare, preț de vreo secundă, a pleoapelor lui Wendt, dar nu le observă.

— Nu, n-am copii.

Dialogul se sfârși în tăcere după câteva secunde. Bertil îi privi pe consilieri cu colțul ochiului. Încă nu înțelegea ce se petrece. Ce urmărea Wendt?

— Deci, ce vrei? zise el și se întoarse către Wendt.

— În trei zile o să publici o declarație în care spui că MWM încetează imediat orice extracții de tantalit în Congo. Mai mult, o să oferi despăgubiri economice tuturor locuitorilor regiunii Walikale care au fost afectați de exploatarea tale.

Bertil îl privi pe Wendt. Pentru o clipă îi trecu prin minte că are de-a face cu o persoană bolnavă psihic. Dar nu era așa. Bolnav, absolut, dar nu bolnav psihic. Pur și simplu complet ținut și descreierat.

— Vorbești serios?

— Glumesc de obicei?

Nu, Nils Wendt nu glumea niciodată. Era unul dintre cei mai seci oameni pe care îi cunoscuse Bertil vreodată, și, deși trecuseră mulți ani de când se cunoșteau, vedea pe chipul și în ochii lui Wendt că nu devenise mai amuzant.

Vorbea foarte serios.

— Deci vrei să spui că, dacă nu fac ce spui tu, atunci conversația aia ajunge la poliție?

Trebuie să rostească totul cu voce tare ca să-i înțeleagă pe deplin sensul.

— Da, răspunse Wendt. Și sigur ești conștient de consecințe, fără îndoială.

Iar Bertil era. Nu era prost. Se gândise deja la consecințele publicării acelei conversații înregistrate când auzise primul mic fragment pe telefonul mobil. Consecințele ar fi fost catastrofale.

La toate nivelurile.

La toate nivelurile pe care Wendt le înțelegea în mod natural.

— Baftă!

Wendt începu să se îndepărteze.

— Nils!

Wendt întoarse capul și privi în spate.

— Serios, despre ce e vorba... pe bune?

— Răzbunare.

— Răzbunare? Pentru ce?

— Nordkoster.

Wendt continuă să se îndepărteze.

Consilierii, care stăteau deoparte, reacționară puțin și se uitară către Bertil. Bărbatul stătea cu ochii în pământ, nu departe de mormântul lui Palme.

— Mai e ceva cu care să te ajutăm? Întrebă unul dintre ei.

Bertil ridică privirea și văzu spinarea lui Wendt la o oarecare distanță, printre pietrele de mormânt.

— Da.

Stilton stătea pe al treilea palier al treptelor de piatră și vorbea la telefon cu Nurcă.

— Două litere. P și L. Cu un cerc în jurul lor.

— Un tatuaj? Întrebă Nurcă.

— Așa părea, dar putea să fie desenat și cu pixul, nu știu.

— Pe ce braț?

— Arăta ca dreptul, dar era greu să-ți dai seama, așa că nu pot să spun sută la sută.

— OK.

— Altfel, ai mai auzit ceva?

— Nu încă.

— Pe curând.

Stilton închise și începu din nou să meargă. Urca treptele, spre Klevgränd, a cincea oară în seara aceea. Își redusese viteza cu câteva minute și simțea că plămânii lui țin pasul. Nu mai gâfâia la fel de mult ca înainte și transpira considerabil mai puțin.

Era pe drumul cel bun.

Linn Magnuson era stresată. Era prinsă în trafic pe drumul dinspre Stocksund. Peste nici jumătate de oră avea să urce pe podium la Asociația Suedeză a Autorităților Locale și Regiunilor ca să vorbească despre „Leadershipul de calitate” în fața unui număr mare de manageri de nivel mediu din toată țara. Din fericire, știa exact despre ce o să vorbească. Claritate, comunicare și modul de gestionare a relațiilor. Trei idei pe care se simțea stăpână în totalitate.

Modul de gestionare a relațiilor, se gândi ea, noroc că e vorba de relațiile profesionale și nu de viața privată. În momentul acela nu se simțea prea mare expertă în privința asta. Relația dintre ea și Bertil se clătina. Nu știa de ce. Nu era vina ei, ci a lui. El venise acasă în toiul nopții, cam pe la trei, credea ea, și se dusese drept pe terasă, unde stătuse în întuneric. În sine, asta nu era atât de neobișnuit. Avea frecvent ședințe prin telefon la cele mai ciudate ore și se întorcea acasă după aceea. Ce era neobișnuit era că stătuse pe terasă cu o sticlă mică de apă minerală. Asta nu se mai întâmplase până atunci, din câte își amintea Linn. Să stea pe terasă în toiul nopții cu o apă minerală. Niciodată. Dacă avea ceva cu el, atunci era întotdeauna un pahar cu ceva de culoare brună. Whisky, calvados, coniac. Niciodată apă. Iar într-o relație strânsă ca a lor, genul ăsta de devieri aparent ne semnificative te pun pe gânduri.

Te fac să speculezi.

Compania? Altă femeie? Vezica? Fusesse la medic în secret și descoperise că are cancer?

Ceva nu era cum trebuie să fie.

Nu era de mult cum trebuie să fie.

Când avea de gând să-l întrebe, dimineață, el plecase deja. Nu doar plecase, ci nici măcar nu venise la culcare.

Ieși din coadă și accelerează pe lângă universitate.

— Un eseu pentru facultate?

— Da.

Olivia stabilise o întâlnire cu Miriam Wixell sub niște pretexte ușor

false. Afirmase că e în al treilea trimestru la Academia de Poliție, ceea ce era adevărat, și că fusese rugată să scrie despre așa-numitele „activități de escortă”. „Un eseu foarte important.” Adoptase intenționat o abordare naivă. Se prefăcuse că e oarecum inocentă și nu știe aproape nimic despre subiect. Găsise numele lui Miriam Wixell când unul dintre profesori îi dăduse un dosar vechi despre Gold Card, iar Wixell era singura persoană pe care reușise să o găsească.

— Ce vrei să știi?

Asta o întrebase Wixell la telefon.

— Păi, e mai mult despre cum gândeați. Eu am douăzeci și trei de ani și încerc să mă gândesc cum era pentru persoane ca dumneavoastră. Cum ați devenit escortă. Care a fost atracția?

După câteva expresii goale de conținut, îi captase atenția lui Wixell.

În momentul acela stăteau la o terasă pe Birger Jarlsgatan. Soarele puternic cobora printre clădirile înalte și o făcu pe Wixell să-și pună o pereche de ochelari de soare. Olivia scoase cuminte un carnețel și se uită la ea.

— Scrieți despre mâncare?

— Da, ca liber-profesionist. În special în reviste de călătorii.

— Ce interesant. Dar nu vă îngrășați?

— Cum adică?

— Păi, ar trebui să testați o mulțime de mâncăruri despre care urmează să scrieți.

— Nu e atât de rău.

Wixell schiță un zâmbet. Acceptase un interviu și un prânz gratuit. Descrie rapid perioada în care lucrase ca escortă. Nu fusese mult timp. Când i se ceruse să facă lucruri pe care nu era pregătită să le facă, renunțase.

— Adică sex, genul ăsta de lucruri?

Zise Olivia, făcând ochii cât de mari fu în sare.

— Genul ăsta de lucruri.

— Dar erați multe fete care lucrați pentru Gold Card, nu-i așa?

— Da.

— Erați doar suedeze, sau cum?

— Nu-mi mai amintesc.

- Vă mai amintiți vreuna dintre fete?
- De ce întrebi?
- Păi, poate pot să iau legătura și cu altcineva.
- Nu-mi mai amintesc cine erau celelalte.
- OK...

Olivia observă că Wixell devine puțin circumspectă. Dar încă mai avea multe de întrebat.

- Vă amintiți dacă era cineva cu părul albastru? întrebă ea.
- Da!

Wixell râse deodată. Amintirea unei persoane cu părul albastru era în mod evident amuzantă.

— Era o blondă din Kärtrorp, Ovette cred că o chema, ea credea că e sexy. Cu părul albastru!

— Și nu era?

— Nu, era doar urâtă.

— Îmi închipui? Mai era vreo persoană care arăta oarecum ca o latino-americană? Cineva de care vă amintiți?

— Da... nu-mi mai aduc aminte cum o chema, dar era o fată foarte drăguță care arăta așa.

— Cu pielea măslinie? Și părul negru?

— Da... da? O cunoști?

— Nu, era o fată care era descrisă în anchetă și mă întrebam dacă nu cumva nu era suedeză. Pe vremea aia nu erau mulți imigranți, așa mă gândeam.

— Ah, da? Dar erau?

Wixell simți deodată că nu prea înțelege ce face fata. Îi mulțumi pentru prânz și plecă. Destul de brusc. Olivia mai avea o întrebare, dar nu avu timp să o pună:

„Fata aia cu părul negru umbla cu Jackie Berglund?”

Olivia se ridică și ea și începu să meargă în direcția Stureplan. Bătea un vânt ușor dinspre golful Nybroviken. Pietoni îmbrăcați subțire curgeau în toate direcțiile. Olivia merse după cum o duse valul. Undeva aproape de East Restaurant, îi trecu un gând prin minte.

Era la doar câteva străzi de magazin.

De Weird & Wow.

lată-l.

Magazinul lui Jackie Berglund de pe Sibyllegatan. Olivia se uită o vreme la magazin de pe partea cealaltă a străzii. Auzi cuvintele Evei Carlsén răsunându-i în urechi: „Nu-ți băga nasul în treburile lui Jackie Berglund.”

Nu-mi bag nasul. Doar o să-i vizitez magazinul și o să mă uit la ce e de vânzare. Sunt o persoană complet necunoscută care intră în calitate de clientă. Care e problema? reflectă Olivia.

Și pași în magazin.

Primul lucru la care reacționează fu mirosul. Inspiră o doză puternică de parfum semidulce.

Al doilea lucru fu oferta de produse din magazin. Nici pe departe genul ei de lucruri. Ornamente și tot felul de mărunțișuri pe care nu s-ar fi gândit niciodată să le țină în casă și haine care cu siguranță nu i s-ar fi potrivit. La niște prețuri absolut ridicole, se gândi ea, și se apropie de o rochie. Când ridică privirea, Jackie Berglund stătea drept în fața ei. Cu un machiaj impecabil, părul închis la culoare, înălțime ușor peste medie. Ochii ei de un albastru intens o observau pe tânăra femeie. Olivia își aminti deodată cum arătaseră ochii ăia când Eva Carlsén întrebase de Red Velvet.

— Vă pot ajuta?

Olivia nu putea gândi limpede și nu știa ce să răspundă.

— Nu, doar mă uit.

— Vă interesează decorațiunile interioare?

— Nu.

Nu era un răspuns înțelept. Olivia își regretă imediat cuvintele.

— Poate vreți să vă uitați la rochiile de aici, avem modele noi, dar și vintage, spuse Jackie.

— Da, bine... ăăă... nu, nu cred că sunt tocmai stilul meu.

Dar și-ar fi dat seama de asta din clipa în care am intrat în magazin, se gândi Olivia. Își mai făcu de lucru câteva clipe. Luă niște cercei și atinse un gramofon vechi din anii 1930. Apoi simți că e momentul să se strecoare afară.

— Dar vă mulțumesc mult!

Olivia ieși din magazin.

Atunci Jackie puse lucrurile cap la cap. Sau așa crezu. Îi telefonă lui Carl Videung.

— Fata aia, Olivia Rønning, care v-a vizitat și a întrebat de mine, cum arăta?

— Păr închis la culoare.

— Puțin strabism?

— Da.

Jackie închise și formă un nou număr.

Nurcă nu era un om matinal, ci mai degrabă o pasăre de noapte. Noaptea, Nurcă era în elementul lui. Atunci se învârtea prin cercurile prin care umbla și avea grijă să ia câte ceva ce putea să vândă acolo. Putea fi un pont, sau o punguță albă, sau doar un câine: cu o noapte în urmă salvase o cățea alsaciană obosită de la o victimă a unei supradoze din Kungsträdgården și o dusesse unei asistente din suburbii, din Bandhagen, care izbucnise atunci în plâns. Știa că iubitul ei se droghează, dar credea că își ține dependența sub control. Dar nu era așa.

Căteaua alsaciană se numea Mona.

Și asta, se gândi Nurcă, întrebându-se dacă exista vreo legătură politică. Oare căteaua fusese botezată după celebra politiciană social-democrată Mona Sahlin? Stătea în trenul regional în drum spre Flemingsberg și hotărâse să stea de vorbă cu Acke.

La centrul de agrement al școlii.

Nurcă nu era tocmai un geniu strateg.

Acke nu era la centrul școlii.

Nurcă îi întrebă pe copiii din fața clădirii și descoperi curând că nimeni nu știe unde se află Acke.

— Sunteți tatăl lui Acke?

— Nu, sunt mentorul lui.

Asta zisese Nurcă. Mentor? Ce spiritual, se gândi el. Desigur, nu era foarte sigur ce presupune asta de fapt, dar era cineva care știa puțin mai multe decât oricine altcineva, iar Nurcă știa cele mai multe lucruri.

Așa că „mentor” îi părea o alegere bună.

Pe drum înapoi spre gară, îl zări deodată pe Acke. Sau cel puțin văzu un băiat singur care lovea o minge de fotbal într-un gard mai departe pe stradă, iar din imaginile de pe mobilul lui Vettan, se gândi

că băiatul ar putea fi Acke. În plus, îl văzuse pe Acke de câteva ori cu Vettan când era mai mic.

— Salut, Acke!

Acke se întoarse. Nurcă se apropie de el cu un zâmbet.

— Pot să trag și eu o dată cu mingea?

Acke rostogoli mingea de fotbal spre bărbatul scund, cu coadă de cal. Curând se feri când Nurcă lovi mingea – o coti în toate direcțiile pe care Nurcă nu le avea în minte.

— Perfect!

Nurcă zâmbi. Acke arăta de parcă ar fi putut să vadă mingea dispărută.

— Îți place fotbalul? zise Nurcă.

— Da.

— Și mie. Știi cine e Zlatan?

Acke nu-l prea putea credita pe tipul ăla dubios. Cine e Zlatan? Omul ăsta e nebun?

— Da, normal. Joacă la Milan.

— Și înainte de asta a jucat în Spania și Olanda, să știi că am lucrat cu Zlatan la începutul carierei lui, ca mentor, pe când juca la Malmö, eu am fost cel care l-a băgat în Europa.

— Da, sigur...

— Cred că s-ar putea spune că eu i-am deschis canalul E4 lui Zlatan.

Acke avea zece ani, iar în fața lui era un bărbat adult care vorbea despre Zlatan, și el nu prea reușea să urmărească ce vrea să spună.

— Îl cunoașteți pe Zlatan?

— Poți să fii sigur, dacă Zlatan e să sune pe cineva când lucrurile merg prost, atunci ăla-s eu. Suntem amici! Oricum, salut, pe mine mă cheamă Nurcă.

— Salut.

— O cunosc pe mama ta, Ovette. Vrei un hamburger?

Acke înfulecă un cheeseburger dublu la restaurantul Flemingsberg Kebab & Grill din centru. Nurcă stătea în fața lui. Se întreba cum să-l abordeze. Băieții de zece ani nu erau tocmai domeniul lui, așa că se aruncă drept cu capul înainte.

— Mama ta spune că ai o mulțime de vânătăi și dai vina pe fotbal.

Eu cred că minți.

Inițial, Acke se gândi să se ridice și să plece. Maică-sa îi povestise tipului ăluia despre cicatricele lui? De ce făcuse așa ceva?

— Ce treabă are asta cu dumneavoastră?

— Că minți?

— Nu mint!

— Am jucat mulți ani fotbal la vârf, așa am ajuns în contact cu Zlatan, eu știu ce fel de accidentări se pot întâmpla pe teren. Vânățiile tale nu sunt accidentări de la fotbal, trebuie să te gândești la o scuză mai bună.

— Mama mă crede.

— Îți place să o minți?

— Nu.

— Atunci de ce o faci?

Acke se foi pe scaun. Nu-i plăcea s-o mintă pe mama lui, dar nu îndrăznea să-i spună adevărul.

— OK, Acke, hai să zicem așa, tu poți s-o minți în continuare pe Ovette, asta nu mă deranjează, și eu o mințeam pe mama de multe ori, dar între noi fie vorba – între mine și tine –, alea nu-s accidentări de la fotbal, nu-i așa?

— Nu.

— Te-ai luat la trântă?

— Oarecum.

— Mie poți să-mi spui, zise Nurcă.

Acke ezită o clipă sau două. Apoi își ridică mâneca puțin.

— Asta sunt.

Nurcă se uită la brațul expus. Pe mână scria PL înconjurat de un cerc. Desenat cu un marker.

— Ce înseamnă asta?

Zece minute mai târziu, Nurcă ieși din restaurantul de burgeri ca să dea un telefon. Acke așteaptă înăuntru.

Nurcă îl sună pe Stilton.

— Puștii Luptători?

— Da, zise Nurcă. Așa își spun ei, iar băieții puțin mai mari își fac tatuaje cu PL pe brațe, cu un cerc în jur.

— Pe unde își fac veacul?

— Nu știa sigur, pe undeva prin Țrsta, în subteran.

- Mereu în același loc?
- Da.
- Și sunt acolo în fiecare seară?
- Așa crede.
- Ai cum să dai de EU?
- Cred că da. Am un număr...

Stilton știa că Nurcă nu dă niciodată datele contactelor sale. Mare parte din supraviețuirea lui se bazează pe asta.

Nurcă îl urmă pe Acke acasă. Părea cel mai bine așa. Când Ovette le deschise ușa, primi o îmbrățișare mare. De la Acke, care fugi imediat să-și ia echipamentul de fotbal.

- Te duci acum să joci?
- Da!

Ovette se uită la Nurcă, care se uită la Acke. Băiatul îi făcu cu ochiul. Acke dispăru afară.

- Se duce la fotbal? Întrebă Ovette.

Părea ușor îngrijorată.

- Da.

Nurcă intră neinvitat în bucătărie.

- Dar ce-a zis? Ai scos ceva de la el? Întrebă Ovette.

- Nu sunt accidente de la fotbal. Te duci la lucru în seara asta?

- Nu.

Ovette se lăsă greoi pe un scaun în fața lui Mink. Lumina rece de la neonul de deasupra chiuvetei îi expunea chipul cu o sinceritate lipsită de sentimentalism. Iar chipul ăla nu îmbătrânise frumos. Pentru prima dată, Nurcă văzu ce viață grea duce Vettan. Strict din punct de vedere fizic. Înainte, o întâlnise mereu când era machiată, chiar și la cafeneaua din oraș, iar în clipa aia nu avea nimic pe față care să ascundă ce însemna să-și câștige existența așa cum o făcea.

- Chiar trebuie să te ții de căcatul ăsta?
- De stradă?
- Da.

Ovette deschise fereastra mică de aerisire și aprinse o țigară. Nurcă o cunoștea foarte bine, din vremurile de demult, și știa câteva lucruri despre viața ei. Câteva, nu toate. Nu știa de ce se vinde pe

stradă, dar presupunea că e vorba de bani. Supraviețuire, și o iluzie nesfârșită că noaptea aia o să fie ultima. Sau penultima. Sau încă o noapte și apoi gata.

Dar noaptea aceea nu mai sosea niciodată.

— Ce altceva să fac?

— Să-ți găsești un loc de muncă? Orice?

— Ca tine?

Nurcă schiță un zâmbet și ridică din umeri. El nu era tocmai un model strălucit când venea vorba de partea asta a realității. Nu mai avusese un loc de muncă de când fusese responsabil de liftul din Katarina într-un sezon, când era tânăr. Sus-jos timp de nouă ore, și apoi drept în nebunia de afară.

— Ai cafea?

— Da.

Cât timp Ovette făcu două cești de cafea la filtru, Nurcă încercă să-i spună cât mai blând cu putință despre vânățiile lui Acke. Fără s-o afecteze prea tare pe Ovette.

Cu mulți ani în urmă, Stilton fusese ajutat de Nurcă să ia legătura cu EU, cu treburi ale poliției. Era vorba de o suspectare de pătrundere ilegală într-o zonă militară subterană. EU venea de la Explorări Urbane, un grup nu foarte strâns de indivizi care își dedicau timpul cartografierii zonelor subterane din mediile urbane. Sisteme de tuneluri. Fabrici părăsite. Adăposturi din stânci și adăposturi antiaeriene. Medii abandonate, în care deseori accesul era interzis.

Activitățile EU nu erau în totalitate legale.

Nurcă trimisese un SMS cu numărul de telefon al contactului său de la EU, iar Stilton îl sunase și ceruse o întâlnire. Spusese că vrea să facă un reportaj pentru *Situation Stockholm* despre mediile neobișnuite și ascunse din regiunea aglomerării urbane Stockholm. Tipul auzise de revistă și-i plăcea.

Așa că funcționase.

Activitățile lor nefiind în totalitate legale, cei doi tipi care au venit la întâlnire aveau fața ascunsă sub cagulă. Deloc surprinzător. Stilton nu avea nimic împotrivă. Și locul de întâlnire fusese ales având în minte discreția. O dubă parcată pe cheiurile din Hammarby. Unul

dintre tipi stătea la volan. Celălalt stătea în spate. Stilton stătea pe locul din față. Înfățișarea lui generală nu era o problemă, având în vedere că scria la *Situation Stockholm*. Niciunul dintre tipi nu reacționează.

— Ce vrei să știi?

Stilton explică despre ce avea să fie vorba în reportaj. Voia să arate cât de multe locuri ascunse există sub un oraș ca Stockholm, și că EU sunt probabil cei care știu cele mai multe lucruri despre subiect și sunt cei mai familiarizați cu locurile respective. Complimente și minciuni nevinovate. Unul dintre tipi râse puțin și întreabă dacă nu cumva vrea să prezinte locurile în care ar putea să doarmă boschetarii. Stilton râse și el și spuse că e un risc pe care trebuie să și-l asume. Apoi cei doi tipi se uitară unul la altul, după care își scoaseră cagula. Unul dintre ei era o fată.

Ei, bine, asta da lecție despre idei preconcepute, se gândi Stilton.

— Ai o hartă? întreabă fata.

Stilton venise echipat cu o hartă. O scoase și o întinse pe bord.

Fata și tipul își petrecură următoarea jumătate de oră indicând tot felul de locuri ciudate ascunse sub pământ în regiunea urbană. Stilton se purta uneori fascinat, alteori surprins. Și poate că nu se prefăcea în totalitate. Chiar era surprins cu adevărat de unele dintre locuri. Atât de faptul că există, cât și de faptul că acel cuplu tânăr știe de ele. Fu foarte aproape să se lase impresionat.

— Incredibil, zise el, și nu doar o dată.

Dar după o jumătate de oră simți că e momentul. Zise că unul dintre amicii lui fără adăpost susține că ar exista un spațiu subteran cu adevărat fantastic în zona Årsta de care nu știe aproape nimeni.

— Voi știți?

Fata și băiatul își zâmbiră. Ce nu știau ei despre spațiile subterane din Stockholm nu merita știut... și așa mai departe.

— Există un spațiu acolo, zise tipul. Se cheamă Vin și Spirtoase.

Fata trase harta spre ea și-i indică locul.

— Acolo.

— E mare? întreabă Stilton.

— Gigantic. Inițial trebuia să fie un fel de stație de epurare sau de tratare a apei, dar acum e doar complet gol. Se întinde pe câteva etaje sub pământ.

— Ați fost acolo?

Cei doi își aruncară din nou o privire. Cât de mult să spună?

— N-o să vă dau numele și n-o să fac fotografii, nimeni nu știe că am vorbit cu voi, e OK, zise Stilton.

Cei doi cumpăniră preț de câteva secunde.

— Am fost acolo, spuse fata.

— Cum se coboară? E greu?

— Da și nu, zise tipul.

— Cum adică?

— Poți fie să intri prin porțile cu grilaj din față și apoi să cobori printr-un tunel foarte lung printre stânci, e un tunel vechi de cabluri, iar apoi e o ușă de oțel care dă spre grotă principală, care e de obicei încuiată... Asta e varianta simplă, zise tipul.

— Și cea grea?

Fata se uită la tipul de la volan, care se uită la Stilton. Discutau despre secrete.

— Există un puț îngust, ai acces la el printr-o gură de canalizare de pe stradă... aici...

Tipul indică din nou un punct de pe hartă.

— E o scară îngustă de metal prinsă de peretele de sub grilaj, trebuie să cobori vreo cincisprezece metri în puț, apoi ajungi la o ușă de fier și dincolo de ea e un pasaj...

— Care duce la grotă?

— Da, dar e...

Tipul tăcu.

— E...?

— E un pasaj al naibii de îngust.

— Și lung, zise fata. Și e întuneric beznă.

— OK.

Stilton dădu aprobator din cap. Fata împături harta, iar tipul se uită la Stilton.

— N-o să încerci să intri pe acolo?

— Absolut.

— Bine, că n-ai reuși să treci.

Nurcă sună când Stilton pleca de la cheiurile din Hammarby.

— Ai dat de ei?

— Da.

— Știau ceva?

— Da.

— Deci e un adăpost din stânci acolo, în Ârsta?

— Da.

— OK, acum știm.

Noi? se gânde Stilton, Nurcă parcă vorbea ca în vremurile de demult. Să fi crezut că sunt o echipă?

— Păi și acum ce ai de gând să faci? întrebă Nurcă.

— Să arunc un ochi.

Stilton închise telefonul.

O să coboare în puțul îngust de sub gura de canalizare cu ajutorul scării de metal de pe perete. După cincisprezece metri o să găsească o trapă de fier în peretele de stâncă. Dacă o să aibă noroc, o să fie deschisă. Dacă o să aibă și mai mult noroc, o să se poată strecura prin trapă și o să se târască înăuntru. Pe burtă. Printr-un pasaj în care e întuneric beznă. N-o să fie posibil să se întoarcă în pasaj. Dacă n-o să mai poată înainta, o să trebuiască să se împingă ca să iasă din nou afară.

Dacă nu o să rămână blocat.

Âsta era unul dintre coșmarurile lui recurente. Să rămână blocat. În diverse locuri în fiecare vis, dar întotdeauna cu același scenariu: stătea acolo întins și blocat, vârat undeva, într-o poziție înțepenită, și știa că nu o să scape niciodată. Că o să se stingă pur și simplu într-o menhină a terorii.

Urma să se pună tocmai într-o astfel de situație de coșmar. De bunăvoie. Să se strecoare printr-un pasaj din stâncă necunoscut, care nu era cu mult mai lat decât un corp omenesc.

Dacă o să se blocheze, o să se blocheze pentru totdeauna.

Foarte încet, începu să coboare scara de metal din puțul îngust. Păianjeni grași și negri mișunau pe pereți. La jumătatea drumului îi trecu prin minte că poate trapa nu se deschide. Un fel de speranță interzisă pe care o împinse repede deoparte.

Trapa era deschisă.

Sau pe jumătate deschisă. Stilton o împinse mai mult, cât de mult reuși cu un picior, și reuși să-și strecoare partea superioară a

corpului prin trapă. Se uită înainte, ceea ce era destul de lipsit de sens. Era doar o gaură neagră care continua preț de câțiva metri, după care nu se vedea decât negru. Când aprinse lanterna, văzu că pasajul cotește ușor și apoi dispare.

Își împinse tot corpul prin deschizătură și suspină. Tunelul era mult mai îngust decât anticipase. Se întinse pe burtă în pasaj, cu brațele înainte, și își dădu seama ce idee nebunească e. Apoi se gândi la Vera. Stinse lanterna și începu să înainteze târâș.

Trebui să împingă cu degetele de la picioare ca să înainteze. Dacă ar fi ridicat capul, s-ar fi lovit de stâncă. Dacă l-ar fi lăsat prea jos, și-ar fi zgâriat bărbia. Era extrem de lent, dar înainta. Câte un decimetru odată, târându-se prin pasajul negru. Simțea cum sudoarea îi curge pe gât. Trecu ceva timp până când ajunse la cotul pe care-l văzuse. Acolo trebuia să ia o decizie. Dacă era prea strâns, nu putea trece mai departe. Riscul de a rămâne blocat era prea mare.

Riscul de a-și trăi coșmarul era maxim.

În momentul ăla era la cot.

Aprinse lanterna și văzu ochii galbeni ai șobolanului la mai puțin de un metru în fața lui. Asta nu prea îl deranja. Dacă trăiai ca boschetar timp de câțiva ani, ajungeai să te familiarizezi foarte bine cu *Rattus norvegicus*. Deseori, singura companie disponibilă. Șobolanul simți probabil ceva asemănător, fiindcă se întoarse după vreo secundă și dispăru după cotul pasajului.

Stilton se strecură după el. În cotitură. La jumătate se opri. Unghiul era prea îngust, ceea ce Stilton descoperi din păcate prea târziu, când își vârâse deja cea mai mare parte a corpului prin cot. Nu putea să treacă mai departe. Ce era mult mai rău, din punct de vedere existențial, era că nu putea nici să se întoarcă. Trupul lui se înțepenise în cotul pasajului.

Era blocat.

Ca într-o menghină.

Își parcase Jaguarul gri nu departe de Muzeul Maritim. Cu botul mașinii îndreptat spre Canalul Djurgård. Era aproape singura mașină de acolo. Totuși, se uitase în jurul lui înainte să scoată caseta lui Wendt. O casetă veche. De ce n-o fi copiat-o pe un CD? se întrebă

el. Tipic lui Nils. Din fericire, mașina lui exclusivistă avea și un casetofon.

Scoase caseta din casetofon și o ținu în mână. Ascultase toată conversația înregistrată, deși își amintea fiecare cuvânt.

Se chinuise singur.

Foarte încet, scoase banda îngustă de plastic din casetă. Puțin câte puțin, până când avu tot ghemotocul în mână. Nu că i-ar fi fost de prea mare ajutor să distrugă caseta. Cea originală încă era undeva. Într-un loc necunoscut. Cu exact aceeași conversație și aceleași informații dezastruoase. O casetă de care trebuia să facă rost, într-un fel sau altul. Preferabil în trei zile. Ideea de a face ce-i cerea Wendt, de a-i respecta ultimatumul, nu era de luat în considerare. Nu făcea parte din planul lui.

Încă.

Dar era suficient de realist cât să-și dea seama că există riscul să se ajungă acolo. În planul lui. După ce se vor fi scurs cele trei zile.

Ce o să facă atunci? Dacă Wendt o să facă publică conversația? Ce o să poată face avocații lui? Să susțină că e un fals? Dar o analiză a vocii ar dezvălui cu siguranță că e el. Iar Linn? Ea i-ar recunoaște imediat vocea.

Bertil își aprinse o țigară de foi. Consumase aproape un pachet întreg azi. Aruncă o privire la chipul lui reflectat în oglinda retrovizoare. Arăta la fel de vlăguit ca Wendt. Nebărbierit, cu pielea cenușie. Nu dormise cu o noapte în urmă, nu luase micul dejun, auzise niște comentarii răutăcioase legate de ședințele anulate... Și apoi Linn. Știa că e sensibilă la orice schimbare a comportamentului lui și că se întreabă probabil ce se petrece și că o să pună niște întrebări foarte dificile de îndată ce o să aibă ocazia. Întrebări la care nu putea să răspundă fără să mintă. Și nu era atât de ușor să o minți pe Linn.

Era supus unei presiuni enorme.

— Parcă ești puțin stresat?

— O, serios? Păi, da, am cam multe pe cap în momentul de față.

Erik Grandén îl sunase pe neașteptate. Sosise acasă de la Bruxelles și insistase să ia o cină ușoară, iar de vreme ce Bertil voia să evite cât mai mult contactul apropiat cu Linn, avea să meargă la cină acolo.

- Theatre Grill la șapte jumate?
- Sună bine.
- Vii cu Linn?
- Nu.

Bertil îi închise telefonul lui Grandén. Se uită la ghemotocul de bandă din mână, privi peste Canalul Djurgård și simți cum i se pune un nod în gât. Un nod cald. Înghiți și înghiți, și apoi renunță.

Interiorul restaurantului Theatre Grill putea fi numit „intim”. Tapet de un vișiniu stins, fotografii mici în rame aurii și lumini difuze care jucau pe pereți. Lui Erik Grandén îi plăcea acolo. Chiar în centrul orașului. Acolo își dorea să fie. Tocmai vizitase sălile de expoziție de la casa de licitații Bukowski de pe Arsenalgatan. Vizionarea era pentru următoarea licitație de artă modernă, iar Grandén dăduse peste un Baertling timpuriu de care rămăsese fascinat. Poate o să liciteze pentru el. Baertling redevenise dintr-odată profitabil.

Își strecurase corpul înalt și deșirat într-un cubicul mic cu canapea, vizavi de „bătrânul lui băiat” Bertil Magnuson. Nu că ar fi fost vreodată băieți împreună, dar în cercurile lor oamenilor le plăcea să facă parte din „clubul băieților bătrâni”. Stăteau acolo și împărțeau un calcan *à la meunière* și două pahare de vin răcit, unul dintre cele mai bune. Vinul era domeniul lui Grandén. Investise o sumă considerabilă într-un număr de sticle rare pe care le ținea într-un depozit special la restaurantul Opera Cellar.

— *Skål!*

— *Skål!*

Bertil era tăcut. Asta îi convenea lui Grandén. Îi plăcea să-și audă propriul glas. Se exprima bine, cuvintele lui erau alese cu grijă, avusese parte de mult antrenament în vizorul publicului.

Și îi plăcea să se afle acolo.

Când începu să vorbească despre „posibila” lui numire la cel mai înalt nivel în Europa, parcă auzai un discurs electoral pentru propria lui alegere.

— Spun „posibil” fiindcă nimic nu e sigur până e sigur, după cum spune de obicei Sarkozy. Întâmplător, avem același frizer la Paris. Dar aș fi destul de surprins dacă nu s-ar înfăptui. Pe cine altcineva să aleagă?

Bertil știa că întrebarea e retorică, așa că mai luă o înghițitură de calcan.

— Dar suficient despre mine, cum merg lucrurile pentru MWM? Înțeleg că s-au făcut ceva valuri în legătură cu premiul.

— Da.

— Congo?

— Da.

— Am citit chestia aia despre exploatarea copiilor, nu arată bine.

— Nu.

— Poate ar trebui să faci o donație?

— Cui?

— Unui spital pediatric din Walikale, să plătești pentru construcție și echipamente, să torni câteva milioane în sistemul de sănătate local, asta ar pune cu siguranță lucrurile într-o lumină mai bună.

— Poate. Problema e mineritul efectiv, nu putem ajunge la terenul pe care-l vrem.

— V-ați mișcat prea repede?

Bertil schiță un zâmbet. Erik era fenomenal când era vorba să pară că nu are nicio legătură. În fiecare situație în care existau „câteva mici probleme”.

— Știi foarte bine cât de repede ne-am mișcat, Erik, ai văzut cu ochii tăi toate planurile, nu-i așa?

— Nu-i nevoie să intrăm în subiectul ăsta.

Lui Grandén nu-i plăcea să i se reamintească de faptul că încă are degetele înfipite în borcanul cu gem. Oficial, și le curățase cu mult timp în urmă.

— De-asta nu arăți în apele tale? Întrebă el.

— Nu.

Deodată Bertil fu aproape, foarte aproape, de a spune prea multe. Poate era vinul, lipsa de somn, presiunea, sau doar nevoia de a se descărca. De a se relaxa puțin, împreună cu un vechi mușchetar.

Dar se opri.

Nu ar fi avut ocazia să explice conversația înregistrată. Și chiar dacă ar fi putut, dacă i-ar fi mărturisit vechiului său prieten motivul conversației, atunci știa cum ar fi reacționat Erik. Știa că Erik e exact același tip de persoană ca el. Croit după același calapod egocentric de oțel. Dacă ar fi auzit de conversație, ar fi fost foarte probabil să-i fi

făcut semn chelnerului să aducă nota, i-ar fi mulțumit vechiului său prieten pentru o prietenie lungă și profitabilă, apoi ar fi dispărut din viața lui Bertil.

Pentru totdeauna.

Așa că, în schimb, dirijă conversația către subiectul preferat al lui Erik.

— Pentru ce, mai exact, e numirea asta care stă să vină?

— Confidențial. Dar dacă se leagă, atunci o să-i spui *Skål!* unuia dintre cei mai puternici oameni din Europa data următoare când o să stăm aici.

Erik Grandén își supse puțin buza inferioară. O mișcare organică, modul lui de a indica un subtext maxim.

După părerea lui Bertil, doar arăta afectat.

Bănuî că a leșinat o vreme. Cât timp? Asta nu știa. Când își reveni, simți un curent rece prin pasajul îngust. Ceva trebuie că se deschisese la celălalt capăt, la capătul spre care se îndrepta el, și stârnise un curent rece. Probabil frigul îi făcuse corpul să se micșoreze câțiva milimetri și să se deblocheze. Doar puțin. Dar suficient cât să treacă prin cotitură și să stea din nou întins, împingând frenetic cu tălpile.

Respiră adânc câteva minute, și nu observă decât că i-ar fi imposibil să se târască înapoi, cu spatele. Dacă avea să scape de aici, nu exista decât o cale. O singură direcție, și mai în adâncuri.

Începu din nou să se târască.

Și să se târască.

Și fiindcă simțul timpului îi dispăruse de mult, nu avea idee cât de mult timp se târâse, dar dintr-odată ajunse. Aproape la marginea capătului pasajului. Se strecură și ultima bucată și privi afară.

Într-o grotă enormă săpată în stâncă.

Ce văzu acolo nu avea să uite niciodată.

Mai întâi fu lumina. Sau luminile. Numeroase stative de care atârnav proiectoare care împrăștia o lumină intermitentă și rotitoare roșie și verde asupra întregii grote. O lumină puternică. Stilton avu nevoie de ceva timp ca să-și obișnuiască ochii.

Apoi văzu cuștile.

Două. Dreptunghiulare. De trei metri lățime și doi metri înălțime.

Așezate în mijlocul grotei. Construite din cadre de oțel, cu plasă de metal gri între ele.

Iar înăuntrul cuștilor, băieții.

Câte doi în fiecare cușcă, în jur de zece sau unsprezece ani. Goi, cu excepția câte unui șort mic de piele neagră. Într-o luptă aproape nesăbuită unul împotriva celuilalt. Fără mănuși. Cu trupurile sângerând ici și colo.

Și spectatorii.

Mai multe rânduri în jurul cuștilor. Incitându-i. Strigând. Aclamându-i. Cu mâinile pline de bancnote care își schimbau proprietarul de mai multe ori pe durata luptei.

Lupte în cușcă.

Cu pariuri.

Dacă nu ar fi fost avertizat prin povestea lui Acke, i-ar fi luat mult timp să înțeleagă ce vede.

Oricum era suficient de rău.

Deși folosisese unul dintre computerele de la *Situation Stockholm* cu câteva ore în urmă și căutase „lupte în cușcă” și citise o mulțime de informații extrem de înfricoșătoare. Cum începuseră în Anglia cu mulți ani în urmă. Părinți care își lăsau copiii să lupte în cuști de metal. Ca să „se antreneze”, după cum spusese un tată. Văzuse un filmuleț pe YouTube în care doi băieți de opt ani se luptau într-o cușcă de oțel la Greenlands Labour Club în Preston. Aproape îi venise greață când îl urmărise.

Dar continuase să butoneze computerul.

Metodic, căutase din ce în ce mai multe informații obscure. Despre cum luptele în cușcă se răspândiseră și în alte țări și se dezvoltau de la an la an. Implicând mai mulți bani și pariuri. Pe măsură ce se dezvoltau, luptele se mutaseră din ce în ce mai departe de vizorul publicului. În cele din urmă ajunseseră în totalitate *underground*.

Ascunse de lumea cotidiană, dar binecunoscute de cei cărora le plăcea să vadă copii luptându-se în cuști. Ca niște gladiatori minori.

Cum naiba putea fi ținut secret un asemenea lucru? se întrebă Stilton.

Și cum reușeau să convingă copiii să participe?

Înțelese asta când citi un text care explica că un copil care câștigă

o luptă urcă o treaptă într-un clasament special. După zece lupte, cel din capul clasamentului câștigă bani. Lumea mișună de copii săraci. Copii fără adăpost. Copii răpiți. Copii fără nimeni care să aibă grijă de ei. Copii care ar putea avea o șansă să ajungă undeva dacă s-ar lupta în cușcă.

Sau copii care voiau pur și simplu să încerce să câștige niște bani ca să-și ajute mama.

Respingător, se gândi Stilton. Citi despre cum luptele erau aranjate deseori de tineri care începuseră la rândul lor în cuști. Și că aveau un tatuaj special care arăta cine sunt.

Două litere: PL. Cu un cerc în jurul lor.

Ca unul dintre oamenii care bătuseră boschetarul Västerbron.

Puștii Luptători, după spusele lui Acke.

De-asta era aici, jos.

Îi era greu să se mai uite la cuști. Unul dintre băieți fusese trântit jos și zăcea sângerând pe podeaua cuștii. O trapă de metal fu ridicată puțin, iar băiatul fu tras afară. Ca o carcasă de animal. Celălalt băiat dansa în cușcă în timp ce spectatorii fluierau și aclamau. Apoi tăcură. O nouă luptă urma să înceapă.

În clipa aia strănută.

Nu doar o dată, ci de patru ori. Praful din pasaj i se înțepenise în nări. La al patrulea strănut era deja descoperit.

Patru dintre ei îl traseră din deschizătură și unul îl trânti la podea. În cădere, se lovi cu capul de peretele de stâncă. Fu tras într-o grotă mai mică, departe de privirile spectatorilor. Acolo îi scoaseră hainele. Încă erau patru. Doi mai tineri, doi mai în vârstă. Fu ridicat și azvârlit în peretele rece de granit. Din rana de la cap îi curgea sânge pe umeri. Unul dintre atacatorii mai tineri scoase un tub de spray și scris TRASHKICK pe spatele lui gol.

Altul scoase un telefon mobil.

Unul dintre dezavantajele mobilelor e că poți suna pe cineva din greșeală când ai telefonul în buzunar. Un avantaj e că poți contacta cu ușurință ultimul număr pe care l-ai apelat. Asta se întâmplă când mobilul lui Nurcă primi un apel. Un apel înapoi de la cineva care fusese alert și concentrat în timpul ultimei conversații, dar care în clipa aia era într-o stare cu totul diferită. Atât de diferită încât Nurcă

nu auzea decât un şuierat slab. Dar numărul de pe ecran arăta de la cine venea apelul: Stilton.

Nurcă își dădu seama iute unde trebuie să fie.

Mai mult sau mai puțin.

Ârsta e o zonă mare dacă nu știi de unde să începi să cauți, așa că lui Nurcă îi luă ceva să nu găsească nimic. În cele din urmă o sună pe Vettan și vorbi cu Acke și-l convinse să-i ofere o descriere mai detaliată a locului din Ârsta unde se găsea. Aproximativ. Îi fu de ajutor, puțin. Nurcă reuși să-și facă o idee despre zonă. Destul cât să-l găsească în cele din urmă pe Stilton. Ghemuit lângă un perete gri de stâncă. Gol și însângerat. Cu hainele aruncate în jurul lui. În mână ținea mobilul. Nurcă vedea că Stilton fusese bătut măr. Dar era în viață. Și comunica. Reuși să-și pună pantalonii și jacheta.

— Trebuie să mergi la spital.

— Nu!

Stilton detesta spitalele. Nurcă se gândi să-l forțeze. Hotărî să nu o facă. Sună să cheme un taxi.

Primul care sosi făcu imediat cale întoarsă când șoferul îi văzu pe cei doi. Al doilea taxi opri, iar șoferul le sugeră să sune la ambulanță. Apoi plecă. Al treilea taxi tocmai dusesse pe cineva la o adresă din apropiere, la distanță nu prea mare, când Nurcă îi făcu semn să oprească. Nurcă își învățase deja lecția și-l ascunse pe Stilton. După niște tufișuri. Îi explică iute șoferului de taxi că amicul lui a mâncat bătaie și trebuie bandajat puțin, și, înainte ca șoferul să răspundă, Nurcă vârî două bancnote de cinci sute de coroane prin geam.

Câștigul zilei.

— Am făcut taximetrie mulți ani, așa că știu cum e uneori, cu bețivi și toate alea, dar acum e OK, mergem la Wiboms vâg în Solna, o mie de coroane fără aparat, nu-i rău pentru un drum scurt, nu?

Olivia stătea în bucătărie și mânca o înghețată. Cu laptopul deschis. Deodată înghețata îi căzu pe podea și rămase cu ochii ațintiți la ecran. Intrase pe site-ul Trashkick din pură curiozitate. Mai întâi văzuse cum un bărbat gol ia bătaie, într-un adăpost dintr-o stâncă de undeva, imagini cam întunecate, iar apoi corpul îi fu aruncat undeva și ateriză lângă un perete de piatră.

— Stilton?

Întâi se simți ca înghețata pe care tocmai o mânca. Rece ca gheața, înăuntrul ei. Apoi tastă numărul lui Stilton.

Și așteptă.

Elvis lipăi iute înghețata care se topea pe podea.

Oare o să răspundă? răspunse, în cele din urmă, deși nu era el. O voce necunoscută răspunse la mobilul lui.

— Alo, Nurcă la telefonul lui Stilton.

Nurcă? Era unul dintre tipii care-l bătuseră? Îi șutise mobilul? De ce nu răspundea el?

— Alo, numele meu e Olivia Rönning și... Tom e acolo? Stilton?

— Da.

— Unde?

— În rulota Verei. Ce doriți?

Rulota Verei? Acea Vera? Cea care a fost ucisă?

— Cum se simte? Am văzut online că a fost bătut și...

— E OK. Îl cunoașteți?

— Da.

O minciună nevinovată, oarecum, se gândi Olivia. Dar am s-o fac să fie și mai nevinovată.

— Mă ajută cu o treabă în momentul de față. Unde e rulota Verei?

Nurcă avea nevoie de ajutor cu Stilton cel rănit. Avea nevoie mai ales de bandaje și plasturi. Olivia putea să facă rost de așa ceva. Așa că-i spuse cum să găsească rulota Verei și o rugă să se grăbească.

Olivia găsi trusa de prim ajutor și se aruncă în mașină. Nu îi era foarte clar de ce face asta. Compasiune față de Stilton cel bătut?

Probabil.

Dar în principal un simplu impuls.

Stilton arată spre dulăpiorul în care era păstrat. Vera îl folosisese și ea de câteva ori când avea tăieturi și ulcerații de vreun fel sau altul. Nurcă scoase un borcan de sticlă cu un conținut maro-gălbui, ca de ceară. Pe eticheta scrisă de mână scria „Rășină vindecătoare” și erau enumerate ingredientele.

— Rășină, untură de oaie, ceară de albine, extract de alaun...

Citi el de pe eticheta de pe borcan.

— Freci cu ea pe piele.

Stilton stătea pe pat, gol de la brâu în sus, cu un prosop însângerat în jurul creștetului capului, unde avea o tăietură mare și adâncă de când fusese azvârlit în peretele grotei. Arătă spre celelalte răni. Cele vizibile, unde sângerarea se oprise. Nurcă se uită la amestecul ciudat din borcan.

— Ai încredere în chestia asta?

— Vera avea. Luase rețeta de la bunica ei, înainte să se spânzure.

— La naiba, ca să vezi.

Ce să vezi? se întreabă Stilton. Nurcă începu să-l frece cu unguentul.

Când Olivia se apropie de rulotă și privi precaută pe fereastră, dădu peste o priveliște foarte stranie în lumina slabă a felinarului. O siluetă mărunță și subțire cu un nas ascuțit și coadă de cal stătea pe vine în fața unui Stilton fără haine. Mărunțelul îl dădea cu o unsoare maro-gălbuie dintr-un borcan vechi de sticlă. Pentru o clipă, Olivia se gândi să deruleze banda, să se urce la loc în mașină și să-și mai cumpere niște înghețată.

Cioc-cioc!

Nurcă deschise ușa.

— Olivia?

— Da.

Nurcă intră la loc în rulotă, cu borcanul în mână, și continuă să aplice unguentul pe pieptul lui Stilton. Olivia urcă cele două scări și intră în rulotă. Lăasă jos trusa de prim ajutor, iar Stilton se uită la ea.

— Bună, Tom.

Stilton nu răspunse.

Pe drum spre pădurea Ingenting, Olivia își prinse din urmă impulsul. De ce voia să se ducă la rulotă? Și mai ales, ce părere o să aibă Stilton despre asta? Știa că urmează să vină? Trebuie să-și fi dat seama când tipul ăla, Nurcă, îi spusese unde e rulota, cu siguranță? Sau era prea amețit ca să se prindă de ce se întâmplă? Nu era de fapt o încălcare extremă a intimității lui să vină pur și simplu acolo? Nu se întâlniseră decât în gheana aia de gunoi. Se uită la Stilton, care ținea privirea în pământ. Oare era furios?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ai fost...?

— Las-o baltă.

Stilton îi tăie macaroana fără să ridice privirea. Olivia nu știa dacă să plece. Sau să se așeze. Se așează. Stilton îi aruncă o privire scurtă și apoi se prăbuși pe pat. Avea dureri mult mai mari decât lăsa să se vadă. Trebuia să se întindă. Nurcă trase o pătură peste el.

— Ai ceva analgezice aici? întrebă el.

— Nu. Stai, ba da, acolo.

Stilton arată spre rucsac. Nurcă îl deschise și scoase o sticlă nouă.

— Ce-i asta?

— Stesolid.

— Țsta nu-i analgezic, e...

— Două pastile și apă.

— OK.

Olivia privi iute în jur, văzu o sticlă de plastic cu apă și turnă puțină într-un pahar nespălat. Altele nu erau. Nurcă luă paharul și-l ajută pe Stilton să înghită două pastile în timp ce-i șopti Oliviei:

— Stesolid e sedativ, nu analgezic.

Olivia dădu aprobator din cap. Amândoi îl priviră pe Stilton. Închisese ochii. Olivia se lăsă puțin pe spate pe celălalt pat. Nurcă stătea pe podea, cu spatele sprijinit de ușă. Olivia dădu roată cu privirea în rulotă.

— Locuiește aici?

— Aparent.

— Nu știți? Nu-l cunoașteți?

— Ba îl cunosc, locuiește ici și colo, iar acum locuiește aici.

— Dumneavoastră l-ați găsit?

— Da.

— Și dumneavoastră sunteți fără adăpost?

— Nu, sigur că nu. Locuiesc în Kärtrorp într-un studio, sunt proprietar, probabil azi valorează cel puțin cinci milioane.

— Ah, am înțeles, sunteți artist?

— Un artist acrobat pe sârmă!

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt implicat în tot felul de lucruri. Capital, instrumente financiare derivate, bag bani și fac bani, și printre astea

mă ocup mult de artă, Picasso, Chagall, Dickens.

— Dickens nu era scriitor?

— În principal, absolut, dar a făcut niște gravuri în tinerețe, niște lucrări mari, nu prea cunoscute, dar bune!

În momentul acela Stilton deschise puțin ochii și se uită urât la Nurcă pentru o clipă.

— Trebuie să ies puțin până în tufișuri.

Nurcă dispăru. Când închise ușa după el, Stilton deschise ochii cum trebuie. Olivia îl privi.

— E amic cu tine? Nurcă?

— E un turnător bătrân. Curând o să auzi că a rezolvat cazul Olof Palme. De ce ai venit aici?

Olivia nu prea știa ce să spună. Trusa de prim ajutor? Dar asta nu era decât o scuză.

— Nu prea știu. Vrei să plec?

Stilton nu răspunse.

— Vrei?

— Vreau să fiu lăsat în pace. Cu cazul de pe plajă. Ai sunat și ai întrebat dacă am lucrat la cazul lui Jill. Am lucrat și am găsit legături cu Jackie Berglund. Jill a lucrat pentru ea la Red Velvet și, având în vedere uciderea și sarcina lui Jill, am cercetat din nou cazul de pe plajă. N-am ajuns nicăieri. Acum am terminat?

Olivia se uită la Stilton. Își dădu seama că ar trebui să plece. Dar era ceva ce voia să-i spună, iar asta putea fi ultima ocazie.

— Am fost pe Nordkoster acum vreo săptămână și ceva, la peșterile din Hasslevikarna, și am întâlnit un bărbat foarte straniu. Pe plajă. Pot să-ți povestesc?

Stilton o privi pe Olivia.

În fața rulotei, Nurcă stătea în întuneric și inhala ceva ce-i lărgea mintea. Era mereu gata să-și reevalueze opțiunile. Existase o perioadă în care avea o conductă privată din Columbia până drept în nări, dar, când doctorii au fost nevoiți să-i înlocuiască cartilajul din nas cu un laminat sofisticat, a înțeles că e momentul să-și mai reducă consumul și s-a îndreptat către obiceiuri mai puțin puternice.

Se uită la fereastra ovală cu colțul ochiului, în rulotă, și o văzu pe Olivia vorbind cât o ținea gura.

Drăguță fată, se gândi el. Mă întreb de unde se cunosc ăștia doi?

Fata cea drăguță mai turnase un pahar cu apă pentru Stilton. Își terminase povestea. Stilton nu rostise niciun cuvânt. Ea îi întinse paharul și atinse din nou cu mâna peretele rulotei.

— Aici locuia Vera Larsson?

— Da.

— Aici a fost...

— Las-o baltă.

Din nou.

Apoi Nurcă intră în rulotă, cu un zâmbet complet nemotivat, însă foarte caracteristic, pe care i-l afișă lui Stilton, care stătea pe pat.

— Te simți mai bine?

— Da' tu?

Nurcă râse scurt. L-a cam prins la faza asta, și ce dacă? Nu-l ajutase el pe fostul polițist într-o situație extrem de precară?

— Mă simt de nota zece!

— Bun. Acum puteți să plecați? zise Stilton.

Apoi închise din nou ochii.

Unul lângă altul, se îndepărtară de rulotă. O Olivia gânditoare alături de un turnător scund și prăjit ale cărui expresii faciale păreau să se întindă în toate direcțiile.

— Da, să știi, am coada vârată prin tot felul de locuri, trebuie să-ți întinzi...

— Îl cunoști de mult pe Stilton?

— De-o viață. Adică, înainte era polițai și am fost un fel de echipă mai mulți ani. Pot să-ți spun că fără mine n-ar fi strâns nici pe departe atâtea scalpuri, de fapt multe dintre ele încă ar fi pe capul lor, dacă mă înțelegi. Întotdeauna ai nevoie de cineva care să bată ultimul cui în sicriu și practic ăsta-s eu, pe scurt. Întâmplător, am rezolvat cazul Palme.

— Ah, da?

Olivia se oțeli. Fiecare metru care o separa de mașină părea o mlaștină de traversat. Până când îi trecu prin minte că avea să-i ceară cu siguranță să-l ia cu mașina. Cum naiba putea să se sustragă? În inima pădurii Ingenting.

— Da, să știi, i-am servit-o pe un platou brigăzii de la omoruri. Dar au făcut ceva? Nu. Adică era atât de limpede, ce pana mea, că l-a împușcat nevastă-sa! Omul se distra cam mult pe lângă. Și atunci femeia s-a săturat și BANG! Nimeni n-a văzut împușcăturile! Nu-i așa?

Ajunseră la Mustang.

Punctul crucial.

Nurcă se holba la mașină.

— E a ta?

— Da.

— Uau, ce mașinărie șmecheră! Ce... la dracu', e un Thunderbird!

— Mustang.

— Da, mă rog. Mă iei cu mașina, da? Știi că putem s-o luăm pe lângă Kärtrorp și pot să mă aprovizionez cu niște chestii, ne așteaptă patul și, mă rog, Nurcă e bine dotat!

Asta fu ultima picătură pentru Olivia. Îl privi de sus. Era cu un cap mai scund ca ea, avea un zâmbet larg și umeri deloc. Se apropie de el.

— Tu? Scuză-mă, da' nu te-aș atinge nici cu prăjina, nici dacă mi-ar ține cineva un pistol încărcat la tâmplă... ești un căcat vai de capul tău, înțelegi? la metroul!

Urcă în mașină, călcă ambreiajul și demară aruncând cu pietriș în urma ei.

Adăpostul din stâncă din Ârsta zumzăia de activitate. Înfățișarea lui Stilton îi speriasse pe organizatori. Oare știa mai multă lume unde-și făceau veacul? Adăpostul din stâncă fusese golit rapid de spectatori. În momentul ăla mutau toate luminile și celelalte echipamente electronice afară. Cuștile se dezmembrau.

Spațiul era inutil.

— Unde le ducem?

Tipul care întrebuse avea o jachetă neagră cu glugă și se numea Liam. Amicul lui, Isse, care avea o jachetă verde-închis cu glugă, tocmai trecea pe lângă el cărând o cutie mare de metal. Pe antebraț i se vedea tatuajul cu PL.

— Nu știu, vorbesc despre asta acum!

Isse făcu semn cu capul în spate, spre un perete de stâncă unde

patru băieți mai mari aveau o discuție cu o hartă mare întinsă între ei. Liam se întoarse și scoase telefonul mobil. Voia să vadă câte vizualizări făcuse deja noul filmuleț pe site.

Filmul cu boschetarul dezbrăcat.

Olivia încă era furioasă când ajunse înapoi acasă și intră în clădire. Nurcă e bine dotat! Minteă încă îi era parțial în pădure când întinse mâna să aprindă lumina în casa scărilor și luă o palmă dureroasă pe obraz, înainte să poată țipa, o palmă îi acoperi gura și un braț o luă de talie. Fu târâtă în lift. Un lift foarte vechi, pentru două persoane, cu o ușă din aceea veche din grilaj de fier. În casa scării era întuneric beznă. Nu vedea nimic. Dar simțea că încă o persoană se înghesuie în liftul deja prea strâmt. Palma încă îi era apăsată pe gură. Ușile de fier se închiseră cu un zăngănit și liftul începu să urce lent. Olivia era îngrozită. Nu avea idee ce se întâmplă. Corpurile care se lipeau de ea erau tari. Bănuie că sunt bărbați. Simțea cum sudoarea lor acră și respirația puturoasă îi intră în nări. Niciunul dintre ei nu se putea mișca. Stăteau acolo ca sardелеle în întuneric.

Deodată liftul se opri între etaje.

Tăcere... Oliviei i se puse o crampă în stomac.

— Acum dau mâna la o parte. Dacă țipi, îți sucesc gâtul.

Vocea aspră venea din spate. Olivia simți răsuflarea bărbatului pe gât. Mâna de peste gura ei îi răsuci capul încoace și încolo de câteva ori. Apoi se îndepărtă de gura ei. Olivia trase violent câteva guri de aer.

— De ce te interesează Jackie Berglund?

Vocea dintr-o parte. O voce mai subțire, o voce de bărbat, la vreo zece centimetri de obrazul ei stâng.

Jackie Berglund.

Despre asta era vorba.

Atunci Olivia simți cu adevărat groază.

Avea curaj moral, sigur, dar nu era vreo Lisbeth Salander. Nici pe departe. Ce aveau de gând să-i facă? Ar trebui să țipe? Și să ajungă cu gâtul sucit?

— Lui Jackie nu-i place să-și bage oamenii nasul în treaba ei, zise vocea subțire.

— OK.

— N-o să-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

— Nu.

— Bun.

O mână aspră îi acoperi din nou gura. Corpurile bărbaților se lipiră de ea. Se luptă să respire pe nas. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Răsuflarea bărbaților i se depuse pe față. Mult timp. Deodată liftul începu să coboare din nou, până la parter. Ușa de fier fu deschisă brusc și bărbații ieșiră din lift. Olivia se dezechilibra și se sprijini de peretele interior al liftului. Văzu două siluete masive dispărând în stradă. Ușa se trânti în urma lor.

Olivia se lăsă încet să cadă pe podeaua liftului în timp ce stomacul îi făcea tumbe. Genunchii i se lipiră cu zgomot. Era încordată ca un arc. Dintr-odată începu să urle. Un urlet ascuțit. Și urlă până când lumina din casa scării se aprinse și un vecin de la etajul întâi coborî în fugă și o găsi.

Vecinul o ajută să urce scările. Olivia spuse că doi bărbați au speriat-o în holul blocului. Nu spuse de ce și îi mulțumi vecinului pentru ajutor. El coborî din nou în timp ce Olivia se întoarse către ușa de la apartament – era ușor întredeschisă. Fuseseră și în apartament? Nenorociții dracului! Olivia împinse ușa și păși înăuntru iute, încuie ușa în urma ei și se prăbuși pe podeaua din hol. Mâinile încă îi tremurau când își scoase mobilul. Primul ei reflex fu să sune la poliție. Dar ce să spună? Nu putea să priceapă toate astea chiar atunci, așa că în schimb tastă numărul lui Lenni. Intră căsuța vocală, iar Olivia închise. Ar fi trebuit s-o sune pe maică-sa? Lăsă mobilul în jos și privi în sus. Nu mai tremura atât. Stomacul i se liniștise. De pe podeaua din hol vedea în sufragerie, și deodată observă că o fereastră era întredeschisă. Nu fusese așa când plecase din apartament mai devreme. Sau? Se ridică și se gândi deodată la Elvis.

— Elvis!

Căută repede prin micul apartament. Niciun Elvis. Fereastră? Locuia la etajul al doilea și uneori Elvis mai ieșea pe pervaz. O dată sau de două ori, în primăvară, reușise chiar să coboare cumva pe pervazul unui vecin și ajunsese în cele din urmă în curte. Închise fereastra și ieși în fugă în curte. Cu o mică lanternă.

O grădiniță din spatele blocului, cu câțiva copaci și câteva bănci și

o mulțime de ocazii ca un motan agil să ajungă în grădinile vecine.

— Elvis!

Niciun motan.

Bertil Magnuson se întinsese pe o canapea în biroul lui vast, treaz, cu o țigară de foi aprinsă în mână. Venise aici direct de la Theatre Grill, agitat și fără astâmpăr, o sună pe Linn și – spre ușurarea lui – se trezi că vorbește cu căsuța ei vocală. Îi explicase repede că trebuie să aibă o teleconferință cu Sydney la trei dimineața și probabil o să doarmă la birou. Asta se mai întâmpla când și când. La capătul coridorului aveau un dormitor confortabil pentru astfel de ocazii. Dar Bertil nu avea de gând să-l folosească. Nu avea de gând să doarmă deloc. Voia doar să fie singur. Cu câteva ore mai devreme luase o decizie. Două propoziții din cimitir din seara trecută îl făcuseră să aleagă.

— Mai ești însurat cu Linn?

— Da.

— Știe de treaba asta?

— Nu.

Să fi fost o amenințare voalată? Oare Nils se gândea să ia legătura cu Linn și s-o lase să asculte caseta? Putea fi atât de nemernic? Oricum, Bertil nu putea să riște. Așa că luă o decizie.

Iar în clipa aia avea nevoie să fie lăsat în pace.

Apoi sună Latte.

Sunase de câteva ori pe parcursul serii. Bertil nu avusese chef să răspundă. Însă în momentul ăla avea, ca să nu-l mai sune din nou.

— Unde ești? Avem o petrecere genială aici! strigă Latte în telefon.

Liga Puilor de Leu dădea o petrecere. Era alcătuită din optsprezece bărbați maturi care aveau o mulțime de legături între ei. Prin rude, imperii de afaceri sau școli cu internat. Și cu toții aveau o încredere neștirbită în discreția celorlalți din ligă.

— Am închiriat tot clubul!

— Latte, n-am...

— Și Jackie a livrat niște marfă calitate întâi! Niciuna peste douășpatru! Cu final fericit în contract! Trebuie să vii, Bibbe!

— N-am chef, Latte.

— Dar o să ai! Trebuie să sărbătorim ca lumea Compania Anului! Am făcut rost de o gașcă de pitice care servesc îmbrăcate în rochii de balet și Nippe a adus cinci kile de caviar iranian! Sigur că trebuie să vii!

— Nu!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, pur și simplu n-am chef. Salută-i pe ceilalți!

Bertil închise și apoi își opri mobilul. Știa că Latte o să încerce din nou și apoi Nippe și restul „băieților bătrâni” o să încerce și ei. Când își puneau în minte să dea o petrecere, atunci distracția era de pomină. Nu le putea sta mare lucru în cale. Niciodată nu duceau lipsă de bani. Nici de idei bizare. Bertil fusese la niște petreceri într-o varietate de cadre incredibile. Cu un an sau doi în urmă dăduseră o petrecere într-un șopron enorm de pe câmpia Östgöta. Un șopron plin cu mașini de lux incredibil de scumpe și peluze artificiale cu fântâni și un bar mobil care se plimba prin șopron pe niște șine speciale de oțel. Și în fiecare mașină era o femeie tânără pe jumătate goală în locul șoferului, angajată de la Jackie Berglund să fie gata să îndeplinească dorințele rețelei de băieți bătrâni, oricare ar fi fost ele.

Iar Bertil cu siguranță nu avea chef pentru așa ceva în momentul ăla.

Nu avea să meargă la nicio petrecere.

Indiferent de circumstanțe.

Nu în seara aia.

Natura explodase în primăvara aceea și la începutul verii. Fusesse extrem de cald și soare. Era aproape prea iute ca să te simți bine, dar era și o parte pozitivă în toate astea: lacul Mälaren atinsese repede temperatura bună de scăldat. Cel puțin majoritatea zonelor lacului. Și cel puțin pentru unii oameni. Dar nu și pentru Lena Holmstad. Încă i se părea că apa e puțin cam rece pentru baie. Stătea pe un promontoriu stâncos care fusese încălzit de soare, ascultând un audiobook la niște căști mici. Cu o cană de cafea lângă ea. Luă o înghițitură și se simți mulțumită. Fusesse o mamă isteată. Pregătise un coș de picnic și venise cu bicicleta împreună cu cei doi băieți ai ei la locul lor preferat de pe insula Kårsön.

Avea să fie prima baie din anotimp.

Și chiar făcuse prăjiturile singură.

Ar trebui să facă o poză coșului și s-o pună pe Facebook, se gândi ea. Ca toate prietenele ei să vadă ce mamă super e ea.

Lena scotoci după mobil. Deodată băiatul cel mare, Daniel, veni în fugă spre ea. Cu buzele vinete și ud learcă. Voia masca de scufundări și tubul de respirat. Lena își scoase căștile, arătă spre geanta de plajă și încercă să-i explice fiului ei că poate ar trebui să se încălzească puțin la soare înainte să se arunce din nou în apă.

— Dar mi-e cald!

— Dar tremuri, puiule!

— Pff!

— Unde e Simon?

Lena se uită spre apă. Unde era cel mic? Îl văzuse doar cu câteva clipe în urmă. Simți cum o cuprinde panica. Repede. Nu-l vedea pe micul Simon. Se ridică iute și își răsturnă cana, vărsând cafea pe telefon.

— Uite ce-ai făcut!

Daniel îi ridică telefonul îmbibat cu cafea.

— E acolo, zise el.

Atunci îl zări. Un cap mic care înota într-o vestă de salvare, puțin la stânga. Jos, sub stânci. Puțin cam departe, se gândi Lena.

— Simon! Înoată înapoi aici! E prea adânc pentru tine acolo!

— Nu e adânc deloc, strigă băiatul de cinci ani. Uite! Pot să stau în picioare aici!

Simon se ridică grijuliu, ca să nu-și piardă echilibrul. Apa îi ajungea doar până la brâu. Daniel veni lângă Lena.

— Poate să stea în picioare acolo? E cam ciudat.

Și chiar era. Lena știa că acolo apa e destul de adâncă. Uneori lumea făcea sărituri de pe stâncile de deasupra. Și Daniel știa asta.

— Mă duc la el! Stai acolo, Simon! Vin acum!

Daniel se aruncă în apă cu masca de scufundări și tubul și începu să înoate spre fratele lui mai mic. Lena îi urmărea pe băieți și simțea cum pulsul îi revine la normal. Ce crezuse? Avea vestă de salvare, la urma urmei. Fuseseră doar câteva secunde. Uimitor cât te protești cu anii. Cum dai naștere primului copil, cum începe.

Gândul unei catastrofe.

Daniel aproape ajunsese la frățiorul său. Lui Simon i se făcea puțin cam frig și încerca să se încălzească înfășurându-și brațele în jurul pieptului.

— Simon! Pe ce stai? strigă Daniel.

— O piatră, cred. E cam alunecoasă, dar e mare. Mama s-a supărat?

— Nu.

Daniel ajunsese la fratele lui.

— Era doar puțin îngrijorată, zise el. Mă uit un pic, și după aia înotăm înapoi.

Daniel puse capul sub apă și începu să respire prin tub. Îi plăcea snorkelingul la nebunie. Chiar dacă nu era la fel de fantastic acolo ca în Thailanda. În apa cam măloasă abia distingea picioarele fratelui său care stăteau pe... ce? Daniel se apropie ca să poată vedea mai bine. Când ajunsese fix lângă ea reuși să vadă.

Lena stătea în picioare pe mal. Se gândea să se întoarcă la audiobook. Deodată văzu cum capul lui Daniel țâșnește din apă și strigă.

— Mama! E o mașină aici! Stă pe capota unei mașini. Și înăuntru e un nene!

Era aproape ora unsprezece. Dormise puțin peste opt ore, de

parcă ar fi fost bătută cu leuca. Întinsă de-a latul patului, complet îmbrăcată. Detesta să se trezească îmbrăcată. Își smulse hainele de pe ea și tocmai intra la duș când începu să-și amintească.

— Elvis?

Nu era niciun Elvis în apartament. Se uită jos, în curte.

Niciun motan.

Făcu duș și lăsă apa caldută să-i clătească unele dintre experiențele nopții. Unele – multe – încă rămâneau. Atât din rulotă, cât și din lift. Oare nemernicii ăia din lift aveau ceva de-a face cu Elvis? Lăsaseră cumva fereastra deschisă ca să se strecoare motanul afară? Ce ar trebui să facă?

Sună la poliție și raportă că motanul i-a dispărut. Avea un microcip de identificare în ureche, dar nu avea zgardă. Polițistul cu care vorbi fu destul de înțelegător și promise să ia legătura direct cu ea dacă apare vreo veste.

— Mulțumesc.

Nu pomeni de nemernicii din lift. Nu prea știa cum să explice asta fără să explice ce făcea ea însăși. Spiona patroana unui magazin elegant din Östermalm. În contul unui proiect de la facultate legat de o crimă nerezolvată de pe insula Nordkoster din 1987.

Nu era tocmai limpede.

Totuși, avea de gând să meargă până la Stilton să vadă cum se mai simte. Avea un presentiment că e mult mai grav decât lăsase să se vadă cu o seară în urmă. În plus, poate ar trebui să-i spună de faza din lift. Cel puțin el știa cine e Jackie Berglund.

Olivia stoarse niște pastă de pește pe o bucată de pâine crocantă și o înfulecă în drum spre mașină. Se simți puțin mai bine de îndată ce ieși la soare. Lăsă capota în jos, se așeză pe scaunul din față, își puse căștile, porni motorul cu patru cilindri în linie și demară.

Către pădurea Ingenting.

Senzația deosebită de a conduce o mașină decapotată în bătaia soarelui și a vântului îi făcea bine. Viteza și vântul îndepărtară o parte din neplăcerile nopții. Încet, își recăpăta echilibrul. Poate ar trebui să cumpere ceva, să nu meargă cu mâna goală? Nu părea să fie cea mai bine aprovizionată rulotă din lume. Se opri la un 7-Eleven ca să cumpere niște sandvișuri și pateuri. Când ieși din mașină și trecu prin față simți un miros neobișnuit. Din compartimentul

motorului. Un miros necunoscut. Să nu-mi spui că mi s-a ars ceva, vreo curea sau altceva, nu azi, nu după noaptea asta, fix asta îmi mai trebuia acum, se gândi ea și deschise capota.

Cinci secunde mai târziu vomită. Drept pe stradă.

Rămășițele dragului ei Elvis zăceau arse într-o parte a blocului motor. Căldura din timpul drumului de la Söder până la Solna transformase motanul într-o bucată de carne neagră, fumegândă.

O macara tocmai ridica mașina gri din mare, de lângă stâncile de pe insula Kärnsön. Prin ușa deschisă a șoferului curgea apă. Cadavrul fusese scos deja de scafandri și pus într-un sac albastru pe o targă. Toată zona fusese închisă. Criminaliștii verificau urmele de cauciucuri dinspre pantă până la stânci.

Și încă niște lucruri.

Femeia care ridică una dintre benzile întinse de polițiști și se apropie de targă fusese chemată cu o oră în urmă. De comisarul Poliției Comitatului în persoană. Câteva anchete de crimă și vacanța de vară însemnau că nu au suficienți anchetatori în ziua aceea, așa că fusese chemată Mette Olsäter de la Brigada Națională de Criminalistică. În plus, comisarul Carin Götblad era de mult cu ochii pe Olsäter. Știa că în mâinile ei cazul o să fie în siguranță. Experiența lui Mette era îndelungată și nepătată. Avea să fie cam a cincisprezecea ei anchetă de crimă.

Curând deveni limpede că au de-a face cu un caz de omor calificat sau ucidere din culpă. Exista și posibilitatea ca bărbatul din mașină să fi condus singur pe pantă în jos, până la stânci, ca să se înece. Asta până când fu pus pe targă și medicul legist observă că are o gaură destul de mare în ceafă. Suficient de mare cât să-i fie imposibil să conducă o mașină. De asemenea, găsiră sânge pe o latură de stâncă de granit nu departe de pantă.

Posibil de la bărbatul din mașină.

Mette stabili că o persoană sau mai multe au venit cu mașina până la apă. Posibil ca bărbatul să fi fost deja mort. Sau să fi murit acolo. Sângele de pe stâncă și medicul legist o să dovedească asta. Apoi a fost pus la volan, și o persoană sau mai multe au împins mașina pe pantă în jos și a ajuns unde a ajuns.

Deocamdată era destul de limpede.

Ipotetic vorbind.

Mai puțin limpede era identitatea bărbatului. Nu avea niciun obiect personal asupra lui. Mette rugă doctorul să desfacă fermoarul ca să vadă din nou chipul bărbatului. Îl studie mult timp și își cercetă memoria fotografică. Aproape reuși. Nu chiar, nu avea un nume, doar un sentiment vag din trecut.

— Credeți că mai trăia când am pornit motorul?

— Imposibil de spus...

Polițista din fața Oliviei îi mai dădu un șervețel. Olivia trecuse treptat peste primul șoc. În clipa aia plângea fiindcă nu se putea opri. Poliția fusese chemată la 7-Eleven de proprietarul magazinului și văzuse ce s-a întâmplat. Cu ajutorul unui tip din magazin strânseseră rămășițele lui Elvis și le puseră într-o pungă de plastic. O luaseră pe Olivia într-o mașină a poliției și meraseră la secție. Acolo reuși în cele din urmă să le spună. Despre bărbatii care o amenințaseră în lift. Despre ușa deschisă de la apartament, motanul dispărut și despre ce lega toate aceste lucruri. Apoi fusese rugată să descrie bărbatii. Dar nu era o descriere prea detaliată. Abia reușise să-i vadă în întuneric. Poliția nu mai avea prea multe de făcut deocamdată.

— Unde e mașina? Întrebă ea.

— E aici, în curtea secției, am adus-o noi. Dar poate ar fi mai bine să...

— Puteți să mi-o duceți acasă?

Ceea ce și făcură. Poate fiindcă Olivia le era o viitoare colegă. Ea nu voia să meargă cu ei.

Nu voia să stea în mașina aia.

Mette Olsäter stătea în departamentul de Medicină Legală din Solna împreună cu un medic anatomopatolog. În fața lor stătea întins un cadavru dezbrăcat. Cu o oră mai devreme, memoria lui Mette prinsese trecutul din urmă și găsise imaginea potrivită. Imaginea unui bărbat care dispăruse cu mult timp în urmă și pe care chiar ea fusese însărcinată să încerce să-l găsească.

Nils Wendt.

El trebuie să fie, se gândi ea. Cu câțiva ani mai în vârstă, acolo, pe masă. Înecat și cu o gaură în ceafă. Dar cu o fizionomie care o

făcea să fie foarte sigură.

O să fie interesant, se gândi ea, și studie cadavrul gol.

— Sunt mai multe caracteristici externe care vă pot ajuta la identificare.

Medicul se uită la Mette.

— O plombă veche de aur din maxilarul superior, o cicatrice de când i s-a scos apendicele, altă cicatrice aici lângă sprânceană, și asta...

Medicul indică un semn din naștere mare și colțuros din partea exterioară a coapsei stângi a bărbatului. Mette se aplecă mai aproape de cadavru, de coapsă, de semn. I se păru că îl recunoaște. Dar de unde? Nu-l putea identifica imediat.

— Când a murit?

— O estimare preliminară?

— Da.

— În ultimele douăzeci și patru de ore.

— Și rana din ceafă se poate s-o fi căpătat căzând pe stâncile de acolo?

— Posibil. Revin după ce aflu mai multe.

★

Mette Olsäter alcătui rapid o mică echipă. Câțiva specialiști mai în vârstă împreună cu vreo două tinere talente care încă nu plecaseră în concediu. Echipa se instalează într-o sală centrală de comandă de pe Polhemsgatan.

Și începu să lucreze.

Metodic.

Aveau oameni care căutau martori în zona insulei Kärson. Alții căutau rude apropiate de-ale lui Nils Wendt. Au găsit o soră care locuia la Geneva. Nu mai primise vești de la fratele ei de când dispăruse în anii optzeci, dar a confirmat descrierea pe care i-au putut-o da. Cicatricea de pe sprânceană era din copilărie. Îl împinsese pe fratele ei într-o bibliotecă.

Asta era tot ce aveau deocamdată. Trebuia să strângă toate rapoartele laolaltă cât mai curând cu putință. Nu în ultimul rând pe cele de la tehnicieni.

Care erau ocupați cu expertiza mașinii.

Mette le făcu membrilor mai tineri ai grupului, Lisa Hedqvist și

Bosse Thyrén, un scurt instructaj despre cum dispăruse Wendt în 1984. Disparația avusese loc imediat după ce un jurnalist suedez, Jan Nyström, fusese găsit mort într-o mașină. Și aceea fusese scufundată într-un lac de lângă Kinshasa, din fostul Zair.

— Destul de remarcabil, zise Mette.

— Că metodele sunt asemănătoare? Întrebă Lisa.

— Da. Oricum, evenimentul din Zair a fost clasificat drept accident, la nivel local, dar noi am bănuț că a fost vorba de crimă. Și în același timp Wendt a dispărut din Kinshasa. Și au existat speculații privind posibila lui implicare în incident.

— Cu jurnalistul?

— Da. Jurnalistul scria un articol despre compania lui Wendt, MWM. Dar nu s-a clarificat niciodată.

Lisei Hedqvist îi sună mobilul. Răspunse, notă ceva și închise.

— Scafandrii au găsit un mobil în apă, cam în același loc în care s-a găsit mașina, zise ea. Posibil să fi căzut pe ușa deschisă?

— Mai funcționează? Întrebă Mette.

— Nu încă, a fost trimis la departamentul tehnic.

— Bun.

Mette se întoarse către Bosse Thyrén.

— Poate ai putea să încerci să iei legătura cu fosta parteneră a lui Wendt, locuia cu o femeie înainte să dispară.

— În anii optzeci?

— Da. Hansson cred că o chema, o să verific.

Bosse Thyrén încuviință și plecă. Un coleg mai în vârstă veni la Mette.

— Am făcut o verificare rapidă la hotelurile din Stockholm, nu a existat nicio rezervare pe numele Nils Wendt nicăieri.

— OK. Ia legătura cu companiile cardurilor de credit și vezi dacă au ceva. Și cu companiile aeriene.

Grupul părăsi încăperea. Fiecare avea câte ceva de făcut. Mette rămase acolo singură.

Începu să se gândească la mobilul crimei.

Olivia se străduia să-și vină în fire.

Mai întâi spală vasele pisicii și le puse într-un dulap din bucătărie. Apoi duse la ghenă nisipul. Apoi strânse toate jucăriile și mingiuțele

cu care se juca Elvis. În clipa aceea fu gata să izbucnească în plâns. Le puse pe toate într-o pungă de plastic și nu știu dacă să le arunce. Nu încă, se gândi ea, nu încă. Puse punga pe pervaz și privi afară.

Mult timp, fără să se miște.

Simți cum îngrijorarea îi crește în piept, simți senzația înțepătoare din stomac și cum începu să-i fie greu să respire. Cu fiecare nouă întrebare, presiunea creștea. Mai trăia când începuse ea să conducă? O făcuse cu mașina? Eu l-am omorât pe Elvis? Întrebări care aveau s-o chinuie mult timp de-acum încolo.

Olivia știa asta.

În sinea ei, știa a cui e vina. Nu era a ei. Nu ea îl pusese pe Elvis sub capotă. Ci nemernicii ăia care fuseseră trimiși de Jackie Berglund.

O detesta pe femeia aia!

Și observă că o ajută puțin. Să-și îndrepte ura și disperarea împotriva unei persoane reale. O fostă curvă de lux!

Plecă de la fereastră, se înfășură într-o pătură, luă o cană de ceai fierbinte în mână, se duse în dormitor și se prăbuși sprijinită de capul patului. Pe cuvertură, întinsese toate fotografiile cu Elvis pe care le găsisese. Erau o mulțime. Le atinse una câte una, iar asta îi mai alină șocul. Apoi o lovi gândul.

Tare.

Ce o să ucidă data viitoare?

Și continuă.

Pe mine?

Era momentul să renunțe.

Ajunge. O să abandoneze cazul de pe plajă. Existau niște limite, iar una dintre ele era Elvis.

Olivia se ridică în șezut pe pat și lăasă jos cana. Mai bine să scap odată, se gândi ea. Acel telefon extrem de dificil pe care trebuia să-l dea. Mai bine să sun înainte să-mi pierd controlul cu totul.

Telefonul dat mamei ei.

— Vai, dragă!

— Da, știu, e tare greu, zise Olivia.

— Dar cum ai putut să lași geamul deschis când e singur acasă?

— Nu știu, am uitat, a mai ieșit și altă dată, și...

— Dar a mai coborât în curte, nu?

— Da.

— Și te-ai uitat pe acolo? Bine?

— Da.

— Ai raportat la poliție?

— Da.

— Bun. Chiar e păcat, dragă, dar sunt sigură că o să vină înapoi curând! Pisicile pot să stea plecate multe zile!

Olivia izbucni în lacrimi în clipa în care puse capăt conversației. Nu-și mai putea păstra cumpătul prea mult timp. Reușise să-i spună mamei singura versiune rezonabilă la care se putea gândi. Că Elvis dispăruse. Părea pur și simplu imposibil să-i spună ce s-a întâmplat de fapt, iar asta ar fi dus la mii de întrebări suplimentare concentrate în una singură.

„L-ai omorât cu mașina?”

Nu voia să audă întrebarea asta. Nu de la mama ei. La așa ceva nu putea face față. Așa că ajunsese să spună o mare minciună nevinovată și trebuia ca amândouă să trăiască cu asta. Elvis o să fie un motan dispărut, iar ea o să plângă după pierderea lui.

Un fel de secret de familie.

Se ghemui pe pat cu toate fotografiile motanului și începu să plângă de durere.

DIRECTOR DE COMPANIE DISPĂRUT – GĂSIT UCIS

Vestea uciderii lui Nils Wendt apăru pe prima pagină a ziarelor. La data dispariției, era partener cu Bertil Magnuson la compania pe care o dețineau în comun, Magnuson Wendt Mining. Existaseră speculații că dispariția ar fi fost cauzată de un conflict dintre cei doi proprietari principali. Chiar și dacă Magnuson însuși ar fi fost implicat în dispariția lui Wendt. Dar nimic nu se clarificase.

Atunci.

Poate avea să se clarifice în momentul ăla.

Și sigur că în clipa aia erau speculații noi. Dacă exista vreo legătură între crimă și compania actuală. Și unde fusese Nils Wendt în toți acei ani. La urma urmei, era dispărut din 1984.

Și dintr-odată fusese găsit ucis.

În Stockholm.

Bertil Magnuson se lăsă pe un fotoliu de stuf într-una dintre zonele de odihnă de la spaul Sturebadet. Tocmai petrecuse douăzeci de minute în saună și se simțea bine și moale. Pe măsuta de sticlă din fața lui stătea un teanc de ziare. Toate cu relatări mai lungi sau mai scurte despre moartea lui Nils Wendt. Bertil cercetă fiecare articol, ca să vadă dacă apare vreo mențiune în vreun ziar despre locul în care locuise Wendt înainte să apară în Stockholm. Dar nu găsi nimic. Nici măcar vreo speculație. Ce făcuse Wendt din 1984 până în momentul ăla încă era necunoscut. Nimeni nu știa unde locuise.

Bertil își trecu palmele peste halatul de prosop. Avea alături un pahar cu apă minerală rece, aburit, și se gândea la situația lui. Tocmai scăpase de o problemă acută de trei zile și în locul ei se pricopsise cu alta cu termen în întâi iulie. Puțin mai mult timp. Dar chiar și așa. Timpul trece repede când ești cu degetul pe trăgaci.

Deodată intră Erik Grandén, și el îmbrăcat într-un halat alb de prosop.

— Salut, Bertil. Am auzit că ești aici.

— Te duci la saună?

Grandén privi în jur și văzu că sunt singuri. Chiar și așa, coborî vocea bine modulată.

— Am citit despre Nils.

— Da.

— Ucis?

— Evident.

Grandén se lăsă pe fotoliul de stuf de lângă Bertil. Chiar și șezând, era cu aproape un cap mai înalt. Îl privi pe Bertil de sus.

— Dar nu e extrem de, cum să spun, neplăcut?

— Pentru cine?

— Pentru cine? Cum adică?

— Doar nu ți-o fi fost dor de el?

— Nu, dar am fost prieteni vechi la urma urmei, acum o grămadă de timp, unul pentru toți.

— Asta a fost acum foarte mult timp, Erik.

— Da, într-adevăr, dar chiar și așa? Nu simți nimic?

— O, ba da.

Dar nu ce crezi tu, îi trecu lui Bertil prin minte.

— Și de ce era dintr-odată aici? În Stockholm? zise Grandén.

— N-am idee.

— Crezi că avea ceva de-a face cu noi? Cu compania?

— De ce să aibă?

— Nu știu, dar în situația mea actuală ar fi extrem de nepotrivit dacă lumea ar începe să scormonească trecutul.

— Și să afle că ai fost în consiliu?

— Oricare dintre asocierile mele cu MWM. Chiar dacă nu e nimic în neregulă, se poate întâmpla așa de ușor ca un lucru să se răsfrângă asupra altuia.

— Nu cred că asta o să se răsfrângă asupra ta, Erik.

— Mă bucur să aud.

Grandén se ridică, își scoase halatul de prosop și expuse un corp tonifiat care era aproape la fel de alb ca halatul. La baza coloanei avea un tatuaj foarte mic, albastru cu galben.

— Ce-i aia? întrebă Bertil.

— Un peruș. Jussi. A zburat de acasă când aveam șapte ani. Mă duc la saună acum.

— Foarte bine.

Grandén dispăru în direcția saunei. Când se închise ușa în urma lui, telefonul lui Bertil sună.

Era Mette Olsäter.

Stilton se străduise s-o ignore destul de mult timp. Dar după încă o noapte de dureri interne violente, capitulase și se dusesse la Pelarbacken. O clinică administrată de asistenți creștini laici de la asociația Ersta Diakoni, care deservea persoanele fără adăpost.

Acolo stabiliră că Stilton suferă de câteva lucruri diferite. Totuși, nimic atât de grav încât să necesite un pat de spital. Nu țineau să ocupe un pat decât dacă era absolut necesar. Organele lui interne nu fuseseră afectate. Rănile de la exterior fură bandajate. Cu o oarecare surprindere, tânărul doctor împunse – cu un instrument destul de lung – mîzga ciudată maro-gălbuie cu care erau unse majoritatea rănilor.

— Ce-i asta?

— Rășină vindecătoare.

— Rășină?

— Da.

— Chiar așa, da? Remarcabil.

— Ce?

— Păi, marginile rănilor s-au vindecat foarte repede.

— Da?

Ce credea el? Că numai doctorii știu câte ceva despre doctorii?

— Se găsește de cumpărat undeva?

— Nu.

Stilton primi un bandaj nou și curat pentru cap. Părăsi clinica cu o rețetă cu care nu avea de gând să se ducă la farmacie. Afară, pe stradă, imaginile îi reveniră în minte. Imaginile cu băieții însângerați și aclamați care se luptau în cuști. Imagini revoltătoare. Și le scoase din minte și se gândi la Nurcă. Omulețul ăla bun la toate chiar i-a salvat viața. Mai mult sau mai puțin. Dacă ar fi rămas întins pe podea în Årsta tot restul nopții, ar fi fost în mare căcat. Nurcă l-a adus acasă, i-a dat cu unguent pe răni și l-a acoperit cu o pătură.

Sper că l-a dus cu mașina acasă, se gândi Stilton.

— L-ai dus cu mașina acasă?

— Pe cine?

— Pe Nurcă? Aseară?

Olivia telefonase când Stilton stătea la centrul Misiunii Orașului Stockholm de pe Fleminggatan. Proba niște haine noi. Cele vechi erau cam pline de sânge.

— Nu, zise ea.

— De ce nu?

— Cum te simți?

— De ce nu l-ai dus cu mașina?

— A vrut s-o ia pe jos.

Prostii, se gândi Stilton. Cel mai probabil s-au certat de îndată ce au ieșit din rulotă. Știa cum poate fi Nurcă. Și, din cât de puțin o cunoștea pe Rønning, își dădea seama că nu e tocmai genul ei.

— Ce vrei? Întrebă el. Credeam că am terminat unul cu altul.

— Mai știi când ți-am povestit în rulotă despre când am fost pe Nordkoster, despre un bărbat care a apărut acolo, mai întâi pe plajă și apoi la cabana mea?

— Da. Și?

Olivia îi spuse ce văzuse pe un site de știri cu nici zece minute în urmă. Ceva ce o zdruncinase destul de serios. Când termină, Stilton zise:

— Trebuie să spui asta persoanei responsabile cu ancheta.

Persoana responsabilă cu ancheta stătea față în față cu Bertil Magnuson, fostul partener al lui Nils Wendt, bărbatul ucis, în holul clădirii de pe Sveavägen, la etajul al doilea. Magnuson îi dăduse zece minute. Apoi era nevoit să fugă la o ședință, afirmase el. Mette Olsäter trecu direct la subiect.

— Ați intrat recent în contact cu Wendt?

— Nu. Ar fi trebuit?

— E evident că a fost în Stockholm în ultima perioadă și aveți un trecut comun. Magnuson Wendt Mining.

— Nu am avut niciun contact. Sunt extrem de șocat, după cum vă dați seama, toții anii ăștia am crezut că... mă rog...

— Că?

— Păi, mi-au trecut tot felul de idei prin minte, că s-a sinucis sau

că i s-a întâmplat ceva, poate că a fost tâlhărit sau că a dispărut pur și simplu.

— Da.

— Știți de ce a apărut așa, deodată?

— Nu. Dumneavoastră?

— Nu.

Mette îl observa pe bărbatul din fața ei. O secretară se uită la ei și îi făcu semn lui Magnuson. El își ceru scuze și spuse că, atunci când o să aibă timp, o să ajute cu siguranță în orice mod o să poată.

— La urma urmei, am avut un trecut comun, după cum ați spus.

De la biroul de informații de la sediul central al poliției, Olivia află cine e responsabil cu ancheta uciderii lui Nils Wendt. Când încercă să ia legătura cu Mette Olsäter, se izbi de un zid de cărămidă. Nu putea primi niciun număr de telefon. Exista, însă, un număr și un birou la care puteai suna dacă aveai vreun pont.

Pe Olivia nu o interesa asta. Îl sună din nou pe Stilton.

— Nu pot să iau legătura cu persoana responsabilă cu ancheta.

— Cine e?

— Mette Olsäter.

— Ah, am înțeles.

Stilton se gândi câteva secunde. Știa că ceea ce vrea să spună Olivia e ceva ce Mette Olsäter trebuia să știe. Cât mai curând cu putință.

— Unde ești acum? zise el.

— Acasă.

— Ia-mă de pe Kammakargatan 46 în două ore.

— N-am mașină.

— Poftim?

— E... s-a stricat ceva la motor.

— OK, ne vedem la stația de autobuz Värmdö atunci, în Slussen.

Deja se întuneca puțin când coborâra din autobuzul 448 și începură să meargă printr-un cartier cu niște case vechi foarte frumoase. Pe semnul din stația de autobuz scria Fösabacken. Era o zonă pe care Olivia nu o cunoștea deloc.

— Aici.

Stilton făcu semn cu capul bandajat. Coborâra pe o străduță cu tufișuri pe ambele părți, un drum care ducea către malul mării. Deodată Stilton se opri lângă un gard viu de lemn câinesc.

— Acolo e.

Arată pe partea cealaltă a străzii, spre o casă mare și veche care văzuse și zile mai bune. Era vopsită în galben și verde. Olivia se uită la casă.

— Acolo locuiește?

— Da, din câte știu.

Olivia era ușor nedumerită. Victima propriului stereotip legat de cum și unde trebuie să locuiască un detectiv inspector-șef. Oriunde, numai nu într-un conac vechi și dărăpănat ca ăla. Stilton se uită la ea.

— Nu intri?

— Tu nu vii?

— Nu.

Stilton nu venea cu ea. Nu până la capăt. Olivia trebuia să se descurce singură.

— Aștept aici.

De ce, nu avea de gând să-i explice.

Olivia făcu cei câțiva pași până la poarta mare de lemn și intră în curte. Oarecum surprinsă, trecu pe lângă tot soiul de construcții mărunte și ciudate de pe terenul întins. Arătau ca niște case de jucărie care o luaseră razna, cu frânghii atârinate de ele și plase cu ochiuri largi și poteci din scânduri. Și tot felul de lămpi colorate ici și colo. De la un circ care s-a închis? se întrebă ea. Lângă un balansoar mare, se jucau câțiva copii la bustul gol. Niciunul dintre ei nu reacționează la prezența Oliviei. Șovăind puțin, urcă treptele vechi în formă de evantai până la ușa din față și sună la sonerie.

Fu o mică întârziere. Era o casă mare. În cele din urmă, Mette Olsäter deschise ușa. Lucra de dimineață devreme, pusese pe picioare ancheta uciderii lui Wendt și împărțise grupul astfel încât să poată lucra zi și noapte. Ea avea să facă tura de noapte mâine. În clipa aia privea din pragul ușii cu o expresie tulburată pe chip. Avu nevoie de câteva secunde până să pună totul cap la cap în minte. Fata aceea care întrebuse de Tom. Olivia Rønning? Asta e, și acum ce mai voia? Să întrebe iar de Tom?

— Bună ziua? zise ea.

— Bună ziua, cei de la sediul central al poliției nu mi-au dat numărul dumneavoastră de telefon așa că l-am întrebat pe Tom Stilton și m-a adus aici și...

— Tom e aici?

— Da, e...

Când Olivia se întoarse puțin către stradă, Mette o urmări cu privirea. Zări o siluetă mai departe pe stradă.

Nu mai fu nevoie de altceva.

— Intră!

Din câțiva pași rapizi trecu pe lângă Olivia. Corpul ei bine făcut se mișcă surprinzător de iute prin grădină și ieși pe poartă. Înainte ca Stilton să parcurgă prea mulți metri, Mette îl prinse din urmă. Stătea în fața lui. Tăcută. Stilton întoarse privirea. Avea acest obicei. Mette rămase unde era, cum obișnuia și Vera să facă. După o vreme își vârî un braț pe sub brațul lui Stilton, îl întoarse și începură să meargă din nou spre poartă.

Mergeau ca un cuplu de bătrâni. Un bărbat înalt și bandajat, care arăta distrus, și o femeie voluminoasă – ca să fim blânzi – cu câțiva stropi de sudoare pe buza superioară. Intrară pe poartă. În clipa aia Stilton se opri.

— Cine e acolo?

— Jimi se joacă pe computer cu copiii, sunt sus, Jolene doarme. Mărtin e în bucătărie.

Olivia o ascultă pe Mette și intră în casă. În hol. Sau oricum i-ai spune. O zonă destul de dezordonată în care trebuia să calce peste tot felul de lucruri ca să ajungă în încăperea în care era aprinsă lumina. Ce fel de încăpere era... Oliviei îi fu greu să se gândească la cuvântul potrivit. Dar era spațioasă. La urma urmei, se afla în ceea ce odinioară fusese un conac destul de stilat. Cu lambriuri frumoase de lemn pe pereți și tavane cu detalii din stucatură albă și obiecte stranii ici și colo.

Nu erau stranii și pentru oamenii care le colecționaseră din nenumărate călătorii în toată lumea. Coronițe de mireasă din Filipine decorate cu cranii minuscule de maimuță împodobite cu pene. Textile multicolore din ghetourile din Cape Town. Tuburi mari,

umplute cu oase pisate care sunau precum vocile spiritelor când le ridicai. Obiecte care le plăcuseră câte unaia dintre ei și pentru care credeau că o să fie loc în casa aia uriașă. Nu prea conta unde. Acolo, de exemplu, în camera aia.

Olivia privea totul cu gura căscată.

Așa trăiesc oamenii? Poți să trăiești așa? Distanța față de casa cuminte cu terasă a părinților ei, de un alb sobru, din Rotebro, trebuie să fie de cel puțin câțiva ani-lumină.

Navigă grijulie prin cameră și auzi un zăngănit ușor care venea mai dinăuntru casei. Se îndreaptă spre zăngănit, prin încă vreo două camere decorate exotic, care îi întăriră Oliviei sentimentul de... ei, bine, nu prea știa exact de ce. Dar era ceva în încăperea aia care o primea cu brațele deschise. Care combina fascinația cu încă ceva imposibil de exprimat în cuvinte.

Ajunse în bucătărie.

O bucătărie enormă, după standardele ei. Plină de arome puternice care îi pătrunseră în nări. Lângă un aragaz modern stătea un bărbat rotofei cu păr cărunț și ciufulit. Purta un șorț cu carouri. Avea șaiszeci și șapte de ani și tocmai se întorcea către ea.

— Bună ziua! Și tu ești?

— Olivia Rönning. Mette a zis să intru, e...

— Bine ai venit! Eu sunt Mårten. Tocmai urmează să mâncăm, ți-e foame?

Mette închise ușa din față în urma lui Stilton și apoi o luă înaintea lui prin hol. Stilton ezită o clipă sau două. Pe perete era o oglindă mare cu ramă aurită. Se întâmplă să se uite în ea și tresări. Nu-și mai văzuse chipul de aproape patru ani. Nu se uita niciodată în vitrinele magazinelor, iar în toalete evita întotdeauna oglinzile. Nu voia să se vadă. Pe aia însă nu o putea evita. Își studie chipul în oglindă. Nu era al lui.

— Tom.

Mette stătea mai departe pe hol și se uita la el.

— Intrăm?

— Miroase bine, nu-i așa?

Mårten făcu semn cu un polonic spre un vas mare de pe aragaz.

Olivia stătea lângă el.

— Da, ce e?

— Păi, să vezi. Aveam de gând să fac o supă, dar nu sunt sigur, trebuie să gustăm.

Apoi intrară Mette și Stilton. Mårten avu nevoie de câteva secunde, secunde pe care Stilton le observă, apoi zâmbi.

— Salut, Tom.

Stilton încuviință din cap.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu.

Mette era perfect conștientă de situația extrem de delicată. Știa că Tom poate să plece din casă în clipa în care lucrurile s-ar fi încordat, așa că se întoarse repede spre Olivia.

— Voiai să mă vezi?

— Da.

— E Olivia Rønning, zise Mårten.

— Știu, ne-am cunoscut.

Mette se întoarse spre Olivia.

— Fiica lui Arne, nu-i așa?

Olivia încuviință.

— Despre el e vorba?

— Nu, ci despre Nils Wendt, care a fost găsit ucis ieri. L-am cunoscut.

Mette tresări.

— Unde? Când?

— Pe insula Nordkoster, săptămâna trecută.

Olivia îi povesti iute despre întâlnirea cu bărbatul de pe Nordkoster. Îl recunoscuse din portretul lui Nils Wendt pe care îl publicase în ziua aceea un ziar. Sigur, un portret foarte vechi, dar suficient de asemănător pentru ca Olivia să fie destul de sigură de omul pe care-l văzuse.

— El trebuie să fi fost. A spus că îl cheamă Dan Nilsson, zise ea.

Mette era absolut sigură, dintr-un motiv foarte concret.

— A folosit același nume când și-a închiriat mașina aici.

— Serios? Dar ce făcea acolo? Pe Nordkoster? Sus, la golfulețele din Hasslevikarna?

— Nu știu, dar a avut legături cu insula, a avut o casă de vacanță

acolo cu mulți ani în urmă, înainte să dispară.

— Când a dispărut?

— La jumătatea anilor optzeci, răspunse Mette.

— Atunci despre el trebuie să fi vorbit.

— Cine?

— O femeie de la care am închiriat o cabană, Betty Nordeman, mi-a povestit despre cineva care a dispărut și poate a fost ucis. Și care îl cunoștea pe bărbatul ăla care a apărut în ziare azi, Magnuson?

— Bertil Magnuson. Au fost parteneri de afaceri și aveau case de vacanță pe insulă, amândoi.

La suprafață, Mette era complet concentrată asupra Oliviei Rønning și informațiilor sale, dar cu colțul ochiului urmărea fiecare detaliu al lui Tom. Chipul lui, ochii, limbajul corpului. Încă mai stătea acolo. Mette le spusese lui Jimi și nepoților să nu coboare, și spera pentru numele lui Dumnezeu ca Mårten să aibă suficientă intuiție subtilă cât să nu se gândească deodată să-l implice pe Tom în conversație.

— Dar tu, Tom, cum ai ajuns tu și Olivia să luați legătura unul cu altul?

Mårten întrebase asta. Dintr-odată. Ce s-a întâmplat cu intuiția subtilă? O liniște neașteptată se lăsă la masă. Mette evită să-l privească pe Tom ca să nu pună presiune pe el.

— Ne-am cunoscut într-o ghenă de gunoi, zise Olivia.

Glasul ei era calm și limpede. Era la latitudinea fiecăruia dintre ei să decidă dacă se voia a fi un comentariu amuzant sau un mod intuitiv de a-l salva pe Stilton. Sau pur și simplu o informație reală. Mårten alege această interpretare.

— O ghenă de gunoi? Ce căutați acolo?

— Eu am rugat-o să vină.

Stilton îl privi pe Mårten drept în ochi când spuse acest lucru.

— O, Doamne. Trăiești într-o ghenă de gunoi?

— Nu, într-o rulotă. Ce mai face Kerouac?

Gheara de fier își eliberă deodată strânsoarea din pieptul lui Mette.

— Nu prea rău, cred că are artrită.

— De ce?

— Fiindcă îi e greu să-și miște picioarele.

Olivia se uită de la Stilton la Mårten.

— Cine e Kerouac?

— Amicul meu, zise Mårten.

— E un păianjen.

Stilton zâmbi când spuse asta, în același timp în care privirea lui o întâlnea pe a lui Mette, și ceea ce trecu între cei doi preț de câteva secunde nesfârșite șterse cu buretele ani de disperare resimțită de Mette.

Tom comunica din nou.

— Dar mai e ceva.

Olivia se întoarse către Mette în timp ce Mårten se ridică și începu să le dea niște farfurii ciudate.

— Ce?

— Avea o valiză cu el pe plajă, o valiză din aia cu roți pe care poți s-o tragi după tine. Și o avea cu el și la cabană. Când m-am trezit și m-am uitat pe geam era acolo, sub scări. Apoi am deschis-o și era complet goală.

Mette se întinse și luă un carnetel în care scrise câteva cuvinte. Două dintre ele erau „valiză goală?”

— Credeți că Wendt putea să fie implicat în omorârea femeii ăleia pe plajă? În 1987? Întrebă Olivia.

— Nu cred, a dispărut cu trei ani înainte să aibă loc crima.

Mette dădu carnetelul la o parte.

— Dar sigur s-ar fi putut întoarce pe insulă fără să știe nimeni și apoi să dispară iar? Nu-i așa?

Atât Mette, cât și Stilton schițară câte un zâmbet. Unul dintre ei în sinea lui, iar celălalt mai vizibil. Celălalt era Mette.

— Ai învățat câte ceva la masa de dimineață.

Și Olivia zâmbi puțin și se uită la ceea ce Mårten credea că ar putea să fie supă. Arăta bine. Toată lumea începu să mănânce, deși Stilton lua numai o lingură în timp ce ceilalți luau cinci. Stomacul lui încă suferea urmările bătaii. Mette nu îndrăznise încă să-l întrebe de bandajul din jurul capului.

Mâncară. Supa conținea carne și legume și mirodenii puternice. Băură niște vin roșu în timp ce Mette le povestea despre trecutul lui Wendt. Despre cum el și Bertil Magnuson au înființat compania

intitulată la vremea aia Magnuson Wendt Mining și cum au dobândit iute succesul la nivel internațional.

— Prin afaceri cu o grămadă de dictatori din Africa, pe care i-au convins să le exploateze resursele naturale! Li se rupea de apartheid și de Mobutu și de tot restul!

Mårten izbucnise deodată. Detesta și vechea MWM, și pe cea nouă. Își petrecuse o mare parte din anii lui de stângist radical demonstrând și tipărind broșuri despre cum compania exploatează fără milă țări sărace și despre cum poluează mediul înconjurător.

— Nenorociții!

— Mårten.

Mette își puse o mână pe brațul soțului ei indignat. La urma urmei, era la o vârstă la care următoarea izbucnire ar fi putut să-i provoace un atac cerebral. Mårten ridică ușor din umeri și o privi pe Olivia.

— Vrei să-l vezi pe Kerouac?

Olivia se uită la Mette și Stilton cu colțul ochiului, dar nu primi prea multă susținere. Mårten ieșea deja din bucătărie. Se ridică și se luă după el. Când Mårten se întoarse în pragul ușii ca să vadă dacă Olivia e cu el, Mette îi aruncă o privire aparte.

Ieși din bucătărie.

Stilton știa exact ce înseamnă privirea aia. Făcu semn cu capul spre pivnița de sub podeaua bucătăriei.

— Mai fumează?

— Nu.

Răspunsul lui Mette fu atât de scurt și de rapid încât Stilton înțelese. Sfârșit. Nu-i păsa deloc. Niciodată nu-i păsase. Știa că Mårten mai fumează din când în când câte un joint în sala de muzică. Iar Mette știa că el știe și că sunt singurele persoane din lume care știu. În afara fumătorului de jointuri însuși.

Și așa avea să rămână.

Mette și Stilton se priviră unul pe celălalt. După câteva secunde, Stilton simți că trebuie să întrebe ce voia să întrebe de când ea îl prinsese din urmă pe stradă.

— Cum merg lucrurile cu Abbas?

— Bine. Îi e dor de tine.

Tăcere din nou. Stilton trăsă cu un deget conturul gurii paharului său de apă. Refuzase vinul. Se gândea la Abbas și i se părea destul

de dureros.

— Poți să-l saluți din partea mea, spuse el.

— Da, așa o să fac.

Iar apoi Mette îndrăzni să întrebe.

— Ce ți-ai făcut la cap?

Arată spre bandajul lui Stilton, iar el nu avu chef să evite subiectul, așa că îi povesti despre bătaia din Årsta.

— Inconștient?

Și despre luptele din cuști.

— Copii care se luptă în cuști!

Și despre vânătoarea lui privată a celor care au ucis-o pe Vera Larsson și legătura lor cu luptele din cuști. Când termină, Mette era vizibil agitată.

— Dar e îngrozitor! Trebuie să-i punem capăt! Ai vorbit cu responsabilii de caz?

— Cu Rune Forss?

— Da.

Se uitară unul la altul preț de câteva secunde.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, au trecut mai bine de șase ani de atunci.

— Ai impresia că am uitat?

— Nu, nu am impresia asta, sau nu știu, dar dacă vrei să ne ajuți să-i găsim pe cei care au omorât-o pe femeia din rulotă cred că trebuie să-ți calci pe orgoliu și să vorbești cu Forss! Acum! Sunt copii care suferă! Altfel o fac eu!

Stilton nu răspunse. Auzi însă cum tonuri grele de bas din pivniță începeau să urce prin podeaua bucătăriei.

Linn stătea singură în iahtul lor frumos. Un Bavaria 31 Cruiser. Era ancorat la cheiul lor privat din canalul de lângă podul Stocksund. Îi plăcea să stea acolo seara. Barca se legăna puțin odată cu valurile, iar ea putea privi peste apă. Pe cealaltă parte se întindea Bockholmen cu hanul lui vechi și minunat. În dreapta vedea mașinile care urcau pe pod. Puțin mai departe vedea Turnul Cedergren ieșind în afară deasupra copacilor, iar în clipa aia îl văzu pe Bertil lângă casă, coborând spre chei cu un pahar mic în mână. Cu un lichid brun înăuntru.

Bun.

— Ai mâncat? Întrebă ea.

— Da.

Bertil se așeză pe un bolard de lemn lângă iaht. Luă o înghițitură mică din pahar și o privi pe Linn.

— Îmi pare rău.

— Pentru?

— Câte puțin din toate, am fost cam absent în ultimul timp...

— Da. Vezica ți-e mai bine?

Vezica? De o vreme nu mai simțise nimic acolo, jos...

— Se pare că s-a mai liniștit, zise el.

— E bine. Ai aflat ceva despre uciderea lui Nils?

— Nu. Sau, de fapt, da, a luat legătura poliția.

— Cu tine?

— Da.

— Ce voiau?

— Voiau să știe dacă Nils a luat legătura cu mine.

— Serios? Ce... și nu-i așa, nu?

— Nu. N-am mai auzit un sunet din partea lui de când... a plecat din biroul din Kinshasa.

— Acum douăzeci și șapte de ani, spuse Linn.

— Da.

— Și acum e ucis. Dispare douăzeci și șapte de ani și apoi e ucis dintr-odată aici, în Stockholm. Ciudat, nu-i așa?

— Inimaginabil.

— Și unde a fost în toți anii ăștia?

— Nu știe nimeni.

Și dacă ar fi știut cineva, Bertil și-a fi dat mâna dreaptă să ia legătura cu persoana respectivă. Întrebarea aia fusese în capul listei lui de mult timp. Unde dracu' a stat ascuns Wendt? Caseta se afla într-un loc necunoscut, care putea fi absolut oriunde pe pământ. O zonă cam mare unde să cauți.

Bertil se lăsă puțin pe spate și își termină băutura.

— Te-ai reapucat de fumat?

Întrebarea veni din senin și Bertil nu avu timp să se sustragă.

— Da.

— De ce?

— De ce nu?

Linn observă imediat subtonul înțepător. Bertil ar fi fost gata să atace dacă ea ar fi continuat. Așa că o lăasă baltă.

Poate că era mai afectat de uciderea lui Nils decât voia să arate.

— Uite-l!

Mårten arată spre peretele de piatră vărut din pivniță. Olivia îi urmărește degetul și vede cum un păianjen mare cu picioare lungi se târăște afară dintr-o crăpătură din perete.

— El e Kerouac?

— Da. Un adevărat păianjen de pivniță, nu un păianjen de casă obișnuit, are opt ani.

— Ah, am înțeles.

Olivia se uită la nervii subcutanați ai lui Kerouac, care vibrau ușor. Păianjenul care s-ar putea să sufere de artrită. Observă cum se mișcă destul de grijuliu de-a latul peretelui, cu picioarele lui negre și lungi și un corp cu un diametru de numai un centimetru și ceva.

— Îi place muzica, dar e mofturos, mi-a luat câțiva ani să-i învăț gusturile, o să-ți arăt!

Mårten își mișcă degetul de-a lungul celuilalt perete. Era acoperit din podea și până în tavan cu discuri de vinil, mari și mici. Mårten era pasionat de discuri. Un fan al vinilurilor, cu una dintre cele mai originale colecții din Suedia. Scoase un disc de 45 rotații pe minut de Little Gerhard, un vechi rege al rock-ului din vremuri demult apuse, și așază fața B pe un pick-up.

Unul dintre acelea cu braț și ac.

Nu fu nevoie de multe acorduri până ce Kerouac să înceteze să se mai târască pe perete. Când glasul lui Little Gerhard atinse volumul maxim, păianjenul își schimbă direcția și se târî înapoi spre crăpătură.

— Dar acum fii atentă la asta!

Mårten era ca un copil entuziasmat. Scoase repede un CD din colecția mult mai mică de pe peretele scund. Ridică acul de pe disc și împinse CD-ul într-un player modern.

— Fii atentă acum! Și ascultă!

Era Gram Parsons. Un tip care cânta muzică country și lăsase niște urme nemuritoare după ce a murit de supradoză. Sunetul

piesei *Return of the Grievous Angel* curgea din sistemul stereo performant al lui Mårten. Olivia se uita fix la Kerouac. Deodată păianjenul se opri, la o oarecare distanță de crăpătură. Își răsuci corpul gras și negru aproape la 180 de grade și începu să se miște din nou de-a latul peretelui.

— Cam evident, nu-i așa?

Mårten o privi pe Olivia și zâmbi. Ea nu era sigură dacă ajunsese într-un azil de nebuni sau în casa detectivului inspector-șef Mette Olsäter. Încuviință din cap și întreabă dacă Mårten e olar.

— Nu, e al lui Mette.

Olivia făcuse semn spre ușă, unde tocmai trecuseră pe lângă o încăpăre cu un cuptor mare de ardere. Se întoarse către Mårten.

— Și dumneavoastră cu ce vă ocupați atunci? În ce domeniu lucrați?

— Sunt pensionar.

— Da, corect, dar înainte să ieșiți la pensie?

Stilton și Mette stăteau în hol când Mårten și Olivia ieșiră din pivniță. Mette le aruncă o privire, se aplecă puțin spre Stilton și coborî vocea.

— Știi că întotdeauna ai un loc de dormit aici.

— Mersi.

— Și gândește-te la ce ți-am zis.

— Despre?

— Rune Forss. Tu sau eu.

Stilton nu-i răspunse. Mårten și Olivia urcară scările. Stilton îi făcu un semn de rămas-bun lui Mårten și ieși pe ușa din față. Mette o îmbrățișă scurt pe Olivia și îi șopti:

— Mulțumesc că l-ai adus pe Tom cu tine.

— El m-a adus pe mine.

— Fără tine, n-ar fi venit niciodată aici.

Olivia schiță un zâmbet. Mette îi dădu cartea ei de vizită cu numărul de telefon. Olivia îi mulțumi și îl urmă pe Stilton. Când Mette închise ușa, se întoarse și-l privi pe Mårten. El o trase spre el. Știa exact cât de tensionată fusese situația. O mângâie pe păr.

— Tom comunică, zise el.

— Da.

Amândoi rămaseră tăcuți în autobuzul spre oraș. Ocupați fiecare cu gândurile lui. Stilton se gândea mai ales la întâlnirea cu soții Olsäter. Era prima dată când îi întâlnea în aproape patru ani de zile. Era uimit de cât de ușor fusese. De cât de puține lucruri a fost nevoie să spună. De cât de repede s-a simțit natural.

Următorul pas era Abbas.

Apoi se gândi la chipul ăla din oglinda din hol. Care nu era al lui. Asta fusese un șoc.

Olivia se gândi la conacul dărăpănat.

În pivniță. La Kerouac. Trebuie să fii puțin ciudat ca să socializezi cu un păianjen? Da, se gândi ea, trebuie. Cu siguranță. Sau poate mai degrabă un original? Mårten era un bărbat cu o istorie fascinantă, se gândi ea. Jos, în pivniță, îi povestise câte puțin. Fusese psiholog de copii înainte să se pensioneze. Mulți ani se străduise din răspuțeri să introducă idei noi în Suedia, și parțial reușise. O perioadă lungă de timp lucrase și cu Skå-Gustav Jonsson și participase la mai multe proiecte destinate copiilor vulnerabili. Și fusese un activist politic de stânga.

Îi plăcea de Mårten.

Și de Mette.

Și casa lor remarcabilă și confortabilă.

— Te-ai certat cu Nurcă, zise Stilton dintr-odată.

— M-am certat... Olivia privi afară pe geamul autobuzului. S-a dat la mine, zise ea.

Stilton încuviință ușor.

— Suferă de inferio-mega, zise el.

— Ce-i aia?

— Megalomanie subminată de un complex de inferioritate. Dumnezeu pe picioare de lut.

— OK. Mie mi se pare dubios.

Stilton schiță un zâmbet.

Se despărțiră la stația de autobuz din Slussen. Olivia urma să meargă pe jos până acasă, pe Skånegatan. Stilton se ducea la service-ul din Katarina.

— Nu te duci la rulotă?

— Nu.

— Ce faci acolo? La service-ul din Katarina?

Stilton nu răspunse.

— Pot s-o iau încolo, pe Mosebacke.

Stilton trebui să accepte. Pe durata scurtei plimbări până la service-ul din Katarina, Olivia vorbi despre vizita ei la magazinul lui Jackie Berglund și despre nemernicii din lift. Intenționat nu menționează motanul.

Când termină, Stilton o privi drept în ochi.

— Acum ai de gând s-o lași baltă?

— Da.

— Bun.

Preț de zece secunde. Apoi nu se putu abține să întrebe.

— Ce te-a făcut să pleci din poliție? Avea legătură cu moartea lui Jill Engberg?

— Nu.

Se opriă lângă treptele de lemn care urcau spre Mosebacke. Deodată Stilton se îndepărtă. Spre treptele de pe cealaltă parte a service-ului. Treptele de piatră.

Olivia îl privi cum pleacă.

Echipa CPA stătea într-o încăpere parțial întunecată de pe Bergsgatan și urmărea un filmuleț care fusese descărcat de pe Trashkick. Un film în care lui Tom Stilton i s-au smuls hainele de pe el până când a rămas în pielea goală, i s-a scris ceva cu un spray pe spate, a fost bătut și azvârlit într-un perete de stâncă. Era o liniște apăsătoare în cameră când filmulețul luă sfârșit. Toată lumea știa cine e Stilton. Sau cine fusese. În momentele alea văzură un distrus bătut mă. Forss aprinse o lumină și rupse tăcerea.

— Cam la așa ceva te-ai fi putut aștepta, zise el.

— Poftim?

Klinga se uită la Forss.

— Stilton și-a pierdut complet mințile în 2005, a avut o cădere nervoasă în mijlocul unei anchete, legate de Jill Engberg, o prostituată. A trebuit ca eu să preiau cazul. Iar el a dispărut pur și simplu. Și-a dat demisia și a dispărut. Și acum a ajuns acolo.

Forss arată cu capul spre ecran, se ridică și își luă haina din cuier.

— Dar sigur trebuie să-l interogăm, nu? zise Klinga. Se vede că și el a fost bătut rău.

— Absolut. Când o să-l găsim. Ne vedem mâine.

Mårten și Mette se duseseră la culcare. Fiul lor, Jimi, se putea ocupa de vase. Amândoi erau epuizați și își stinseseră veiozele imediat, fără să adoarmă însă. Mårten se întoarse puțin spre Mette.

— Nu ți s-a părut că am fost prea subtil, nu-i așa?

— Nu.

— Din contră, l-am citit pe Tom tot timpul, cât timp tu și Olivia discutați despre Koster, era acolo, prezent, asculta, participa, dar am văzut că nu avea să intre singur în conversație, așa că l-am invitat.

— Ți-ai asumat un risc.

— Nu.

Mette schiță un zâmbet și-l sărută blând pe Mårten pe gât. Mårten regretă că n-a înghițit o Viagra cu câteva ore în urmă. Fiecare se întoarse pe partea lui.

El se gândea la sex.

Ea se gândea la o valiză goală de pe insula Nordkoster.

Olivia se gândea la motanul ei. Stătea întinsă în pat și-i era dor ca animalul cald să-i stea la picioare. Îi era dor de torsul lui, de felul în care se freca de picioarele ei. Masca albă de pe perete se uita la ea. Lumina lunii se reflecta în dinții albi. Acum suntem doar noi două, se gândi ea, și ești o nenorocită de mască de lemn! Olivia sări jos din pat, ridică masca de lemn, o aruncă sub pat și se vâri din nou sub pătură. Voodoo? se gândi ea deodată. Acum stă sub pat și se uită în sus și plănuiește ceva nasol. Dar voodoo e ceva haitian, masca e din Africa, iar Elvis e mort.

Și Kerouac e un păianjen, ce naiba!

Sunt în al nouălea cer! Sunt în al nouălea cer!

Ba nu.

Olivia stătea goală în fața oglinzii din baie și își studia fața tânără îmbătrânită. Douăzeci și trei de ani ieri și cel puțin cincizeci azi, se gândi ea. Umflată și cu pete, cu ochii injectați cu firicele subțiri și roșii. Se înfășură în halatul alb și își simți sânii dureroși și stomacul strâns. Fix de asta mai aveam nevoie acum, se gândi ea, și se vârî din nou în pat.

Pe acoperișul uneia dintre clădirile poliției de pe Bergsgatan se află mai multe zone de antrenament, cuști în formă de felii de tort. Acolo sunt scoși la aer curat deținuții din arest preventiv. În dimineața aceea erau toate goale, cu excepția uneia. O vrabie mică și cenușie stătea pe podeaua de ciment. În corpul C, în schimb, era vânzoleală.

— Valiza era goală?

— Da, zise Mette.

— Unde se află acum?

— I-a dat-o tipului care administrează cabanele, Axel Nordeman.

Mette stătea drept în fundul sălii. Diverși membri ai echipei îi dădeau raportul. Tonul din încăpere era discret, dar intens. Informațiile despre valiză erau interesante. Totul legat de vizita lui Nils Wendt pe Nordkoster era interesant. De ce s-a dus acolo? Cu cine s-a întâlnit? De ce a lăsat o valiză goală în urmă? Mette trimisese câțiva ofițeri de poliție pe insulă înainte să se ducă la culcare cu o seară în urmă. Aveau să facă rost de valiză și să bată la niște uși.

— Știm când a ajuns pe Nordkoster? întrebă Lisa Hedqvist.

— Nu încă, o să primim raportul de la băieții de acolo cândva în cursul zilei de azi. Dar știm unde l-a văzut Olivia prima dată, acolo sus lângă golfulețele din Hasslevikarna pe latura de nord a insulei, nu știa exact când, se rătăcise, dar crede că era în jur de nouă seara.

— Apoi a vizitat-o la cabană vreo oră mai târziu, corect?

— Mai degrabă după vreo două ore, cândva înainte de miezul nopții, zise Mette. Ce știm mai precis e că a luat un taxi pe apă de la digul din vest aproape fix la miezul nopții și a fost dus la Strömstad. Acolo se sfârșesc urmele.

— Nu chiar.

Bosse Thyren se ridică în picioare. Făcuse o treabă conștiincioasă de când îi telefonase Mette cu o seară în urmă.

— Dan Nilsson a rezervat un bilet la trenul de 4.35 din Strömstad de luni dimineață, apoi a luat expresul din Göteborg la 7.45 și a sosit la Gara Centrală din Stockholm la 10.50. Am verificat sistemul de rezervări al căilor ferate. La Gara Centrală a închiriat o mașină de la Avis în jur de unsprezece și un sfert. Cu puțin înainte de douăsprezece s-a cazat la Hotelul Oden de pe Karlbergsvägen. Sub numele de Dan Nilsson. Tehnicienii cercetează camera de acolo.

— Excelent, Bosse.

Mette se întoarce.

— Am mai auzit ceva de telefonul lui?

— Nu, dar am primit un raport de la legist. Sângele de pe stâncile de granit din apropierea locului crimei provine într-adevăr de la Nils Wendt. Erau și fragmente de piele. Și sângele de pe pământ, de lângă urmele de cauciucuri, provine tot de la el.

— Atunci rana de la nivelul craniului poate fi corelată cu stâncile de granit?

— Așa se pare.

— Dar asta l-a ucis? Sau s-o fi înecat?

Lisa privi în jos la raportul legistului.

— Era în viață când mașina a intrat în apă. Probabil inconștient. A murit înecat.

— OK, deci știm asta.

Mette se ridică.

— Felicitări tuturor... Acum trebuie să ne concentrăm să-i stabilim mișcările de când s-a cazat la hotel până când i-a fost descoperit cadavrul. Trebuie să fi fost văzut de mai multe ori, nu doar când s-a cazat, trebuie să fi mâncat la vreun restaurant undeva, poate să fi folosit același card bancar ca atunci când a închiriat mașina, posibil să fi folosit telefonul hotelului...

— Nu a făcut asta, am verificat, zise Lisa.

— Bun.

Mette se îndreptă spre ușă. Toată lumea din încăpere se puse în mișcare.

La doar câteva corpuri de clădire distanță stătea Rune Forss într-o încăpere asemănătoare, împreună cu Janne Klinga. Ancheta APA se transformase în ancheta unei crime din cauza morții Verei Larsson. Echipa fusese întărită cu câțiva ofițeri, iar Forss avea la dispoziție câteva resurse suplimentare.

Își trimisese o parte dintre membrii echipei în oraș și discutase cu câțiva dintre oamenii fără adăpost care fuseseră bătuți înainte ca Vera Larsson să fie ucisă. Unul dintre ei încă era în spital, un nordic masiv care nu-și amintea nimic din ce se petrecuse. În momentul respectiv nu puteau face mai mult.

După părerea lui Forss.

Stătea și răsfoia *Strike*, o revistă de bowling. Klinga parcurea raportul tehnic din rulotă.

— O să vedem dacă filmul ăla duce la ceva, zise Klinga.

— Când și-o trag în rulotă?

— Da.

Bărbatul care avusese contact sexual cu Vera Larsson încă era neidentificat. Deodată se auzi o bătaie în ușă.

— Intră!

Stilton intră cu un bandaj în jurul capului. Forss lăasă jos revista și se uită la el. Stilton își ținea privirea ațintită asupra lui Klinga.

— Salut, sunt Tom Stilton.

— Salut!

Janne Klinga făcu un pas în față și întinse mâna.

— Janne Klinga, spuse el în timp ce își strângeau mâinile.

— Deci ești fără adăpost în prezent? zise Forss.

Stilton nu reacționează. Se pregătise destul de bine, psihic vorbind. Știa cum o să fie, și asta nu îl deranja. Îl privea pe Janne Klinga.

— Sunteți responsabil de ancheta uciderii Verei Larsson?

— Nu, este...

— Știi cine te-a bătut? întrebă Forss.

Se uită la Stilton, care își ținea în continuare privirea fixată asupra lui Janne Klinga.

— Cred că Vera Larsson a fost ucisă de vreo doi Puști Luptători, spuse Stilton.

În încăperea se lăsă liniștea preț de câteva clipe.

— Puști Luptători, zise Klinga.

Stilton le spuse ce știe. Despre luptele din cuști, exact unde au loc, cine participă și cine crede el că aranjează luptele.

Și ce simboluri își tatuaseră unii dintre ei pe brațe.

— Două litere cu un cerc în jurul lor, PL, se văd într-unul dintre filmulețele de pe Trashkick. L-ați văzut și voi? Întrebă el.

— Nu.

Klinga îi aruncă o privire lui Forss.

— PL vine de la Puștii Luptători, zise Stilton. Începu să se îndrepte spre ușă.

— Cum ai aflat toate astea? Întrebă Klinga.

— Pontul a venit de la un băiat din Flemingsberg, Acke Andersson.

Părăsi încăperea fără să se fi uitat nici măcar o dată la Rune Forss.

Câteva clipe mai târziu, Forss și Klinga erau în drum spre cantina angajaților. Forss era extrem de sceptic în privința informațiilor oferite de Stilton.

— Lupte în cuști? Copii care se luptă în cuști? Aici? În Suedia? Am fi auzit de așa ceva, ce dracu'. Sună complet prostesc.

Klinga nu răspunse. Forss sugera că Stilton poate să fi fost din nou o victimă a propriilor psihoze și să fi halucinat o poveste complet neplauzibilă.

— Sau tu ce crezi? „Puștii Luptători”? Poate să fie vreun sâmbure de adevăr?

— Nu știu, spuse Klinga.

El nu era la fel de convins de neplauzibilitatea informațiilor date de Stilton. Hotărî să se uite prin filmulețele descărcate de pe Trashkick ca să vadă dacă găsește tatuajul.

Mai târziu, de unul singur.

Ovette Andersson se plimba singură pe Karlavägen. Pantofi negri cu toc cui, o fustă strâmtă de culoare neagră și o jachetă scurtă de piele. Tocmai terminase cu un client într-un service privat de pe

Banérgatan și fusese lăsată de unde fusese și luată. Nu era zona ei obișnuită. Dar auzise zvonuri cum că pe Mäster Samuelsgatan ar umbla polițiști în civil, așa că își schimbase locul de desfășurare.

Își reaplică rujul și coborî pe Sibyllegatan, în drum spre stația de metrou. Deodată zări un chip cunoscut într-un magazin de pe partea opusă a străzii.

În Weird & Wow.

Ovette se opri brusc.

Deci așa arăta magazinul ei. Cu fața aia elegantă la stradă. O mare diferență față de vremurile în care le-o sugea unora cu cocaina curgându-i din nas, se gândi ea. Era prima dată când trecea pe lângă magazinul lui Jackie Berglund. Nu era o zonă în care să-și facă veacul, nu atunci, în orice caz. Existase o vreme în care Ovette se simțea de fapt cam ca acasă în Östermalm, deși în clipa aia părea greu de crezut.

Asta fusese înainte de Acke.

Weird & Wow, se gândi ea. Un nume isteț. Dar de fapt ea fusese întotdeauna isteță. Jackie, isteță și calculată. Ovette traversă strada și se opri în fața vitrinei magazinului. O vedea pe femeia fermecătoare dinăuntru. Chiar în clipa aia, Jackie se întoarse și o privi pe Ovette drept în ochi. Ovette îi susținu privirea fără să tresară. Odinioară fuseseră colege de muncă, escorte în același staul, Gold Card. Ea și Jackie și Miriam Wixell, la sfârșitul anilor optzeci. Miriam se oprise când venise vorba de servicii sexuale. Ovette și Jackie continuaseră.

Se câștiga bine.

Jackie era cea deșteaptă dintre cele trei fete. Cea care profita întotdeauna de ocazia de a cunoaște clientela pe care o deserveau. Ovette doar stătea și trăgea cocaină pe nas împreună cu clienții, când și când. Fără vreun motiv ascuns. Când Gold Card s-a închis, Jackie a preluat afacerea de la Carl Videung și a redenumit-o Red Velvet. O firmă exclusivistă de escorte pentru o lume mică și închisă. Ovette s-a dus după Jackie la noua firmă, a lucrat câțiva ani pentru ea și apoi a rămas gravidă.

Cu un client.

Asta nu era bine.

Jackie i-a cerut să avorteze. Ovette a refuzat. Era prima dată

când rămânea însărcinată și probabil avea să fie și ultima. Își dorea copilul. Totul s-a sfârșit cu Jackie care a aruncat-o la propriu în stradă. Iar ea a fost nevoită să se întrețină singură cât mai bine cu un bebeluș nou-născut.

Acke.

Fiul unui client, numai Ovette și Jackie știau cine e. Nici măcar clientul nu știa.

În momentul ăla stăteau și se uitau urât una la alta, drept printr-o vitrină de pe Sibyllegatan. Curva de pe stradă și prostituata de lux. În cele din urmă, Jackie întoarse privirea.

Arăta puțin speriată? se întreabă Ovette. Rămase pe loc preț de câteva clipe și văzu că Jackie aranjează lucrurile prin magazin, perfect conștientă de prezența lui Ovette afară.

Îi e teamă de mine, se gândi Ovette. Pentru că eu știu și aș putea folosi informațiile alea. Dar eu n-aș face niciodată asta fiindcă nu sunt ca tine, Jackie Berglund. Asta e o diferență dintre noi. O diferență care înseamnă că eu sunt pe stradă și tu ești acolo, înăuntru. Dar merită. Ovette își ținu capul destul de sus când își reluă drumul spre stația de metrou.

Jackie aranja lucrurile prin magazin, puțin maniacal. Era furioasă și supărată. Ce făcea aici? Ovette Andersson? Cum naiba îndrăznește? În cele din urmă se întoarse din nou spre vitrină. Ovette plecase. Jackie se gândi la ea. Ovette cea vioaie, cu ochii veseli, pe vremea aceea. Cea care avusese ideea să-și vopsească părul albastru și îl înfuriase pe Carl. Ovette nu era prea isteată și nici nu se pricepea la strategii. Ceea ce era un lucru bun, se gândi Jackie. Ovette știa prea multe despre unii clienți. Dar își ținuse gura.

Toți anii ăia.

Cred că îi e teamă de mine. Știe cine sunt și ce se întâmplă dacă mă amenință cineva. Probabil a fost o coincidență că a trecut pe aici.

Jackie continuă să facă ordine în magazin și reuși să suprimă imaginea neplăcută pe care o văzuse dincolo de vitrină. După o vreme reuși să ridice din umeri și atât. O coardă din Kärtrorp care s-a pricopsit cu un copil. Ce mai decădere! Când ar fi putut să avorteze și să ajungă la un nivel total diferit. Unii oameni iau decizii proaste în viață, se gândi ea, în timp ce îi deschidea ușa uneia dintre

clientele ei obișnuite.

Linn Magnuson.

Rune Forss tocmai își terminase a doua cafea în cantina angajaților când o zări pe Mette Olsäter. Venea spre masa lui. Janne Klinga plecase deja.

— A luat legătura cu tine Tom Stilton? Întrebă Mette când se apropie de el.

— Cum adică să ia legătura?

— A vorbit cu tine astăzi?

— Da.

— Despre luptele în cuști și Puștii Luptători?

— Da.

— Bine. La revedere!

Mette începu să se îndepărteze.

— Olsäter!

Mette se întoarse.

— Ți-a povestit și ție despre asta? Întrebă Forss.

— Da. Ieri.

— Și crezi ce spune?

— De ce n-aș crede?

— Pentru că... Ai văzut în ce stare era?

— Ce legătură are asta cu informațiile?

Mette și Forss se priviră preț de câteva secunde. Niciunul nu-l plăcea pe celălalt. Când Forss ridică ceașca, Mette plecă. Forss o urmări cu privirea.

Oare Brigada Națională de Criminalistică avea să se amestece în ancheta lui?

Olivia zăcea pe jumătate pe pat, cu laptopul alb ținut în echilibru pe picioarele întinse și o cutie de înghețată Ben Jerry's în mână. Putea să radă o cutie întreagă odată și apoi să sară peste cină.

Nu avea tocmai un indice glicemic scăzut, dar ce gustoasă era!

Petrecu câteva ore pe internet. Familiarizându-se cu viața lui Nils Wendt. În vremurile alea era un director activ de companie și partenerul lui Bertil Magnuson. Nu se gândea că astfel își încalcă promisiunea de a renunța la cazul de pe plajă. La urma urmei, nu

era nicio legătură între el și uciderea lui Wendt. Așa că deocamdată îi spunea „cercetare”. Legată de Magnuson Wendt Mining, în primul rând, compania care mai târziu s-a transformat în Magnuson World Mining și care era încă de atunci, dinainte ca Wendt să dispară, criticată aspru din mai multe direcții. Nu în ultimul rând pentru legăturile lor cu diverse dictaturi.

Cam ceea ce spusese și Mårten Olsäter când avusese acea mică izbucnire la masă.

Gândurile ei se îndreptară către conacul mare și vechi din Värmdö. Se gândi la seara din ajun. Era o experiență care o cam zguduise. Recapitulă în minte o parte din conversația de la masă. Și ce se petrecuse cu Mårten jos în pivniță, sau mai degrabă în sala de muzică. Încercă să surprindă aluziile ascunse care existau între Stilton și soții Olsäter. Era greu. Dacă o să aibă ocazia, o să îi întrebe pe Mette sau pe Mårten ce fel de relație au. Stilton și soții Olsäter. O să-i întrebe ce știe despre ce i s-a întâmplat lui Stilton.

Era convinsă că știe mai multe decât ea.

Deodată ajunsese la o fotografie cu Nils Wendt tânăr. Lângă un Bertil Magnuson la fel de tânăr. Fotografia era dintr-un articol din 1984. Relata cum cei doi bărbați tocmai semnaseră un contract cu președintele Mobutu din fostul Zair. Contractul avea să aducă milioane companiei MWM. Amândoi zâmbeau drept în aparat. La picioarele lor zăcea un leu mort.

Magnuson ținea mândru o pușcă în mână.

Respingător, se gândi Olivia. Chiar în clipa aia îi sună mobilul. Se uită pe ecran, dar nu recunoștea numărul.

— Olivia Rønning.

— Salut, sunt Ove Gardman, tocmai mi-am verificat telefonul de Suedia și mi-ați lăsat câteva mesaje, voiați să luați legătura cu mine?

— Da, absolut!

Olivia împinse laptopul într-o parte cu degetele lipicioase de înghețată și se așeză cum trebuie. Ove Gardman. Băiatul martor de pe insula Nordkoster!

— Despre ce e vorba? Întrebă Gardman.

— Da, păi, e vorba de ancheta unei crime vechi pe care o studiez, despre ce s-a întâmplat la golfulețele din Hasslevikarna în 1987, lucruri la care ați fost martor, dacă am înțeles corect?

— Da, corect. Dar ce ciudat!
— Ce?
— Nu, vorbeam despre asta chiar acum vreo săptămână cu un bărbat din Mal Pais.

— Unde e asta?
— În Costa Rica.
— Și vorbeați despre crima de pe plajă?
— Da?
— Cu cine vorbeați?
— Se numea Dan Nilsson.

Olivia renunță la ultimele vestigii ale promisiunii ei legate de cazul de pe plajă și încercă să-și mențină glasul cât mai stabil cu putință.

— Sunteți în Suedia acum?
— Da.
— Când ați ajuns acasă? întrebă ea.
— Aseară.
— Deci nu ați auzit de uciderea lui Nils Wendt?
— Cine?
— Dan Nilsson. A folosit numele ăsta, dar îl chema de fapt Nils Wendt.

— Și a fost ucis?
— Da. Ieri. Aici, în Stockholm.
— O, Doamne.

Olivia îl lăasă pe Gardman să digere informația. Avea să-l întrebe mai multe lucruri, dar Gardman fu cel care continuă.

— O, părea atât de... foarte neplăcut, am fost la el acasă acolo și...

În clipa aia Gardman rămase tăcut, iar Olivia profită de ocazie.

— Cum v-ați cunoscut?
— Păi, eu sunt biolog marin și eram în San José ca să ajut la o rezervație acvatică de anvergură pe care o au în plan, pe peninsula Nicoya, și apoi am trecut pe partea de la ocean câteva zile ca să văd locul, și atunci l-am cunoscut, era ghid într-o rezervație dintr-o pădure tropicală chiar de lângă Mal Pais.

— Locuia acolo, în Mal Pais?
— Da... am intrat în contact în rezervația de acolo, nu cred că avea prea mulți vizitatori suedezi, așa că m-a invitat la el acasă la

cină.

— Și atunci ați început să vorbiți despre crima de pe Nordkoster?

— Da, am băut destul de mult vin și apoi cumva ne-am dat seama că amândoi avem câte o legătură cu insula, el avea o casă de vacanță acolo acum mulți ani, iar eu i-am povestit despre seara în care am văzut... ăă, chestia aia, acolo sus în Hasslevikarna.

— Și cum a reacționat?

— Păi... a fost destul de straniu, fiindcă a devenit extrem de interesat și a vrut să audă o mulțime de detalii, dar eu aveam doar nouă ani atunci și sigur că au trecut mai bine de douăzeci de ani, așa că nu-mi amintesc prea multe.

— Dar era extrem de curios?

— Într-o oarecare privință, da. Apoi a plecat din Mal Pais. Eu m-am întors în seara următoare să iau ceva. Îmi uitasem șapca acolo, iar el plecase deja, niște băieți alergau pe acolo și se jucau cu șapca, dar nu știau unde se află, ci doar că plecase, evident.

— S-a dus pe Nordkoster.

— Serios?

— Da.

— Și acum e mort?

— Din păcate. Pot să vă întreb unde sunteți acum?

— Acasă. Pe Nordkoster.

— Nu aveți vreun plan să ajungeți la Stockholm?

— Deocamdată nu.

— OK.

Olivia îi mulțumi lui Gardman. De fapt pentru mult mai multe decât își dădea el seama. Închise și formă imediat numărul lui Stilton.

Stilton stătea în fața centrului comercial Söderhallarna și vindea *Situation Stockholm*. Nu mergea bine. Două exemplare într-o oră. Nu fiindcă n-ar fi fost mulți oameni în jur, ci fiindcă aproape fiecare dintre ei avea câte un telefon lipit de ureche sau niște cabluri atârând din urechi până la telefonul pe care-l țineau în mână. Probabil suntem în proces de mutație, se gândi Stilton. O nouă rasă. *Homo digitalis*, versiune online a omului de Neanderthal. Atunci îi sună telefonul.

— Olivia sunt! Știi ce am aflat adineauri despre Nordkoster?

— Parcă nu aveai de gând să mai continui cu asta? Ai zis că...
— Nils Wendt s-a întâlnit cu băiatul martor Ove Gardman acum o săptămână și ceva! În Costa Rica!

Stilton rămase tăcut. O vreme îndelungată.

— E destul de straniu, zise el în cele din urmă.

— Da, nu-i așa?

O Olivia entuziasmată îi povesti iute că Gardman îi spusese lui Wendt despre crima de pe plajă și că Wendt a plecat imediat după aceea și s-a întors acasă, în Suedia. Pe insula Nordkoster. După ce s-a ținut deoparte mai bine de douăzeci și șapte de ani.

— De ce a făcut asta? întrebă ea.

De ce povestea lui Gardman despre crima de pe plajă a declanșat reacția asta din partea lui Wendt? La urma urmei, dispăruse cu trei ani înainte să aibă loc crima. Oare avea vreo altă legătură cu femeia de pe plajă? Probabil era de origine latino-americană?

— Olivia... încercă Stilton.

— S-or fi cunoscut în Costa Rica? Oare ea a fost trimisă pe insula Nordkoster ca să aducă ceva ce Wendt ascunsese în casa lui de vacanță?

— Olivia!

— Oare a fost torturată în apă ca să mărturisească ce căuta? De către oameni cărora li s-a dat pontul că o să vină pe insulă și care au urmărit-o? Oare...

— Olivia!

— Da?

Stilton se plictisise de teoriile conspirației imaginate de Olivia.

— Trebuie să stai din nou de vorbă cu Mette.

— OK? Sigur, absolut!

— Și nu te îndepărta de fapte. Discută doar despre Gardman și Wendt. Se descurcă singură cu restul.

— OK. Tu vii?

Avea să vină și el. În plus, își scosese bandajul și își pusese un plasture mare pe ceafă. Puțin mai discret. Aveau să meargă la un restaurant. Olivia o acostase pe Mette, care tocmai se ducea la mașină. Mårten și Jolene erau la un spectacol de dans în oraș și aveau să se întoarcă acasă târziu. Ea avea să se oprească la un mic

restaurant din Saltsjö-Duvnäs, unde avea să ia o cină rapidă.

— Stazione, zise Mette.

— Unde e?

— Într-o clădire roșie de gară. Gara se cheamă Saltsjö-Duvnäs, e pe linia locală Saltsjö.

Stăteau acolo, în soarele de seară, pe un peron la capătul clădirii frumoase a gării, la o măsuță rotundă la doar câțiva metri de trenurile care veneau și plecau drept în fața lor. O atmosferă straniu de continentală. Restaurantul era un local de familie, extrem de popular în rândul localnicilor, cu mâncare bună și mulți clienți, ceea ce însemna că le fusese indicată o masă acolo, afară, pe partea cu peronul. În regulă din punctul lor de vedere. Le convenea de minune. Nu stătea nimeni aproape de ei care să-i poată auzi. Mai ales când Mette ridică simțitor vocea de câteva ori.

— În Costa Rica?

În sfârșit avea răspunsul la o întrebare căreia îi dedicase destul de mult timp cu douăzeci și șapte de ani în urmă. În sfârșit știa unde se ascunsese Nils Wendt în toți acei ani.

— În Mal Pais, zise Olivia, pe peninsula Nicoya.

— Incredibil!

Olivia era destul de mândră că stârnise o astfel de reacție din partea detectivei călitate. Arăta foarte mulțumită când Mette o sună imediat pe Lisa Hedqvist și o rugă să-l contacteze pe Ove Gardman și să-l chestioneze cu privire la Costa Rica. Informația despre unde și-a făcut veacul Wendt prezenta mult mai mult interes pentru Mette decât posibila lui legătură cu cazul de pe plajă. Sigur, perioada de urmărire penală nu expirase încă, dar avea o anchetă a unei crime mult mai de actualitate de care să se ocupe. În plus, simțea că de fapt cazul de pe plajă încă îi aparține lui Tom.

Își opri telefonul mobil și-l privi pe Stilton.

— Trebuie să facem o vizită.

— Mal Pais?

— Da. Acasă la Wendt. Acolo pot exista materiale care să ne ajute la anchetă, poate un motiv al crimei, poate o explicație pentru dispariția lui. Dar s-ar putea să fie cam stânjenitor.

— De ce? întrebă Olivia.

— Pentru că nu mă simt în largul meu cu poliția din Costa Rica, eficiența lor nu e tocmai sută la sută, au multă birocrație.

— Și?

Olivia văzu cum Mette și Stilton schimbă o privire care se transformă foarte iute într-un consens.

Apoi cerură nota.

Nu se întâmpla frecvent ca Mette să aibă vreun motiv să viziteze Cazinoul Cosmopol. Femeia masivă atrase câteva priviri când intra în una dintre sălile de jocuri. Mai ales din partea lui Abbas. O văzuse deja de când era la ușă. Nu fu nevoie decât de o privire rapidă schimbată între ei ca să înțeleagă că în curând o să fie nevoie ca un alt crupier să preia masa.

Stilton și Olivia stăteau sprijiniți de mașina lui Mette, nu departe de cazino. Pe drumul dinspre Stazione, Olivia primise o scurtă descriere a persoanei pe care urma să o contacteze. Abbas el Fassi. Un fost vânzător de genți, acum un crupier cu o reputație bună. Fusese în câteva misiuni sub acoperire pentru Mette și Stilton de-a lungul anilor.

Care deveniseră din ce în ce mai bune de fiecare dată și îi convinseseră pe amândoi că pot avea sută la sută încredere în Abbas când e vorba de sarcini care trebuie realizate puțin pe șest.

Ca aceea.

Când nu voiau să implice poliția locală și să fie nevoiți să avanseze anevoios prin birocrația lor ca să obțină permisiunea necesară pentru a se ocupa de situație în modul oficial.

Așa că trebuia procedat în celălalt fel.

În felul lui Abbas.

Olivia îi aruncase o privire lui Stilton.

— Întotdeauna?

Stilton tocmai îi povestise câte ceva despre Abbas. Despre trecutul lui. Fără să intre în detalii. Mai presus de toate nu despre ceea ce a dus la scoaterea lui Abbas dintr-o mlaștină semiinfracțională cu ajutorul lui Stilton și la ținerea lui sub probațiune în casa lui Mette și Mårten. Unde a ajuns să fie considerat un membru al familiei. În mare parte datorită lui Jolene. Ea avea șapte

ani când și-a făcut apariția Abbas. Și ea a fost cea care a străpuns în cele din urmă carapacea extrem de dură a lui Abbas și l-a convins să îndrăznească. Atât să accepte grija și iubirea familiei, cât și să le exprime la rândul lui. Un pas uriaș pentru un băiat orfan din Marsilia. Până în ziua aceea, Abbas era considerat un membru al familiei Olsäter.

Iar el veghea asupra lui Jolene ca un șoim.

Și ținea asupra lui un cuțit.

— Întotdeauna, zisese Stilton.

Încheiase sugerând că lui Abbas îi plac cuțitele extrem de mult. Avea întotdeauna asupra lui un cuțit foarte special pe care-l făcuse singur.

— Dar dacă îl pierde?

— Are cinci.

Mette și Abbas ieșiră din cazino și se îndreptară către mașină. Stilton se pregătise pentru întâlnirea cu Abbas. Trecuse destul de mult timp de când se întâlniseră ultima oară. În circumstanțe la care lui Stilton nu-i plăcea să fie nevoit să se gândească.

Se întâlneau din nou.

Dar cu Abbas lucrurile se petrecură ca de obicei. Câteva priviri rapide, un semn făcut cu capul, și gata. Când Abbas se strecură pe locul de lângă Mette, Stilton simți că i-a dus lipsa.

Mette sugeră să meargă acasă la Abbas. Pe Dalagatan. Fără să se gândească la lucrările de la noua linie de metrou. Sau la zona în care se făcea o cavernă uriașă care urma să devină o stație de navetă pe Vanadisvägen, dar care deocamdată ocupa o stradă întreagă din zona în care locuia Abbas. Nu o singură dată stătuse în apartament și simțise cum exploziile subterane fac toată clădirea să vibreze. Și se uita pe fereastră la biata Biserică Matteus de peste stradă, unde Dumnezeu trebuia să se străduiască să țină cărămizile la locul lor.

În clipa aia toți stăteau în sufrageria lui. Mette îi spusese de ce au venit. O vizită la locul în care trăise Wendt în Mal Pais în Costa Rica și o percheziție a casei lui. Mette avea să aibă grijă să existe o oarecare cooperare cu poliția locală, prin intermediul canalelor sale proprii. Abbas trebuia să se ocupe singur de sarcina principală.

Așa cum considera de cuviință.

Mette avea să acopere costurile.

Apoi trecu prin toate detaliile cunoscute ale cazului de până la momentul respectiv, iar Abbas le asimilă pe toate. În tăcere.

După ce Mette termină de vorbit, ocupându-se de treburile legate de propria anchetă de crimă, Stilton interveni cu încă o cerere.

— Dacă te duci acolo, vezi și dacă poți să găsești vreo legătură între Wendt și femeia care a fost ucisă pe insula Nordkoster în 1987. E posibil să se fi cunoscut în Costa Rica, iar ea s-ar putea să fi mers la Nordkoster să aducă ceva ce Wendt ascunsese la casa de vacanță, OK?

Olivia fu puțin luată prin surprindere. Observă cum Stilton, fără să-i arunce nici măcar o privire, îi furase una dintre „teoriile conspirației” și o prezentase drept a lui. Așa e el, se gândi ea. O să țin minte.

Așteptau răspunsul lui Abbas.

Olivia stătuse tăcută tot timpul. Simțea cum ceilalți trei au o legătură deosebită, care se întinde mult în trecut. Tonul dintre ei vădea un respect fundamental. Observase și că Stilton și Abbas își aruncaseră ocazional câteva priviri. Priviri rapide, de parcă între ei era ceva nespus.

Ce era?

— Mă duc.

Abbas nu mai spuse altceva. Însă întrebă dacă vrea cineva ceai. Mette voia să se ducă acasă, iar Stilton voia să plece. Amândoi spuseră „nu, mulțumesc” și erau în drum spre hol când Olivia spuse că i-ar plăcea niște ceai.

— Ar fi drăguț.

Olivia nu știa de fapt de ce a spus asta, dar Abbas avea ceva anume. Fusesse fascinată de el din clipa în care intrase în mașină și se așezase pe locul din dreapta cu o singură mișcare agilă. Și avea un miros. Nu parfum, altceva, pe care ea nu-l recunoștea deloc. Abbas intră cu o tavă de argint cu ceai și cești pe ea.

Olivia se uită la încăperea în care stătea. O cameră foarte atrăgătoare. Vopsită în alb, mobilată minimal, cu câteva acvaforte pe un perete, o tapiserie subțire și sobră acoperea alt perete, nu exista televizor, iar podeaua de lemn era ușor uzată. Se întrebă dacă Abbas e puțin pedant.

Era, în anumite privințe.

Cât despre celelalte privințe, foarte puțini oameni știau de ele.

Olivia îl privi pe Abbas. Stătea lângă o bibliotecă joasă și discretă, umplută cu cărți foarte subțiri. Puloverul lui alb cu mâneci scurte stătea confortabil peste o pereche de pantaloni de bumbac gri, bine croiți. Unde îl ține? se întrebă Olivia. Cuțitul? Pe care îl ținea întotdeauna asupra lui, potrivit lui Stilton. Întotdeauna. Ochii îi măsurau trupul lui Abbas. Nu poartă multe haine. Oare l-a lăsat jos pe undeva?

— Ai ochi curioși.

Abbas se întoarse cu o ceșcuță de ceai în mână. Olivia se simți prinsă în fapt. Nu vru ca Abbas să-i interpreteze greșit privirea.

— Stilton spune că ai întotdeauna asupra ta un cuțit.

Reacția lui Abbas fu minimă, dar evidentă. Și negativă. De ce i-a spus Stilton Oliviei despre cuțitul lui? Nenegeser. Cuțitul făcea parte din caracterul ascuns al lui Abbas. Nu era ceva public. Nici măcar fata asta n-ar trebui să aibă acces la informația asta.

— Uneori Stilton vorbește mult.

— Dar e adevărat? Îl ai asupra ta acum?

— Nu. Zahăr?

— Da, puțin, mulțumesc.

Abbas se întoarse din nou. Olivia se lăsă pe spate pe fotoliul jos și chiar în clipa aceea ceva lovi cadrul de lemn de lângă ea – un cuțit negru lung și subțire tremura la doar câțiva centimetri de umărul ei. Olivia tresări într-o parte și se uită fix la Abbas, care venea spre ea cu o ceașcă în mână.

— Nu e un cuțit, e un Black Circus curățat, 260 grame. Stăm puțin de vorbă despre cazul de pe plajă?

— Absolut.

Olivia luă ceașca cu ceai și începu să vorbească. Puțin cam repede și chinuit. Cuțitul încă era înfipt în fotoliu. În mintea ei, întrebarea era: unde naiba avusese cuțitul?

Ove Gardman stătea în bucătărie în vechea lui casă părintească de pe insula Nordkoster. Privea afară pe fereastră. Puțin mai devreme discutase cu o polițistă din Stockholm și-i spusese ce știe despre Wendt și Mal Pais. Cutia cu ravioli fusese mâncată. Nu era o

experiență culinară în sine, dar își făcuse treaba și-i potolise foamea. În ziua următoare avea să meargă la cumpărături să-și ia niște mâncare adevărată.

Privi în jur, în vechea casă părintească.

Făcuse o oprire scurtă la apartamentul lui cu două camere din Göteborg înainte să meargă la Strömstad să-și viziteze bătrânul tată la căminul de bătrâni și apoi să călătorească până pe Nordkoster.

„Acasă pe insula Nordkoster”, fiindcă acolo era locul lui.

Era atât de simplu.

Mama și tatăl lui nu mai locuiau în casa aia, care devenise puțin cam tristă. Și goală. Mama lui, Astrid, murise cu trei ani în urmă, iar Bengt avusese de curând un atac cerebral. Era paralizat parțial pe partea dreaptă a corpului. Un handicap neplăcut pentru un fost pescar de homari greu încercat de vreme, care sfidase toată viața marea cu constituția lui uluitoare.

Ove scoase un oftat. Se ridică de la masa din bucătărie, își puse farfuria în chiuvetă și se gândi la Costa Rica. Fusesse o călătorie fantastică, educativă și stranie.

Și devenise și mai stranie când ajunsese acasă și o sunase pe fata aia, Olivia Rønning. Dan Nilsson ucis. Un afacerist dispărut care se numea de fapt Nils Wendt. Care se dusese pe insula Nordkoster imediat după întâlnirea lor din Mal Pais. Și apoi fusese ucis. Ce o fi făcut acolo? Pe insulă? Ciudat. Neplăcut. Are vreo legătură cu ce i-am spus despre femeia de pe plajă? se întrebă Ove.

Se duse la ușa din față și trase zăvorul. De obicei nu făcea așa ceva. Acolo, pe Nordkoster, nu prea era nevoie să o faci, dar în momentul ăla o făcu oricum. Apoi urcă în camera copilăriei lui.

Se opri în prag și privi în cameră. Abia dacă fusese atinsă de când se mutase la Göteborg pentru facultate. Tapetul vechi cu motiv cu scoici, care respecta în totalitate dorințele tânărului Ove, își depășise cu mulți ani în urmă termenul de valabilitate și avea nevoie de o mână de vopsea.

Se lăsă pe vine. Linoleumul de pe podea își îndeplinise funcția. Cu siguranță că sub el era o podea de lemn pe care ar fi putut-o vopsi sau șlefui și unge cu ulei. Încercă să ridice colțul linoleumului ca să vadă ce e dedesubt, dar nu-l putu desface. Cu o daltă, poate? Se duse la dulapul mare cu unelte din hol, mândria tatălui său,

Bengt. Totul era sortat și agățat acolo într-o ordine perfectă.

Ove zâmbi în sinea lui când deschise dulapul și o văzu. Vechea lui cutie cu comori. O cutie de lemn pe care o făcuse la ora de tâmplărie de la școală și pe care o umpluse cu lucruri pe care le găsea pe plajă. Uimitor că supraviețuise. Și acolo, dintre toate locurile posibile? În dragul dulap cu unelte al lui Bengt. Dădu la o parte cutia cu bormașina și își ridică grijuliu cutia veche.

Duse cutia în dormitor și o deschise pe pat. Totul era încă acolo, exact așa cum își amintea: craniul de pasăre pe care-l găsisese împreună cu mama lui în apropierea golfulețelor din Skum. Coji de ouă de pasăre. Pietre frumoase și bucățele de lemn. Și cioburi șlefuite de mare. Și câteva lucruri mai ciudate, lucruri care fuseseră aduse de valuri pe plajă. O jumătate de nucă de cocos, de pildă, și toate scoicile. Rapane și bivalve, stridii și midii evantai. Scoici pe care el și Iris le găsiseră în vara în care aveau nouă ani și erau îndrăgostiți. Și clama de păr pe care o găsisese mai târziu în vara aceea. Clama lui Iris. O găsisese în algele de pe plajă și avea de gând să i-o dea înapoi, dar ea s-a mutase înapoi acasă pe durata verii, iar în anul următor el a uitat și de clamă și de Iris.

Ove o scoase din cutie.

Ia te uită, în clamă mai era și o şuviță subțire de păr de la Iris. După toți acei ani. Dar? Ove ținu clama sub lumina lămpii de pe masă. Nu avea părul blond? Firele alea erau mult mai închise la culoare. Aproape negre. Ce ciudat!

Ove începu să se gândească la asta. Când a găsit de fapt clama? Să fi fost oare în aceeași seară cu... Da, la naiba, așa era! Deodată amintirea îi deveni limpede precum cristalul! Găsisese clama în algele de lângă urmele noi de pași din nisip, iar apoi... apoi auzise vocile alea mai departe pe plajă și se ascunsese după stânci!

În noaptea aceea era marea înaltă.

Abbas scoase cuțitul din cadrul fotoliului. Olivia își băuse ceaiul și plecase. O condusese până la ușă. Atâta tot. Formă un număr pe telefonul mobil și așteptă. Primi un răspuns. În una dintre cele două limbi materne, franceza, își exprimă dorințele persoanei de la celălalt capăt.

— Cât durează? întrebă el.

— Două zile. Unde ne vedem?

— În San José, Costa Rica. Îți dau mesaj.

Închise telefonul.

Trei oameni înaintau pe coridorul de la Brigada Națională de Criminalistică. Cu toții erau abia treziți, însă vigilenți și pregătiți.

Mette își chemase echipa deosebit de devreme, la 6.30 erau cu toții în cameră. Zece minute mai târziu le spusese deja despre informațiile pe care le primise de la Olivia cu o zi în urmă. La ele se adăuga conversația Lisei Hedqvist cu Gardman din seara din ajun. Discuția nu cuprindea de fapt nimic nou. Dar în clipa aia știau unde locuise Wendt înainte să vină în Suedia. O hartă mare a Costa Ricăi era întinsă pe tablă. Mette indică orașelul Mal Pais de pe peninsula Nicoya.

— Am trimis acolo o cunoștință personală.

Nimeni nu reacționează. Cu toții știau că Mette știe ce face.

Bosse Thyrén se duse la tablă. Mette îi telefonase când plecase din apartamentul lui Abbas, cu o seară în urmă, și îi oferise informațiile necesare pentru a se apuca de treabă.

— Am stabilit traseul lui Wendt, zise Bosse. Și-a făcut check-inul la aeroportul din San José din Costa Rica sub același nume pe care l-a folosit ca să închirieze mașina aici, Dan Nilsson.

— Când a fost asta?

— Vineri, 10 iunie, la 23.10, ora locală.

Bosse notă asta pe tablă.

— Ce pașaport folosea?

— Încă lucrăm la asta. Avionul a zburat la Londra via Miami, a sosit la 6.10, după care el a luat avionul spre Landvetter, Göteborg, duminică, 12 iunie la 10.35.

— Tot ca Dan Nilsson?

— Da. De la aeroportul Landvetter a luat un taxi până la gara centrală și, având în vedere că a fost văzut pe Nordkoster în aceeași seară, putem presupune că a mers direct la Strömstad și a luat o barcă până pe insulă.

— Da. Mulțumesc, Bosse. Ai dormit vreun pic?

— Nu. Dar e OK.

Mette îi aruncă o privire apreciativă.

Informațiile lui Bosse fură adunate repede cu traseul pe care-l făcuse înainte, cu mișcările lui Wendt de după ce plecase de pe insula Nordkoster. Aveau un tipar de mișcări care se întindeau din San José, în Costa Rica, până la hotelul Oden de pe Karlbergsvägen. Via Nordkoster.

— Ne-au anunțat și tehnicienii că au rezolvat cu mobilul lui Wendt, l-au făcut să funcționeze.

Unul dintre anchetatorii mai în vârstă veni la Mette și-i dădu un dosar de plastic.

— L-ai citit?

— Da.

— Ceva de valoare?

— Aș zice că da.

Un mic eufemism, observă Mette când aruncă o privire rapidă pe raport. Printre altele, cuprindea o listă detaliată de apeluri.

Cu datele și orele exacte.

Ove Gardman o sunase pe Olivia târziu în seara trecută și-i povestise despre clama pe care o găsisese. O clamă cu un fir de păr negru în ea. Ar putea fi de interes?

Ar putea.

Gardman primise, de asemenea, o cerere urgentă să-i țină locul cuiva la o prelegere despre biologia marină în Stockholm a doua zi, și avea de gând să ia trenul de dimineață spre capitală.

— Barul din lobby-ul de la Royal Viking. Lângă Gara Centrală. Cum ți se pare? sugeră Olivia.

— În regulă.

Gardman intră agale în bar îmbrăcat în jeanși decolorați și un tricou negru. Bronzat, cu părul albit de soare. Olivia îl examinează pe tipul care intrase și se întrebă dacă e singur. Apoi încetă să se mai uite. Gardman veni la bar și comandă un espresso. După ce își luă cafeaua, se întoarse, se uită la ceas și zări o fată cu părul închis la culoare care stătea lângă fereastra panoramică. Luă o înghițitură de cafea și așteptă. După încă o înghițitură, Olivia ridică privirea din nou la tipul de la bar.

— Olivia Rønning? zise Gardman.

Olivia fu luată prin surprindere, dar dădu din cap. Gardman veni la

ea.

— Ove Gardman, spuse el.

— Salut!

Gardman se așeză lângă ea.

— Cât de tânără ești! zise el.

— Serios? Cum adică?

— Păi, știi, când auzi o voce la telefon îți faci o idee despre cum arată persoana respectivă și... mă gândeam că ești mai în vârstă.

— Am douăzeci și trei de ani. Ai adus clama?

— Da.

Gardman scoase o punguță de plastic transparent în care se afla o clamă de păr. Olivia cercetă clama, iar Gardman îi spuse unde a găsit-o.

Cum.

Și mai ales când.

— Chiar înainte să auzi vocile?

— Da. Era în alge, lângă niște urme noi de pași din nisip, iar eu am urmărit cu privirea urmele alea și atunci i-am văzut pe oamenii ăia acolo, i-am auzit, și m-am ascuns.

— Doamne, ce memorie!

— Păi, a fost un eveniment extrem de special, nu cred că mi-aș fi adus aminte toate detaliile dacă n-aș fi găsit clama.

— Pot s-o păstrez o vreme?

Olivia ridică punga de plastic și-l privi pe Gardman.

— Sigur, absolut. Apropo, Axel, Nordeman adică, m-a rugat să-ți transmit salutări. El m-a adus cu feribotul la Strömstad în dimineața asta.

— Mulțumesc.

Gardman aruncă o privire la ceas.

— La naiba, trebuie s-o întind.

Deja? se gândi Olivia. Gardman se ridică și o privi.

— Prelegerea începe peste jumătate de oră. Mă bucur că te-am cunoscut! Te rog să iei legătura cu mine dacă te ajută cu ceva ce am găsit.

— Sigur, așa o să fac.

Gardman dădu din cap aprobator și se îndepărtă. Olivia îl urmări cu privirea. De ce nu i-am propus să ieșim la o bere înainte să se

întoarce acasă? se gândi ea.

Lenni așa ar fi făcut.

Tânărul inspector de poliție Janne Klinga descoperise – cu oarecare dificultate – unde își făcea veacul Stilton. Într-o rulotă din pădurea Ingenting. Nu știa exact locul. Așa că umblase pe acolo o vreme, printre stăpânii de câini și iubitori matinali ai soarelui înainte să o zărească. Bătu la ușă. Stilton se uită pe fereastră, dispăru și deschise ușa. Klinga îi făcu un semn cu capul.

— Te deranjez?

— Ce vrei?

— Cred că e ceva adevărat în ce ne-ai povestit ieri. Despre Puștii Luptători.

— Și Rune Forss crede la fel?

— Nu.

— Intră.

Klinga intră în rulotă și aruncă o privire în jur.

— Locuiai aici și înainte? zise el.

— Când?

— Când Vera Larsson locuia aici?

— Nu.

Stilton nu avea de gând să se deschidă. Era în gardă. Poate că era doar un mod prin care Forss voia să facă neazuri, nu avea de unde să știe. Nu știa nimic despre Janne Klinga.

— Forss știe că ești aici?

— Nu... Nu putem să păstrăm asta între noi?

Stilton se uită la tânărul polițist. Poate că era un tip decent care din întâmplare se pricopsise cu un șef nasol? Îi făcu semn spre unul dintre paturi. Klinga se așează.

— De ce ai venit aici?

— Pentru că sunt de părere că ești pe drumul cel bun. Am descărcat filmulețele alea de pe Trashkick și m-am uitat la ele aseară și am văzut tatuajul pe unul dintre tipii care atacau. PL cu un cerc în jur. Exact cum ai spus.

Stilton rămase tăcut.

— Apoi am căutat pe net despre luptele în cuști și am găsit destule chestii, mai ales în Anglia, despre băieți tineri care se luptă

în cuști, dar se pare că de obicei sunt de față și părinții.

— Când am văzut eu nu era nici urmă de părinți.

— Acolo, în Ârsta?

— Da.

— Am fost acolo de dimineață, în adăpostul ăla din stâncă, și era complet gol.

— S-au speriat când am apărut eu și au mutat toate chestiile.

— Probabil. Erau o mulțime de urme de activitate acolo, bucăți de bandă adezivă, șuruburi, un bec roșu spart și o grămadă de chestii de-ale drogaților. Dar nu putem lega asta în mod specific de luptele în cuști.

— Nu.

— Dar am pus niște oameni să urmărească zona.

— Pe la spatele lui Forss?

— Am zis că acolo ai fost bătut și că poate merită să supravegheze cineva locul.

— Și a înghițit asta?

— Da. Cred că a stat de vorbă cu cineva de la Brigada Națională de Criminalistică, și bănuiesc că vrea să le arate că face ceva.

Stilton își dădu seama imediat cine a vorbit cu Forss. Nu pierde timpul deloc, se gândi el.

— Iar eu am luat legătura cu grupul nostru de tineret. Nu știau nimic despre asta, dar o să aibă în vedere.

— Bine.

De-acum, Stilton nu mai era atât de precaut. Îl credea pe Janne Klinga. În orice caz, destul cât să scoată o hartă a Stockholmului și s-o despăturească între ei.

— Vezi crucile astea? întrebă el.

— Da.

— Astea sunt locurile în care au avut loc atacurile și crima. Am încercat să văd dacă există vreo legătură geografică între ele.

— Și există?

— Nu pentru atacuri, dar trei dintre oamenii care au fost bătuți, inclusiv Vera Larsson, au fost la Söderhallarna și au vândut reviste înainte să fie atacați. Asta e crucea de aici.

Nu menționează că Vera nu stătuse de fapt acolo în seara aia, ci el fusese cel care stătuse acolo. Dar ea venise la el și plecaseră

împreună.

— Și care e teoria ta? întrebă Klinga.

— Nu e o teorie, e o ipoteză. Tipii care iau la bătaie alți oameni poate își aleg victimele la Söderhallarna și apoi le urmăresc.

— Și ceilalți doi care au fost bătuți, cu ei cum rămâne? Am avut cinci cu totul, ei nu au stat acolo?

— N-am reușit să dau de unul dintre ei, iar celălalt nu a stat acolo. Își vindea revistele la Ring, pe strada Götgatan.

— Asta nu-i departe de Medborgarplatsen.

— Nu. În plus, a trecut pe lângă Söderhallarna înainte să meargă la Ring.

— Deci ar trebui să stăm puțin cu ochii pe Söderhallarna?

— Poate, nu e decizia mea.

Nu, se gândi Klinga. E la latitudinea mea sau a lui Forss. Se trezi că își dorește ca Forss să fi fost mai mult ca Stilton.

Hotărât.

Klinga se ridică în picioare.

— Dacă mai afli ceva, poți să iei legătura direct cu mine? O să mă ocup de treaba asta puțin pe ascuns.

Și era destul de limpede cine nu voia să afle despre asta.

— Uite cartea mea de vizită dacă vrei să iei legătura cu mine, zise Klinga.

Stilton luă cartea de vizită.

— Și după cum spuneam, e doar între...

— Sigur.

Klinga încuviință și se îndreptă către ușă. Din prag, privi peste umăr.

— Mai e ceva. În alt filmuleț, cel făcut aici în rulotă, când Vera Larsson a fost bătută, chiar înainte de asta au filmat printr-o fereastră... cred că aia era, se vede un bărbat gol care face sex cu ea pe patul ăsta.

— Da?

— Ai idee cine era?

— Eu eram.

Klinga tresări puțin. Stilton îl privi drept în ochi.

— Dar asta rămâne între noi.

Klinga aprobă și ieși din rulotă și aproape dădu peste o Olivia

Rønning vizibil entuziasmată. Ea îi aruncă o privire lui Klinga, intră în rulotă și închise ușa în urma ei.

— Cine era afară?

— Cineva de la consiliu.

— Ah, în regulă. Ei, bine, știi ce am aici?

Olivia ridică punguța de plastic a lui Gardman în care se găsea clama.

— O clamă de păr, zise Stilton.

— De la golfulețele din Hasslevikarna! Găsită în aceeași seară în care a avut loc crima, de către Ove Gardman, lângă urmele de pași ale victimei sau ale unuia dintre făptași!

Stilton se uită la pungă.

— Și de ce nu ne-a dat-o atunci? În 1987?

— Nu știu. Avea nouă ani și habar n-avea că ar putea să aibă vreo valoare. Pentru el era pur și simplu ceva găsit pe plajă.

Stilton întinse mâna după pungă.

— E un fir de păr în clamă, zise Olivia. Negru.

Acum Stilton își dădu seama exact încotro bătea racheta balistică Rønning.

— ADN?

— Da.

— De ce? întrebă Stilton.

— Păi, dacă e firul de păr al victimei, atunci nu ne interesează, dar dacă nu e?

— Atunci poate s-ar putea să fie de la unul dintre făptași?

— Da.

— Cineva cu o clamă de păr?

— Unul dintre ei poate să fi fost femeie.

— Nu există nicio informație că ar fi fost încă o femeie acolo.

— Cine zice asta? Un băiat îngrozit de nouă ani care se ascundea destul de departe, era noapte, a văzut câteva siluete întunecate și a auzit o femeie urlând. Credea că sunt trei sau patru persoane acolo, n-a avut ocazia să vadă dacă sunt mai multe femei. Nu-i așa?

— Iar te-ai întors la Jackie Berglund, așa-i?

— N-am spus asta.

Dar o gândea. Și o simțea. De îndată ce Stilton îi pomeni numele, asta îi stârni o furie pulsândă în creier. Dintr-odată avea niște motive

foarte personale pentru a o vâna pe Jackie Berglund.

Un lift și un motan.

Mai presus de toate un motan.

Dar asta nu avea nimic de-a face cu Stilton.

El îi aruncă Oliviei o privire piezișă. Știa că raționamentul Oliviei are mult sens.

— Trebuie să discuți cu tipii de la cazuri nerezolvate.

— Nu-i interesează.

— De ce nu?

— Cazul nu e „accesibil”, din câte spune Verner Brost.

Cei doi se uitară unul la altul. Stilton întoarse privirea.

— Dar fosta ta soție lucrează la laboratorul SKL...? zise racheta.

— Și tu cum dracu' știi asta?

— Pentru că sunt fata lui Arne.

Stilton schiță un zâmbet. Cam trist, se gândi Olivia. Oare el și tata au fost prieteni apropiați?

O să-l întrebe despre asta când o să se ivească ocazia.

Camera era o cameră tipică de interogatoriu, proiectată cu un singur scop în minte. Pe o latură a mesei stătea Mette Olsäter, cu câteva foi de hârtie A4 în fața ei. Pe cealaltă latură stătea directorul executiv al MWM, Bertil Magnuson. Cu un costum gri-închis, o cravată de culoarea vinului roșu și o avocată. O femeie pe care Magnuson o chemase din scurt la sediul central al poliției pentru a fi prezentă la interogatoriu. Nu avea idee despre ce e vorba, dar era un om care își lua măsuri de precauție.

— Interogatoriul o să fie înregistrat, zise Mette.

Magnuson îi aruncă o privire avocatei, care îi făcu un semn scurt din cap. Mette apăsă butonul de înregistrare și începu prin a descrie ora și locul și persoanele prezente.

Apoi începu interogatoriul.

— Când ne-am întâlnit alaltăieri ați negat că ați fi avut vreun contact cu persoana ucisă, Nils Wendt, în ultimul timp. Ultimul dumneavoastră contact a fost acum aproximativ douăzeci și șapte de ani, corect?

— Da.

Magnuson fusese luat cu o mașină a poliției de pe Sveavägen și

adus pe scurta distanță către sediul central al poliției de pe Polhemsgatan. Era remarcabil de calm. Mette observă un parfum bărbătesc foarte distinctiv și o ușoară urmă de fum de țigări de foi. Își puse o pereche de ochelari de citit și studie hârtia din fața ei.

— Luni, 13 iunie, la ora 11.23, Nils Wendt a sunat de pe mobilul lui la numărul ăsta.

Mette ridică o foaie de hârtie la care să se uite Magnuson.

— Este corect că ăsta e numărul dumneavoastră de mobil?

— Da.

— Conversația a durat unsprezece secunde. În aceeași seară, la ora 19.32, un alt apel a venit de la mobilul lui Wendt la același număr. Acea conversație a durat nouăsprezece secunde. În seara următoare, joi, 14, a avut loc următoarea conversație, care a durat cam la fel, douăzeci de secunde. Patru zile mai târziu, sâmbătă, 15 iunie, la ora 15.45, a mai venit încă un apel la același număr de mobil, de la Nils Wendt. Acea conversație a fost puțin mai lungă, a durat puțin peste un minut.

Mette își scoase ochelarii de citit și se uită la bărbatul din fața ei.

— Despre ce au fost conversațiile alea?

— Nu au fost conversații. Am primit apeluri de fiecare dată când ați amintit, am răspuns, nu a vorbit nimeni, la celălalt capăt era liniște, iar apoi apelurile s-au terminat. Am presupus că sună vreun anonim care încearcă să-mi transmită un fel de amenințare sau să mă sperie. Au existat niște resentimente față de compania noastră în ultimul timp, poate știți ceva despre asta?

— Da. Ultimul apel a fost mai lung?

— Da, ăla... Păi, ca să fiu sincer, m-am enervat, era a patra oară când mă suna cineva și nu spunea nimic, așa că am zis eu câteva cuvinte de dulce despre ce părere am despre genul ăsta de modalitate lașă de a încerca să intimidezi. Și apoi am închis.

— Deci nu știți că Nils Wendt e cel care vă sună?

— Nu. De unde să știu? Omul era dispărut de douăzeci și șapte de ani.

— Știți unde a fost?

— N-am idee. Dumneavoastră?

— Locuia în Mal Pais, în Costa Rica. N-ați avut niciodată vreun contact cu el acolo?

— Nu. Eu credeam că a murit.

Magnuson se rugă la toți zeii ca expresia lui facială să nu trădeze ce se petrecea în creierul lui. Mal Pais? Costa Rica? Ăla trebuia să fie „locul necunoscut” în care se găsea înregistrarea originală!

— V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați pleca din Stockholm în următoarele zile.

— Sunt supus unei interdicții de călătorie? întrebă Magnuson.

— Nu, cu siguranță nu, zise deodată avocata lui.

Magnuson nu se putu abține să zâmbească. Zâmbetul îi dispăru repede când văzu privirea lui Mette. Dacă ar fi fost în stare să-i citească gândurile, probabil ar fi dispărut și mai repede.

Mette era convinsă că minte.

A fost o vreme, nu cu mult timp în urmă, când cartierul din jurul pieței Nytorget era plin de tot soiul de magazinașe cu tot soiul de mărfuri ciudate la vânzare. Și deseori cu proprietari care erau la fel de ciudați. Dar, ca o umbră a dispariției etnologice, cei mai mulți dintre ei fuseseră dați la o parte când cartierul a fost populat de locuitori noi cu cerințe diferite, care l-au transformat într-un podium pentru hipsteri. În momentul ăla mai rezistau doar o mână dintre magazinele originale. Cu greu. Și erau văzute mai ales ca niște elemente curioase și pitorești pe scena străzii. Unul dintre ele era un magazinaș care vindea cărți vechi, ținut de Ronny Redlös. Era chiar vizavi de clădirea de pe Katarina Bangata, unde locuise Nacka Skoglund. Fusese acolo când s-a născut Nacka, pe timpul vieții lui și când a murit, și era în continuare acolo.

Ronny preluase magazinul de la mama lui.

Magazinul arăta la fel ca majoritatea anticariatelor care supraviețuiseră. Plin ochi de cărți. Cu rafturi de la podea până la tavan. Și teancuri de cărți pe mese și standuri. „Un magnific amalgam de comori”, după cum scria pe plăcuța din vitrină. Ronny avea un fotoliu uzat lângă un perete, cu un lampadar din Primul Război Mondial aplecat deasupra lui. Stătea acolo cu o carte în poală. *Motanul Klas în Vestul Sălbatic*, despre un personaj popular, dar excentric, de desene animate suedeze.

— Beckett în format de benzi desenate! zise Ronny.

Închise cartea și îl privi pe bărbatul care stătea pe un taburet

simplu în partea cealaltă a camerei. Bărbatul nu avea adăpost și se numea Tom Stilton. Ronny primea deseori vizite din partea persoanelor fără adăpost. Avea o inimă mare și un grad de solvabilitate care îi permitea să cumpere cărțile care fuseseră găsite în tomberoane sau în ghețele de gunoi. Sau oriunde ar mai fi fost găsite. Ronny nu întreba niciodată. Plătea o sumă mică pentru fiecare carte și ajuta câte o persoană fără adăpost. Destul de des, arunca după aceea cărțile într-un container de gunoi undeva. Apoi, după o săptămână sau două, avea din nou în fața ochilor aceleași cărți.

Așa mergeau lucrurile.

— Trebuie să împrumut un palton, zise Stilton.

Îl cunoștea pe Ronny de mulți ani. Nu doar în calitate de persoană fără adăpost. Prima dată când se întâlniseră, Stilton era de serviciu la Poliția Aeroportului Arlanda și fusese obligat să ia în custodie câțiva dintre amicii cu care Ronny se întorcea cu avionul din Islanda. Ronny organizase o mică excursie de grup la Muzeul Peninsulei din Reykjavik și doi dintre tovarășii lui băuseră puțin cam multă tărie pe drum spre casă.

Dar nu și Ronny.

Ronny nu bea alcool, cel puțin nu mai des de o dată pe an. Atunci bea până cădea lat. Era ziua în care iubita lui dispăruse sub gheață la cheiurile din Hammarby și se înecase. În ziua aia, comemorarea morții ei, Ronny se ducea la cheiul de unde ea sărise pe gheață și bea până când rămânea complet paralizat. Un ritual cu care amicii lui erau foarte familiarizați, și pe care erau atenți să nu-l perturbe. Păstrau distanța până când Ronny era beat turtă. Apoi îl transportau acasă la librărie și îl vârău în patul lui din încăperea din capăt.

— Ai nevoie de un palton? întrebă Ronny.

— Da.

— Înmormântare?

— Nu.

— Am doar unul negru.

— Merge.

— Te-ai bărbierit.

— Da.

Stilton se bărbierise și chiar își tunsese puțin părul. Nu prea bine,

dar suficient cât să nu-i atârne pe toate părțile. Avea nevoie de un palton ca să arate rezonabil. Și de niște bani.

- Cât îți trebuie?
- Destul pentru un bilet de tren. Spre Linköping.
- Ce ai de gând să faci acolo?
- Să ajut o tânără cu ceva.
- Cât de tânără?
- Douăzeci și trei.
- Am înțeles, atunci nu cunoaște *Detectivii sălbatici*.
- Ce-i aia?
- Masturbare la nivel literar înalt. O clipă!

Ronny dispăru într-o cămăruță și se întoarse cu paltonul lui negru și o bancnotă de 500 de coroane. Stilton probă haina. Era cam scurtă, dar trebuia să-i fie de ajuns.

- Cum se mai simte Benseman?
- Rău, răspunse Stilton.
- Ochii îi sunt OK?
- Așa cred.

Benseman și Ronny Redlős aveau o cu totul altă relație decât cea dintre Stilton și Ronny. Benseman citise masiv la viața lui, Stilton nu. Pe de altă parte, Stilton nu era alcoolic.

- Am auzit că ai luat legătura cu Abbas din nou, zise Ronny.
- Cum ai auzit asta?
- Poți să iei asta să i-o duci?

Ronny întinse o carte subțire cu coperte de hârtie.

— O așteaptă de aproape un an, abia am făcut rost de ea ieri, *În cinstea prietenilor*, poeme sufiste traduse de Eric Hermelin, baronul.

Stilton luă cartea și citi coperta întâi: *Shaikh'Attar, de la Tazkiratú-Awliyā I*. Vârî cartea în buzunarul de la piept.

Ca să-i răsplătească o favoare.

Tocmai primise un palton și 500 de coroane.

Marianne Boglund se îndrepta spre casa ei văruiată cu terasă de la marginea orașului Linköping. Se apropia de poartă. Era aproape șapte seara și cu colțul ochiului văzu o siluetă sprijinită de un stâlp de felinar pe cealaltă parte a străzii. Lumina felinarului se revărsa

asupra unui bărbat slab care stătea cu mâinile în buzunarele unui palton negru cam scurt. Marianne ezită o clipă și îl privi pe bărbatul care ridică mâna în semn de salut. Nu se poate, se gândi ea. Deși știa deja cine e.

— Tom?

Stilton traversă strada fără să-și dezlipească privirea de Marianne. Se opri la vreo doi metri în fața ei. Marianne nu era adepta formalităților.

— Arăți îngrozitor.

— Ar fi trebuit să mă vezi azi-dimineață.

— Nu, mersi. Cum ești?

— Bine. Adică...

— Da.

— Bine... sau mai bine.

Se priviră o clipă sau două. Niciunul dintre ei nu avea chef să discute despre starea de sănătate a lui Stilton. Mai ales Marianne. Și mai ales nu pe strada din fața casei.

— Ce vrei?

— Am nevoie de ajutor.

— Cu bani?

— Bani?

Stilton se uită la Marianne într-un fel care o făcu să-și dorească să-și fi mușcat limba. Fusese foarte insensibilă.

— Am nevoie de ajutor cu asta.

Stilton scoase o punguță de plastic în care se găsea clama de păr de pe Nordkoster.

— Ce e asta?

— O clamă cu un fir de păr în ea. Am nevoie de ajutor cu un test ADN. Putem să ne plimbăm puțin?

Stilton arată spre stradă. Marianne se întoarse puțin spre casa cu terasă și văzu cum un bărbat se mișcă printr-o bucătărie luminată pe jumătate. Oare îi văzuse?

— Nu durează mult.

Stilton începu să meargă. Marianne rămase pe loc. Tipic Tom, să apară neanunțat, un dezastru de om, și să presupună că deține comanda.

Din nou.

— Tom.

Stilton se răsuci ușor.

— Indiferent ce vrei, nu așa trebuie să procedezi.

Stilton se opri brusc. Se uită la Marianne, lăsă puțin capul în jos, apoi se îndreptă din nou.

— Scuze. Mi-am ieșit din mână.

— Da, se vede.

— Normele sociale. Îmi cer scuze. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Tu decizi. Putem să stăm de vorbă aici sau mai târziu sau...

— De ce ai nevoie de ADN?

— Ca să-l compar cu ADN-ul de la cazul de pe plajă. De pe Nordkoster.

Stilton știa că asta o să-i capteze atenția, și așa a fost. Marianne locuise cu Stilton pe durata întregii anchete a cazului de pe plajă. Știa foarte bine cât de dedicat fusese și cât îl costase cazul. Și pe ea. Iar în momentul ăla se întorsese la el. Fizic vorbind, într-o stare care îi sfâșia destul de rău o bucată din suflet, dar pe care o respingea. Din multe motive.

— Povestește-mi.

Marianne începuse să meargă fără să se gândească la asta. Își potrivea pasul cu al lui Stilton când el începu să-i spună povestea. Cum clama de păr fusese găsită pe plajă în aceeași seară în care a avut loc crima. Cum ajunsese în cutia cu comori găsite pe plajă a unui băiețel, unde o descoperise dintr-odată cu o zi în urmă și apoi i-o dăduse unei studente tinere de la Academia de Poliție. Olivia Rønning.

— Rønning.

— Da.

— Fata lui...

— Da.

— Și acum vrei să vezi dacă se potrivesc, clama de păr și ADN-ul de la victima de pe Koster?

— Da. Poți s-o faci?

— Nu.

— Nu poți sau nu vrei?

— Ai grijă de tine.

Marianne se întoarse și începu să meargă din nou spre casa cu

terasă. Stilton o privi cum se îndepărtează. Avea să se întoarcă? Nu se întoarce. Niciodată nu făcuse așa ceva. Când hotăra ceva, hotărât rămânea, fără lucruri neterminate. Știa asta.

Dar încercase.

— Cine era?

Marianne se gândise la cum ar trebui să răspundă la întrebarea asta tot drumul până la ușa din față. Știa că Tord îi văzuse pe fereastra de la bucătărie. Îi văzuse plimbându-se pe stradă. Știa că asta o să necesite un tratament deosebit.

— Tom Stilton?

— Serios? Chiar el? Ce făcea aici?

— Voia să-l ajut cu un test ADN.

— Nu plecase din poliție?

— Ba da.

Marianne își agăța paltonul în cuiul ei. Fiecare din familie avea cuiul lui. Copiii le aveau pe ale lor și Tord îl avea pe al lui. Copiii erau ai lui Tord din căsătoria lui anterioară, Emilie și Jacob. Marianne îi iubea. Și îi plăcea devotamentul lui Tord față de ordine, chiar și în hol. Așa era el. Totul la locul lui și fără experimente în pat. Era administrator responsabil de terenurile de sport din Linköping. Avea o condiție fizică bună, un echilibru psihic bun, era manierat... în multe privințe era ca un Stilton mai tânăr.

În multe privințe nu.

Privințele care o făcuseră să se arunce cu capul înainte într-o mlaștină a pasiunii și haosului și, în cele din urmă, după optsprezece ani, o făcuseră să renunțe. Și să-l părăsească pe Stilton.

— Voia să-l ajut cu ceva în particular, zise ea.

Tord încă stătea acolo în prag. Ea știa că el știe. La un anumit nivel. Ceea ce avuseseră ea și Stilton nu avea cu Tord. Iar asta era suficient cât să-l facă pe Tord să-și pună întrebări. Puțin nesigur, ei nu i se părea că ar fi vorba de gelozie. Relația lor era prea stabilă pentru așa ceva. Dar își puneă întrebări.

— Cum adică în particular?

— Contează?

Simți că se poartă puțin cam defensiv, ceea ce era o prostie. Nu avea nimic de apărut. Absolut nimic. Sau avea? Oare întâlnirea cu

Stilton o afectase într-un mod pentru care nu era pregătită? Starea lui fizică deplorabilă? Concentrarea lui? Lipsa lui totală de emoție față de situație? Confruntarea cu ea în fața propriei case? Posibil, dar asta era cu siguranță ceva ce nu avea să ajungă la urechile soțului ei.

— Tord, Tom a hotărât să mă caute, eu n-am mai vorbit cu el de șase ani, e implicat în ceva de care nu-mi pasă, dar am fost obligată să-l ascult.

— De ce?

— A plecat acum.

— OK. Bine, eram doar curios, erai gata să intri în casă și apoi ai plecat amândoi încolo. Facem un *stir-fry* la cină?

Stilton stătea singur în cafeneaua din gara din Linköping. Era un mediu în care se simțea destul de confortabil. Cafea mediocră, nicio privire dezaprobată, intrai și îți beai cafeaua și apoi ieșai din nou. Se gândea la Marianne. Și la el însuși. La ce se așteptase? Trecuseră șase ani de când intraseră ultima dată în contact unul cu celălalt. Șase ani de declin neîntrerupt din partea lui. În toate privințele. Iar ea? Arăta exact la fel ca în urmă cu șase ani. În orice caz, în lumina slabă din acea zonă rezidențială. Pentru unii, viața merge pur și simplu mai departe, se gândi el, pentru alții încetinește, iar pentru alții încetează cu totul. Pentru el, lucrurile începuseră să se miște din nou. Lent, smucit, dar mai mult înainte decât în jos.

Măcar atât.

Chiar spera că Marianne avea grijă de ce avea, orice ar fi fost asta. Merita. În clipele lui cu adevărat sănătoase, se trezea gândindu-se la felul în care comportamentul lui din ultimul lor an împreună trebuie să o fi făcut să sufere. Problemele lui mintale din ce în ce mai grave. Cum schimbările bruște de dispoziție subminaseră încet ceea ce construiseră împreună, pentru că în cele din urmă totul să se prăbușească.

Iar în momentul ăla clipele acelea sănătoase nu mai erau atât de sănătoase.

Stilton se ridică. Nu mai putea rămâne așezat. Simți cum presiunea din piept i se întinde spre brațe și își lăsase pastilele de Stesolid în rulotă. Atunci îi sună mobilul.

— Jelle.
— Salut, Tom, sunt Marianne.
Vorbea destul de repede.
— Cum ai făcut rost de numărul meu? Întrebă Stilton.
— Olivia Rønning e în Eniro, spre deosebire de tine, așa că i-am dat un mesaj și i-am cerut numărul tău. Chestia cu ADN-ul de pe clamă e urgentă?
— Da.
— Vino încoace și dă-mi-o.
— OK. De ce te-ai răzgândit?
Marianne închise.

Olivia era destul de curioasă de ce Marianne Boglund îi ceruse numărul de mobil al lui Stilton. Sigur nu intraseră în contact? Sau el devenise interesat oricum? De clama de păr? Puțin, poate, în rulotă, destul cât s-o întrebe dacă poate s-o păstreze. Doamne, se gândi ea. A lucrat la cazul ăsta Dumnezeu știe câți ani. Fără să-l rezolve. Normal că e interesat. Dar chiar ar lua legătura cu fosta lui soție? Își aminti de întâlnirea ei cu Marianne Boglund la facultate. Distanța rece pe care i-o arătase când Olivia întrebuse de Stilton. Aproape indiferentă. Iar în momentul ăla îi ceruse numărul de telefon. Mă întreb de ce au divorțat? se gândi ea. Oare și asta are legătură cu cazul de pe plajă?

Probabil astfel de gânduri care i se învolburau în minte o făcură să urce în autobuzul spre Kummelnäs, pe insula Värmdö. La conacul ăla vechi și dărăpănat. La soții Olsäter. Simțea că acolo sunt multe răspunsuri pe care le dorește. În plus, simțea ceva mai greu de definit. Ceva ce avea legătură cu însăși casa, cu atmosfera, cu dispoziția de acolo. Ceva din care aproape că tânjea să facă parte din nou.

Fără să știe de ce.

Mårten Olsäter era jos, în sala de muzică. În încăperea ca o peșteră care era ascunzătoarea lui. Își iubea familia mare și dezinhbată și toate cunoștințele și non-cunoștințele lor care invadau întotdeauna casa și aveau nevoie de mâncare și distracție. Și aproape întotdeauna Mårten era cel care trebuia să se ocupe de

lucruri. În bucătărie. Ceea ce-i plăcea.

Dar avea nevoie și să se îndepărteze când și când.

De-asta își construise camera aia ca o peșteră jos, în pivniță, cu mulți ani în urmă, și le explicase tuturor celor de sus că acolo, jos, e un spațiu privat. Apoi explicase, la momentul oportun de-a lungul anilor, copiilor și nepoților, ce înseamnă „privat”.

Un spațiu doar al lui.

Nimeni nu intra dacă nu era invitat.

Și, având în vedere ce însemna altfel Mårten pentru familia lui, dorințele îi erau respectate. A obținut ce și-a dorit.

O mică încăpere ca o peșteră în pivniță.

Acolo se putea întoarce în trecut și se putea cufunda în nostalgie și sentimentalisme. Acolo putea plonja câte puțin în mâhnirea legată de tot ceea ce necesita mâhnire. O mâhnire numai a lui. Legată de tot și toți cei care lăsaseră o urmă a disperării de-a lungul vieții lui. Și erau o mulțime de urme.

Până când devii pensionar, tind să se acumuleze.

Își aborda mâhnirea cu grijă.

Și în câteva ocazii se răsfăța cu câte o înghițitură mică de băutură, fără ca Mette să știe. Mai rar în ultimii ani, dar când și când. Ca să ia contact cu ceea ce Abbas căuta în sufism. Ceea ce se afla după colț.

Ceea ce nu era niciodată greșit.

În nopțile foarte bune se întâmpla să cânte duete cu el însuși.

Atunci Kerouac se târa înapoi în crăpătură.

Când Olivia se trezi stând în fața ușii mari din lemn și sunând la sonerie, tot nu știa prea bine de ce se află acolo.

Pur și simplu era acolo.

— Bună! zise Mårten.

Deschise ușa îmbrăcat în ceea ce o fată din generația Oliviei ar fi recunoscut cu greu drept haine Mah Jong. Un ecou al anilor șaizeci din Suedia. Unisex, velur. Puțin oranj, puțin roșu și puțin din toate, atârând moale în jurul circumferinței generoase a lui Mårten. Ținea o farfurie în mână, o farfurie pe care o făcuse Mette la roata olarului.

— Bună! Sunt... Mette este?

— Nu. Te mulțumești și cu mine? Intră!

Mårten dispăru înăuntru, iar Olivia îl urmă. De data asta nimeni nu

fusesse alungat la etajele superioare. Casa mișuna de copii și nepoți. Una dintre fiice, Janis, locuia într-o casă mai mică de pe același teren, împreună cu soțul ei și cu un copil, și considera că îi aparține casa părintească. Alți câțiva copii, sau nepoți, presupuse Olivia, se alergau prin casă în costume elegante croite special și se stropeau cu pistoale cu apă. Mărtin îi făcu semn iute Oliviei spre o ușă de la capătul holului. Abia reuși să se ferească de câteva jeturi de apă înainte să ajungă la ușă. Mărtin o închise în urma ei.

— Cam haos aici, spuse el zâmbind.

— Mereu e așa?

— Haos?

— Mda, adică, atâția oameni?

— Mereu. Avem cinci copii și nouă nepoți. Plus Ellen.

— Cine e Ellen?

— Mama mea. Are nouăzeci și doi de ani și locuiește în pod. Tocmai i-am făcut niște tortellini. Vino cu mine!

Mărtin o duse pe Olivia pe niște scări foarte întortocheate, până în vârful casei, în pod.

— I-am amenajat o cameră aici.

Mărtin deschise ușa către o cameră mică, luminoasă și frumoasă, amenajată cu gust. Total diferită de ce era cu două etaje mai jos. Un pat alb de fier, o masă mică și un scaun-balansoar. Pe scaunul-balansoar stătea o femeie foarte în vârstă, cu părul alb precum creta, făcându-și de lucru cu un tricotaj foarte îngust care se încolăcea preț de câțiva metri pe podea.

Ellen.

Olivia se uită la tricotajul lung și îngust.

— Crede că tricotează un poem, șopti Mărtin, și fiecare ochi e câte o strofă.

Se întoarse către Ellen.

— Ea e Olivia.

Ellen ridică privirea din ce tricota și schiță un zâmbet.

— Foarte bine, spuse ea.

Mărtin se duse la ea și o mângâie blând pe obraz.

— Mama suferă puțin de demență, îi șopti el Oliviei.

Ellen continuă să tricoteze. Mărtin lăsă farfuria jos lângă ea.

— O rog pe Janis să urce și să te ajute, mama.

Ellen încuviință din cap. Mărtén se întoarce spre Olivia.

— Vrei niște vin?

Ajunseră în una dintre camerele de la parter. Cu o ușă care izola majoritatea zgomotelor de la copii.

Și băură vin.

Olivia rareori bea vin. De obicei numai dacă era invitată undeva, de exemplu la Maria.

Altfel rămânea fidelă berii. Așa că după două pahare de ceva despre care Mărtén spusese că e un vin roșu la un preț extrem de economic, Olivia începu să vorbească puțin mai mult decât intenționase. Nu știa dacă e de vină cadrul sau vinul sau pur și simplu Mărtén, dar vorbi despre lucruri foarte intime. Într-un fel în care nu discutase niciodată cu mama ei, Maria. Vorbi despre ea însăși. Despre Arne. Despre cum și-a pierdut tatăl și nu a fost acolo când a murit. Despre nesfârșita ei conștiință vinovată din pricina asta.

— Mama crede că vreau să devin ofițer de poliție ca să-mi alin conștiința vinovată, zise ea.

— Eu nu cred asta.

Mărtén ascultase mult timp și nu spusese aproape nimic. Era un bun ascultător. Mulți ani petrecuți alături de oameni gălăgioși îi antrenaseră urechea pentru situații emoționale și-i exersaseră capacitatea de empatie.

— De ce nu crezi?

— Rareori facem lucruri ca să ne satisfacem un complex de vinovăție, însă deseori avem impresia că așa e. Sau dăm vina pe asta, fiindcă nu știm cu adevărat de ce facem anumite alegeri.

— Și atunci de ce am vrut să intru în poliție?

— Poate fiindcă tatăl tău a fost polițist, dar nu fiindcă a murit când nu îi erai alături. Există o diferență. Una sunt moștenirea și mediul, alta e sentimentul de vinovăție. Eu nu cred în treaba cu vinovăția.

Nici eu, de fapt, se gândi Olivia. Doar mama crede asta.

— Te-ai mai gândit la Tom atunci?

Mărtén schimbă direcția. Poate fiindcă simțea că Olivia s-ar simți mai bine dacă ar face-o.

— De ce întrebi?

— Nu de asta ai venit aici?

În clipa aceea, Olivia se întrebă dacă nu cumva Mărtin e un fel de medium. Dacă nu ajunsese în mâinile unui fenomen paranormal. Nimerise la fix.

— Da, m-am mai gândit la el, destul de mult chiar, și sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg.

— Cum a ajuns boschetar?

— Persoană fără adăpost.

— Chestiune de semantică, zâmbi Mărtin.

— Da, dar era detectiv inspector-șef, și încă unul bun, din câte înțeleg, și trebuie să fi avut și o rețea socială destul de bună, nu în ultimul rând pe voi, și totuși a ajuns așa. O persoană fără adăpost. Fără să fie dependent de droguri sau ceva de genul.

— Ce înseamnă „ceva de genul”?

— Nu știu, dar trebuie să fie un pas enorm de la omul care era până la omul care e acum.

— Da și nu. În parte e la fel ca înainte, în anumite privințe. În alte privințe nu.

— A fost din cauza divorțului?

— A contribuit și asta, dar pe atunci începuse deja s-o ia razna.

Mărtin bău din vin. Se gândi preț de o clipă la cât de departe ar trebui s-o ducă. Nu avea de gând să dezvăluie lucruri despre Tom într-un mod nepotrivit sau într-un mod care ar fi putut fi înțeles greșit.

Așa că alese calea de mijloc.

— Tom a ajuns într-un punct în care pur și simplu a renunțat. Psihologic vorbind, există un termen pentru treaba asta, dar o să trecem peste. Concret, era într-o situație în care nu voia să se agațe.

— Să se agațe de ce?

— De ceea ce putem numi „normalitate”.

— De ce n-a vrut să facă asta?

— Mai multe motive, problemele lui psihice, divorțul și...

— Are probleme psihice?

— Avea... psihoze. Nu știu dacă le mai are și acum. Când ai venit aici, a fost prima dată când l-am văzut în ultimii aproape patru ani, cred.

— De ce avea psihoze?

— O psihoză poate fi declanșată de multe lucruri, oamenii sunt

vulnerabili într-o măsură mai mică sau mai mare. Uneori e nevoie doar de o perioadă lungă de stres, dacă ești extrem de vulnerabil. Munca excesivă sau un eveniment extrem care are loc dintr-odată pot declanșa așa ceva.

— În cazul lui Tom a fost vorba de un eveniment extrem?

— Da.

— Ce?

— O să-ți spună singur, dacă și când o să dorească.

— OK, dar voi ce ați făcut? N-ați putut face nimic?

— Am făcut ce am putut, așa am crezut. Am discutat cu el, de multe ori, când încă mai era în stare să socializeze. L-am invitat să locuiască aici când a fost dat afară din apartament, dar apoi ne-a scăpat printre degete, nu mai venea când stabileam să ne vedem, nu puteai lua legătura cu el, iar în cele din urmă era mai mult sau mai puțin dispărut. Știam că Tom e un om pe care nu-l mai poți convinge odată ce s-a hotărât să facă ceva, așa că l-am lăsat în voia lui.

— L-ați lăsat în voia lui?

— Nu poți să te agăți de o persoană care nu mai e prezentă.

— Dar n-a fost îngrozitor?

— A fost îngrozitor, mai ales pentru Mette, ea a suferit câțiva ani și încă mai suferă. Dar după vizita ta aici, lucrurile s-au îmbunătățit un pic, Tom comunică din nou, a fost extrem de... copleșitor. Atât pentru ea, cât și pentru mine.

Mårten umplu paharele, bău din al lui și zâmbi puțin. Olivia îl privi și știu încotro ar vrea să se îndrepte conversația, deși încă nu recunoscuse asta față de ea însăși.

— Și cum se mai simte Kerouac? întrebă ea.

— OK! Sau bine, are problema aia la picioare, dar nu prea poți să-i iei un cadru de mers unui păianjen, nu-i așa?

— Nu.

— Tu ai vreun animal de companie?

Era direcția pe care o vizase Olivia. Acolo voia să ajungă. Cu cineva căruia să-i poată povesti despre ce s-a întâmplat. Cineva care era suficient de departe și totuși mai apropiat decât oricine altcineva. Chiar atunci.

— Am avut un motan și l-am omorât cu mașina, spuse ea, doar ca

să treacă peste partea cea mai dureroasă.

— L-ai călcat?

— Nu.

Iar apoi Olivia îi povesti, cât de limpede fu în stare, din clipa în care a văzut geamul deschis, trecând prin clipa în care a pornit motorul, până la clipa în care a ridicat capota.

Apoi plânse.

Mårten o lăsa să plângă. Înțelese că e vorba despre o mâhnire pe care avea s-o ia cu ea în mormânt și în care avea să plonjeze din când în când. Care nu o să dispară niciodată. Dar în momentul respectiv o formulase și asta făcea parte din vindecare. O mângâie pe părul negru și-i dădu un șervețel. Ea își șterse ochii.

— Mulțumesc.

Apoi cineva trase tare de ușă și o deschise.

— Bună! Bunăăă!

Era Jolene, care intră valvârtej în cameră și-i dădu Oliviei o îmbrățișare mare peste masă. Era prima dată când se întâlneau, și Olivia fu luată prin surprindere. Mette intră imediat după ea. Mårten turnă repede un pahar de vin și pentru ea.

— Vreau să te desenez! îi spuse Jolene Oliviei.

— Pe mine?

— Doar pe tine!

Jolene luase deja un caiet de desen de pe un raft și în clipa aia îngenunchea în fața Oliviei. O Olivia care își șterse din nou ochii repede cu șervețelul și încercă să arate natural.

Apoi sună Stilton. Pe mobilul Oliviei.

— Marianne o să ne ajute, spuse el.

— O să facă ADN-ul?

— O să facă o analiză, da.

— Dă-l la o parte! zise Jolene și arătă spre telefonul mobil.

Mårten se aplecă și-i șopti ceva lui Jolene, care se aplecă deasupra caietului de desen. Olivia se ridică și se duse într-o parte.

— Când o s-o facă?

— O face chiar acum, spuse Stilton.

— Dar de unde... ai fost acolo? În Linköping?

— Da.

În clipa aia simți cum o cuprinde un sentiment cald față de Stilton.

— Mulțumesc, fu tot ce reuși să spună tocmai când Stilton închidea. Olivia se întoarse și văzu cum o privește Mette.

— Era Tom?

— Da.

Olivia spuse repede și cu entuziasm povestea clamei de păr și că în momentul ăla testau probele ca să găsească o potrivire și ce ar putea să însemne asta pentru cazul de pe plajă. Spre uimirea ei, Mette nu era interesată în mod deosebit.

— Dar chiar e interesant! exclamă Olivia.

— Pentru el.

— Tom?

— Da. Și e bine că se ocupă de ceva.

— Dar pentru tine nu e interesant?

— Deocamdată nu.

— De ce nu?

— Pentru că îmi concentrez toate eforturile ca să rezolv uciderea lui Nils Wendt. Asta s-a întâmplat acum, în timp ce cazul de pe plajă s-a întâmplat acum douăzeci și patru de ani. Țasta e un motiv. Celălalt e că este cazul lui Tom.

Mette ridică paharul cu vin.

— Și așa o să rămână.

Pe drum spre casă, acea propoziție răsuna în mintea Oliviei. Voia să spună că Stilton o să-și reia vechiul caz? Nici măcar nu era în poliție. Era o persoană fără adăpost. Cum să fie în stare să aibă acces la vechiul său caz? Cu ajutorul ei? Asta voia să spună? „Fără tine, n-ar fi venit niciodată aici”, își aminti că spusese Mette. În hol, data trecută. Și își amintea foarte bine cum Stilton îi furase fără să ezite ipoteza despre legătura lui Wendt cu victima de pe plajă, când se aflau acasă la Abbas. Oare Stilton se reapuca de vechiul lui caz? Cu ajutorul ei?

Deși avea mintea plină de gânduri și întrebări, era extrem de circumspectă când se apropie de ușa din față a blocului în care locuia. Probabil că nu o să mai deschidă niciodată ușa aia fără să se încordeze toată.

Mai ales după telefonul lui Stilton.

Și după testul ADN.

Ceea ce o duse imediat înapoi la femeia aia, înapoi la Jackie Berglund.

Pe care o detesta.

Există mai mulți vulcani cu o activitate scăzută în Costa Rica. Și câțiva activi. Cum ar fi Arenal. Când e activ, e un fenomen natural spectaculos. Mai ales noaptea, magma care coboară prin ravenele deja săpate și îmbrățișează muntele ca niște tentacule strălucitoare de caracatiță. Iar fumul de un negru cenușiu dramatic urcă drept în cer. Dacă vezi o asemenea erupție de la un geam mic și oval de avion, e suficient cât să merite prețul călătoriei.

Abbas el Fassi era complet dezinteresat de vulcani. Dar îi era frică de zborul cu avionul.

Extrem de frică.

Nu știa de ce. Nu avea nicio explicație rațională. Însă de fiecare dată când era la zece mii de metri în aer, înconjurat numai de o carcasă subțire de metal, se trezea că e pe cale să intre în panică. „Pe cale să” însemna că se poate controla. Trebuia să o facă. Dar, de vreme ce nu era prieten cu anestezicele medicamentoase sau alcoolice, era un supliciu.

De fiecare dată.

Numai culoarea pielii lui de un ciocolatiu natural îl împiedica să arate ca un cadavru proaspăt dezgropat când ajunsese în sala de Sosiri din San José și fu întâmpinat de un tânăr care fuma o țigară și ținea o pancartă pe care scria: ABASEL. FAS.

— Eu sunt, zise Abbas.

Vorbea bine spaniola. Curând se aflau în mașina mică galben-verzuie a bărbatului, parcată afară. Abia atunci, lăsat pe spate la volan, se întoarse bărbatul spre Abbas.

— Monsieur Garcia. Ofițer de poliție. Mergem în Mal Pais.

— După. Mai întâi mergem pe Calle 34 în San José, știi unde e?

— Da, dar am primit ordine să mergem direct la...

— Schimb ordinul.

Garcia îi aruncă o privire lui Abbas. Abbas îl privi și el. Avusese un zbor infernal, de la Stockholm via Londra și Miami la San José. Era gata să clacheze. După cum vedea și Garcia.

— Calle 34 să fie.

Garcia opri în fața unei clădiri dărăpănate dintr-o zonă – după cum încercase să-i explice lui Abbas în mașină pe drum – nu tocmai primitive.

— Nu durează mult, zise Abbas.

Dispăru înăuntru pe o ușă prăpădită.

Garcia își mai aprinse o țigară.

Abbas ridică încet capacul cutiutei și scoase la iveală două cuțite negre înguste. Create special de furnizorul lui principal din Marsilia. Un tip subțire și palid care venea când îl chema Abbas și care-i furniza lucruri când Abbas nu le putea transporta prin controalele de securitate din aeroporturile din lumea întreagă. Așa că tipul cel palid trebuia să le facă pe loc. Indiferent unde se afla locul respectiv.

În momentul acela era Calle 34 din San José, în Costa Rica.

Se cunoșteau de mult timp. Așa că tipul cel palid nu se simți jignit când Abbas îi ceru câteva unelte deosebite pe care știa că tipul cel palid le are asupra lui. Cu ajutorul unui microscop micuț, adăugă ultima tușă la tăișurile lamei.

Pentru echilibru.

Ceva ce putea fi o chestiune de viață și de moarte.

— Mulțumesc.

Luară feribotul până la peninsula Nicoya și merse cu mașina până în Mal Pais fără să oprească. Conversația lor se rezumase la doar câteva cuvinte. Abbas află ce instrucțiuni primise Garcia din partea poliției suedeze, adică de la Mette. Urma să-l conducă pe „reprezentantul” suedez cu mașina și în rest să fie discret. O singură dată Garcia îl întrebă care e scopul vizitei.

— Un suedez dispărut.

Nu primi mai multe informații.

Mașina galben-verzuie stârni un ditamai norul de praf în urmă. Foarte rar era atât de uscat pe șosele de-a lungul coastei.

— Mal Pais! zise Garcia.

Se apropiară de o zonă care arăta ca toate celelalte zone pe lângă care trecuseră. Câteva case de-a lungul unui drum îngust și uscat, la o aruncătură de băț de mare. Niciun fel de centru, nici măcar o răspântie, doar un drum prăfuit care străbătea orașelul de la

un capăt la altul. Mașina se opri și Abbas coborî.

— Așteaptă în mașină, spuse el.

Abbas dădu o tură. Cu un dosar mic de plastic în mână, în care avea două fotografii. Una cu victima de pe Nordkoster și cealaltă cu Dan Nilsson.

Alias Nils Wendt.

Curând termină tura prin Mal Pais. Cobora drept într-o direcție, apoi urca la loc. Nu erau baruri. Câteva restaurante mai sus, pe versant, închise, câteva hoteluri mici și o plajă. Merse până acolo și înapoi fără să întâlnească țipenie de om, apoi coborî pe plajă. Acolo se întâlni cu doi băieți mici care se jucau de-a varanii, încăierându-se în nisip și scoțând zgomote ciudate. Abbas știa că băieții mici au urechi mari și ochi mari, atunci când vor, cel puțin el așa fusese când era mic. Asta îl ajutase să supraviețuiască în mahalalele din Marsilia. Se lăsă pe vine lângă băieți și le arătă fotografia cu Dan Nilsson.

— Suedezul uriaș! zise imediat unul dintre băieți.

— Știți unde locuiește suedezul uriaș?

— Da.

Soarele se duse repede la culcare în ocean și lăsă Mal Pais într-un întuneric siropos. Dacă nu i-ar fi avut pe băieți cu el, n-ar fi descoperit clădirea simplă de lemn dintre copaci.

În clipa aia nu avea nicio problemă.

— Acolo!

Abbas se uită spre casa frumoasă din lemn.

— Acolo locuiește suedezul uriaș?

— Da. Dar nu e acolo.

— Știu. S-a dus în Suedia.

— Tu cine ești?

— Sunt vărul lui, m-a rugat să-i aduc niște lucruri pe care le-a uitat.

Manual Garcia se luase după Abbas și cei doi băieți cu mașina. În momentul ăla se îndrepta către ei.

— Asta e casa lui?

— Da. Vino cu mine.

Abbas îi dădu fiecăruia dintre băieți câte o sută de colones și le mulțumi pentru ajutor. Băieții rămaseră pe loc.

— Puteți să plecați acum.

Băieții nu se mișcară. Abbas le mai dădu câte o sută de colones. Atunci îi mulțumiră și o luară la fugă. Abbas și Garcia intrară pe poartă și se apropiară de casă. Abbas presupuse că ușa e încuiată. Era. Se uită la Garcia.

— Mi-am uitat harta în mașină, spuse el.

Garcia schiță un zâmbet. Așa voia să procedeze? Nicio problemă. Garcia se întoarse la mașină și așteptă un minut, două. Când văzu o lumină aprinsă în casă, se întoarse. Abbas deschisese ușa din față pe dinăuntru, împinsese un geam mic din spate și reușise să deschidă o fereastră, întunericul care se lăsa rapid acoperea suficient genul ăla de pătrundere prin efracție. În plus, începuseră să se facă auzite animalele. Tot soiul de chemări. De la păsări, de la maimuțe, din gâtleele altor primate necunoscute lui Abbas. Tăcerea seacă din urmă cu o oră se transformase într-o cacofonie umedă a pădurii tropicale.

— Ce cauți? întrebă Garcia.

— Acte.

Garcia își aprinse o țigară și se așeză pe un fotoliu.

Și mai aprinse o țigară.

Și încă una.

Abbas era un om meticulos. Centimetru cu centimetru verifică toată casa suedezului uriaș. Nu rată nici măcar lespedeza mică de piatră de sub patul dublu în care era ascuns un pistol. Îl lăsă la locul lui.

Pistoalele nu se numărau printre instrumentele lui.

Când pachetul de țigări se goli, iar Abbas era la a treia rundă de căutări în bucătărie, Garcia se ridică.

— Mă duc să-mi iau niște țigări, vrei ceva?

— Nu.

Garcia ieși pe poartă, urcă în mașină și demară. Dispăru din Mal Pais cu un nor de praf în urmă, în drum spre Santa Teresa. După ce se așternu praful, o dubă închisă la culoare se apropie. Venea de pe una dintre cărările înguste ce duceau la mare. Duba se opri între niște copaci. Trei bărbați coborâră din ea.

Bărbați masivi.

De genul celor în fața cărora s-ar extazia dealerii de droguri din Stockholm.

La adăpostul întinericului, se îndreptară spre grădina suedezului uriaș. Se uitară la casa în care luminile erau aprinse. Unul dintre ei scoase un telefon mobil și-i făcu câteva fotografii bărbatului care umbla prin casă.

Ceilalți doi se duseră prin spate.

Abbas stătea pe un scaun de lemn de bambus în sufragerie. Nu găsisese nimic de valoare. Nimic care să o ajute pe Mette. Nicio hârtie, nicio scrisoare. Nicio legătură cu uciderea lui Nils Wendt în Stockholm. Și nimic care să fie legat de victima de pe insula Nordkoster, după cum sperase Stilton. Casa era curată, cu excepția pistolului de sub pat. Abbas se lăsă pe spate și închise ochii. Zborul lung avusese un efect neplăcut asupra lui, fizic vorbind. Psihic, era în mantra sa, modul lui de a-și reîncărca bateriile pentru a fi în stare să se concentreze. Așa că nu auzi pașii care se strecurară pe ușa din spate, în tăcere, pe ușa pe care o folosisese și el. Când îi auzi, se ridică agil, ca o umbră, și pluti spre dormitor. Pașii se apropiară. Garcia? Deja? Auzi cum pașii intră în camera în care tocmai stătuse. Doi? Așa părea. Apoi se lăsă iar liniștea. Oare știau că e acolo? Probabil. Luminile erau aprinse în casă. Trebuie să fi fost vizibil de afară. Abbas se ținu lângă peretele de lemn. Puteau fi vecinii. Puteau fi niște oameni care au văzut luminile aprinse și s-au întrebat ce face în casă. Puteau fi niște oameni complet diferiți. Cu niște scopuri complet diferite. De ce nu putea auzi nimic? se gândi Abbas. Oamenii de afară știau că el e undeva în casă, iar în casă nu erau prea multe locuri în care să se poată afla. Mica bucătărie era complet vizibilă din sufragerie. Vedeau bine că nu se află acolo. Așa că sigur își dădeau seama unde e. Respira cât mai încet cu putință. De ce nu intrau? Să-i aștepte? În tăcere... În cele din urmă luă o decizie și ieși în pragul ușii. Doi bărbați sculptați foarte grosolan cu niște pistoale la fel de grosolane stăteau la doi metri în fața lui, cu armele îndreptate asupra lui. Calmi.

— Pe cine căutați? întrebă Abbas.

Bărbații se uitară unul la altul: vorbește spaniolă. Bărbatul din dreapta arătă cu pistolul spre fotoliul pe care tocmai stătuse Abbas.

— Stai jos.

Abbas se uită la cele două pistoale, se duse la fotoliu și se așează. Bărbații sunt probabil costaricani, se gândi el. Costaricani răuvoitori. Spărgători?

— Despre ce e vorba? Întrebă el.

— Ești în casa în care nu trebuie, spuse bărbatul din stânga.

— E a voastră?

— Ce faci aici?

— Curățenie.

— Răspuns stupid. Mai încearcă.

— Caut un varan care a dispărut, zise Abbas.

Bărbații își aruncară o privire unul altuia. De genul care face probleme. Unul dintre ei scoase o sfoară subțire.

— Ridică-te.

Era o mișcare foarte cunoscută pentru Abbas. Să se ridice de pe un scaun, puțin încovoiat înainte, cu capul în piept, și – din mișcarea aceea – să acționeze. Niciunul dintre bărbați nu văzu mișcarea, dar unul dintre ei simți cum cuțitul subțire îi străpunge gâtul și iese prin artera carotidă. Celălalt primi un jet de sânge cald drept într-un ochi. Făcu involuntar un pas într-o parte și primi un cuțit adânc în umăr. Pistolul îi zbură pe podea.

Abbas îl ridică.

— JUAN!

Bărbatul cu cuțitul în umăr strigă spre ușă. Abbas se uită în aceeași direcție.

Al treilea bărbat, care stătea afară, auzi strigătul dinăuntrul casei. Se îndreptă spre poartă când îl surprinseră farurile lui Garcia. Se lăsă pe vine în șanțul de lângă poartă. Mașina galben-verzuie puse frână brusc în fața casei, iar Garcia coborî cu o țigară în gură.

Sper că suedezul ăla dubios a terminat până acum, se gândea el.

Terminase.

Când Garcia păși în sufragerie, doi bărbați zăceau pe podea. Îi recunoscă imediat, după descrierile persoanelor căutate și nenumărate rapoarte din cadrul poliției costaricane. Doi bărbați deosebit de notorii. Unul dintre ei zăcea într-o baltă mare de sânge pe podea și probabil era mort. Celălalt stătea sprijinit de un perete,

ținându-și o mână pe umărul drept, care sângera. Suedezul dubios stătea lângă celălalt perete și ștergea două cuțite lungi și subțiri.

— O spargere, zise suedezul. Mă duc pe jos până la Santa Teresa.

Abbas știa de al treilea tip. Știa că al treilea tip e undeva în întuneric în spatele lui. Sau, oricum, presupunea că așa e. Știa și că e mult de mers pe drumul de-acum foarte întunecat și pustiu spre Santa Teresa. Presupunea că al treilea tip a înțeles ce s-a întâmplat cu primul și cu al doilea. Nu în ultimul rând după ce Garcia a ieșit în goană afară, a scos mobilul și, cu o voce aproape în falset, a informat jumătate din poliția din Nicoya.

— Mal Pais!

Al treilea tip trebuia să fi auzit și asta.

Abbas era extrem de concentrat în timp ce mergea. Cu spatele la al treilea tip. Metru după metru, prin cotituri tăcute și întunecate, către o lumină îndepărtată din Santa Teresa. Știa că riscă să ia un glonț în spinare. Niciun cuțit negru nu l-ar fi ajutat în cazul ăla. În același timp, părea că al treilea tip fusese într-un fel de misiune, împreună cu tipul înjunghiat în gât și cu celălalt. Nu erau spărgători. De ce ar intra trei spărgători într-o casă care încă de la poartă semnaliza *nada*? Când existau case considerabil mai interesante pe versanții din jur. Mai ascunse de pădurea tropicală, mai bogate.

Cei trei căutau ceva anume.

În casa lui Nils Wendt, care fusese omorât.

Ce?

Barul se numea Good Vibrations Bar. O furăciune cu care The Beach Boys trebuie să se împace. California era la ceva distanță. Dar surfiștii americani de acolo probabil se simțeau nostalgici când intrau în crâșma vizibil prăpădită din Santa Teresa.

Abbas stătea la un capăt al unei tejghele lungi și afumate de bar. Singur, cu un gin tonic în față. Doar de data asta. O băutură alcoolică. Umblase prin întuneric cu mușchii și simțurile în alertă. Simțea cuțitele ascunse. Și ajunsese atât de departe. Fără un glonț în spinare. Avea chef de un pahar. Deși n-ar trebui, zise un colțișor al creierului său. Dar restul zise că e în regulă.

Presupuse că al treilea tip e undeva afară.

În întuneric.

Abbas își sorbea băutura. Igeno, barmanul, o amestecase la perfecție. Abbas se întoarse și se uită la ceilalți oameni care beau în bar. Bărbați bronzăți, și mai bronzăți, câțiva arși rău de soare, cu busturi care reprezentau o parte majoră a identității lor. Și femei. Localnice și turiste. Unele probabil ghizi, unele pasionate de surfing, toate stând de vorbă cu câte un bust. Privirea lui Abbas se îndepărtă de încăperea barului și ajunse dincolo de tejghea, pe peretele din fața lui. Două rafturi foarte lungi cu sticle cu băuturi mai mult sau mai puțin aromate, toate cu un singur scop.

Atunci îl văzu.

Gândacul.

Unul foarte mare. Cu antene lungi și aripi puternice galben-maronii strânse peste corp. Se târa peste o adâncitură din raftul cu sticle. Un perete de scânduri care era acoperit cu fotografii cu turiști și vederi prinse cu piuneze. Deodată, Igeno îl văzu și el, și văzu privirea lui Abbas care îl urmărea. Cu un mic zâmbet zdrobi gândacul cu palma. Drept peste o fotografie. O fotografie în care Nils Wendt își ținea brațul în jurul unei tinere.

Abbas își puse paharul pe tejghea cu un mic zgomot. Scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la spate și încercă să compare fotografia de pe ea cu fotografia de sub gândacul strivit.

— Poți să-l dai la o parte?

Abbas arată spre gândac. Igeno îl mătură de pe perete.

— Nu-ți plac gândacii?

— Nu, strică priveliștea.

Igeno zâmbi. Abbas nu. Observă repede că tânăra pe care o ținea Nils Wendt era identică cu victima de pe insula Nordkoster. Femeia care fusese înecată în golfulețele din Hasslevikarna. Își termină băutura. „Vezi dacă poți găsi vreo legătură între Wendt și femeia care a fost ucisă pe Nordkoster”, spusese Stilton.

Și era o legătură.

— Încă unul?

Igeno era din nou lângă Abbas.

— Nu, mulțumesc. Știi cine sunt cei din fotografia de acolo?

Abbas arată cu degetul, iar Igeno se întoarse și arată și el.

- Ăla e suedezul uriaș, Dan Nilsson, femeia aia nu știu cine e.
- Știi pe cineva care ar putea să știe?
- Nu, stai așa, poate Bosques...
- Cine e?
- A fost patronul barului, el a pus alea acolo. Igeno arată cu capul spre fotografiile de pe perete.
- Unde pot să-l găsesc pe Bosques?
- Acasă la el. Nu iese niciodată din casă.
- Și unde e asta?
- În Cabuya.
- E departe?

Igeno scoase o hartă mică și arată satul unde avea casa Bosques. În momentul acela, Abbas se gândi să se întoarcă în Mal Pais și să-l roage pe Garcia să-l conducă până în sat. Două lucruri îl făcură să aleagă altă alternativă. Primul era al treilea tip, cel care probabil se ascundea undeva prin preajma barului. Al doilea era poliția. Cel mai probabil casa lui Wendt mișuna în clipa aia de patrulare ale poliției locale. Unii dintre polițiști probabil ar fi vrut să-i pună niște întrebări la care Abbas nu voia să răspundă.

Așa că se uită la Igeno, care schița un zâmbet.

— Vrei să te duci la Cabuya?

— Da.

Igeno dădu un telefon și câteva minute mai târziu, unul dintre băieții lui apăru în fața barului cu un ATV. Abbas întrebă dacă poate să împrumute fotografia de pe perete. Putea. Ieși și se așeză în spatele fiului pe ATV și-și lăsă ochii să colinde peste tot ce vedea în jur. Deși era destul de întuneric și de la bar nu venea prea multă lumină, văzu umbra. Sau o întrezări, de fapt. După un palmier destul de mare, aflat la o oarecare distanță.

Al treilea tip.

— OK, să mergem.

Abbas îl bătu pe umăr pe fiul lui Igeno și ATV-ul porni. Când Abbas întoarse capul văzu că al treilea tip se mișcă înapoi spre Mal Pais cu o viteză uimitoare. Ca să ia o mașină, presupuse Abbas. Își dădu seama că nu o să dureze prea mult până când o să prindă ATV-ul din urmă, având în vedere că exista un singur drum. Într-o

singură direcție.
Spre Cabuya.

Fiul lui Igeno întrebă dacă ar trebui să aștepte, dar Abbas îi spuse să plece. Putea să dureze ceva. Numai să ajungi până la casa lui Bosques dura ceva. Aveai de urcat și de trecut peste multe lucruri înainte să ajungi la verandă.

Bosques stătea acolo. În hainele lui albe, bărbierit pe jumătate, pe un scaun de lângă perete. Cu un pahar cu rom în mână și un bec gol atârând la o oarecare distanță. Neaprins. Concertul greierilor din jungla din jur nu-i perturba urechile. Nici susurul slab care se auzea de la o cascadă mică dintre plante. Observă o insectă foarte mărunță care înainta pe mâna lui cafenie.

Apoi se uită la Abbas.

— Cine ești?

— Mă numesc Abbas el Fassi, sunt din Suedia.

— Îl cunoști pe suedezul uriaș?

— Da. Pot să urc?

Bosques se uită la Abbas, care stătea undeva mai jos de verandă. Nu arăta a suedez. Sau a scandinav. Nu arăta deloc ca suedezul uriaș.

— Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine, Bosques, despre viață.

— Vino încoace.

Abbas urcă pe verandă, iar Bosques împinse cu piciorul un taburet în direcția lui. Abbas se așeză pe el.

— Lui Dan Nilsson îi spui suedezul uriaș? întrebă Abbas.

— Da. L-ai cunoscut?

— Nu. E mort.

Expresia lui Bosques nu fu ușor de interpretat în întunericul de lângă perete. Ce văzu Abbas fu că bărbatul luă o gură din pahar și că paharul nu era tocmai stabil când coborî.

— Când a murit?

— Acum câteva zile. A fost ucis.

— De tine?

O întrebare cam ciudată, se gândi Abbas. Dar se afla pe partea cealaltă a lumii, într-o căzătură de sat din pădurea tropicală, cu un

bărbat pe care nu-l cunoștea. Nu știa nici ce relație avea el cu Nils Wendt. Suedezul uriaș, cum îi zicea Bosques.

— Nu. Lucrez pentru poliția suedeză.

— Ai vreun act?

Bosques știa cum stau lucrurile.

— Nu.

— Atunci de ce te-aș crede?

Da, chiar așa? se gândi Abbas.

— Ai un calculator? zise el.

— Da.

— Poți să intri pe net?

Bosques îl privi pe Abbas cu ochi reci. Atât de reci încât sfredeleau întunericul. Se ridică și intră în casă. Abbas rămase pe loc. După un minut, două, Bosques ieși cu un laptop și se așeză din nou pe scaun. Împinse cu grijă modemul mobil în mufa computerului și îl deschise.

— Caută Nils Wendt, crimă, Stockholm.

— Cine e Nils Wendt?

— E numele adevărat al lui Dan Nilsson. Se scrie cu „W” și „DT” la sfârșit.

Lumina albastră a laptopului se reflecta pe chipul lui Bosques. Degetele lui se jucau pe tastatură. Apoi așteptă și se uită la ecran. Și, deși nu înțelegea niciun cuvânt din ceea ce vedea, recunoscuse fotografia de pe prima pagină a unui ziar. Fotografia lui Dan Nilsson, suedezul uriaș. O fotografie veche de douăzeci și șapte de ani. Cam cum arăta Nilsson când a sosit în Mal Pais prima dată.

Sub fotografie scria „Nils Wendt”.

— Ucis?

— Da.

Bosques închise computerul și-l puse pe podeaua de lemn în fața lui. Pescui din întuneric o sticlă de rom plină pe jumătate și turnă puțin în pahar. Puțin cam mult.

— E rom. Vrei?

— Nu, zise Abbas.

Bosques goli paharul dintr-o înghițitură, îl lăsă jos, în poală, și-și șterse ochii cu cealaltă mână.

— Mi-a fost prieten.

Abbas dădu aprobator din cap. Făcu un gest cu mâna în semn de compasiune. Prietenii uciși merită respect.

— De cât timp îl cunoșteai? întrebă el.

— De mult.

O unitate de timp cam vagă. Abbas căuta ceva mai precis. Un moment pe care să-l poată lega de fotografia femeii din poza de la bar.

— Poți să-l aprinzi?

Abbas arătă spre becul din partea cealaltă. Bosques se răsuci puțin și atinse un întrerupător vechi și negru de bachelită de pe perete. Lumina aproape îl orbi pe Abbas preț de câteva secunde. Apoi scoase fotografia.

— Am împrumutat o poză din Santa Teresa, Nilsson stă cu o femeie pe... aici.

Abbas îi dădu fotografia. Bosques o luă.

— Știi cine e?

— Adelita.

Un nume! În sfârșit!

— Doar Adelita, sau...?

— Adelita Rivera. Din Mexic.

În clipa aceea, Abbas cântări variantele. Să-i spună că și Adelita Rivera a fost ucisă? Înecată pe o plajă din Suedia. Poate și ea fusese prietenă cu Bosques? Doi prietenii uciși și aproape niciun strop de rom rămas.

Se abținu.

— Cât de bine o cunoștea Dan Nilsson pe Adelita Rivera?

— Era însărcinată cu copilul lui.

Abbas își menținu privirea fixată asupra ochilor lui Bosques. Mare parte din situație se clădea pe asta. Că niciunul dintre ei nu se dădea în lături. Dar în sinea lui știa ce o să însemne asta acasă. Pentru Tom. Nils Wendt era tatăl copilului victimei!

— Poți să-mi povestești câte ceva despre Adelita? întrebă Abbas.

— Era o femeie foarte frumoasă.

Iar apoi Bosques îi spuse ce știa despre Adelita lui Abbas. Încerca să memoreze absolut fiecare detaliu. Știa cât de valoroase sunt pentru Tom.

— Apoi a plecat, zise Bosques.

— Când a fost asta?

— Acum mulți ani. Nu știu unde s-a dus. Nu s-a mai întors niciodată. Suedezul uriaș s-a întristat. S-a dus cu mașina în Mexic s-o caute, dar ea dispăruse. Apoi s-a întors acasă, în Suedia.

— Dar asta a fost foarte recent, nu-i așa?

— Da. A fost ucis în țara ta de origine?

— Da. Și nu știu de ce sau cine a făcut-o. Sunt aici ca să văd dacă pot găsi ceva care să ne ajute, spuse Abbas.

— Să găsiți ucigașul?

— Da, și un motiv pentru crimă.

— Mi-a lăsat o geantă când a plecat.

— Serios?

Abbas avea toate simțurile în alertă.

— Ce era în ea?

— Nu știu. A zis că, dacă nu se întoarce până în 1 iulie, s-o dau poliției.

— Eu sunt poliția.

— N-ai acte.

— Nu e nevoie.

Înainte ca Bosques să poată clipi, un cuțit lung și negru lovi cablul electric de pe perete. După câteva secunde de sfârșit, becul din tavan se stinse. Abbas îl privi pe Bosques în întuneric.

— Mai am unul.

— OK.

Bosques se ridică și intră din nou în casă. Mai repede decât data trecută, ieși cu o geantă de piele în mână și i-o dădu lui Abbas.

Al treilea tip își parcase duba închisă la culoare la o distanță sigură de casa lui Bosques. Apoi se furișă cât de aproape îndrăzni. Nu suficient de aproape cât să vadă cu ochiul liber, dar cu ajutorul binoclului verde cu infraroșu nu avea nicio dificultate în a vedea ce ridică Abbas din geantă pe verandă.

Un plic mic, un dosar de plastic și o casetă.

Abbas puse obiectele la loc. Își dădu seama imediat că geanta era ceea ce căutau gorilele în casa lui Wendt din Mal Pais. Nu avea de gând să umble prin conținutul genții în momentul ăla. În plus,

stinsese el însuși singura lumină de pe verandă. Ridică geanta puțin.

— Trebuie s-o iau cu mine.

— Înțeleg.

Cuțitul negru sporise în mod remarcabil înțelegerea lui Bosques.

— Ai o toaletă?

Abbas se ridică, iar Bosques arată spre o ușă din cealaltă cameră. Abbas scoase cuțitul din perete și dispăru la toaletă cu geanta în mână. Nu avea de gând să-i dea drumul. Bosques rămase așezat pe scaun. Lumea e un loc ciudat, se gândi el. Și suedezul uriaș e mort.

Pescui o sticlă din buzunarul de la pantaloni și începu să se dea cu lac transparent pe unghii. În întuneric.

Abbas ieși din nou și-și luă rămas-bun de la Bosques, care îi ură mult noroc. Întrucâtva reticent, Abbas primi o îmbrățișare, pe neașteptate. Apoi Bosques intră înapoi în casă.

Abbas coborî spre drum și începu să meargă. Minte îi era plină de gânduri. Avea un nume pentru femeia pe care Tom încercase să o găsească timp de mai bine de douăzeci de ani. Adelita Rivera. O mexicană. Însărcinată cu copilul lui Nils Wendt, care fusese omorât.

Straniu.

La vreo sută de metri de casa lui Bosques, unde drumul era cel mai îngust, iar lumina lunii cea mai slabă, simți deodată un pistol în gât. Mult prea aproape ca să-și poată folosi cuțitele. Al treilea tip, se gândi el. În aceeași clipă, geanta îi fu smulsă din strânsoare. Când se răsuci primi o lovitură puternică în ceafă. Își pierdu echilibrul și căzu în verdeața de la marginea drumului. Zăcu acolo și văzu o dubă mare și neagră ieșind în goană din pădure și dispărând pe drum.

Apoi și el dispăru undeva.

Duba continuă să ruleze prin Cabuya și încă jumătate din peninsula Nicoya. Nu departe de aeroportul din Tambur, se opri pe marginea drumului. Al treilea tip aprinse lumina din tavanul habitaculului și deschise geanta de piele.

Era plină cu hârtie igienică.

Abbas își veni în simțiri la marginea drumului. Își duse mâna la

cap și simți un cucui destul de mare acolo. Era și foarte dureros. Dar merita. Îi dăduse celui de-al treilea tip ce voia. Geanta de piele.

Ce fusese în geantă, însă, era sub puloverul lui Abbas.

Acolo avea să rămână până când avea să ajungă în Suedia.

Al treilea tip stătea încă în dubă. Se luptase cu sine însuși și avusese un blocaj mintal o bucată bună de timp. Își dădea seama că nu prea are ce să facă. Fusese tras pe sfoară, iar până-n momentul ăla cuțitarul sigur se întorsese la poliția din Mal Pais. Scoase mobilul, îl butonă până ajunse la fotografia pe care o făcuse prin geamul casei lui Wendt, scrisese un scurt text sub ea și o trimise ca mesaj foto.

Fotografia ajunse la K. Sedovic în Suedia, care redirectionă imediat mesajul către un bărbat care stătea pe o verandă foarte spațioasă nu departe de podul Stocksund. Soția lui era în casă și făcea un duș. Citi mesajul scurt, care descria conținutul genții care fusese ulterior umplută cu hârtie igienică: un plic mic, un dosar de plastic și o casetă. O casetă originală, se gândi el. Cu o conversație înregistrată care schimba totul pentru Bertil Magnuson.

Se uită la fotografia care însoțea mesajul.

La cuțitarul Abbas el Fassi.

Crupierul?

De la Cazino Cosmopol?

Ce făcea în Costa Rica?

Și de ce dracului voia caseta originală?

Olivia dormise prost.

Fusese pe insula Tynningö în minivacanța de solstițiul de vară. Cu mama ei și câteva dintre cunoștințe. Sigur că ar fi putut să sărbătorească pe insula Möja împreună cu Lenni și o gașcă de amici, dar alesese Tynningö. Durerea provocată de pierderea lui Elvis o copleșea în valuri și avea nevoie să fie singură. Sau, mai degrabă, să fie alături de oameni care nu ar aștepta de la ea să fie într-o dispoziție festivă. Cu o zi în urmă mama ei și cu ea fuseseră acolo singure și vopsiseră jumătate din latura casei care lua soarele din plin. Așa încât lui Arne să nu-i fie rușine, după cum spusese Maria. Apoi împărțiseră poate puțin cam mult vin. Iar Olivia plătise pentru asta pe timpul nopții. Se trezise pe la trei și nu a mai fost în stare să adoarmă până la șapte. Cu jumătate de oră înainte să sune deșteptătorul.

Înfulecase două prăjituri de orez și era în drum spre duș în halatul de casă, când sună cineva la ușă.

Olivia deschise. Stilton stătea pe palier într-un palton negru care îi venea puțin cam scurt.

— Salut! zise el.

— Salut! Te-ai tuns?

— Am vorbit cu Marianne, n-a găsit o potrivire.

Olivia văzu cum o vecină trece pe lângă ei aruncându-i o privire rapidă bărbatului de lângă ușă. Făcu un pas într-o parte și-i făcu semn lui Stilton să intre. Apoi Olivia închise ușa.

— N-a găsit nicio potrivire?

— Nu.

Olivia intră în bucătărie înaintea lui. Stilton o urmă fără să-și dea jos paltonul.

— Deci firul de păr nu era de la victimă?

— Nu.

— Ar putea să fie de la unul dintre făptași.

— Posibil.

— Jackie Berglund, zise Olivia.

— Las-o baltă.

— Dar de ce nu? De ce n-ar putea să fie al ei? Are părul negru, era pe insulă când a avut loc crima și a avut o explicație complet inutilă pentru dispariția ei la scurt timp după aia. Nu-i așa?

— O să-ți folosesc dușul, zise Stilton.

Olivia nu știa ce să zică, așa că arătă spre ușa băii de la capătul holului. Încă era fără glas când el dispăru înăuntru. Să folosești dușul altcuiva e un lucru foarte intim, pentru unii oameni, pentru alții nu e nici așa, nici așa. Olivia avu nevoie de ceva timp să accepte gândul că Stilton stă acolo și spală ce-o fi spălat.

Apoi începu să se gândească la Jackie Berglund.

Gânduri negre.

— Uită de Jackie Berglund, spuse Stilton.

— De ce?

Făcuse un duș lung și răcoros, se gândise la obsesia Oliviei pentru Jackie Berglund și hotărî să-i dezvăluie câteva lucruri. Olivia se îmbrăcase și-i oferea cafea la masa din bucătărie.

— Așa au stat lucrurile, începu el. În 2005 o tânără însărcinată pe nume Jill Engberg a fost ucisă, iar mie mi s-a încredințat ancheta.

— Știu asta deja.

— Încep doar cu începutul. Jill era escortă. Am stabilit curând că lucra pentru Jackie Berglund la Red Velvet. Circumstanțele din jurul crimei ne-au făcut să credem că ucigașul lui Jill poate fi unul dintre clienții lui Jackie. Am împins destul de tare în direcția aia, dar lucrurile s-au oprit.

— Cum adică s-au oprit?

— S-au întâmplat niște lucruri.

— Cum ar fi?

Stilton rămase tăcut, iar Olivia așteptă.

— Ce s-a întâmplat? zise ea în cele din urmă.

— Păi, s-au întâmplat mai multe lucruri în același timp. Eu am avut o cădere nervoasă și am ajuns să am o psihoză, în primul rând. Am fost în concediu medical o perioadă, iar când m-am întors fusesem dat la o parte din echipa responsabilă de caz.

— De ce?

— Oficial, fiindcă nu se considera că sunt apt să mă ocup de o anchetă a unei crime în momentul ăla, ceea ce se poate să fi fost

adevărat.

— Și neoficial?

— Au existat oameni care, cred, au vrut să mă dea la o parte din echipa care se ocupa de cazul lui Jill.

— Pentru că...

— Pentru că mă apropiasem prea mult de afacerea cu escorte a lui Jackie Berglund.

— De clienții ei, adică?

— Da.

— Cine a preluat cazul?

— Rune Forss. Un polițist care...

— Știu cine e, zise Olivia. Dar el n-a rezolvat uciderea lui Jill. Am citit despre asta într-un...

— Nu, n-a rezolvat-o.

— Dar sigur te-a lovit și pe tine același gând ca pe mine? Când lucreai la cazul lui Jill?

— Că erau asemănări cu Nordkoster?

— Da.

— Sigur, eram... Și Jill era însărcinată, continuă Stilton, la fel ca victima de pe plajă, iar Jackie a apărut în ambele anchete. Poate victima era escortă? Nu știam nimic despre ea, la urma urmei. Așa că ideea mea a fost că se poate să fi existat o legătură, că se poate să fi fost același făptaș cu același mobil.

— Și care ar fi ăla?

— Să omoare o prostituată care l-a șantajat cu sarcina. De-asta am luat probe ADN de la fătul lui Jill și le-am comparat cu ADN-ul de la copilul femeii de pe plajă. Nu s-au potrivit.

— Asta nu exclude ca Jackie Berglund să fi fost implicată.

— Nu, și aveam o ipoteză despre ea pe care am urmat-o o vreme. Ea fusese pe Nordkoster împreună cu doi norvegieni pe un iaht de lux. M-am gândit că au fost patru încă de la început, victima fiind a patra persoană, și apoi ceva s-a întâmplat între ei și trei dintre ei au omorât-o pe a patra.

— Dar?

— Dar nu a dus nicăieri, nu puteam dovedi că vreunul dintre ei a fost pe plajă sau că a avut vreun contact cu victima, despre identitatea căreia nu știam absolut nimic.

— Acum poate poți să dovedești că Jackie a fost pe plajă?

— Cu ajutorul clamei?

— Da.

Stilton o privi pe Olivia. Nu renunța, iar el devenea tot mai impresionat de tenacitatea ei, de curiozitatea ei, de capacitatea ei de a...

— Cercelel?

Olivia întrerupse gândurile lui Stilton.

— Ai zis că ai găsit un cerceel în buzunarul hainei victimei, care probabil nu era a ei. Nu e așa? Și ți s-a părut cam straniu.

— Da.

— Erau amprente pe el?

— Numai ale victimei. Vrei să-l vezi?

— E la *tine*?

— Da, în rulotă.

Stilton scoase cutia mare de carton de sub unul dintre paturile din rulotă. Olivia se așeză pe celălalt. El deschise cutia și ridică o pungă de plastic cu un mic cerceel frumos înăuntru.

— Așa arată.

Stilton îi dădu cercelel Oliviei.

— De ce-l ai aici? întrebă ea.

— A ajuns printre lucrurile mele când am adunat totul la birou când am fost dat la o parte. Zăcea într-un sertar pe care l-am golit.

Olivia ținu cercelel în mână. Era un model foarte deosebit. Aproape ca o rozetă care se transforma într-o inimă, cu o mică perlă atârând în partea de jos și o piatră albastră în mijloc. Foarte frumos. Îi amintea de ceva. Cu siguranță mai văzuse un cerceel asemănător?

Nu cu mult timp în urmă?

— Fot să-l împrumut până mâine?

— De ce?

— Pentru că... am văzut ceva asemănător destul de recent.

Într-un magazin? se gândi ea deodată.

Un magazin de pe Sibyllegatan?

Mette Olsäter stătea cu o parte din echipa ei în camera de

anchetă de la sediul din Polhemsgatan. Câțiva dintre ei sărbătoriseră solstițiul de vară, alții continuaseră să lucreze. Abia ascultaseră interogatoriul lui Bertil Magnuson, realizat de Mette. A treia oară. Cu toții aveau aceeași impresie: minte în privința apelurilor telefonice. În parte, era un sentiment empiric. Interogatori cu experiență care puteau cântări fiecare nuanță în schimbare din tonul persoanei interogate. Dar era și ceva mai concret. De ce să-l sune Nils Wendt pe Bertil Magnuson de patru ori și să nu spună nimic? Așa cum susținea Magnuson. Wendt trebuie să fi înțeles că Magnuson nu și-ar fi imaginat nici în cele mai îndrăznețe visuri că omul care nu spunea niciun cuvânt la celălalt capăt e Nils Wendt, dispărut de douăzeci și șapte de ani. Și apoi care să fie scopul apelurilor? Din partea lui Wendt.

— Nu a tăcut la telefon.

— Nu.

— Atunci ce a spus?

— Ceva ce Magnuson nu a vrut să dezvăluie.

— Și despre ce poate fi vorba?

— Despre trecut.

În clipa aia, Mette întrerupse raționamentul colegilor ei. Presupunea că Wendt chiar fusese dispărut timp de douăzeci și șapte de ani și apăruse deodată în Stockholm și i-a telefonat fostului partener de afaceri. Și singurul lucru care îi mai lega era întâmplarea din ajun.

— Așa că dacă, ipotetic vorbind, Magnuson e la originea morții lui Wendt, atunci motivul trebuie să se găsească în alea patru conversații, zise ea.

— Șantaj?

— Poate.

— Și ce avea Wendt cu care să-l poată șantaja pe Magnuson?

Astăzi? se întrebă Lisa.

— Ceva ce s-a întâmplat atunci.

— Și cine mai poate ști despre asta? În afară de Magnuson?

— Sora lui Wendt din Geneva?

— Puțin probabil.

— Fosta lui soție? întrebă Bosse.

— Sau Erik Grandén, zise Mette.

- Politicianul?
- Era în consiliul de administrație al companiei Magnuson Wendt Mining când a dispărut Wendt.
- Să iau legătura cu el? întrebă Lisa.
- Da, te rog.

Olivia stătea în metrou. Pe tot drumul dinspre rulotă spre oraș, se gândise la informațiile oferite de Stilton. Nu știa sigur ce vrea să spună. Mai mult decât că nu e o idee bună să se apropie prea mult de Jackie Berglund. Când el însuși a făcut-o, totul s-a sfârșit cu eliminarea lui din echipa responsabilă de caz. Dar ea nu era ofițer de poliție. Încă. Nu făcea parte din vreo anchetă oficială. Nimeni n-ar fi putut s-o dea la o parte. Să o amenințe, absolut! Și să-i omoare motanul sub capota unei mașini. Dar nu mai mult de atât. Era liberă să facă ce vrea, se gândi ea.

Și exact asta voia să facă.

Să se apropie de Jackie Berglund, ucigașa de motani. Să încerce să ia ceva de la Jackie pe care să-l poată folosi pentru un test ADN. Ca să vadă dacă firul de păr găsit pe plajă de Gardman era al lui Jackie.

Și cum să rezolve asta?

Nu prea mai putea să intre din nou în magazinul lui Jackie. Trebuia să o ajute cineva. Apoi îi veni o idee. Care necesita ca ea să facă ceva respingător.

Extrem de respingător.

Era un apartament sărăcăcios cu două camere pe Söderarmsvägen, în cartierul Kärrtorp, la etajul al doilea. Pe ușă nu era niciun nume, în camere nu era aproape niciun fel de mobilă. Îmbrăcat numai în chiloți, Nurcă stătea la fereastră înfigându-și ace de oțel în carne. Nu se întâmpla prea des. Aproape niciodată. În ultimul timp consuma chestii mai ușoare. Dar uneori trebuia să dea un chef de pomină. Se uită în jurul lui în apartament. Încă era foarte supărat pe ce se întâmplase în rulotă. „Nici cu prăjina.” Curva aia nesimțită i-a dat cu tifla de parcă ar fi fost un nimeni. Un ratat, un tip pe care ți-l poți imagina că stă în grădina din spate și și-o ia la labă într-un ghiveci.

Era un sentiment al dracului de îngrozitor.

Dar de ce ai nevoie ca să sprijini un orgoliu rănit? În nici zece minute, Nurcă era din nou pe linia de plutire. Creierul lui agitat construisese deja mai multe explicații pentru umilință. De la faptul că fata habar nu avea cu cine vorbește – Nurcă Bărbatul Fatal – până la faptul că era pur și simplu idioată. În plus, mai era și sașie. O pizdă jalnică și care avea impresia că poate să-l învingă pe Nurcă!

În clipa aia se simțea mult mai bine.

Când auzi soneria, era din nou el însuși. Picioarele aproape îi porniră singure. Drogat? Și ce dacă? Era un tip în mișcare. Un șmecher care avea tot setul de unelte sub control. Aproape smulse ușa din țâțâni.

Pizda aia jalnică?

Nurcă se uită lung la Olivia.

— Salut! zise ea.

Nurcă se holbă la ea în continuare.

— Voiam doar să-mi cer scuze, continuă ea. Am fost îngrozitor de nepoliticoasă, cam deplasată, acolo lângă rulotă, și chiar n-am vrut să spun ce am spus, dar eram atât de șocată de ce i-au făcut lui Stilton, și nu era nimic personal, promit. Am fost doar foarte proastă. Serios. Îmi pare rău.

— Ce pula mea vrei?

Olivia se gândi că exprimase deja foarte clar asta, așa că merse mai departe conform planului.

— Țsta e apartamentul tău? Care face cinci milioane?

— Pe puțin.

Își calculase cu foarte multă atenție strategia. Înțelegea destul de bine cum trebuie să-l iei pe gluma aia de bărbat. Trebuia doar să găsești o deschizătură.

— Îmi cam caut un apartament, spuse ea. Câte camere sunt?

Nurcă se întoarse și intră în apartament. Lăsă ușa deschisă, iar Olivia o luă drept o formă de invitație. Și păși înăuntru. În apartamentul cu două camere, aproape gol. Sărăcăcios. Cu un tapet scorjit ici și colo. Cinci milioane? Pe puțin?

— Stilton îți transmite salutări, apropo...

Nurcă dispăruse. Se furișase pe geamul din dormitor? se gândi ea. Deodată apăru din nou.

— Tot mai ești aici?

Se înfășurase într-un fel de halat și ținea în mână o cutie de lapte din care bea.

— Ce pula mea vrei?

Nu avea să fie prea ușor. Așa că Olivia trecu direct la subiect.

— Am nevoie de ajutor. Trebuie să fac rost de niște material ADN de la o persoană pe care nu îndrăznesc s-o las să mă vadă. Și mi-am amintit ce mi-ai spus.

— Adică?

— Cum l-ai ajutat pe Stilton cu o mulțime de cazuri dificile și ai fost cumva mâna lui dreaptă, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Și atunci m-am gândit că poate ai ceva experiență în domeniul ăsta, îmi dai impresia că știi multe lucruri?

Nurcă mai hăpăi puțin lapte.

— Dar poate nu te mai ocupi cu genul ăsta de lucruri? zise Olivia.

— Mă ocup cu majoritatea lucrurilor.

A apucat momeala, se gândi Olivia. Acum o să trag firul.

— Ai îndrăzni să faci așa ceva?

— Cum adică să îndrăznesc? Ce pula mea vrei să spui? Despre ce vorbești?

Ah, l-am prins bine de tot.

Olivia venea dinspre stația de metrou de la Östermalmstorg cu un domn din ce în ce mai vesel alături, Nurcă Bărbatul Fatal, un bărbat care nu se temea de nimic.

— Acum câțiva ani urcam pe K2, știi tu, al patrulea vârf din Himalaya, eram eu și Goran Kropp și niște șerpași, vânturi înghețate, minus 32 de grade... cam greu.

— Ai ajuns până în vârf?

— Ei au ajuns. Eu am fost forțat să am grijă de un englez care și-a rupt piciorul. L-am cărat în spinare până jos, la tabăra de bază. Era nobilime, apropo, am o invitație permanentă să-i vizitez conacul din New Hampshire.

— Asta nu-i în State?

— Cum ziceai că se numește magazinul?

— Weird & Wow. E chiar acolo, pe Sibyllegatan.

Olivia se opri la o oarecare distanță de magazin. Îi descrise cum arată Jackie și ce îi trebuie.

— Un fir de păr, gen, asta vrei?

— Sau salivă.

— Sau o lentilă de contact, așa l-am prins pe tipul ăla din Halmstad. Dăduse cu aspiratorul în tot apartamentul după ce și-a ucis soția și apoi am găsit o lentilă de contact în sacul aspiratorului și am luat ADN de pe ea și apoi l-am prins.

— Nu știi dacă Jackie Berglund poartă lentile de contact.

— Atunci o să trebuiască să improvizez.

Nurcă porni spre Weird & Wow.

Ideea lui de improvizație e discutabilă. Intră în magazin, o văzu pe Jackie Berglund stând cu spatele la el, lângă o măsuță de toaletă, cu o clientă, și se duse direct la ea și-i smulse câteva fire de păr. Jackie țipă, întorcându-se spre Nurcă, moment în care el se arătă extrem de surprins.

— Dar CE DRACU'? Scuze! Credeam că e cățeaua aia de Nettan!

— Cine?

Nurcă flutură din brațe cum fac drogații. Îi venea natural.

— Îmi pare rău, pana mea! Scuzele mele, domniță! Are părul de aceeași culoare și a șutit o punguță de coca și a fugit încoace! A fost pe aici?

— Ieși afară!

Jackie îl apucă pe Nurcă de jachetă și-l târî până la ușă. Nurcă se strecură iute afară. Ținând strâns în pumn o șuviță de păr. Jackie se întoarse la clienta ușor șocată.

— Drogați! Își fac veacul prin parcul Humlegård și vin pe aici uneori și încearcă să fure și să facă dezordine. Îmi pare foarte rău.

— E în regulă. A furat ceva?

— Nu.

Ceea ce era discutabil.

Erik Grandén tocmai își răsfoia agenda pe următoarele zile. Șapte țări în tot atâtea zile. Îi plăcea să călătorească. Să zboare cu avionul. Să fie mereu în mișcare. Strict vorbind, nu era o parte esențială a activității lui de la Ministerul de Externe, dar nimeni nu obiectase

până în momentul ăla. Era mereu accesibil pe Twitter. Apoi sună Lisa Hedqvist și vru să-l întâlnească.

— Nu vă pot strecura.

Chiar nu avea timp de întâlniri. Tonul lui arogant indică limpede că are lucruri mult mai importante de făcut decât să stea de vorbă cu polițiște tinere. Așa că Lisa fu nevoită să o facă la telefon.

— E vorba despre compania Magnuson Wendt Mining.

— Ce-i cu ea?

— Ați fost în consiliul de administrație...

— Atunci. Au trecut douăzeci și șapte de ani. Știați asta?

— Da. Au existat controverse în consiliu în perioada aia?

— Referitor la ce?

— Nu știu, au existat divergențe între Nils Wendt și Bertil Magnuson?

— Nu.

— Absolut niciuna?

— Din câte știu eu, nu.

— Dar știți că Nils Wendt tocmai a fost ucis aici, în Stockholm?

— Asta a fost o întrebare extrem de stupidă. Am terminat?

— Deocamdată.

Lisa Hedqvist închise.

Grandén rămase cu telefonul în mână.

Nu-i plăcea situația asta.

Fusese mult mai ușor decât se așteptase. Pe tot drumul până la rulotă adunase o serie de argumente și încercase să se gândească la toate obiecțiile posibile ca să le poată para, iar apoi el spuse pur și simplu:

— OK.

— OK?

— Unde e?

— Aici!

Olivia îi dădu pungața de plastic cu firele de păr smulse din capul lui Jackie Berglund. Stilton o puse în buzunar. Olivia nu îndrăzni să întrebe de ce a spus asta. OK? Oare fiindcă era de acord? Sau era doar amabil cu ea? De ce ar fi?

— E chiar grozav! zise ea, cu toate astea. Când crezi că...

— Nu știu.

Stilton habar nu avea dacă fosta lui soție avea să-l mai ajute o dată. Nu știa nici măcar dacă e interesată. După ce Olivia plecă, îi telefonă.

Era interesată.

— Vrei să compar părul cu firul ăla din clamă?

— Da. Ar putea fi de la unul dintre făptași.

— Mette știe de treaba asta? zise Marianne.

— Nu încă.

— Cine plătește?

Stilton se gândise și la asta. Știa cât de mult costă să faci o analiză, întinsese deja coarda o dată. Implorase. S-o facă din nou însemna să se întindă rău de tot.

Așa că nu răspunse.

— OK, spuse Marianne. Ținem legătura.

— Mulțumesc.

Stilton închise. De fapt Rønning ar trebui să scoată banul pentru asta, se gândi el. Ea e atât de dornică. N-ar putea să-și vândă căzătura aia de Mustang?

El avea lucruri mai importante de făcut.

Îl sună pe Nurcă.

Bertil se îndrepta spre casă în Jaguarul lui gri. Era încordat și nervos. Încă nu-i era clar ce face crupierul ăla. Abbas el Fassi. Îi descoperise numele complet și adresa și-l rugase pe K. Sedovic să stea cu ochii pe apartamentul lui de pe Dalagatan. În caz că ar fi apărut acolo. Se asigurase și că are oameni pregătiți la aeroportul Arlanda. În caz că ar fi apărut acolo. Probabil se îndrepta înapoi spre Suedia. Cu caseta originală. Ce avea să facă cu ea? Îl cunoștea pe Nils? Ar fi continuat cu un fel de șantaj? Sau avea legături cu poliția? Dar, la naiba, omul era crupier! Lucrase la Cosmopol aproape de fiecare dată când fuseseră acolo să joace. Bertil nu înțelegea nimic, iar asta îl făcea încordat și agitat.

Un lucru era clar. Caseta originală avea să fie probabil în Suedia curând. Nu mai era în Costa Rica și nu avea să ajungă la poliția de acolo. Trebuia doar să se asigure că nu avea să ajungă la poliția suedeză.

Apoi îl sună Erik Grandén.

— A vorbit poliția cu tine?

— Despre ce?

— Uciderea lui Nils? Am primit un apel de la o femeie băgăcioasă care voia să știe dacă a existat vreo controversă între tine și Nils când eram în consiliu.

— Cum adică, controversă?

— Asta m-am întrebat și eu! De ce e interesată poliția de așa ceva?

— Nu știu.

— Neplăcut.

— Ce-ai spus?

— Nu.

— Că nu a existat nicio controversă?

— Păi nu a existat nicio controversă. Nu din câte îmi amintesc eu.

— Absolut niciuna.

— Nu, uneori nu poți să nu te întrebi cât de mult a decăzut poliția suedeză.

Bertil încheie conversația.

Acke Andersson stătea în mall-ul mare din Flemingsberg cu bărbatul care era prieten cu maică-sa – Nurcă – și unul dintre amicii lui Nurcă. Un bărbat cu un platură mare pe ceafă. Mâncau hamburgeri. Sau, mai degrabă, el și Nurcă mâncau. Celălalt bărbat bea un shake de vanilie.

Celălalt bărbat era cel care voia să-l întâlnească.

— Nu știu așa de multe, zise Acke.

— Dar știi cine le organizează? Cine sunt? Întrebă Stilton.

— Nu.

— Și atunci cum știi când urmează să lupți?

— SMS.

— Îți trimit un SMS?

— Da.

— Ai numărul lor?

— Ce?

— Numărul celor care îți dau SMS. Ai mobil, sigur poți să vezi cine îți trimite mesaje.

— Nu.

Stilton o lăasă baltă. Îl rugase pe Nurcă să-i stabilească o întâlnire cu Acke ca să încerce să afle dacă știe mai multe despre luptele în cuști. Nume. Adrese. Nu știa. Primea un SMS și apoi se ducea singur încolo sau era adus de cineva.

— Cine te aduce?

— Niște tipi.

— Știi cum îi cheamă?

— Nu.

Stilton o lăasă baltă de tot și își sorbi ultima gură de shake.

Nu prea departe de restaurantul de burgeri stăteau Liam și Isse, cu jachetele lor cu glugă. Îl luaseră pe Acke și-l duseseră la luptele în cuști o dată sau de două ori. Se gândeau să-l aducă din nou. Deodată îl văzură stând de vorbă cu tipul pe care-l filmaseră într-o rulotă când i-o trăgea uneia dintre victimele lor. Și care spionase ultimele lupte în cuști și fusese luat la bătaie.

Un tip fără adăpost.

De ce dracu' stătea Acke de vorbă cu el?

— Poate nu e fără adăpost? Poate e polițai?

— Polițai sub acoperire?

— Da?

Toți trei ieșiră din restaurantul de burgeri. Nurcă și Stilton se duseră spre gară. Acke fugi în altă direcție, fără să observe că Liam și Isse îl urmăresc. Cei doi îl prinseră din urmă lângă terenul de fotbal gol.

— Acke!

Acke se opri. Îi recunosc pe băieți. Îl luaseră o dată la lupte. Planificau încă una? Chiar dacă nu el mai voia să lupte. Cum putea să le explice asta?

— Salut! zise el.

— Cu cine erai la localul ăla de burgeri? întrebă Liam.

— Ce?

— Adineauri. Te-am văzut. Cine erau?

— Un amic de-al mamei și un amic de-al lui.

— Tipul cu plasturele?

- Da.
- Ce i-ai spus?
- Despre ce? N-am zis nimic!
- Tipul cu plasturele a intrat în ringul cu luptele în cuști data trecută. Cum a aflat de ele atunci? Întrebă Liam.
- Nu știu.
- Nu ne plac băieții care ciripesc.
- N-am...
- Gura! zise Isse.
- Dar promit! N-am...

O palmă îl lovi tare peste față. Înainte să se poată feri, încă o palmă. Liam și Isse îl apucară pe Acke de jachetă, se uitară în jur și apoi începură să-l târască pe băiatul însângerat. Acke se uită îngrozit în urmă să vadă unde se duseseră adulții.

Adulții stăteau pe un peron, departe.

Telefonul veni în toiul nopții, imediat după ora trei. Stilton avu nevoie de ceva timp ca să iasă la suprafață și să răspundă. Era Abbas. Era între două avioane și vorbea foarte pe scurt. Conținutul era următorul: femeia ucisă pe plajă se numea Adelita Rivera, era din Mexic și era însărcinată cu copilul lui Nils Wendt.

Apoi închise.

Stilton rămase multă vreme în chiloți, pe pat, și se uită lung la mobilul din mână. Pentru el, informațiile de la Abbas erau pur și simplu incredibile. După douăzeci și trei de ani obținuse ceea ce nu obținuse până atunci: un nume pentru victimă și un tată pentru copil.

Adelita Rivera și Nils Wendt.

Ea fusese ucisă cu aproape douăzeci și patru de ani în urmă, iar el abia cu o săptămână în urmă.

După ce trecu prin acel mesaj incredibil preț de multe minute, poate chiar jumătate de oră, începu să se gândească la Olivia. S-o sune și să-i spună totul? Așa cum era? Sau ce altceva? Cât era ceasul? Se uită din nou la mobil. Trei și jumătate. Puțin cam devreme.

Puse telefonul deoparte și își coborî privirea către podea. Un șir de furnici șerpuia nu departe de picioarele lui. Furnicile nu încetau niciodată să vină și să plece. El le observa, câte un șir în fiecare direcție, unul lângă altul. Nicio furnică nu devia de la cărare. Toate mergeau în aceeași direcție ca celelalte. Nicio furnică nu se întorcea și nu se ducea în cealaltă direcție. Și nicio furnică nu se oprea.

Încetă să se mai uite la furnici.

O mexicană și Nils Wendt.

Încă se mai gândea la vestea asta de nepătruns. Încercă să gândească limpede. Să caute conexiuni, legături. Fapte. Ipoteze. Observă cum începe să redobândească puțin din ceea ce rămăsese întelenit atâția ani. Începea să funcționeze din nou. La un nivel primitiv. Să pună lucruri laolaltă și apoi să le desfacă. Să analizeze.

Nu ca pe vremuri, departe de asta. Dacă atunci fusese un Porsche, în clipa aia era o Skoda. Fără roți. Dar chiar și așa.

Nu mai era blocat în vid.

Ovette Andersson stătea în Gallerian, mall-ul mare de lângă Hamngatan, și aștepta. Afară era o aversă ușoară. Spuseseră ora zece și în momentul ăla era aproape și jumătate. Părul ei blond era umed.

— Scuze!

Nurcă veni în pas vioi și ridică brațul în semn că își cere scuze. Ovette dădu din cap. Începură să meargă spre Norrmalmstorg. Un cuplu neobișnuit în cadrul acela destul de elegant la acea oră a zilei, chiar înainte de prânz, cu un șuvoi de cumpărători înstăriți și bărbați în costum *business* pe stradă. Nurcă se uită la Ovette. Era machiată, dar nu o ajuta prea mult. Tot chipul îi era îndurerat de griji și lacrimi uscate.

Acke dispăruse.

— Cum așa?

— Nu era în apartament când am venit acasă, n-am lucrat prea târziu azi-noapte și nu era acolo când am ajuns. Nu era în pat. Nu era nicăieri. Și nici nu fusese în pat. Și mâncarea lui era în frigider, ca și cum n-ar fi fost deloc acasă!

— M-am întâlnit ieri cu el.

— Da?

— Am fost să stau de vorbă cu el la localul ăla cu kebab din centru și era ca de obicei, apoi el a plecat și eu m-am întors în oraș. Nu e la centrul de agrement al școlii?

— Nu. Le-am telefonat. Ce naiba face?

Nurcă, desigur, habar nu avea, dar simțea că Vettan e încordată. Își puse un braț pe după umerii ei. Era mai scund cu cel puțin un cap, așa că nu era un gest cu totul natural.

— Asta e viața. Așa-s copiii. Sigur face el ceva.

— Dar mă gândeam la ce mi-ai spus și dacă e ceva de genul ăla, dacă e amestecat în treaba aia?

— În lupte?

— Da.

— Nu cred, și sunt destul de sigur că n-o s-o mai facă.

— De unde știi?

— Nu contează, dar ia legătura cu poliția dacă ești îngrijorată.

— Poliția?

— Da?

Nurcă știa la ce se gândește Vettan. O curvă obosită. Nu o să fie tratată tocmai cu prioritate. Dar chiar și așa. Putea să primească ajutor acolo. De-asta există poliție. Amândoi se opriă când ajunseră la Kungsträdgårdsgatan.

— Dar o să mai întreb și eu, zise Nurcă.

— Mulțumesc.

Ploaia stropea cupola de plexiglas murdar de pe tavan. Stilton stătea pe un pat și se ungea cu rășina Verei pe rănila de pe piept. Borcanul era aproape gol. Nu prea avea cum să mai facă rost de altul. Era imposibil să mai dea de Vera sau de bunica ei. Aruncă o privire unei fotografii mici cu Vera de pe un raft din rulotă. Întrebuse dacă poate primi o copie după legitimația ei de vânzătoare și primise una. Cu fotografia ei. Se gândea de multe ori la ea. Când era în viață nu făcea asta. Atunci se gândea la oameni cu totul diferiți. La cei care fuseseră importanți pentru el înainte și pe care îi lăsase să plece. Abbas, Mårten și Mette. Întotdeauna lucrurile se rezumau la trei. Ocazional, se gândea fugitiv și la Marianne. Dar povestea aia era prea complexă, prea răvășită, prea tristă. Îi consuma prea mult din puțină forță cu care mai supraviețuia.

Se uită în borcan, nu mai rămăsese aproape nimic. Apoi se auzi o bătaie în ușă. Stilton continuă să se frece cu unguentul, nu-l interesau vizitatorii în momentul acela. Deveni interesat câteva secunde mai târziu. Când chipul soției lui apărură în fața uneia dintre ferestre. Privirile li se întâlniră pentru o bună bucată de timp.

— Intră.

Marianne deschise ușa și se uită înăuntru. Purta o haină simplă și dreaptă, de un verde deschis, și ținea o umbrelă într-o mână. În cealaltă mână ținea o servietă gri.

— Bună, Tom.

— Cum ai dat de mine?

— Rønning. Pot să intru?

Stilton făcu un gest, iar Marianne urcă în rulotă. Pusese ziare pe jos, pe podeaua mai mult sau mai puțin curățată, unde fuseseră petele de sânge. Spera că peste ele nu aveau să mișune cine știe ce

insecte ciudate. Nu atunci. Puse borcanul cu unguent deoparte și făcu un gest spre celălalt pat.

Nu se simțea deloc strălucit.

Marianne își strânse umbrela și se uită în jurul ei. Chiar locuia așa? Într-o decădere totală? Era posibil așa ceva? Se controlă și se uită la fereastră.

— Drăguțe perdele.

— Crezi?

— Da... nu.

Marianne zâmbi și-și desfăcu haina puțin. Se așeză cu grijă pe un pat și privi din nou în jurul ei.

— E rulota ta?

— Nu.

— Nu, în regulă... nu, înțeleg...

Marianne făcu un semn cu capul spre una dintre rochiile Verei, care stătea atârnată deasupra aragazului Calor ruginit.

— E a ei?

— Da.

— E drăguță?

— A fost ucisă. Cum a mers?

Drept la subiect, ca de obicei. Ca să scape. Mereu la fel. Și totuși părea concentrat. În ochi avea puțin din vechea lui privire. Privirea care o afectase destul de tare, emoțional vorbind, când el era în cea mai bună formă. Cu foarte mult timp în urmă.

— Profilurile corespund.

— Serious?

— Firul de păr de pe clama aia de pe plajă vine de la aceeași femeie de la care ai șuvița aia de păr pe care mi-ai dat-o. Cine e?

— Jackie Berglund.

— Acea Jackie Berglund?

— Da.

Marianne încă mai era măritată cu Stilton în 2005. Când el era responsabil de ancheta morții lui Jill Engberg și când, prin intermediul acesteia, se apropiase de angajatoarea ei, Jackie Berglund. Tom vorbise despre tot felul de ipoteze referitoare la Jackie. Discutaseră despre ele acasă, în bucătărie, în baie, în pat. Până când el avusese prima psihoză și ajunsese într-un salon de

psihiatrie. Psihoza nu avea nimic de-a face cu munca, deși volumul mare de muncă îi deschisese parțial calea. Marianne știa exact ce declanșase psihoza. Nimeni altcineva nu mai știa, din câte cunoștea ea. Și Marianne a suferit alături de el. Apoi i s-a luat cazul Jill. Șase luni mai târziu li se destrăma și căsnicia.

Nu peste noapte. Nu a fost o decizie luată în grabă. A fost rezultatul stării psihice a lui Tom. O ținea la distanță, o respingea. Intenționat. Din ce în ce mai mult. Nu-și dorea niciun ajutor din partea ei, nu voia ca ea să-l vadă, să-l atingă. În cele din urmă a obținut ce-și dorea. Marianne nu mai suporta, nu mai putea sprijini pe cineva care nu voia să fie sprijinit.

Așa că fiecare a luat-o pe drumul lui.

Iar el a ajuns într-o rulotă.

Și în momentul ăla stătea acolo.

— Deci asta înseamnă că Jackie Berglund probabil a fost pe plajă în aceeași seară în care a avut loc crima... zise Stilton, mai mult sau mai puțin pentru el.

Lucru pe care ea îl negase în timpul interogării.

Stilton savură acea informație destul de uimitoare.

— Evident, zise Marianne.

— Olivia, spuse Stilton cu calm.

— Ea a pornit toată chestia asta?

— Da.

— Și ce facem acum? Cu concordanța profilurilor ADN?

— Nu știu.

— Nu prea poți să lucrezi cu asta, nu?

Și de ce n-aș putea, se gândi el inițial. Ușor agresiv. Până când văzu cum Marianne se uită la borcanul de unguent cu mazăge aia ciudată și la câteva exemplare din *Situation Stockholm* de pe masă. Și apoi din nou la el.

— Nu, spuse el. Avem nevoie de ajutorul lui Mette.

— Cum merge cu ea?

— Bine.

— Și cu Mårten?

— Bine.

Și iată-l din nou acolo, se gândi Marianne. Introvertit și aproape tăcut.

- Cum se face că ai venit aici, în Stockholm? Întrebă Stilton.
- Țin o prelegere la sediul poliției.
- Ah, corect.
- Te-a lovit cineva?
- Da.

Stilton spera că Marianne nu căutase filmările de pe Trashkick. Probabilitatea ca ea să-i recunoască trupul deasupra Verei era considerabilă. Copulând.

Nu voia ca ea să vadă așa ceva, din cine știe ce motiv.

- Mulțumesc de ajutor, spuse el.
- Cu plăcere.

Se lăsă liniștea. Stilton se uită la Marianne, iar ea nu întoarse privirea. Era ceva infinit de trist în toată situația, amândoi simțeau asta. Ea știa cine fusese el, iar el nu mai era acel om. Și el știa asta.

Era altcineva acum.

- Ești extrem de frumoasă, Marianne, știi asta.
- Mulțumesc.
- E totul OK cu tine?
- Da. Și cu tine?
- Nu.

Nici nu trebuia să întrebe. Întinse o mână peste masa de plastic laminat și o lăsă peste mâna lui Stilton, cu vene proeminente.

El o lăsă să stea acolo.

De îndată ce Marianne ieși din rulotă, Stilton o sună pe Olivia. Mai întâi îi povesti despre telefonul lui Abbas dintre două zboruri și primi o reacție lungă și justificată.

- Adelita Rivera?
- Da.
- Din Mexic?
- Da.
- Și Nils Wendt era tatăl copilului?
- Din câte spune Abbas. O să aflăm mai multe când se întoarce.
- Incredibil! Nu-i așa?
- Da.

În multe privințe, se gândi Stilton. Apoi îi spuse despre concordanța profilurilor ADN găsită de Marianne. Și căpătă o reacție

și mai mare.

— Al lui Jackie Berglund?

— Da.

Când înțelese puțin vestea, iar Olivia cea entuziasmată îi tot dădea înainte despre cum probabil au rezolvat tot cazul de pe plajă, Stilton se simți obligat să-i spună că e *posibil* ca acea clamă de păr să fi căzut pe plajă cu totul altcândva decât în timpul crimei. Mai devreme în ziua respectivă, de pildă. Ove Gardman n-a văzut-o pe Jackie pierzând-o chiar atunci. Doar când a fost acolo și a găsit-o.

— Dar, Doamne, chiar trebuie să fii atât de negativist tot timpul?

— Din contră, dacă vrei să fii un bun ofițer de poliție, atunci trebuie să înveți să nu te bazezi niciodată pe o singură ipoteză dacă există alternative, fiindcă în instanță asta poate să se întoarcă împotriva ta ca un bumerang.

Stilton propuse să ia legătura cu Mette Olsäter.

— De ce?

— Pentru că niciunul dintre noi nu poate s-o interogheze pe Jackie.

Mette se întâlnește cu Stilton și Olivia nu departe de intrarea în sediul central al poliției de pe Polhemsgatan. Avea agenda plină și nu putea veni în oraș. Stilton acceptase cu reticență locul întâlnirii. Era mult prea aproape de clădiri și oameni cu care împărțea un trecut rănit.

Dar mingea era în terenul lui Mette.

În multe privințe.

Era în mijlocul anchetei privind uciderea lui Wendt și tocmai îl aștepta pe Abbas să aterizeze ca să pună mâna pe materialul pe care-l ținea sub pulover. După cum se exprimase el. Când îi povestise ce s-a întâmplat în Costa Rica, o versiune puțin cosmetizată, ea își dăduse seama că materialul ar putea conține soluții importante pentru ancheta pe care o conducea. Mobilul crimei, poate. Și, în cel mai bun caz, un ucigaș.

Sau mai mulți.

Așa că era puțin stresată.

Dar era și o detectivă experimentată și înțeleaptă. Își dădu seama repede că potrivirea profilurilor ADN pe care o obținuseră Stilton și

Olivia în cazul de pe plajă trebuie să fie extrem de problematică pentru Jackie Berglund. La fel de repede își dădu seama și că cele două persoane care stăteau în fața ei nu puteau să facă nimic în privința asta. O studentă și o persoană fără adăpost. Sigur, nu orice bătrân fără adăpost, dar deocamdată nu cineva pe care să-l lași singur într-o cameră oficială de interogatoriu într-o anchetă încă deschisă a unei crime.

Și un posibil făptaș.

Așa că avea să-și aducă și ea contribuția.

— Ne vedem aici peste patru ore.

Mai întâi citi despre cazul de pe plajă, frunzărind dosarul. Apoi primi câteva informații suplimentare din Norvegia. După ce termină, alege o cameră de interogatoriu despre care știa că se află la o distanță sigură de întrebări inutile. Cu câteva seturi de uși care i-ar fi permis lui Stilton să se furișeze în spatele ei fără să atragă atenția.

Olivia trebuia să aștepte la Polhemsgatan.

— Avem câteva fragmente din interogatoriile care au avut loc în 1987 cu dumneavoastră, în legătură cu crima de pe Nordkoster, zise Mette, pe un ton clar neutru. Ați fost pe insulă la data crimei, corect?

— Da.

Jackie Berglund stătea față în față cu Mette. Lângă Mette stătea Stilton. Privirile lui Jackie și Stilton se întâlniseră cu doar câteva clipe în urmă. Erau impenetrabile. El putea ghici probabil ce gândește ea. Dar ea habar nu avea ce gândește el. Purta un costum galben făcut pe comandă și părul ei negru fusese prins într-un coc-banană rigid.

— În două dintre acele interogatorii, cel din noaptea crimei și cel din Strömstad de a doua zi, efectuate de Gunnar Wernemyr, ați afirmat că nu ați fost niciodată la golfulețele din Hasslevikarna, locul unde a avut loc crima. Corect?

— Da. Nu am fost niciodată acolo.

— Ați fost acolo mai devreme în ziua aia?

— Nu. N-am pus niciodată piciorul acolo, eu stăteam pe un iaht de lux în golf, și știți asta, scrie în interogatoriile alea.

Mette procedă calm și metodic. Îi explică pe un ton de profesoară fostei escorte cu obrazul foarte gros că poliția, cu ajutorul ADN-ului de pe o clamă de păr, îi poate dovedi prezența pe plaja unde a avut

loc crima.

— Știm că ați fost acolo.

Se lăasă liniștea preț de câteva clipe. Jackie era calculată și bine mobilată la mansardă, și își dădu seama că trebuie să-și schimbe strategia.

— Am făcut sex, zise ea.

— Cine?

— Eu și unul dintre norvegieni am fost acolo și am făcut sex, atunci probabil am pierdut clama.

— Acum un minut ați spus că nu ați fost niciodată acolo. Ați spus același lucru la două interogatorii din 1987. Acum spuneți deodată că ați fost acolo?

— Am fost acolo.

— De ce ați mințit?

— Ca să nu fiu amestecată în crima aia.

— Când ați fost acolo ca să faceți sex cu norvegianul?

— Ziua. Sau poate spre seară, nu-mi mai amintesc, au trecut mai bine de douăzeci de ani!

— Erau doi norvegieni pe iaht. Geir Andresen și Petter Moen. Cu care dintre ei ați făcut sex?

— Cu Geir.

— Și el vă poate confirma spusele?

— Da.

— Din păcate e mort. Am verificat de curând.

— Am înțeles. Atunci pur și simplu trebuie să mă credeți pe cuvânt.

— Chiar așa?

Mette se uită la Jackie, prinsă cu câteva minciuni zdravene. Jackie arăta la fel de stresată pe cât se simțea.

— Vreau un avocat, zise ea.

— În cazul ăsta încheiem interogatoriul aici.

Mette opri reportofonul. Jackie se ridică repede și se îndreptă spre ușă.

— Îl cunoașteți pe Bertil Magnuson? Directorul executiv al companiei MWM? zise Mette dintr-odată.

— De ce să-l cunosc?

— Avea o casă de vacanță pe insula Nordkoster în 1987. Poate v-

ați întâlnit?

Jackie părăsi încăperea fără să răspundă.

Olivia umblase fără astâmpăr prin parcul Kronoberg. Se gândi că durează o veșnicie. Ce fac acolo? O s-o ia în custodie? Deodată se trezi gândindu-se la Eva Carlsén. Ar trebui să-i spună? Ea însăși se agățase de firul care ar fi dus la Jackie în mare parte datorită Evei.

Îi telefonă.

— Alo! Olivia Rönning la telefon! Ce mai faceți?

— Bine. Mi-au trecut durerile de cap.

Eva scoase un mic hohot de râs.

— Tu cum te descurci? Întrebă Eva. Cu Jackie Berglund?

— Merge chiar grozav! Am făcut rost de niște ADN care arată că a fost pe plaja de pe Nordkoster. În aceeași seară în care a avut loc crima!

— Singură?

— Nu, lucrez cu niște detectivi acum!

— Nu mai spune! Serios?

— Da. O interoghează acum la Brigada Națională de Criminalistică!

— Serios? Doamne! Deci a fost pe plajă în seara aia?

— Da.

— E remarcabil. Și acum poliția a reluat ancheta?

— Nu știu, nu oficial poate, deocamdată suntem în principal eu și tipul care era responsabil de anchetă atunci, noi suntem.

— Cine adică?

— Tom Stilton.

— OK, deci a reluat cazul?

— Da. Cu reticență!

Acum fu rândul Oliviei să râdă, și chiar atunci o văzu pe Jackie Berglund ieșind pe ușa Brigăzii Naționale de Criminalistică!

— Eva, pot să te sun puțin mai târziu?

— Da, te rog. La revedere!

Olivia închise și o văzu pe Jackie urcând într-un taxi. Exact când mașina demară, văzu că Jackie privește afară. Drept spre ea. Olivia îi întâlني privirea. Ucigașă de motani, gândi ea, și simți cum tot corpul i se încordează. Apoi taxiul dispăru.

Stilton ieși pe aceeași ușă și Olivia se duse în fugă la el.

— Cum a fost? Ce-a zis?

Pe drum dinspre camera de interogatoriu, Mette fu oprită pe coridor de un comisar de poliție. Oskar Molin.

— Jackie Berglund era tipa cu care ai fost înăuntru?

— Cine a zis asta?

— Forss a văzut-o intrând.

— Și te-a sunat pe tine?

— Da. Și a spus că Tom Stilton s-a strecurat pe un coridor, a fost și el înăuntru?

— Da.

— Când ai interogat-o pe Jackie Berglund?

— Da.

Oskar o privi pe Mette. Lucraseră de multe ori împreună și își purtau unul altuia un respect profund. Din fericire pentru ea, se gândi Mette, fiindcă toată situația asta putea să pară cam dubioasă.

— Despre ce a fost interogatoriul? Uciderea lui Nils Wendt?

— Nu, a Adelitei Rivera.

— Asta cine mai e? zise Oskar.

— Femeia care a fost înecată pe insula Nordkoster în 1987.

— Lucrezi la cazul ăla?

— Ajut.

— Pe cine ajuți?

— E un subiect sensibil? Cu Jackie Berglund? zise Mette.

— Nu? În ce sens?

— Așa s-ar fi zis în 2005, când Stilton s-a apropiat de ea.

— De ce să fie sensibil?

— Pentru că amândoi știm cu ce se ocupă. Și poate există ceva în registrul clienților care n-ar trebui să fie acolo?

Oskar se uită la Mette.

— Ce mai face Mårten? zise el.

— Bine. Crezi că e în registru?

— Nu se știe niciodată.

Amândoi zâmbiră. Un zâmbet cam forțat.

Oskar Molin probabil n-ar fi zâmbit deloc dacă ar fi știut că Mette

reuşise ce nu putuse Stilton să facă în 2005. Obţinuse un mandat de percheziţie pentru domiciliul lui Jackie Berglund. Poate nu în întregime după manual, dar Mette avea căile ei.

Aşa că Lisa Hedqvist intră în apartamentul lui Jackie de pe Norr Mälarstrand în timp ce Jackie însăşi se afla în camera de interogatoriu. La urma urmei, era vorba de o crimă pentru care încă mai putea fi urmărit cineva. Printre altele, Lisa deschise computerul lui Jackie şi copie toate folderele pe un stick USB.

Lui Oskar Molin nu i-ar fi plăcut asta.

Umblase ore în şir prin Flemingsberg căutându-l pe Acke. Îi întrebuse pe toţi băieţii pe care-i întâlnise dacă l-au văzut pe Acke Andersson. Nimeni nu-l văzuse.

În momentul ăla stătea în camera lui Acke şi ţinea în mână o pereche de ghete de fotbal uzate. Se așeză pe patul lui. Privirea i se fixase pe skateboardul rupt. Acke încercase să-l repare cu bandă adezivă maro. Îşi şterse din nou lacrimile. Plânsese mult timp acolo. Cu vreo oră în urmă Nurcă îi telefonase să-i spună că nu are nimic de raportat. Acke dispăruse. Ştia că i s-a întâmplat ceva, o simţea în tot corpul, ceva care avea de-a face cu luptele alea din cuşti. Îi văzuse în faţa ochilor toate vânătăile, toate rănille de pe corpul lui mic. De ce a făcut aşa ceva? Să se lupte în cuşti? El nu era aşa. Chiar deloc! Nu se bătea niciodată! Cine l-o fi păcălit să facă aşa ceva? Ovette strânse ghetele de fotbal în mâinile ei subţiri. Măcar de-ar veni înapoi, i-ar cumpăra nişte ghete noi. Imediat. Şi s-ar duce la parcul de distracţii Gröna Lund. Măcar dacă... se întoarse şi luă telefonul mobil.

Avea să sune la poliţie.

Containerul de gunoi stătea în faţa unei clădiri de pe Diagnosvägen. Înăuntru erau câteva saltele vechi şi pătate, o canapea de piele parţial arsă şi o grămadă de gunoaie dintr-o pivniţă golită. Fata care se uita peste marginea containerului zări o carcasă de DVD printre gunoaie. Poate că înăuntru e un disc? Cu ceva efort, reuşi să se caţăre peste marginea containerului şi să aterizeze pe canapea. Păşi cu atenţie până la carcasa de DVD. Poate e goală, poate e o adevărată comoară. În clipa în care se întinse să ridice

cutia, văzu puțin dintr-un braț ieșind dintre niște perne de canapea.

Mai sus pe braț fuseseră desenate literele PL, cu un cerc în jurul lor.

Stilton stătea în fața galeriei comerciale Söderhallarna și vindea reviste. Nu mergea prea bine. Era cam epuizat. Noaptea trecută mersese aproape două ore în sus și în jos pe scările de piatră. În cea mai mare parte a timpului se gândise la vizita lui Marianne în rulota Verei. În momentul ăla una dintre ele era moartă și cealaltă avea o căsnicie fericită. Presupunea. Înainte să adoarmă în rulotă, se gândise la mâna lui Marianne peste a lui. Fusesse doar un gest de compasiune?

Probabil.

Privi în sus spre cer și văzu că se apropie nori întunecați. Dacă începea să toarne, nu avea de gând să mai rămână pe acolo. Își strânse revistele în rucsac și se îndepărtă. Mette tocmai îl sunase și îi zisese că trebuie s-o lase pe Jackie Berglund la o parte deocamdată. Avea să ia legătura cu el dacă și când era timpul pentru alte interogatorii.

— Ai grijă doar, zisese ea.

— Poftim?

— Știi cum e Berglund, acum că știe cine e pe urmele ei.

— OK.

Stilton nu-i spusese lui Mette despre experiența Oliviei din lift. Poate că îi spusese chiar Olivia? Sau era doar o avertizare generală?

Când își părăsi postul de pe Medborgarplatsen își aminti de ipoteza lui. Cea pe care i-o descrisese lui Janne Klinga. Că poate își alegeau victimele acolo, în fața mall-ului.

Era prea oboșit ca să se mai gândească la asta.

Merse încet prin ultima bucată a pădurii. Era extenuat. Cu un oftat prelung, deschise ușa rulotei. Rulota care urma să fie mutată. Dar consiliul nu mai spusese nimic de când avusese loc crima, așa că încă era acolo.

În seara aceea nu avea să mai urce scările de piatră.

Pădurea Ingenting nu e chiar o pădure, comparativ cu întinderile uriașe de codri din nord, dar e suficient de mare și cu o mulțime de

deschideri geologice după care se poate ascunde cu ușurință o persoană care vrea să se ascundă. Sau mai multe. În cazul ăla câteva siluete în haine închise la culoare. Erau complet ascunse de pădure.

După o rulotă gri.

Stilton trase ușa. Tocmai când se întindea pe unul dintre paturi, îl sună Olivia și vru să vorbească despre Jackie. Stilton era prea obosit.

— Pur și simplu trebuie să mă bag la somn, zise el.

— Da, OK... Dar poți măcar să lași mobilul pornit, da?

— De ce?

— Pentru că... în caz că se întâmplă ceva.

Oare Mette vorbise și cu ea? se întrebă Stilton.

— OK. O să-l țin pornit. Ținem legătura.

Stilton închise, se prăbuși la loc pe pat și opri mobilul. Nu voia să mai fie deranjat. Interogatoriul cu Jackie din ajun făcuse ravagii. Și faptul că fusese în clădirea aia în care își petrecuse atâția ani de succes ca anchetator de crime îl afectase foarte tare. Deschisese o mulțime de răni vechi. Să fie nevoit să se furișeze înăuntru ca un șobolan ca să nu fie nevoit să-și privească în ochi vreunul dintre foștii colegi.

Așa ceva dura.

Simțea cât de vii erau încă toate rănilile alea. Cele care apăruseră când fusese forțat să accepte că a fost dat la o parte din echipa cazului. Șters ca detectiv, mai mult sau mai puțin. OK, avusese o psihoză. Fusese o isterie anxioasă, avusese nevoie de tratament. Dar nu asta era miezul problemei.

După părerea lui Stilton.

După părerea lui, i se forțase mâna să plece din poliție.

Sigur, câțiva colegi îl susținuseră, dar toate porcăriile care se spusese despre el pe la spate deveneau pe zi ce trecea mai urâte. Știa cine ațâța focul. Iar într-o organizație în care lucrezi în strânsă legătură cu alții nu durează mult până când se otrăvește atmosfera. Un cuvânt întunecat aici. O insinuaie vagă dincolo. Oameni care întorc privirea, oameni care nu se apropie când te văd singur la o masă la cantină. În cele din urmă, ești pur și simplu nevoit să

renunți.

Dacă ai puțină mândrie.

Stilton avea.

Completase câteva căsuțe, avusese o scurtă discuție cu șeful și plecase.

Apoi totul o luase la vale.

În clipa aia lunecă într-o torpoare extenuată pe pat.

Deodată, se auzi o bătaie în ușă. Stilton tresări. Altă bătaie. Stilton se ridică în coate. Să deschidă ușa? Încă o bătaie. Stilton înjură, se ridică din pat, făcu câțiva pași până la ușă și o deschise.

— Bună seara. Numele meu e Sven Bomark, sunt de la Consiliul Solna.

Bărbatul era trecut de patruzeci de ani, purta o haină maro și o șapcă gri.

— Pot intra?

— De ce?

— Să discutăm puțin despre rulotă.

Stilton se întoarse lângă pat și se așează. Bomark trase ușa și o închise în urma lui.

— Pot să mă așez?

Stilton încuviință din cap, iar Bomark se așează pe celălalt pat.

— Dumneavoastră locuiți aici acum?

— Ce credeți?

Bomark schiță un zâmbet.

— Poate știți că trebuie să mutăm rulota?

— Când?

— Mâine.

Bomark vorbea cu calm și pe un ton amabil. Stilton îi observă mâinile albe, nepătate, de om care trăiește numai în interior.

— Unde o duceți?

— La o groapă de gunoi.

— Ca să-i dați foc?

— Probabil. Aveți altundeva unde să locuiți?

— Nu.

— Știți că avem un hostel în...

— Altceva?

— Nu.

Bomark rămase așezat. Bărbații se priviră unul pe celălalt.

— Îmi pare rău, zise Bomark și se ridică. Pot să cumpăr unul? Arată spre un teanc mic de *Situation Stockholm* care stătea pe masă.

— Patruzeci de coroane.

Bomark își scoase portofelul și-i dădu o bancnotă de 50 de coroane.

— N-am rest, zise Stilton.

— Nu contează.

Bomark luă revista, deschise ușa și dispăru afară.

Stilton se lăsă pe spate pe pat. Nu avea energie să gândească. În următoarea zi aveau să se descotorosească de rulotă. Aveau să se descotorosească de el. De tot. Simți cum se scufundă tot mai adânc.

Cele două siluete așteptară până când bărbatul cu șapcă gri dispăru. Apoi se furișară cu scândura în mână. Era o scândură groasă. Împreună o vârâra sub clanță, în tăcere. Unul dintre ei puse apoi o piatră mare pe post de frână la celălalt capăt al scândurii. Apoi deșurubară repede capacul unei canistre mici pe care o aveau cu ei.

Stilton se foi și se răsuci în pat. Simți în nas o ușoară senzație de înțepătură. Încă era într-o torpoare profundă, prea obosit ca să reacționeze. Senzația deveni mai apăsătoare, mirosul își croi drum tot mai adânc în subconștientul lui, iar prin creierul somnoros îi trecură fragmente violente de foc și fum și urlete de femei. Deodată se ridică în șezut.

Apoi văzu flăcările.

Flăcări înalte albastre-gălbui care lingeau rulota pe dinafară. Fum greu, acid, care începea să pătrundă înăuntru. Stilton intră în panică. Cu un strigăt îngrozit, sări din pat și se lovi la cap într-unul dintre dulapuri. Se prăbuși pe podea, reuși să se ridice din nou și se izbi în ușă. Nu se deschise.

Urlă și se aruncă din nou în ușă.

Nu se deschise.

Puțin mai departe în pădure, siluetele întunecate stăteau și se uitau la rulotă. Scândura groasă de sub clanță funcționa bine. Ușa

era complet blocată. În plus, turnaseră benzină ca lumea în jurul rulotei. Focul mânca literalmente pereții.

O rulotă normală poate rezista destul de mult la foc, înainte ca plasticul să înceapă să se topească. O rulotă în starea aia se transformă într-un infern arzător cât ai zice pește.

„Cât ai zice pește” era în clipa aia.

Când toată rulota fu înghițită de flăcări violente, siluetele se întoarseră și o rupseră la fugă.

În pădure și mai departe.

Abbas el Fassi tocmai ieșea din avion. Pe coridorul de ieșire se făcuse puțină aglomerație, iar el mai era și obosit. Încă îl mai durea locul în care fusese lovit în cap. Și, peste toate astea, corpul lui tocmai suferise încă un zbor cumplit.

Un atac foarte puternic de transpirație și câteva goluri de aer neașteptate deasupra Danemarcei îl forțaseră să scoată materialul de sub pulover și să-l pună într-o pungă de plastic. O ducea în mână. O pungă albastră de plastic. Altfel nu avea bagaje nici în sensul ăla de zbor.

Nu era un tip care să cumpere multe lucruri.

Le dăduse cuțitele unor băieți din Mal Pais.

Pe coridorul din plexiglas dintre avion și sala de sosiri, își scoase mobilul și-l sună pe Stilton. Niciun răspuns.

De îndată ce ajunse la capătul coridorului, fu întâmpinat de Lisa Hedqvist și Bosse Thyrén. Știa cine sunt. Împreună ieșiră în sala de sosiri. Lisa și Abbas își scoaseră telefoanele. Lisa o sună pe Mette și spuse că totul e sub control. Se îndreptau spre ieșire.

— Unde să mergem?

Mette se gândi la asta preț de câteva secunde. Se gândi că ar fi fost rezonabil ca Stilton să fie de față când Abbas o să prezinte materialul din Costa Rica. Privea cazul de pe plajă în cea mai mare măsură, înțelesese deja asta din scurtul telefon dat de Abbas între două avioane. Sediul poliției nu e o idee bună, se gândi ea.

— Duceți-l la apartamentul lui de pe Dalagatan. Ne vedem afară.

Abbas vorbi la telefon cu Olivia.

— Știi unde e Stilton?

— În rulotă?

— Nu răspunde.

— Serios? Dar e acolo, l-am sunat nu demult și era acolo atunci. Părea foarte obosit, cred că urma să se culce. Dar a zis că o să-și țină telefonul pornit. Poate că e prea obosit ca să răspundă?

— OK. Ținem legătura.

Abbas ieși în sala de sosiri cu Bosse și Lisa de o parte și de alta. Se duseră drept la ieșire. Niciunul dintre ei nu-l observă pe bărbatul care stătea lângă un perete și se uita la crupierul de la Cazino Cosmopol care tocmai traversa holul. K. Sedovic își scoase telefonul.

— E singur? Întrebă Bertil Magnuson.

— Nu. E cu un tip și o tipă. În civil.

Bertil procesă informația. Erau oameni pe care-i cunoscuse în avion? Sau oameni cu care lucra? Erau oare polițiști în civil?

— Urmărește-i.

Olivia stătea în bucătărie ținând mobilul în mână. De ce nu răspunsese Stilton când îl sunase Abbas? Îi spusese că nu o să-și oprească mobilul. Sigur ar fi răspuns când ar fi văzut că îl sună Abbas. Să-l fi oprit până la urmă? Încercă să-l sune pe Stilton. Niciun răspuns. Rămăsese fără credit? Dar chiar și așa ar fi trebuit să-l poată suna. Nu era tocmai sigură cum funcționează.

Imaginația începu să-i lucreze.

S-a întâmplat ceva? A fost bătut iar? Sau e nenorocita aia de Jackie Berglund? Stilton fusese în camera de interogatoriu.

Sări în picioare.

Când ieși pe stradă era foarte supărată și luă o decizie.

Mustangul!

Fugi până în parcare rezidențială și se opri când ajunse la mașină. Avea sentimente foarte contradictorii. Nu mai stătuse în mașină din ziua aceea cu Elvis. Acum Elvis era mort și mașina era neplăcută. Iubise și motanul și mașina. Și totul se schimbase. Îi luaseră nu doar mașina și pe Elvis, ci și o parte din tatăl ei. Dar era vorba de Stilton. Poate i s-a întâmplat ceva! Descuie ușa și se scufundă pe scaun, la volan. Când vârî cheia în contact și porni motorul, simți cum tremură din tot corpul. Se forță să bage mașina în viteză și să demareze.

Exista o explicație naturală de ce Stilton nu răspunsese. Mobilul lui zăcea ca un cârnăcior răsucit de plastic în cenușa a ceea ce fusese rulota Verei Larsson. Transformată într-o ruină neagră și fumegândă, înconjurată de mașini de pompieri ocupate să-și înfășoare furtunurile la loc. Aruncaseră apă peste ultimele rămășițe în flăcări și se asiguraseră că nu se împrăștie nimic la pădurea din jur. Și încercuiseră zona. Mai ales ca să țină localnicii curioși la o distanță potrivită.

Aceiași localnici curioși care chiar în clipa aia remarcă în șoaptă că urâtenia aia de rulotă nu mai există.

Olivia parcă mașina la o oarecare distanță. Se duse în fugă la locul în care câțiva copaci fuseseră tăiați și trebui să insiste ca să ajungă până la banda de împrejmuire. Dar apoi fu oprită. Câțiva polițiști în uniformă care stăteau acolo o împiedicau să se apropie mai mult.

În spatele lor stăteau doi anchetatori în civil: Rune Forss și Janne Klinga.

Tocmai sosiseră și observaseră că locul uciderii Verei Larsson nu mai există.

— Niște scandalagii puși pe distracție... zise Forss, făcându-l pe Klinga să se confrunte cu o dilemă. Dacă ar fi spus că Stilton s-a mutat în rulotă, ar fi trebuit să explice de unde știe. Iar asta era ceva ce nu prea putea să explice.

Nu lui Forss.

— Dar poate s-a mutat altcineva înăuntru după ea, zise el.

— Posibil, tehnicienii o să ne spună. Dacă a fost cineva aici când a ars, atunci nu mai rămâne mare lucru de interogat. Nu-i așa?

— Nu, dar sigur trebuie să...

— E cineva în rulotă?

Era Olivia care își făcuse loc și se apropiase puțin mai mult. Forss se uită la ea.

— Ar fi trebuit să fie?

— Da.

— De unde știi?

— Pentru că îl cunosc pe bărbatul care locuia aici.

— Cine era?

— Îl cheamă Tom Stilton.

Klinga simți imediat că a fost scutit de o problemă. Forss, în schimb, rămăsese fără cuvinte. Stilton? A locuit în rulota asta? A murit în incendiu? Forss se uită la rămășițele fumegânde.

— Știți dacă era acolo?

Klinga o privi pe Olivia. Își aminti că se întâlniseră întâmplător în ușa rulotei cu câteva zile în urmă și își dădu seama că îl cunoaște pe Stilton. Ce să spună?

— Nu știm, tehnicienii trebuie să cerceteze rămășițele ca să vadă dacă...

Olivia se întoarse dintr-odată și fugi până la un copac. Acolo se prăbuși pe pământ, complet zdrobită, și începu să hiperventileze. Încercă să se convingă că Stilton nu fusese în rulotă. Nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să fie acolo. Chiar atunci. Când a început să ardă.

Se duse înapoi la mașină. Confuză, în stare de șoc. În urma ei, mașinile de pompieri se îndepărtau încet, iar spectatorii curioși plecau în diferite direcții, sporovăind. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, se gândi ea. Scoase telefonul mobil cu mâini tremurânde și formă un număr. Mărtin fu cel care răspunse. Bâlbâindu-se rău de tot, încercă să-i spună ce s-a întâmplat.

— A murit în incendiu?

— Nu știu! Nu se știe. Mette este?

— Nu.

— Roag-o să mă sune!

— Olivia, trebuie...

Olivia termină apelul și apoi îl sună pe Abbas.

El răspunse dintr-o mașină de poliție fără inscripții, pe drum dinspre Arlanda. O mașină care abia se mișca în momentul respectiv. Un camion reușise să piardă controlul și să se izbească în cablurile de oțel care separau sensurile de mers și provocase un ambuteiaj major în cealaltă direcție. Direcția lor. Nu puteau trece de locul accidentului. Cozile se mișcau cu viteza melcului.

La fel și mașina care îi urmărea.

Era cu doar câteva mașini în urma lor.

Abbas închise. Oare Tom fusese în rulotă? Oare de-asta nu

răspunsese? Abbas se uită pe fereastra mașinii, iar deasupra câmpurilor întinse și verzi erau petice joase de ceață. Așa ești anunțat de un deces? se gândi el.

Într-un ambuteiaj?

Olivia merse acasă. Parcă mașina și se duse încet până la intrarea în bloc. Abia mai putea gândi coerent. Sau să digere vestea. Nu înțelegea ce s-a întâmplat. Dar instinctele încă îi funcționau, mai mult sau mai puțin. Când tastă codul de la intrare și împinse ușa, dădu dovadă de ceva precauție. Văzuse privirea lui Jackie Berglund din taxiul din fața sediului poliției. Și văzuse rulota incendiată a Verei. Oare fusese răzbunarea lui Jackie pentru interogatoriu?

În hol nu era nicio lumină aprinsă, dar ea știa exact cât de departe e întrerupătorul. Putea să ajungă la el în timp ce ținea încă ușa deschisă cu piciorul. Întinse mâna spre întrerupător și tresări dintr-odată. Văzuse ceva cu colțul ochiului. Urlă în aceeași clipă în care apăsă întrerupătorul. Lumina scaldă o siluetă cu o înfățișare demnă de plâns, cu părul pârlit și hainele arse și ale cărei brațe sângerau din tot felul de răni.

— Tom?

Stilton se uită la ea și tuși. Violent. Olivia se repezi la el și-l ajută să se ridice. Urcară încet scările și intrară în apartament. Stilton se prăbuși pe un scaun din bucătărie. Olivia îl sună pe Abbas. leșiseră din coadă și se apropiau de Sveaplan.

— E cu tine? Întrebă Abbas.

— Da. Poți s-o suni tu pe Mette? Eu n-am reușit să iau legătura cu ea.

— OK. Unde stai?

Olivia acoperi cu plasturi tăieturile și zgârieturile sângerânde cât de bine putu. Deschise un geam ca să scoată duhoarea acră de fum și încercă să-i ofere o cafea. Stilton nu rosti niciun cuvânt. O lăsă să continue. Încă avea șocul în corp. Știa cât de la limită fusese. Dacă n-ar fi reușit să spargă un geam din spate cu o butelie Calor, tehnicienii ar fi cules în momentul ăla rămășițele unui schelet contorsionat și le-ar fi luat într-un sac negru.

— Mulțumesc.

Stilton luă cana de cafea cu mâini tremurânde. Panică? Intrase în panică. Deloc surprinzător, poate, se gândi el. Închis într-o rulotă în flăcări. Dar știa că altceva îi declanșase panica. Își amintea atât de bine cuvintele mamei lui de pe patul de moarte.

Olivia se așeză în fața lui. Stilton tuși din nou.

— Erai în rulotă? întrebă ea în cele din urmă.

— Da.

— Dar cum ai...

— Las-o baltă.

Din nou. Olivia începea să se obișnuiască. Când nu voia, nu voia și pace. Încăpățânat, ca să se exprime cu blândețe. Începea s-o înțeleagă pe Marianne Boglund. Stilton puse jos cana pe masă și se lăsă pe spate.

— Crezi că Jackie Berglund a fost capul răutăților? întrebă Olivia.

— N-am idee.

Ar putea fi ea, se gândi el. Sau ar putea fi niște oameni cu totul diferiți, care să-l fi urmărit pe drumul spre casă de la Söderhallarna. Dar asta nu era treaba Oliviei. Când o să aibă chef, o să-l sune pe Janne Klinga. Deocamdată lăsa cafeaua fierbinte să-i potolească respirația. O văzu pe Olivia uitându-se discret la el. E drăguță, se gândi el. Ceva ce nu-i trecuse prin minte până atunci.

— Ești în vreo relație cu cineva? întrebă Stilton dintr-odată.

Olivia fu foarte surprinsă de întrebare. Stilton nu-și arătase niciodată interesul față de viața ei privată.

— Nu.

— Nici eu.

Stilton zâmbi. Olivia zâmbi și ea. Deodată îi sună mobilul. Era Ulf Molin. Colegul ei de clasă de la facultate.

— Alo?

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine. Ce vrei?

— M-a sunat tata de curând, a auzit ceva despre tipul ăla, Tom Stilton, de care ai întrebat, mai ții minte?

— Da.

Olivia se întoarse în timp ce răspunse. Stilton o urmări cu privirea.

— Aparent e boschetar, zise Ulf.

— Serios?

- Ai dat de el?
- Da.
- Și e boschetar?
- Fără adăpost.
- Ah, da? E vreo diferență?
- Pot să te sun eu înapoi? Am pe cineva în vizită.
- Da, bine. Da, te rog. Pa.

Olivia închise. Stilton își dădu seama cine era subiectul conversației. Nu erau prea mulți oameni fără adăpost în cercul ei de cunoștințe. O privi, iar ea îl privi la rândul ei.

Ceva din ochii lui Stilton îi aminti deodată de tatăl ei. Din fotografia pe care o văzuse la soții Wernemyr din Strömstad. Cu Stilton și Arne.

- Cât de bine l-ai cunoscut pe tata? întrebă ea.
- Stilton lăasă privirea în jos.
- Ați lucrat mult timp împreună?
- Câțiva ani. A fost un detectiv bun.

Stilton ridică privirea, iar în clipa aia și-o pironi drept în ochii Oliviei.

- Pot să te întreb ceva? zise el.
- Da.
- De ce ai ales cazul de pe plajă pentru proiectul de la facultate?
- Fiindcă tata a fost implicat în anchetă.
- Doar atât?
- Da. De ce întrebi?

Stilton se gândi preț de o clipă. Tocmai când era gata să deschidă gura, se auzi soneria. Olivia se ridică, se duse în hol și deschise. Era Abbas. Avea o pungă albastră de plastic în mână. Olivia îl lăasă să intre și se duse înaintea lui în bucătărie. Primul lucru care îi veni în minte fu dezordinea. La dracu', nu mai făcuse curat în apartament de-o veșnicie!

Nu se gândise la asta când intrase cu Stilton.

Cu Abbas era altceva.

El păși în bucătărie și îl privi pe Stilton, care îl privi la rândul său.

- Cum ești?
- Mă simt ca un căcat, zise Stilton. Mersi pentru Adelita Rivera.
- Cu plăcere.

— Ce-ai în pungă?

— Materialul din Mal Pais, Mette vine și ea.

K. Sedovic, care primise ordine de pe Sveavägen să-l urmărească pe crupier de la Arlanda, vorbi scurt și concis la telefon.

— Crupierul a intrat în bloc, ceilalți doi stau afară.

Stătea la o oarecare distanță de clădirea Oliviei și urmărea cealaltă mașină, care era drept în fața intrării. Bosse Thyrén și Lisa Hedqvist stăteau în față.

— Avea punga cu el când a intrat? întrebă Bertil.

— Da.

Bertil nu pricepea ce se petrece. Ce naiba pune la cale Abbas el Fassi? Un bloc de pe Skånegatan? Cine locuia acolo? Și de ce ceilalți doi așteptau afară? Și cine erau?

O întrebare la care primi răspuns foarte curând. Când apărură Mette Olsäter. Parcă drept în fața mașinii Lisei și ieși din mașină. Se duse la geamul coborât de pe partea șoferului.

— Duceți-vă înapoi la secție. Chemați-i pe ceilalți. Ținem legătura.

Mette dispărură în bloc. K. îl sună pe Bertil din nou și-i spuse ce s-a întâmplat.

— Cum arăta? întrebă Bertil.

— Păr cărunt prins în coc. O femeie foarte masivă, zise K.

Bertil Magnuson lăsă telefonul în jos și privi peste stradă, la cimitirul Adolf Fredrik. Își dădu seama imediat cine e femeia. Cea care intrase în bloc. Mette Olsäter. Inspectorul-șef care-l întrebasese despre apelurile scurte ale lui Wendt și care-i aruncase o privire foarte clară: minți.

Nu era deloc bine.

Totul se dădea peste cap.

— Pute a fum! zise Mette când intră în bucătărie.

— Eu sunt, zise Stilton.

— Ești bine?

— Da.

Olivia se uită la Stilton. Bătut măr cu doar câteva zile în urmă, pe urmă incinerat pe jumătate. Și spune că e bine. O fi doar jargon? Nu vrea să deconspire nimic? Sau e un mod de a îndrepta atenția

asupra altor lucruri? Departe de el? Probabil, fiindcă Mette păru mulțumită de răspuns. Probabil îl cunoaște mai bine, se gândi Olivia.

Abbas goli conținutul pungii de plastic pe masa din bucătărie. O casetă, un plic mic și un dosar de plastic cu o hârtie înăuntru. Din fericire, Olivia avea patru scaune de bucătărie. Nu era sigură cât de bine avea să încapă Mette pe al ei. Toate erau puțin cam șubrede.

Se lăsă greoi pe scaun. Olivia văzu cum picioarele lui se duc puțin în afară. Mette își puse o pereche de mănuși subțiri de cauciuc și luă caseta.

— Am atins-o eu deja, zise Abbas.

— Bun, deci știm asta.

Mette se întoarse către Olivia.

— Ai un casetofon vechi?

— Nu.

— OK, o iau la BNC.

Mette puse caseta înapoi în punga de plastic și luă plicul care fusese în geanta de piele. Era un plic vechi, cu un timbru suedez vechi pe el. Înăuntru era o scrisoare. Scurtă și bătută la mașină. Mette aruncă o privire scrisorii.

— E în spaniolă.

O ținu în fața lui Abbas, care traduse cu voce tare.

— „Dan! Îmi pare rău, dar nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt, iar acum am ocazia să încep o nouă viață. Nu mă mai întorc.”

Mette ținu scrisoarea sub lampa din bucătărie. Era semnată „Adelita”.

— Pot să mă uit la plic? zise Stilton.

Abbas îi dădu plicul peste masă, iar Stilton se uită la timbru.

— E ștampilat cu cinci zile după ce Adelita a fost ucisă.

— Atunci n-are cum să fi fost scrisă de ea, zise Mette.

— Nu.

Mette deschise dosarul de plastic și scoase o foaie A4 scrisă la calculator.

— Asta pare să fi fost scrisă mai recent, e în suedeză.

Mette începu să citească cu voce tare.

— „În atenția autorităților polițienești din Suedia!” E datată 8 iunie 2011, cu patru zile înainte ca Wendt să vină pe Nordkoster, zise ea și

continuă să citească. „Mai devreme în această seară am primit vizita unui suedez, aici, în Mal Pais. Numele lui este Ove Gardman și mi-a povestit despre un eveniment care s-a petrecut pe insula Nordkoster din Suedia. O crimă. 1987. Ulterior am putut stabili că femeia care a fost ucisă era Adelita Rivera. O mexicană pe care am iubit-o și care era însărcinată cu copilul meu. Din cauza mai multor circumstanțe, mai ales economice, a călătorit în Suedia și pe insula Nordkoster ca să-mi aducă niște bani pe care eu nu-i puteam aduce în momentul respectiv. Nu s-a mai întors niciodată. Acum știu de ce, și sunt destul de sigur cine a ordonat uciderea ei. O să mă duc în Suedia ca să văd dacă banii mei mai sunt pe insulă.”

— Valiza goală, zise Olivia.

— Ce valiză? Întrebă Abbas cu voce tare.

Olivia îi explică repede lui Abbas ce era cu valiza goală a lui Dan Nilsson.

— Probabil o avea cu el ca să pună banii ascunși înăuntru, zise ea.

Mette continuă să citească.

— „Dacă banii nu sunt acolo, atunci o să știu ce s-a întâmplat și o să acționez în consecință. Cu mine am o copie a casetei din această pungă. Vocile de pe casetă sunt a mea și a lui Bertil Magnuson, directorul executiv al companiei MWM. Înregistrarea vorbește de la sine.” E semnată „Dan Nilsson/Nils Wendt”.

Mette lăasă scrisoarea în jos. Dintr-odată i se prezentaseră dovezi substanțiale pentru caz. Mai presus de toate, pentru telefoanele scurte date de Wendt lui Bertil Magnuson. Probabil fuseseră despre banii lipsă.

— Poate ar trebui să iei și asta.

Abbas își deschise haina și scoase fotografia de la barul din Santa Teresa. Fotografia cu Nils Wendt și Adelita Rivera.

— Pot s-o văd?

Olivia se întinse după fotografie. Stilton se aplecă spre ea. Amândoi se uitară la cuplul care se ținea în brațe în fotografie. Stilton reacționează abia perceptibil.

— Arată fericiți, zise Olivia.

— Da.

— Și acum sunt amândoi morți. Ce trist...

Olivia scutură puțin din cap și dădu fotografia înapoi. Mette o luă și se ridică. Fiindcă era singura dintre ei care era implicată oficial în ancheta crimei, nimeni nu protestă când luă punga albastră de plastic cu toate materialele înăuntru. În drum spre ușă, zări o jucărie de pisică pe pervaz. Singurul lucru pe care-l păstrase Olivia.

— Ai pisică? Întrebă ea.

— Am avut... a dispărut.

— Ce trist!

Mette ieși din bucătărie.

Ieși din bloc cu punga albastră în mână și se duse la Volvoul ei negru, urcă, băgă în viteză și se îndepărtă. La o oarecare distanță în urma ei, o altă mașină porni în aceeași direcție.

Bertil Magnuson stătea lângă fereastra din biroul lui. Luminile nu erau aprinse. Ținea în permanență legătura cu K. Sedovic. Bertil își derulă câteva scenarii în minte. Primul, și cel mai disperat, era pur și simplu să forțeze mașina lui Olsäter să iasă de pe șosea și să facă rost de punga albastră de plastic folosind violența. Ceea ce însemna un atac în plină stradă, împotriva unui ofițer senior de poliție, și presupunea riscuri considerabile. Al doilea era să vadă unde se duce. Poate se duce chiar acasă? Atunci ar putea să dea o spargere și să pună mâna pe pungă. Cu mult mai puține riscuri. Al treilea era să conducă drept la sediul poliției.

Ceea ce ar fi fost dezastruos.

Dar din păcate era scenariul cel mai probabil.

În bucătăria Oliviei se lăsase o liniște pregnantă. Informațiile care ajunseseră la ei erau uluitoare. Stilton abia putea să le cuprindă cu mintea. După toți anii ăștia. În sfârșit, Olivia se uită la Abbas.

— Deci Nils Wendt era tatăl copilului Adelitei?

— Da.

— Ai mai aflat ceva despre ea? De la omul ăla, Bosques?

— Da.

Abbas își deschise din nou haina și scoase un meniu de avion.

— Am memorat ce a spus și am scris totul în avion...

Abbas începu să citească de pe meniul pe care-l avea în mână.

— „Foarte frumoasă. Era din Playa del Carmen din Mexic. Era

rudă cu un artist celebru. Își petrecea timpul lucrând la”...

Abbas tăcu.

— La...?

— Nu înțeleg ce am scris, au fost niște turbulențe... Stați așa! Tapiserii! „Țesea tapiserii frumoase. Era foarte apreciată în Mal Pais. Îl iubea pe Dan Nilsson.” Cam atât.

— Unde s-au cunoscut?

— Cred că în Playa del Carmen, și apoi s-au dus în Costa Rica să înceapă o viață nouă împreună. După cum s-a exprimat Bosques.

— Și asta era la jumătatea anilor optzeci? întrebă Olivia.

— Da, și apoi ea a rămas însărcinată.

— Și s-a dus pe Nordkoster și a fost ucisă, spuse Stilton.

— De cine? Și de ce? zise Abbas.

— De Bertil Magnuson, poate, zise Stilton. La urma urmei, Wendt a scris că era pe casetă, și în plus, avea o casă de vacanță pe Nordkoster.

— O avea deja atunci?

— Da, zise Olivia.

Își aminti ce îi spusese Betty Nordeman.

— Atunci teoria ta cu Jackie pică, zise Stilton.

— De ce? Magnuson s-ar putea s-o cunoască pe Jackie. Ar putea să fie unul dintre clienții ei. Poate ea îl cunoștea deja atunci? Poate sunt amestecați amândoi în treaba asta? Au fost trei oameni pe plajă.

Stilton ridică din umeri. Nu mai putea face față altor discuții despre Jackie Berglund. Olivia schimbă subiectul și se întoarse spre Abbas.

— Tipii care au dat spargerea acasă la Wendt, ce s-a întâmplat cu ei?

— Le-a părut rău.

Stilton îi aruncă o privire lui Abbas. Nu știa ce s-a întâmplat, dar presupuse că includea detalii care nu erau pentru urechile tinerei Rönning. Lucru de care Abbas era perfect conștient.

— Dar sigur căutau chestiile alea pe care le-ai luat de la Bosques, nu? zise Olivia.

— Probabil.

— Și apoi n-ai cum să nu te întrebi pentru cine lucrau. Trebuie să fi fost cineva din Suedia, corect?

— Da.

— Imediat o să zică iar Jackie Berglund.

Dar Stilton schiță un zâmbet când spuse asta. Acum avea suficient respect față de Olivia ca să lase jargonul la o parte. Se ridică și se uită la Abbas.

— E OK dacă...

— Patul e deja făcut.

— Mulțumesc.

Un dialog din care Olivia interpretează că Stilton avea să-și petreacă noaptea în apartamentul lui Abbas.

Acum nu mai avea rulota la dispoziție.

Se dovedi că scenariul dezastruos, al treilea, fu cel care deveni realitate. Mette se duse cu punga albastră de plastic direct la BNC la sediul poliției și dispăru înăuntru pe ușile de sticlă. K. Sedovic îi dădu raportul lui Bertil Magnuson.

Preț de câteva clipe, Bertil se întreabă dacă n-ar trebui să dispară. Să plece din țară. Să facă și el ca Nils Wendt. Dar renunță la idee destul de repede. Nu avea să funcționeze niciodată, știa asta.

Și își dădu seama la ce se reduce totul.

La o chestiune de timp.

Parcă Jaguarul în fața casei și urcă direct pe terasă. Se așeză și își aprinse o țigară de foi. Noaptea de vară era plăcută, iar apa scânteia. De pe insulița Bockholmen auzeau voci care cântau. Linn era undeva în cartierul vecin, la ceea ce ea însăși numea „o cină complet neinteresantă cu niște tipe care își spun «Fustele din Stocksund»”. Un grup de gospodine părăsite care se dedicau actelor de caritate și unor serate de lux la care fiecare venea cu câte ceva gătit. Linn nu avea aproape nimic în comun cu femeile alea. Decât poate adresa. Dar, de vreme ce Bertil spusese că o să aibă niște ședințe de afaceri și poate o să vină târziu acasă, se duse la cină.

La patru ace.

Și frumoasă.

Șezând în continuare, Bertil se gândea la ea. La cum o să reacționeze. La ochii ei. La cum o să-l privească și cum o să facă el față umilinței. Și apoi se gândi la motivul tuturor întâmplărilor. La

oamenii de la Brigada Națională de Criminalistică, oameni care chiar în clipa aia probabil stăteau și ascultau o înregistrare în care el recunoștea clar că a fost implicat într-o crimă. Și nu doar că a fost implicat, ci și că a inițiat-o.

Bertil Magnuson.

Dar avusese oare de ales?

Întreaga existență a companiei fusese în joc!

Așa că alesese o cale diferită față de cea propusă de Nils Wendt.

O cale catastrofal de greșită, se dovedi. În momentul ăla.

Când se duse să ia sticla de whisky nedeschisă din bar, văzu în fața ochilor fiecare titlu imaginabil de ziar și auzi fiecare întrebare exaltată din partea jurnaliștilor din toată lumea. Și știu că nu o să aibă vreun răspuns.

Absolut niciunul.

Era învinovățit de crimă.

Lumina slabă abia ajungea la brațul subțire și alb care atârna puțin peste cuvertură. Literele care fuseseră scrise acolo, PL, aproape se șterseseră. Acke zăcea în pat, inconștient, anesteziat, cu tuburi care intrau și ieșeau din el. Ovette stătea pe un scaun lângă el și plângea în tăcere. Plângea pentru tot ce mersese prost tot timpul de-a lungul vieții. Nu putea nici măcar să aibă grijă de copilul ei. De micul Acke. În clipa aia el zăcea acolo și avea dureri, iar ea nu putea face nimic în privința asta. Nu știa nici măcar cum să-l consoleze. Nu știa nimic. De ce se ajunsese la asta? Nu putea da vina pe Jackie pentru tot. La urma urmei, era liberă de contract și își făcuse singură propriile alegeri. Dar cât de liberă era de fapt? La început, după ce fusese dată afară de la Red Velvet, primise niște bani de la asistența socială. Nu primise ajutor de șomaj fiindcă nu plătitise impozite în toți anii aceia. Era în afara sistemului. Apoi se făcuse femeie de serviciu o vreme. Dar nu-i plăcea și nici nu era prea pricepută. După câțiva ani, s-a întors la lucrul la care știa că se pricepe.

Vândutul sexului.

Dar pe atunci era deja puțin mai în vârstă și nu mai era la fel de atrăgătoare, nici măcar pe piața aia. În plus, nu voia să vină cu clienții în apartament din cauza lui Acke. Așa că alternativa a fost strada.

Pe stradă.

Pe banchetele din spate ale mașinilor, în grădini și garaje.

Jos de tot pe scara ierarhică.

Se uită la Acke. La lumina slabă. Auzi fâșâitul slab din tuburi. Of, măcar de-ai avea un tată, se gândi ea. Un tată adevărat, ca amicii tăi. Un tată care să te ajute. Dar nu ai. Taică-tău nu știe că exiști.

Ovette înghiți un nod mare din gât și auzi cum scârțâie ușa din spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe Nurcă stând în prag cu o minge de fotbal în mână. Ovette se ridică și se duse la el.

— Hai să ieșim, șopti ea.

Ovette îl scoase pe Nurcă pe coridor. Tânjea după o țigară și găsisese o ușă de sticlă care dădea pe un balcon mic. Acolo își aprinse o țigară și se uită la minge.

— Are autograful lui Zlatan.

Nurcă îi arată o semnătură care putea fi interpretată cu un anumit grad de bunăvoință drept aparținându-i lui Zlatan. Ovette zâmbi și îl bătu pe Nurcă pe mână.

— Mulțumesc că îți pasă, nu mulți sunt așa, știi cum e...

Nurcă știa. Așa era. Dacă erai unde era Vettan, atunci trebuia să suprimi totul doar ca să poți supraviețui. Nu prea avea cum să-ți pese de alții. E valabil și pentru toți cei din jurul ei.

— Renunț chiar acum, zise Ovette.

— Renunți?

— La stradă.

Nurcă se uită la ea și văzu că vorbește serios.

Chiar atunci, chiar acolo.

La celălalt capăt al coridorului stăteau un medic și doi polițiști. Erau responsabili de ancheta CPA. Tehnicienii tocmai le spusese că între rămășițele rulotei nu era nicio urmă de vreun cadavru. Așa că Stilton era în viață măcar, se gândi Forss. Primi vestea cu o oarecare ușurare, spre surprinderea lui. În momentul ăla voiau să stea de vorbă cu Acke Andersson. Stilton îi pomenise numele în legătură cu luptele în cuști și cu bătaia pe care o luase. Voiau să vadă dacă pot obține vreun indiciu despre făptași. Ar putea să fie chiar aceiași oameni care o omorâseră pe Vera Larsson și făcuseră filmările de pe Trashkick.

— Nu cred că e în stare să vorbească, zise medicul.

Nu era. Klinga se așeză pe scaunul lui Ovette de lângă pat. Forss rămase în picioare în cealaltă parte. Acke zăcea pe pat cu ochii închiși.

— Acke.

Klinga încercă. Acke nu reacționează. Forss aruncă o privire către medic și arată cu degetul spre marginea patului, iar medicul încuviințează. Forss se așeză cu grijă pe pat și îl privește pe Acke. Nordicii bumbăciți și vagaboandele omorâte nu făceau parte dintre cei cu care ar putea empatiza, dar asta era altceva. Un băiețel. Bătut măr și aruncat într-un container de gunoi. Forss își dădu seama că pusese o mână pe piciorul lui Acke peste cuvertură. Klinga se uită la mâna lui.

— Nenorociții, zise Forss cu o voce scăzută, mai mult pentru sine.

Forss și Klinga se opriă în fața ușii, traseră adânc aer în piept și priviră în cealaltă direcție. Spre un balcon cu o ușă de sticlă. Acolo Ovette stătea și fuma. Și se uita pe coridor. Forss reacționează preț de o fracțiune de secundă, ceva flutură pe lângă el. Apoi se întoarce și porni în direcția opusă.

Pentru Ovette nu era doar o fluturare. Îi urmări spatele cu privirea. Mult timp, până când dispăru.

Știa exact cine e.

Între Abbas și Stilton era destul de liniște. Pe tot drumul până pe Dalagatan și până în apartament. Nu erau bărbați care să stea de vorbă. Nu unul cu altul, nu așa. Amândoi erau oameni foarte înnodați, fiecare în lațul lui. Dar aveau un trecut comun și aveau un prezent, iar echilibrul dintre ei fusese dificil. Abbas fusese cel care se ținuse pe picioare, în timp ce Stilton se prăbușise, iar rolurile fuseseră inversate. Nu era o transformare ușoară pentru niciunul dintre ei. Stilton recursese la măsuri extreme ca să-l evite pe Abbas. Unul dintre puținii oameni în care avea încredere absolută. În condiții normale. Când condițiile s-au schimbat, în dezavantajul lui Stilton, nu a mai suportat să-l întâlnească pe Abbas. Știa ce vede Abbas, iar pentru Stilton așa ceva era degradant.

Pentru Abbas nu era.

Avea considerabil mai multe niveluri decât bănuia Stilton. La unul

dintre acele niveluri era ancorată o solidaritate absolută. În cazul respectiv față de Stilton. Reușise aproape constant să țină sub observație situația lui Stilton prin mahalalele orașului. De câteva ori, când Stilton se afla în cele mai negre perioade și se gândea să se sinucidă, Abbas fusese acolo să-l prindă. Îl dusesese la cei care îl puteau ajuta cu îngrijirile corespunzătoare. Îl lăsase acolo și plecase pe furiș. Ca să nu-l facă de rușine pe Stilton.

Iar Stilton era perfect conștient de asta.

Așa că nu vorbeau prea mult. Știau. Stilton se lăsă pe unul dintre fotoliile de lemn ale lui Abbas. Abbas puse un CD cu muzică și scoase un joc de table.

— Ai chef?

— Nu.

Abbas încuviință și puse jocul deoparte. Se așeză pe fotoliul de lângă Stilton și lăsă muzica să cuprindă totul. Ascultară mult timp notele delicate și frumoase. Un singur pian, o violă, câteva strofe simple care se învolburau una în jurul alteia, se repetau, variau. Stilton se răsuci către Abbas.

— Ce muzică e?

— *Spiegel im Spiegel*.

— Da?

— Arvo Pärt.

Stilton îi aruncă o privire lui Abbas. Chiar îi fusese dor de el.

— Ai avut nevoie de cuțite în Costa Rica? întrebă el.

— Da.

Abbas se uită la mâinile lui fin sculptate. Stilton se îndreptă puțin pe fotoliu.

— Ronny mi-a dat ieri o carte pentru tine.

Stilton scoase cărțulia subțire de la anticar și i-o dădu lui Abbas. O avusese în buzunarul de la spate în rulotă, ceea ce fusese un noroc, fiindcă paltonul îi fusese incinerat.

— Mulțumesc, zise Abbas. Uau!

— Ce e?

— E... O caut de o veșnicie. *În cinstea prietenilor*, tradusă de Hermelin.

Stilton văzu cum Abbas atinge cu grijă copertile moi ale cărții, ca și cum ar fi mângâiat o femeie adormită, și apoi o deschide.

— Ce e? întrebă Stilton. Despre ce e vorba?

— Lumea sufistă... cea de după colț.

Stilton îl privi pe Abbas. Când Abbas deschise gura să-i explice unui nepriceput că era vorba despre topirea sau înghețarea capacității de gândire, Nurcă îl sună pe mobil. Nurcă o sunase pe Olivia. Voia să ia legătura cu Stilton și primise numărul lui Abbas.

— O clipă.

Abbas îi dădu mobilul lui Stilton. Nurcă vorbi pe un ton scăzut.

— Stau pe un coridor de spital. Acke a fost bătut rău.

Stilton ratase vestea despre Acke. Avusese o mulțime de probleme de-ale lui în ultimele douăzeci și patru de ore. Dar partea analitică a creierului își revenea iute. Făcu imediat legătura dintre bătaia administrată lui Acke și incendierea rulotei Verei. Puștii Luptători.

— Puștii Luptători? întrebă Abbas când Stilton îi dădu înapoi telefonul.

Stilton îl mută repede pe Abbas din lumea de după colț într-o lume mult mai concretă. Cu copii bătuți și persoane fără adăpost ucise și rulote incendiate. Și cu vânătoarea celor pe care presa îi numea „Ucigașii cu Telefon cu Cameră”.

— Dacă ai nevoie de ajutor, doar spune-mi.

Cuțitarul schiță un zâmbet.

Bertil Magnuson nu zâmbea. Nu trecuse mult și se amețise destul de rău cu ajutorul whisky-ului. În starea aia încerca să-și dea seama despre ce e vorba. Dar nu putea înțelege limpede. Nici ce urmărise Wendt, nici ce voise să spună cu „răzbunare”. Dar asta nu mai schimba mare lucru, din punctul lui de vedere.

Din punctul lui de vedere, totul se terminase.

De vreme ce era președintele Prietenilor Turnului Cedergren, o asociație care oferea sprijin economic pentru conservarea vechiului monument, îi fusese încredințată o cheie de la turn.

O cheie pe care cu puțin efort reuși să o scoată dintr-o casetă frumoasă de sidef a lui Linn din biroul din hol. Apoi își deschise seiful privat.

Mette Olsäter și cercul ei restrâns stăteau în camera de anchetă

de la BNC. O cameră în care în acea clipă ai fi putut tăia aerul cu cuțitul. Două femei și trei bărbați stăteau în jurul unui reportofon cu o înregistrare veche. O conversație veche. Era a treia oară când o ascultau.

— Asta e vocea lui Magnuson.

— Fără îndoială.

— Cine e celălalt tip?

— Nils Wendt, dacă e să ne luăm după scrisoarea lui.

Mette se uită la panoul de pe perete. Fotografii de la locul crimei de pe țărmul de pe insula Kårsön. Fotografia cadavrului lui Nils Wendt. Hărțile din Costa Rica și Nordkoster și multe alte lucruri.

— Deci acum știm despre ce au fost telefoanele alea scurte date lui Magnuson.

— Șantaj, probabil.

— Cu ajutorul casetei.

— În care Magnuson recunoaște că a comandat o crimă.

— Întrebarea e ce a vrut Wendt, ce a vrut să obțină cu șantajul?

— Bani?

— Poate. Potrivit scrisorii pe care a scris-o în Mal Pais, urma să se ducă pe Nordkoster să caute banii pe care i-a ascuns acolo...

— ...Și, de vreme ce a plecat de pe insulă cu o valiză goală, atunci n-are cum să fi găsit banii, nu-i așa?

— Nu.

— Dar nu trebuie neapărat să fie vorba despre asta, zise Bosse Thyrén, cel tânăr și ager la minte.

— Nu.

— Putea să fie vorba despre un fel de răzbunare, la un alt nivel?

— Și numai Bertil Magnuson poate răspunde la întrebarea asta.

Mette se ridică și dădu ordin ca Bertil Magnuson să fie arestat imediat.

În Turnul Cedergren era foarte întuneric, liniște și destul de sinistru pentru un om obișnuit. Sau pentru un om aflat într-o stare obișnuită. Bertil Magnuson nu era într-o stare obișnuită. Avea o lanternă mică de buzunar în mână și urca spre zonele superioare ale clădirii. Spre camera turnului. Camera din vârf de tot, cu pereții goi de cărămidă și doar câteva despicături mici care dădeau spre lumea

exterioară.

O lume care îi aparținuse până nu demult.

Bărbatului care extrăsese minereu de tantalit și oferise lumii electronice tantalul. Componenta exclusivă care reprezenta baza revoluției tehnice.

Bertil Magnuson.

În momentul ăla, asociat cu o crimă.

Dar nu la asta se gândea Bertil în timp ce urca treptele înguste și întortocheate de piatră cu ajutorul micii lanterne Maglite. Se sprijinea de pereții de cărămidă când și când, foarte beat.

Se gândi iar la Linn.

La rușine.

La faptul că ar fi nevoit s-o privească pe Linn în ochi și să spună:
„E adevărat. Fiecare cuvânt de pe caseta aia e adevărat.”

Nu putea face asta.

Când ajunse în sfârșit în camera turnului, era dincolo de orice senzații fizice. Era neplăcut de umed și întuneric, iar asta nu-l deranja deloc. Pipăi peretele până la cea mai apropiată despicătură și scoase pistolul gri din buzunar și-l vârî în gură. Apoi se uită afară, în jos.

Poate n-ar fi trebuit să facă asta.

Departe, jos de tot, într-o linie dreaptă trasată din locul în care stătea Bertil lângă deschizătura din zid, o văzu pe Linn ieșind pe terasa mare. Rochia ei frumoasă. Părul ei, care îi curgea atât de frumos pe umeri. Brațul ei subțire, care se întinse și ridică sticla de whisky aproape goală. Și capul ei, care se întoarse ușor, într-un gest surprins, și apoi privi în sus.

La Turnul Cedergrén.

Și astfel privirile li se întâlniră, dacă privirile se pot întâlni la o asemenea distanță, într-o încercare de a ajunge una la cealaltă.

Mette și grupul ei sosiră în mare viteză la adresa lui Magnuson. Ieșiră cu toții și se apropiară de casa în care luminile erau aprinse. De vreme ce nu deschisese nimeni în ciuda faptului că sunaseră în mod repetat la ușă, se duseră prin spate și urcară pe terasă. Ușa dinspre casă era larg deschisă. O sticlă goală de whisky zăcea pe terasă.

Mette privi în jur.

Cât timp a stat acolo, nu știa. Timpul era complet irelevant. Stătea cu capul însângerat al soțului ei în poală, pe rochia de culoarea cireșelor. O parte din țesutul lui cerebral se întinsese pe zidul de cărămidă din fața ei.

Primul șoc, cel care veni când auzi împușcătura din turn și văzu cum chipul lui Bertil dispare din deschizătura din perete, fusese cel care o împinsese să urce scările într-o stare de panică.

Al doilea șoc, când urcase în camera turnului și-l văzuse, și acela se estompase puțin. În clipa aia parcă era găunoasă, într-o altă stare, lunecând încet în doliu. Soțul ei se împușcase. Era mort. Cu degetele îi atinse grijulie părul scurt. Lacrimile îi cădeau pe sacoul lui închis la culoare. Îi trase puțin de cămașa albastră cu guler alb. Până la capăt, se gândi ea. Ridică capul și se uită prin despicătură, în jos, spre casa lor. Mașini de poliție pe alee? Străini pe terasă? Nu prea înțelegea ce făceau acolo toți oamenii ăia în haine închise la culoare. Pe terasa lor. Văzu o femeie masivă care scoase un telefon mobil. Deodată mobilul lui Bertil sună în sacoul lui din poala ei. Băgă mâna în buzunar și-l scoase. Un obiect straniu pe care-l ținea în mână și care suna. Apăsă butonul de răspuns, ascultă și răspunse.

— Suntem sus, în turn.

Mette și echipa ei ajunseră foarte repede în vârful turnului. Și stabiliră cel puțin la fel de repede că Bertil Magnuson e mort și soția lui e într-o stare gravă de șoc. Sigur, era posibil ca Magnuson să fi fost împușcat de soția lui. Dar, având în vedere contextul, nu era tocmai plauzibil. Nici având în vedere situația din turn.

Era pur și simplu tragic.

Mette se uită la soții Magnuson. Nu era genul care să se emoționeze când venea vorba de crimă și pedeapsă, iar compasiunea ei era în totalitate față de soție. Față de Bertil Magnuson nu simțea nimic.

Nu mai mult de o dezamăgire de-o clipă.

În calitate de ofițer de poliție.

Dar compasiunea ei față de Linn o făcu să-i explice. Puțin mai târziu, în casă. Linn promise niște sedative și îi rugase să-i spună ce

s-a întâmplat. De ce erau acolo și dacă asta avea vreo legătură cu moartea soțului ei. Așa că Mette îi spuse o parte din poveste. Cât de blând fu în stare. Era de părere că adevărul e cel mai bun vindecător, chiar dacă e posibil să doară când îți e servit. Linn nu avea să înțeleagă în totalitate despre ce e vorba, ar fi fost o așteptare prea nerealistă. Nici Mette nu înțelegea pe deplin, încă. Și totuși exista un fel de explicație pentru sinuciderea soțului în acea înregistrare.

Care era despre o crimă.

Vestea sinuciderii lui Bertil Magnuson ajunsese repede în presă.

Mai ales online.

Unul dintre oamenii care se grăbiră să comenteze fu Erik Grandén. Într-un acces de furie, își scrisese indignarea pe Twitter față de vânătarea de vrăjitoare la care fusese supus Bertil Magnuson în ultimele săptămâni. Una dintre cele mai rușinoase urmărituri ale unei persoane din istoria modernă a Suediei. Pentru a găsi un echivalent, trebuia să ajungă la infamul linșaj al nevinovatului nobil Axel von Fersen din Stockholm din 1810. „Cei care l-au vânat poartă pe umeri povara îngrozitoare a vinovăției! Au stârnit o sinucidere!”

La o oră după izbucnirea de pe Twitter, îl sună comitetul executiv al partidului și-l chemă la o întâlnire.

— Acum?

— Da.

Grandén avea sentimente contradictorii în timp ce se grăbea spre sediul central al partidului. Pe de o parte, avea sinuciderea înfiorătoare a lui Bertil și era alături de Linn cu gândul. Trebuia să-și amintească să-i dea un telefon. Pe de altă parte era destul de exaltat la gândul întâlnirii cu comitetul. Luă de-a gata că avea să fie despre viitoarea lui funcție de top din Europa, altfel n-ar fi fost chemat atât de din scurt. Era ușor iritat că nu are timp să treacă pe la frizer înainte de întâlnire.

Presa o să fie, desigur, acolo ca să relateze totul.

Mette stătea în camera ei. Curând avea să treacă prin toate materialele împreună cu echipa. Sinuciderea lui Magnuson schimbaseră planul de bătaie. Complicaseră lucrurile. Urma să se discute mult despre conversația înregistrată, în timp ce niciunul dintre cei doi care vorbeau nu mai era în viață. Șansele de a dovedi cine l-a ucis pe Nils Wendt scăzuseră radical.

Ucigașul era probabil mort la rândul lui.

Ce aveau ei erau probe circumstanțiale. „Dorințe deșarte” ar spune presei un avocat al vedetelor.

Așa că pentru moment Mette lăsă cazul lui Wendt deoparte și

Începu să studieze un set de foi tipărite după fișierele din computerul lui Jackie Berglund. Unul dintre ele conținea un fel de index de catalog. Un registru cu clienți. Cu un amestec de cumpărători de sex, cunoscuți și necunoscuți. Dar unele dintre nume o făcură să reacționeze.

Mai ales unul dintre ele.

Grandén se așeză la masa ovală. De obicei erau optsprezece oameni în comitet. În ziua aia se adunaseră într-un grup mai mic. Îi cunoștea bine pe toți. Pe unii dintre ei îi ajutase chiar el să intre în politică, în timp ce cu alții fusese forțat să se înțeleagă.

Erau regulile jocului. Regulile politicii.

Își turnă puțină apă din carafa din fața lui. Călduță. Aștepta să ia altcineva inițiativa. Cineva care nu mai venea. Aruncă o privire prin încăpere.

Nimeni nu-l privea în ochi.

— Un moment destul de istoric pentru noi, pentru noi toți, nu doar pentru mine, zise el.

Și își supse ușor buza inferioară, cu gestul lui organic și familiar. Grupul se uită la el.

— Ce tragedie cu Magnuson!

— Îngrozitor, zise Grandén. Trebuie să luăm atitudine împotriva genului ăstuia de mentalitate mafiotă, care ar putea vătăma pe oricine.

— Da.

Bărbatul se aplecă spre un mic CD player de pe masă. Își opri degetul chiar înainte să apese pe Play.

— Am primit asta în urmă cu puțin timp.

Bărbatul se uita drept la Grandén, care își trecea degetele prin păr și se întreba dacă o să se zbârlească și o să arate prostesc, cum se întâmpla când avea vântul în față.

— Da, în regulă.

Bărbatul apăsă pe butonul Play și începu o conversație înregistrată. Grandén recunoscuse imediat vocile. Doi dintre cei trei mușchetari, el însuși fiind al treilea.

„Jan Nyström a fost găsit mort în mașina lui, într-un lac.”

„Da, am auzit.”
„Și?”
„Ce pot să spun?”
„Știu că ești pregătit să mergi foarte departe, Bertil, dar crimă?”
„Nu ne poate lega nimeni de ea.”
„Dar noi știm.”
„Nu știm nimic... dacă nu vrem să știm. De ce ești așa de agitat?”
„Pentru că un om nevinovat a fost ucis!”
„Asta e interpretarea ta.”
„Și a ta care e?”
„Am rezolvat o problemă.”

Ajungând atât de departe în conversație, Grandén începu să-și dea seama că întâlnirea nu e despre trambulina lui spre o funcție înaltă în Europa și în poala lui Sarkozy și a lui Merkel. Încercă să câștige timp.

— O poți da înapoi puțin?

Bărbatul apăsă butoanele. Conversația începu din nou. Grandén ascultă intens.

„Asta e interpretarea ta.”
„Și a ta care e?”
„Am rezolvat o problemă.”
„Omorând un jurnalist?”
„Punând capăt unei mulțimi de căcaturi incerte care se tot răspândesc pe seama noastră.”
„Cine l-a omorât?”
„Nu știu.”
„Doar ai dat un telefon?”
„Da.”
„Alo, sunt Bertil Magnuson, vreau să mă scăpați de Jan Nyström.”
„Mai mult sau mai puțin.”
„Și apoi a fost ucis.”
„A murit într-un accident de mașină.”

„Cât te-a costat?”

„Cincizeci de mii.”

„Atâta costă o crimă în Zair?”

„Da.”

Bărbatul opri CD playerul și se uită la Grandén, indiscutabil de calm. Dozatorul de apă bolborosea ușor în fundal. Cineva desena pe un carnețel.

— Jurnalistul Jan Nyström a fost ucis în 23 august 1984 în Zair. După cum tocmai am auzit, crima a fost instigată de Bertil Magnuson, directorul executiv al MWM. La data aia erai în consiliul de administrație al companiei.

— Corect.

Își răsfrânse din nou buza inferioară.

— Ce știai despre asta?

— Despre crimă?

— Da.

— Nimic. Dar îmi amintesc că Nils Wendt m-a sunat după crimă și mi-a spus că jurnalistul ăla venise la sediul lor din Kinshasa cu un raport foarte grav despre proiectul MWM de acolo și a cerut un comentariu.

— Și l-a primit?

— Magnuson și Wendt i-au promis un comentariu a doua zi dimineată, dar el n-a mai sosit.

— A fost ucis.

— Aparent.

Grandén aruncă o privire CD playerului.

— Wendt a mai spus ceva? întrebă bărbatul.

— A susținut dintr-odată că raportul jurnalistului conține multe adevăruri și că el s-a săturat de metodele lui Magnuson și vrea să se retragă.

— Din MWM?

— Da. Urma să părăsească societatea și să dispară. „Să se dea la fund”, după cum s-a exprimat el. Dar mai întâi avea să facă rost de o asigurare de viață.

Bărbatul arată spre CD player.

— A luat un reportofon ascuns cu el și l-a făcut pe Bertil

Magnuson să recunoască faptul că a comandat o crimă.

— Aparent.

Grandén nu spuse nimic despre următorul telefon pe care-l primise. De la Bertil Magnuson, în ziua următoare. În care el îi spunea că Wendt a dispărut și că aproape două milioane de dolari lipsesc dintr-un cont pentru „cheltuieli nespecificate”. Grandén știa că niciun contabil nu are habar de acel cont. Care era folosit pentru a cumpăra servicii de la persoane cu mai puține scrupule atunci când se iveau probleme.

Iar Jan Nyström devenise în mod evident o astfel de problemă.

— De unde aveți înregistrarea? Întrebă el.

— De la Mette Olsäter de la Brigada Națională de Criminalistică. E evident că a auzit despre contribuția ta de pe Twitter de azi și s-a gândit că ar trebui să avem oportunitatea de a o asculta și de a discuta cu tine înainte să apară în presă.

Grandén dădu din cap. Se uită în jurul mesei, cu încetinitorul. Nimeni nu-l privea în ochi. În cele din urmă se ridică și se uită la ei.

— Sunt o povară?

Știa deja răspunsul.

O funcție politică înaltă în Europa? Putea să uite de așa ceva, pătat cum era de legătura strânsă pe care o avea cu Bertil Magnuson. Atât în privat, cât și într-o calitate oficială. În plus, fusese în consiliul de administrație al MWM la data crimei.

Plecă din sediul partidului cu pași mari și se duse în Centrul Vechi. Știa că în momentul ăla cariera lui politică era distrusă. Curând aveau să-l fugărească și pe el ogarii. Să-l vâneze. Pe el, care trăise atâta timp cu profilul lui înalt și comentariile arogante pe Twitter. Aveau să-l jupoaie de viu, știa asta.

Fără să se îndrepte neapărat undeva, rătăcea pe străduțele înguste. Adierea caldă îi făcea părul să se zburlească. Mergea ușor aplecat înainte, îmbrăcat în costumul lui albastru elegant, singur, o sperietoare de ciori fantomatică. De o parte și de alta, clădirile istorice se aplecau deasupra trupului înalt și subțire.

Zilele lui pe Twitter se terminaseră.

Deodată se trezi în fața unei frizerii de pe Köpmangatan, la frizerul lui. Intră și făcu semn cu capul spre un scaun, unde frizerul masa niște cremă în părul negru al unui bărbat care părea semiadormit.

— Salut, Erik? N-ai programare, nu-i așa? zise frizerul.
— Nu, mă gândeam doar să împrumut un brici, am niște fire pe
gât de care vreau să scap.
— Da, sigur... Poți să-l folosești pe ăla.
Frizerul arătă spre un raft mic de sticlă pe care stătea un brici bun
și vechi cu mâner maro de bachelită. Grandén luă briciul și se duse
în toaleta din capătul frizeriei. Închise ușa după el.
Unul pentru toți.

Mette era în camera ei. Se uita la echipa ei. Cu toții erau acolo,
concentrați. Sinuciderea din ajun fusese o surpriză neplăcută.

Mette preluă controlul.

— Sugerez să o luăm de la început. Teze și ipoteze.

Stătea în fața camerei, lângă peretele cu panoul cel mare.
Scrisoarea falsă a Adelitei fusese agățată acolo, lângă „scrisoarea
de explicație” a lui Wendt din Mal Pais. Sub ele, fotografia cu Wendt
și Adelita pe care Abbas o luase din barul din Santa Teresa.

— Începem cu înregistrarea din 1984 în care Bertil Magnuson
recunoaște că a comandat uciderea jurnalistului Jan Nyström, zise
Mette. De vreme ce Magnuson e mort, putem să lăsăm asta
deoparte, fiindcă o să aibă repercusiuni la alte niveluri. Dar știm că
Wendt a plecat din Kinshasa imediat după crimă și a dispărut. Fosta
lui iubită, care locuia cu el, l-a dat dispărut o săptămână mai târziu.

— S-a dus direct în Costa Rica?

— Nu, mai întâi a fost în Mexic, în Playa del Carmen, unde a
cunoscut-o pe Adelita Rivera. Nu avem informații exacte legate de
momentul în care a ajuns în Mal Pais, dar știm că era acolo în 1987.

— Același an în care Adelita a călătorit din Costa Rica până pe
insula Nordkoster, zise Lisa Hedqvist.

— Da.

— Ca să aducă banii pe care Wendt îi ascunsese la casa de
vacanță pe care o avea acolo.

— De ce nu i-a adus singur?

— Nu știm, zise Mette. În scrisoare scrie că nu putea.

— Poate are de-a face cu Magnuson. Poate îi era frică de el?

— Da.

— De unde avea banii? întrebă Bosse.

— Nici asta nu știm.

— Poate erau bani pe care-i furase din companie înainte să dispară?

— E posibil, spuse Mette.

— Și în toți anii ăștia, până să se întoarcă aici, a fost acolo tot timpul? În Mal Pais?

— Probabil. Potrivit lui Ove Gardman, lucra drept ghid într-o rezervație naturală de acolo.

— Și a crezut că Adelita Rivera l-a păcălit și i-a luat banii?

— Posibil. A primit o scrisoare falsă de la ea în care îl părăsește din senin, o scrisoare care a fost scrisă de unul dintre oamenii care au ucis-o pe Rivera pe insula Nordkoster în 1987. Cel mai probabil obiectiv al scrisorii ar fi să încerce să-l împiedice pe Wendt să cerceteze de ce nu s-a mai întors.

— Făptașii trebuie să-și fi păstrat sângele rece, zise Bosse Thyrén.

— Da. Dar apoi Gardman sosește în Mal Pais acum trei săptămâni și îi povestește despre crima la care a fost martor în copilărie, iar de pe internet Wendt își dă seama că Adelita Rivera fusese femeia ucisă, și vine în Suedia.

— Și acum am ajuns în prezent.

— Exact, și acum ne-am făcut o idee destul de clară despre mișcările lui Wendt. Știm că n-a găsit niciun ban pe insula Nordkoster, știm că avea cu el înregistrarea din Kinshasa din 1984, și putem presupune că i-a pus câteva bucăți din înregistrare lui Magnuson în apelurile alea scurte pentru care avem dovezi.

— Întrebarea e ce urmărea.

— Poate avea legătură cu uciderea lui Rivera?

— O fi crezut că Magnuson a fost implicat?

— Da?

— Poate putem să verificăm cu asta?

Lisa Hedqvist arată spre panou, la plicul vechi.

— Scrisoarea e semnată „Adelita” și a fost pusă la poștă cu cinci zile după ce a fost ucisă, corect?

— Da.

— Ar trebui să putem face rost de o mostră ADN de pe ea, de pe timbru, nu credeți? Și s-o comparăm cu a lui Magnuson. Saliva

merge și după douăzeci și trei de ani, nu?

— Da.

Lisa se duse la panou, desprinsese plicul și ieși din încăpere.

— Cât așteptăm rezultatele, putem observa totuși că apelurile lui Wendt trebuie să fi pus o presiune enormă pe Magnuson, de vreme ce pe casetă recunoaște că a comandat o crimă. A unui jurnalist, zise Mette. Consecințele publicării discuției trebuie să-i fi fost foarte clare.

— Așa că a încercat să facă rost de casetă omorându-l pe Wendt?

— Păi, cred că e un motiv destul de probabil.

— Dar Wendt avea o copie a casetei în Costa Rica.

— Magnuson știa asta?

— Nu putem fi siguri, dar putem bănuia că Wendt a menționat asta ca un fel de asigurare de viață. La urma urmei, știa de ce e în stare Magnuson.

— Așa că Magnuson a încercat să dea de casetă în Mal Pais, corect? Abbas el Fassi a fost atacat în casa lui Wendt.

— Da, răspunse Mette. Nu știm cu certitudine că atacul a fost la inițiativa lui Magnuson, dar pare foarte probabil.

— Și dacă e așa, atunci trebuie să-și fi dat seama că a dat-o în bară și că înregistrarea cu conversația o să ajungă curând în Suedia. La noi.

— Și apoi s-a împușcat.

— Ceea ce înseamnă că nu o să obținem niciodată o mărturisire legată de uciderea lui Nils Wendt. Dacă el a fost în spatele ei.

— Nu.

— Și nici pentru uciderea Adelitei Rivera.

— Nu.

Conversația se opri. Se treziră într-o fundătură. Nu aveau dovezi tehnice cu care să-l lege pe Magnuson de uciderea lui Wendt. Nu aveau decât probe circumstanțiale, un posibil motiv și o anchetă veche care era de fapt închisă.

Asta dacă nu Magnuson fusese cel care linsese timbrul.

Stilton bănuia că îl urmăriseră. De la mall-ul Söderhallarna și până la rulota căreia apoi îi dăduseră foc. Bănuia și că fuseseră aceiași

tipi care l-au bătut pe Acke. Poate văzuseră când el și Nurcă se întâlniseră cu Acke în Flemingsberg. În plus, bănuia și că tipii respectivi credeau că a murit în incendiu. Dacă ar fi dat din nou cu ochii de el, s-ar fi complicat lucrurile.

Intrase în birourile redacției pe drum și cumpăraseră un teanc de reviste. Toată lumea îl întrebase despre rulotă. Primise câteva îmbrățișări calde.

În momentul ăla stătea din nou lângă Söderhallarna și vindea *Situation Stockholm*.

Era foarte alert.

Pentru toți cumpărătorii care intrau sau ieșeau arăta la fel ca de obicei. Ca un om fără adăpost care vindea revista. Care stătea unde stătuse de mai multe ori în ultimul timp.

Habar nu avea.

Când începu să plouă tare și începură să se audă tunete, Stilton plecă.

Norii de furtună întunecaseră cerul și deasupra acoperișurilor caselor se vedeau fulgere. Liam și Isse erau deja flească înainte să ajungă la parcul Lilla Blecktorp. Nici nu mai trebuia să se furișeze printre copacii de sub Ringvågen. Odată ajunși în parc, aveau o mulțime de tufișuri și copaci după care să se ascundă. Purtau hanorac cu glugă, închis la culoare.

— Acolo.

Isse șopti și arată cu degetul spre o bancă din apropierea unui copac cu un trunchi deosebit de gros. O siluetă înaltă și slabă stătea pe bancă, ușor aplecată înainte. Ploaia îi stropea corpul. Avea o doză de bere într-o mână.

— El e, în pula mea!

Liam și Isse se uitară unul la altul. Încă erau uluiți. Îl zăriseră pe Stilton în fața mallului Söderhallarna și nu le venise să-și creadă ochilor. Cum naiba supraviețuise nenorocitul incendiului din rulotă? Isse scoase o bătă scurtă de baseball. Abia se vedea în lumina slabă. Liam se uită la ea. Știa de ce e în stare Isse când e stârnit. Se apropiară mai mult, atenți, și se uitară în jur. Parcul era, desigur, pustiu. Niciun om normal la cap nu era afară pe o vremea ca aia.

Decât prăpăditul de pe bancă.

Stilton stătea acolo, cu gândurile aiurea. Când stătea singur așa, într-un astfel de cadru, își aducea aminte de Vera. De glasul ei. Și de acea singură dată când s-au culcat împreună, înainte să fie omorâtă în bătaie. Era ceva disperat în amintirea aia.

Apoi îi zări cu colțul ochiului.

Aproape ajunseseră la bancă. Și unul dintre ei avea o bătă de baseball în mână.

Niște lași, se gândi el. Doi la unu. Și chiar și așa aveau nevoie de o bătă. În clipa aia își dori să fi început antrenamentele de urcat scările cu șase ani mai devreme. Sau ca acei șase ani să nu fi existat. Dar existaseră. Fizic vorbind, încă era doar o umbră a bărbatului care fusese.

Ridică privirea.

— Salut, zise el. Vreți o gură?

Stilton ridică doza de bere. Isse flutură ușor bâta de baseball și lovi doza perfect. Zbură prin aer și Stilton privi cum aterizează câțiva metri mai departe.

— Drept la țintă, zise el și zâmbi. Poate ar trebui să...

— Gura!

— Scuze.

— Ți-am dat foc la rulotă, în pula mea. Ce mai cauți aici?

— Beau o bere.

— Cretinul dracului! Nu înțelegi? Vrei să-ți belim mutra?

— Cum ați făcut cu Vera?

— Care Vera, în pula mea? Așa o chema pe curva aia din rulotă? Era curva ta?

Isse izbucni în râs și se uită la Liam.

— Auzi, mă? Cică pe curva lui am făcut-o praf!

Liam schiță un zâmbet și-și scoase telefonul. Stilton văzu cum pornește camera. Știa ce urmează. Nu prea era sigur cum să reacționeze.

Să se ia de ei, se gândi el.

— Sunteți niște căcați făcuți grămadă, știți asta? zise el deodată.

Isse se holbă la Stilton. Nu-i venea să creadă ce auzise. Cum dracului îndrăznea bețivul ăla? Liam îi aruncă o privire lui Isse. Mai avea puțin să-i sară țandăra.

— Ar trebui să fiți închiși pe viață și să mâncați numai căcat

putrezit de pisică.

Arcul fu eliberat. Cu un muget, Isse ridică bâta de baseball cu mult în spatele umărului și apoi începu o lovitură violentă. Drept spre capul lui Stilton.

Lovitura nu ajunsese până la capăt. Nu ajunsese nici măcar până la jumătate. Înainte să ajungă atât de departe, Isse primi un cuțit lung drept în partea superioară a brațului. Nu văzu de unde venise, iar Liam nu văzu nici celălalt cuțit. Dar simți cum îi trece drept prin palmă și-i face mobilul să zboare cu boltă peste bancă.

Stilton se ridică imediat în picioare și apucă bâta de baseball. Isse era ghemuit și urla și se holba la cuțitul înfipt adânc în braț. Ploaia îi biciuia fața. Stilton începu să hiperventileze și simți cum moartea îngrozitoare a Verei începe să-i controleze bâta de lemn. O ținea într-o parte, la același nivel cu capul lui Isse. Avea creierul negru. Apucă bâta cu amândouă mâinile și era gata să dea o lovitură cu toată greutatea corpului său, țintind fix gâtul lui Isse.

— Tom!

Strigătul îi străpunse creierul negru, ajungând suficient de adânc cât să oprească mișcarea preț de o clipă. Stilton se răsuci. Abbas venea dinspre copacul gros.

— Las-o jos, zise el.

Stilton se uită lung la Abbas.

— Tom.

Stilton coborî ușor bâta de baseball. Deodată văzu că Liam încearcă să fugă. Făcu doi pași rapizi și ținti o lovitură drept peste dosul genunchiului lui Liam. Liam căzu grămadă. Abbas ajunsese lângă Stilton și puse mâna pe bătă.

— Există moduri mai bune, zise el.

Stilton se potoli preț de câteva clipe. Se uită la Abbas și încercă să-și controleze respirația. După încă niște secunde dădu drumul bătei. Abbas o aruncă departe, în tufișuri. Stilton lăsă privirea în pământ. Își dădu seama cât de aproape fusese. Degradarea din adăpostul din stâncă și toate celelalte căcaturi aproape îl făcuseră să depășească orice limită posibilă.

— Poți să mă ajuți puțin?

Stilton se întoarse. Abbas scoase cuțitul din bicepsul lui Isse și-l urcă pe banca făcută flească. Stilton îl trase pe Liam cel îngrozit de

pe jos și-l aruncă pe bancă lângă Isse.

— Acum ce facem? întrebă Abbas.

— Îi dezbrăcăm.

Stilton trebui s-o facă singur. Abbas se duse într-o parte și șterse sângele de pe cuțite. Tinerii de pe bancă se uitau fix la el, cuprinși de teroare.

— Ridicați-vă!

Stilton îl smulse pe Isse de pe bancă. Liam se ridică singur. Stilton le smulse hainele de pe ei cât de repede fu în stare. Când băieții erau complet dezbrăcați, îi împinse la loc pe bancă. Abbas stătea în fața lor cu mobilul în mână. Porni camera și ținu mâna protector deasupra ei, ca s-o apere de ploaie.

— Bun, zise el. Hai să stăm puțin de vorbă.

SMS-ul pe care tocmai îl primise Janne Klinga era scurt, dar foarte dramatic: „Criminalii cu telefoanele mobile stau pe o bancă din parcul Lilla Blecktorn. Mărturisirea lor e pe Trashkick.”

Nu recunosc numărul.

Klinga, care bănuia poate destul de corect cine trimisese SMS-ul, ajunse în parc cât de repede îl purtară acolo roțile mașinii. Împreună cu trei ofițeri. Găsiră doi tineri goi, uzi fleașcă, legați de o bancă de lemn. Stâlciți în bătaie.

O oră mai târziu, stătea cu șeful lui, Rune Forss, și tot grupul CPA într-o încăpere din sediul central al poliției. În timp ce Klinga umbla pe net să găsească site-ul Trashkick, aproape putea mirosi așteptarea din cameră. Acolo găsi un videoclip filmat cu telefonul mobil, abia postat, care arăta doi tineri ce stăteau goi pe o bancă dintr-un parc, povestind cu priviri îngrozite cum au omorât o hoască dintr-o rulotă și un tip dintr-un parc din apropierea docurilor Värta și cum au incendiat rulota respectivă puțin mai târziu și au săvârșit și alte activități violente îndreptate împotriva persoanelor fără adăpost.

Povestite destul de detaliat.

Rune Forss se ridică în picioare dintr-odată. Era furios. În parte fiindcă îi fuseseră serviți cei doi tipi pe care încercase și el să-i găsească. În parte fiindcă oamenii care filmaseră și care avuseseră în mod evident inițiativa nu puteau fi identificați.

Și, poate mai presus de toate, fiindcă tatuajele tinerilor se vedeau foarte clar: literele PL, înconjurate de un cerc.

Exact cum spusese Stilton.

Mai întâi se duse acasă la Ronny Redlős și-i spuse că îi pare rău că paltonul negru a fost incinerat. Primi o altă carte pe care s-o ia cu el. Apoi îl căută pe Arvo Pärt, care era într-un sac de dormit sub o bancă din parcul Fatbur, aproape de gara Sädra. Pärt era la fel de murat ca sacul de dormit. După încă o oră o găsiră pe Muriel cu doar câteva clipe înainte ca ea să se injecteze cu o rachetă de evadare într-o parcare de biciclete.

În momentul ăla stăteau toți trei într-o cameră de la Halt, o clinică medicală aproape de Mariatorget.

— Puteți intra acum.

Toți trei se duseră spre salonul pe care îl indicase asistenta. Ușa era deschisă și Benseman zăcea pe patul de lângă perete. Era un om distrus, fizic vorbind, dar cel puțin era în viață. Primise o cameră acolo, la clinică. De fapt era împotriva regulilor, dar e greu să trimiți un convalescent fără adăpost, bătut măr, „acasă”, într-o ghenă de gunoi.

— I-am prins, zise Stilton.

— Mulțam, Jelle, spuse Benseman.

Muriel luă mâna lui Benseman. Pärt își șterse ochii. Lacrimile îi veneau ușor. Stilton îi dădu o carte lui Benseman.

— Am trecut pe la Ronny Redlős în drum spre tine, și m-a rugat să-ți dau asta.

Benseman luă cartea și zâmbi. Era un volum de Akbar del Piombo. O descriere pornografică și complet maniacală a unor măicuțe și a unor bărbați excitați.

— Ce carte e? întrebă Muriel.

— Una dintre alea pe care anumiți scriitori bărbați trebuie să le scrie la un moment dat în viață ca să scape de ce nu pot să scrie sub numele lor. Akbar del Piombo e un pseudonim al lui William S. Burroughs.

Nimeni din jurul patului nu știa cine e vreunul dintre acei autori, dar atâta timp cât Benseman era mulțumit, și ei erau mulțumiți.

Mette stătea lângă tabla din camera de anchetă. Unii dintre membrii echipei își strângeau hârtiile. Ancheta morții lui Nils Wendt ajunsese într-un punct mort. Lisa Hedqvist veni la ea.

— La ce te gândești?

Mette se uita la fotografiile cu cadavrul lui Nils Wendt. Corpul gol. Semnul din naștere mare și distinctiv de pe coapsa lui stângă.

— E ceva la semnul ăla de pe coapsa lui...

Desprinse fotografia de pe tablă.

Olivia își petrecuse ziua rezolvând câteva chestiuni practice. Făcut curat, aspirat. Și stat de vorbă cu Lenni, care urma să se ducă la festivalul Peace & Love fără Jakob.

— De ce?

— Păi, i-a apărut iar fosta în peisaj.

— O, ce păcat!

— Da, chiar nu-mi dau seama ce vede la ea. Singurul lucru pe care l-a primit de la ea au fost lățeii!

— Ce scârbos!

— Da, nu-i așa?

— Atunci te duci singură la festival?

— Nu, mă duc cu Erik.

— Erik? Amicul lui Jakob?

— Da? Care-i treaba? Nu te vezi tu cu el, nu-i așa?

— Nu, în niciun caz, dar credeam că el și Lollo...

— Nu, tipa i-a dat papucii și a tăiat-o în Rhodos ieri. Trebuie să ne auzim mai des, Livia, pierzi tot ce se întâmplă!

— O să fac tot posibilul, promit!

— Hai că trebuie să-mi fac bagajul acum, trebuie să fug la gară curând. Ne auzim! Te iubesc!

— Și eu!

Și apoi coborî la spălătorie. Avea câteva ore la dispoziție ca să-și spele toate rufele. Când goli buzunarele hainelor pentru ultima mașină dădu peste punguța de plastic. Cercelul! Uitase complet de el. Cercelul de pe insula Nordkoster pe care i-l dăduse Stilton. Deschise punguța și se uită la el. Sigur în magazinul lui Jackie mai văzuse unul asemănător. Îl puse lângă laptop, destul de entuziasmată, și găsi site-ul magazinului. La secțiunea „Produse”

găsi o grămadă de mărunțișuri din magazinul lui Jackie. Inclusiv o colecție de cercei. Dar niciunul nu semăna cu cel pe care-l avea Olivia în față. Deloc surprinzător, poate, se gândi ea. Cerceul de pe Nordkoster are cel puțin douăzeci și trei de ani. Trebuie să-l fi văzut altundeva. Într-un alt magazin? Sau îl purta cineva? Sau era în casa cuiva?

Deodată își aminti unde!

Și cu siguranță nu era în magazinul lui Jackie.

Stilton mergea pe strada Vanadisvägen. Norii de furtună dispăruseră mai mult sau mai puțin, iar în momentul ăla doar burnița. Se îndrepta spre apartamentul lui Abbas. Avea să mai doarmă acolo încă o noapte. Apoi avea să vadă el. Nu se simțea în largul lui în situația aia. Pentru Abbas era OK, o știa. Nu asta era problema, ci el însuși. Voia să fie pe cont propriu. Știa că poate avea coșmaruri violente și că urletele alea așteaptă întotdeauna în spate. Nu voia să-l tragă și pe Abbas în așa ceva.

Se duseseră în direcții diferite după întâlnirea cu tinerii din parcul Blecktorn. Dar, mai întâi, Abbas întrebase cum de a știut Stilton că o să apară chiar acolo.

— Am observat că m-au urmărit de la Söderhallarna, și te-am sunat.

— Dar tu n-ai telefon!

— Există buticuri la colț de stradă.

Apoi se despărțiseră. Abbas urma să încarce filmarea, primiseră parolele de pe Trashkick. Stilton avea să-și ia un mobil nou. În clipa aia îl avea în buzunar. Abbas decartase pentru el. Deodată auzi un şuierat straniu chiar lângă el. Se întoarce și privi în jur. Nimic. Alt şuierat. Stilton scoase telefonul nou din buzunar. Soneria era setată la „Șuierat de fabrică”.

Răspunse.

— Olivia sunt! Știu unde am văzut cerceul ăla!

Stilton nu avu nevoie de prea multe minute ca să-și dea seama că Olivia, ca de obicei, trebuia s-o sune pe Mette.

— Acum? Dar e așa de târziu...

— Detectivii muncesc zi și noapte. N-ai aflat?

Stilton închise.

Mette nu muncea zi și noapte. Muncea eficient când muncea și apoi porționa responsabilitățile. Asta era în beneficiul tuturor. Când o sună Olivia, era în drum spre casă. După o grămadă de ore suplimentare. Reușise cel puțin să ajungă la intrarea principală în timpul conversației, dar apoi se întoarse. Informația Oliviei despre cercel o făcuse deodată să-i pice fisa. După douăzeci și șase de ani.

Urma să facă și mai multe ore suplimentare.

Se întoarse în grabă la biroul ei din corpul C. Acolo deschise un dulap mare și scoase o cutie de carton însemnată NILS WENDT 1984. Mette nu era genul de persoană care să arunce lucruri. Se puteau dovedi utile, mai devreme sau mai târziu. Deschise cutia și scoase un pachetel cu fotografii făcute de turiști. Cu pachetul în mână, trase jaluzelele, aprinse lampa de pe birou, se așeză la masă și deschise un sertar. Chiar în față era o lupă, pe care Mette o scoase. Pe masa din față ei stătea fotografia cu Nils Wendt de la laboratorul de criminalistică. Mette ridică una dintre fotografii și o cercetă cu lupa. Fusese făcută în 1985, de la distanță, și era puțin neclară. Fotografia arăta un bărbat în pantaloni scurți. Nu prea îi vedeai bine fața, dar semnul din naștere de pe coapsa stângă se vedea clar. Mette se uită la fotografia cu cadavrul lui Wendt. La semnul din naștere de pe coapsa lui stângă. Era la fel de limpede și în acea imagine. Și era identic cu cel din fotografia făcută de un turist. Bărbatul din fotografie era Nils Wendt.

Mette se lăsă pe spate.

Fusese responsabilă de căutarea lui Nils Wendt pentru o vreme, în anii optzeci, și în perioada aceea fuseseră contactați de câțiva suedezi care fuseseră în vacanță în Playa del Carmen, în Mexic. Îi făcuseră câteva instantanee unui bărbat care credeau că e afaceristul dispărut. Care se făcuse nevăzut în circumstanțe misterioase cu ceva timp în urmă. Nu reușiseră să confirme informația.

Că ar fi fost Nils Wendt.

Straniu, se gândi Mette. Se uită la cele două fotografii din față ei. Nu prea aveai cum să nu observi acel semn din naștere.

O oră mai târziu, se întâlniră toți trei. Mette, Stilton și Olivia. Seara

târziu. Mette îi întâmpină jos, la intrare, și îi trecu prin toate punctele de control necesare. Nu întâmpină probleme. Intrară în biroul ei. Jaluzele erau trase, lampa de pe birou era aprinsă. Olivia își amintea încăperea. Fusese aici când? Cu o eternitate în urmă. De fapt trecuseră doar câteva săptămâni. Mette arătă spre două scaune din fața biroului. Stilton și Olivia se așezară. Mette se duse și se așeză în spatele biroului. Ca o profesoară. Se uită la vizitatorii ei. Un fost detectiv inspector-șef, în momentul ăla fără adăpost, și o tânără studentă la poliție, cu un ușor strabism. Spera că Oskar Molin nu lucrează până târziu.

— Vrea cineva ceva? zise ea.

— Un nume, zise Stilton.

— Eva Hansson.

— Cine e? întrebă Olivia.

— Locuia cu Nils Wendt în anii optzeci, aveau o casă de vacanță pe insula Nordkoster. Acum o cheamă Eva Carlsén.

— Poftim!

Olivia aproape se ridică de pe scaun.

— Eva Carlsén a locuit cu Nils Wendt?

— Da. Cum ai luat legătura cu ea?

— Prin proiectul meu de la facultate.

— Și la ea acasă ai văzut fotografia?

— Da.

— Cu cerceii?

— Da.

— Când a fost asta?

— Acum vreo zece, poate douăsprezece zile.

— Ce făceai acolo?

— Îi aduceam înapoi un dosar.

Stilton zâmbi puțin, ca pentru sine. Toată treaba căpăta caracterul unui interogatoriu. Îi plăcea asta. Îi plăcea când Mette e în formă.

— De unde știi că a fost pe Nordkoster la data crimei?

— Mi-a spus chiar ea.

— În ce context?

— Păi... ăăă... ne-am întâlnit pe insula Skeppsholmen și...

— Cât de intimă a fost legătura pe care ați avut-o?

— N-a fost deloc.

— Dar ai fost la reședința ei privată?

— Da.

Ce-i asta? se gândi Olivia. Un interogatoriu? Eu i-am spus de cercei! Dar Mette continuă.

— A mai fost ceva, în afară de cercei, la care ai reacționat la ea în casă?

— Nu.

— Ce ai făcut?

— Am băut o cafea, ea mi-a povestit că e divorțată și a avut un frate care a murit de supradoză, apoi am vorbit despre...

— Cum îl chema?

Stilton o întrerupse pe neașteptate.

— Pe cine? Întrebă Olivia, nedumerită.

— Pe frate. Care a murit de supradoză.

— Sverker, cred. De ce întrebi?

— Pentru că în anchetă erau și câțiva drogați, pe insula Nordkoster, aveau...

— Stăteau în una dintre cabanele ei!

Olivia aproape se ridică din nou de pe scaun.

— Cabanele cui? Întrebă Mette.

— Ale lui Betty Nordeman! I-a dat afară că se drogau! Dar a zis că au plecat de pe insulă în ziua de dinaintea crimei.

— Eu l-am interogat pe unul dintre ei, zise Stilton. A spus același lucru, că au tulit-o înainte de crimă. Au furat o barcă și au plecat pe continent.

— Ai verificat informația legată de barcă? Întrebă Mette.

— Da. A fost furată în noaptea de dinaintea crimei. Era a unuia dintre vizitatorii din timpul verii.

— A cui?

— Nu-mi mai amintesc.

— Putea să fie a Evei Hansson?

— Putea.

Stilton se ridică deodată și începu să umble înapoi și încolo prin cameră. Minunat, se gândi Mette. Își amintea atât de bine că unii dintre cei de la BNC îi spuneau „Ursul Polar”. De îndată ce începea să umble înapoi și încolo.

Cum făcea în clipa aia.

— Unul dintre drogații din cabană putea să fi fost Sverker ăla, zise el. Fratele Evei Hansson.

— Câți oameni erau în cabană? întrebă Mette.

— Doi.

— Și pe plajă au fost trei, zise Olivia. Din câte spune Ove Gardman.

Se lăasă liniștea. Mette își împreunase mâinile își dădea degetele peste cap în așa fel încât auzeai trosnetele în tăcerea din jur. Stilton se opri. Olivia se uita de la unul la altul. Mette fu cea care exprimă totul în cuvinte.

— Deci e posibil ca Eva Hansson, fratele ei și un amic drogat de-ai lui să fi fost cei de pe plajă?

Cu toții încercară să digere ipoteza.

Doi dintre ei știau că mai era mult de lucru până să aibă vreo urmă de șansă să dovedească ce tocmai spusese Mette. Al treilea, Olivia, era studentă la poliție. Credea că aproape au rezolvat cazul.

— Unde sunt materialele de pe Nordkoster? întrebă Stilton.

— Probabil în Göteborg, zise Mette.

— Poți să dai un telefon și să-i rogi să verifice cum îl chema pe drogatul ăla pe care l-am interogat? Și a cui era barca furată?

— Sigur, dar o să dureze ceva.

— Poate ar fi mai ușor cu Betty Nordeman, spuse Olivia.

— Cum așa?

— A spus că ține evidența oaspeților, a cabanelor închiriate. Un registru, presupun, e posibil să-l mai aibă. Păreau o familie foarte ordonată soții Nordeman.

— Sună și află, zise Mette.

— Acum?

Chiar în clipa în care întrebă, îi aruncă o privire lui Stilton. „Detectivii muncesc zi și noapte.” Dar să trezești o femeie bătrână de pe o insulă la ora aia din noapte?

— Sau vrei să sun eu? întrebă Mette.

— Sun eu.

Olivia își scoase mobilul și o sună pe Betty Nordeman.

— Alo, Olivia Rønning la telefon.

— Turista după cadavre? zise Betty.

— Ăăă, da, așa e. Îmi pare tare rău că vă sun așa târziu, dar...

— Facem skandenberg.
— Ah, da? Cine?
— Noi, de la club.
— Aha. Bine. Da, am doar o mică întrebare, mi-ați spus că ați avut niște drogați cazați într-o cabană în vara în care a avut loc crima, vă mai amintiți?

— Mă crezi senilă?
— Nu, deloc, vă mai amintiți cum îi chema?
— Nu, chiar sunt atât de senilă.
— Dar ați ținut un registru, parcă așa mi-ați spus.
— Da.
— Credeți că puteți...
— O clipă.

La celălalt capăt se lăasă liniștea, destul de mult timp. Olivia auzi câteva râsete și voci în fundal. Văzu cum o privesc Mette și Stilton. Olivia încercă să arate că făceau skandenberg. Nici Mette și nici Stilton nu reacționară.

— Te salută Axel, zise Betty deodată la telefon.
— Mersi.
— Alfstein.
— Alfstein? Era unul dintre...
— Era cel care a închiriat cabana, unul dintre drogați, zise Betty.
— Și nu știți cum îl chema pe celălalt?
— Nu.
— Nu vă amintiți numele Sverker Hansson?
— Nu.
— Nu știți dacă unul dintre drogați avea o soră care locuia pe insulă?
— Nu.
— OK, mulțumesc mult de tot. Și salutați-l și din partea mea! Pe Axel!

Olivia închise telefonul. Stilton se uită la ea.

— Axel?
— Nordeman.
— Alf Stein? zise Mette. Așa îl chema?
— Da, răspunse Olivia.
Mette se uită la Stilton.

— El era cel pe care l-ai interogat?
— Posibil. Poate. Sună puțin cunoscut...
— OK, o să dau un telefon la Göteborg, ei pot să verifice dacă așa e. Acum am alte chestii de făcut.

— Cum ar fi?
— Treabă de polițist, care printre altele o include pe fosta ta nevastă de la SKL. Noapte bună!

Mette își scoase telefonul mobil.

Olivia conduse prin noaptea lejeră de vară. Stilton stătea lângă ea. Tăcut. Plecaseră de la BNC și erau cu mintea altundeva.

Olivia se gândea la situația remarcabilă din biroul lui Mette. Un detectiv inspector-șef activ și un fost detectiv inspector-șef și ea. O studentă la poliție. Care ajunsese să stea acolo cu ei și să discute despre ancheta unei crime în felul acela. Dar simțea că îndeplinise o funcție. Contribuise în mai multe feluri. După părerea ei.

Stilton se gândea la Adelita Rivera. Femeia însărcinată de pe plajă. Puse mâna pe bordul tocit al Mustangului.

— Asta e mașina veche a lui Arne, nu-i așa?

— Da, am moștenit-o.

— Mișto mașină.

Olivia nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat cu ea atunci?

— Las-o baltă.

Învățase repede. O doză din propriul medicament, apoi se făcu liniște.

Soarele de dimineață scâldea casa galbenă din Bromma, iar razele dezvăluiau fără milă cât de murdare sunt ferestrele de la dormitor. O să mă ocup când mă întorc, se gândi Eva Carlsén, și închise geamantanul. Fusese întrebată dacă nu vrea să călătorească în Brazilia ca să scrie despre un program de tratament de succes pentru adolescenții care intrau în activități ilegale. I se potrivea la țanc. Avea nevoie de o schimbare de peisaj. Atacul din casă lăsase urme. Și toată mediatizarea din jurul morții lui Nils. Avea nevoie să se îndepărteze o vreme. Urma să-și ridice viza peste jumătate de oră, apoi să ia un taxi până la aeroport.

Își coborî geamantanul în hol, puse pe ea o jachetă și deschise ușa.

— Eva Carlsén?

Lisa Hedqvist urca treptele din față. În spatele ei era Bosse Thyren.

Arestarea celor doi care omorâseră o femeie fără adăpost într-o rulotă era relatată pe larg în presă. Și mai erau numeroase articole care făceau speculații legate de sinuciderea lui Bertil Magnuson și de afacerile ciudate cu Erik Grandén, secretarul cabinetului de la Ministerul Afacerilor Externe.

Legăturile lui Grandén cu dezvăluirea senzațională din Zair din 1984 stârniseră o activitate febrilă la birourile de presă. Toate voiau să dea de el. În cele din urmă norocosul fu un fotograf care făcuse un viraj greșit pe Skeppsbron în Centrul Vechi; hotărâse să parcheze jos, pe chei. Și acolo îl găsi pe copilul-minune al politicii. În spatele statuii lui Gustav al III-lea. Cu un brici închis în mână și o înfățișare complet disperată. Când fotograficul încercă să vorbească cu el, se uită pur și simplu peste apă.

— Jussi.

Asta fu tot ce spuse.

În cele din urmă o echipă psihiatrică mobilă îl duse la spital. Partidul Moderat publică rapid o declarație în care explicau că Erik Grandén ia o pauză din motive personale.

În rest, niciun comentariu.

Stilton obținuse câteva informații din arhivele poliției din Göteborg prin intermediul lui Mette. Îi găsiseră vechiul interogatoriu cu dependentul de droguri de pe insula Nordkoster. Într-adevăr, se numea Alf Stein. Barca furată îi aparținea Evei Hansson. Mette verificase cazierul național ca să vadă ce informații există despre Alf Stein.

Destul de multe.

Inclusiv o adresă din cartierul Fittja.

Pe care i-o dădu lui Stilton.

Luară mașina Oliviei până în Fittja și parcară aproape de centru. Olivia urma să aștepte în mașină.

Stilton își făcuse deja o idee în legătură cu situația actuală a lui Alf Stein. Nu era prea complicată. Era aproape sigur că-l va găsi printre ceilalți bețivi de lângă magazinul cu băuturi alcoolice.

Și chiar era acolo.

Lui Stilton nu-i fu greu să se integreze.

Se așeză pe aceeași bancă pe care stătea Alf Stein, scoase o sticlă de votcă Explorer, dădu din cap înspre Alf și zise:

— Jelle.

— Salut.

Alf aruncă o privire sticlei. Stilton i-o întinse, iar Alf nu pregetă s-o apuce.

— Mersi! Affe Stein!

Stilton tresări.

— Affe Stein? zise el.

— Da?

— Pfai, omule, îl cunoșteai pe Sverre?

— Care Sverre?

— Sverre Hansson. Un tip blond.

— Ah, da, el, da. Dar asta acum o groază de timp.

Deodată, Affe păru suspicios.

— De ce pana mea întrebi de el? Zice căcaturi despre mine?

— Nu, deloc, îi plăcea de tine, dar a crăpat.

— Ah, pana mea.

— Supradoză.

— Săracu' om. Vezi tu, era pe d-alea grele omul.

Stilton dădu din cap. Affe luă o înghițitură zdravănă de votcă.

Fără să tremure.

Stilton luă sticla înapoi.

— Dar ce pana mea, vorbea despre mine? zise Affe.

— Da.

— A zis ceva special?

Ești îngrijorat? se gândi Stilton.

— Nah. Nimic special... a zis că erați tovarăși când erați mai tineri, că ați făcut niște chestii împreună.

— Ce fel de chestii?

— Tot felul de nebunii. Că v-ați distrat, știi tu...

Alf se relaxă puțin. Stilton îi dădu din nou sticla și Alf o duse la buze. Însetat tip, se gândi Stilton. Affe se șterse la gură și-i dădu sticla înapoi lui Stilton.

— Păi, da, omule, ne-am distrat, să știi că da. Și am făcut și niște nebunii ca lumea rău. Știi cum e...

Știu, se gândi Stilton.

— N-avea o soră, Sverre? zise el.

— Ce-i cu asta? De ce întrebi?

Stilton înțelese că a luat-o puțin cam repede.

— Nimic, doar că-i tot dădea întruna despre ea, atâta tot...

— Nu vreau să vorbesc despre sor-sa, pana mea!

Affe sări în picioare și-l privi pe Stilton de sus.

— Ai înțeles?

— Ușor, omule, potolește-te! zise Stilton. Scuze. Stai jos.

Stilton întinse sticla dorită către Affe într-un gest de reconciliere.

Cu colțul ochiului o văzu pe Olivia stând lângă mașină și privind-o cu o înghețată în mână. Affe se clătină pe picioare și înțelese că ar fi mai bine să se așeze la loc.

— Uită de sor-sa dacă e un subiect așa sensibil, zise Stilton.

Affe mai luă o gură din sticlă și se uită în pământ.

— Ne-a tras-o o dată de nu ne-am văzut, nenorocita aia. Ai înțeles?

— Am înțeles. Cui dracu' să-i placă așa ceva?

— Exact. Nimănui!

Așa că Stilton decise să-i spună o minciună gogonată noului amic, Affe. Despre cum a fost tras pe sfoară de un nemernic de tovarăș ca să-l ajute să-l ia la bătaie pe altul. Tovarășul zisese că tipul ăla se dădea la gagică-sa și ei doi i-au tras o mamă de bătaie. Apoi s-a întâlnit cu gagica tipului la un moment dat, care a zis că tipul ăla nu se dăduse deloc la ea. Era o minciună, tovarășul ăla al lui îi era dator niște bani tipului și voise să scape de el.

— M-a fraierit să-l bat pe unu' și ăla a crăpat, înțelegi?

Affe stătea tăcut și asculta, înțelegător. Amândoi fuseseră trași pe sfoară, tovarăși de nenorocire. Când Stilton termină, Affe remarcă:

— Asta e dură, omule. Ce netrebnic!

Affe tăcu. Stilton așteaptă. După o vreme Affe deschise din nou gura.

— Și io mi-am luat-o cu ceva de genu' ăsta, de fapt amândoi, io și cu Sverre, sor-sa ne-a băgat într-o chestie nasoală rău...

Stilton avea toate simțurile în alertă.

— Ne-a fraierit să... pana mea, voiam să uit de toate căcaturile alea, omule...

Affe se întinse după sticlă.

— Asta e tot ce vrem, zise Stilton. Nimeni nu vrea să-și mai aducă aminte toate căcaturile.

— Nu, da' tot ți se pune undeva... Știi, după faza aia am pierdut de tot legătura cu Sverre. Nu mai puteam să dăm ochii unul cu altul, ce naiba, și mai era și femeie!

— Femeie?

— Da! I-am făcut-o la o femeie! Mă rog, noi... ea ne-a pus să facem asta, sor-sa, s-o ia dracu'. Numai pen' că avea nuș' ce problemă cu biata femeie. Și mai era și gravidă!

— Sora?

— Nu! Femeia!

Affe se lăsă și mai pe spate pe bancă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Unde s-a întâmplat?

Stilton știa că întinde coarda, dar Affe era cufundat în amintirile lui de alcoolic și nu reacționează.

— Pe un căcat de insulă...

Affe se ridică brusc.

— Tre' s-o întind, omul, nu suport să vorbesc despre asta, a fost un dezastru, în pana mea!

Stilton îi dădu sticla lui Affe.

— la asta cu tine!

Affe luă sticla cu ultimele picături, se clătină alarmant și se uită la Stilton.

— Și io am luat banii soră-sii ani de zile ca să-mi țin gura! Mă-înțelegi?

— Înțeleg, e nasol, omule.

Affe se împletici înspre umbra unui copac. Stilton îl urmărea cu privirea când căzu pe jos să-și rezolve angoasele în somn. După ce Affe căzu lat, Stilton se ridică. Vârî mâna în buzunarul interior al hainei ponosite și opri funcția de înregistrare a mobilului Oliviei.

Obținuse ce căuta.

Mette obținu un mandat de percheziție pentru casa Evei Carlsén din Bromma. Dură ceva până să verifice toată clădirea. Dar căutarea dădu rezultate. Inclusiv un plic bine ascuns după un raft din bucătărie.

Pe plic scria „Playa del Carmen 1985”.

Încăperea nu era deosebit de spațioasă. Nu conținea nimic inutil. Doar o masă, trei scaune, un reportofon. Pe două dintre scaune stăteau Mette Olsäter și Tom Stilton, care împrumutase o haină neagră de piele și un pulover polo de la Abbas. Pe scaunul din fața lor stătea Eva Carlsén, cu părul desfăcut și îmbrăcată într-o bluză bleu subțire. Pe masa dintre ei erau diverse hârtii și obiecte. Mette ceruse o lampă de birou bună. Voia să creeze o atmosferă intimă. Aprinse lampa.

Mette conducea interogatoriul.

Puțin mai devreme, îl contactase pe Oskar Molin și-i explicase situația.

— Îl vreau pe Tom Stilton acolo.

Molin înțelese de ce și își dădu acordul.

Într-o cameră alăturată stăteau pe scaune sau în picioare cei mai mulți dintre membrii echipei lui Mette și o tânără studentă la Poliție. Olivia Rønning. Puteau urmări interogatoriul pe un ecran. Mai mulți

dintre ei aveau câte un carnețel în mână.

Olivia privi în sus, la ecran.

Mette porni reportofonul și spuse data, ora și numele celor de față. Se uită la Eva Carlsén.

— Și nu aveți nevoie de un avocat?

— Nu văd de ce aș avea.

— În regulă. În 1987 ați fost interogată de poliție în legătură cu ancheta unei crime care a avut loc la golfurile din Hasslevikarna de pe insula Nordkoster. Erați pe insulă atunci când a avut loc crima, corect?

— Da.

— La data respectivă vă numeați Eva Hansson, corect?

— Știți că așa e, m-ați interogat în legătură cu dispariția lui Nils în 1984.

Eva urma să se apere. Adoptă un ton ușor agresiv. Mette luă o fotografie veche dintr-un dosar de plastic și o împinse peste masă.

— O recunoașteți?

— Nu.

— În fotografie e un bărbat. Nu i se vede bine fața, dar vedeți semnul din naștere de acolo?

Mette indică semnul din naștere foarte specific de pe coapsa stângă a bărbatului. Eva dădu din cap că da.

— Aș fi recunoscătoare dacă ați răspunde în loc să dați din cap.

— Văd semnul.

— Fotografia a fost făcută în Mexic acum aproape douăzeci și șase de ani, de către un turist care credea că bărbatul e partenerul dumneavoastră, cu care locuiați la vremea aceea, Nils Wendt, și care era dispărut. Vă amintiți că v-am arătat această fotografie?

— E posibil, nu-mi amintesc.

— Voiam să văd dacă recunoașteți că bărbatul din fotografie e partenerul dumneavoastră.

— Înțeleg.

— Nu l-ați recunoscut. Ați spus că sigur nu e Nils Wendt.

— Și unde vreți să ajungeți cu asta?

Mette puse în fața Evei o fotografie nouă cu cadavrul gol al lui Wendt, făcută la autopsie.

— Asta e o fotografie nouă cu cadavrul lui Wendt după ce a fost

ucis. Vedeți semnul de pe coapsa stângă?

— Da.

— Același semn ca în fotografia făcută de turist, da?

— Da.

— La data dispariției lui Wendt locuiați cu el de patru ani. Cum ați putut spune că nu recunoașteți acest semn din naștere extrem de distinctiv de pe coapsa lui stângă?

— Ce vreți să știți?

— Vreau să știu de ce ați mințit. De ce ați mințit?

— N-am mințit! Poate am făcut o greșeală. Acum douăzeci și șase ani? Oi fi greșit? De unde să știu eu?

Eva își dădu la o parte o șuviță de păr cu un gest iritat. Mette se uită la ea.

— Păreți iritată.

— Și dumneavoastră cum ați fi în situația mea?

— Atentă să spun adevărul.

Bosse Thyren schiță un zâmbet și notă ceva în carnețel. Olivia nu-și putea dezlipi ochii de pe ecran. O întâlnise pe Eva de două ori și i se păruse o femeie energică, dar prietenoasă. În clipa aia vedea ceva cu totul diferit. O femeie vădit încordată care părea dezechilibrată și vulnerabilă. Olivia începu să simtă că se implică emoțional. Își făgăduise să fie profesionistă. Să încerce să vadă cazul ca un ofițer de poliție. Neutru. Ca un viitor anchetator de crime.

Deja promisiunea i se dusesese pe apa sâmbetei.

Mette puse o nouă fotografie pe masă în fața Evei. O fotografie dintr-un bar din Santa Teresa. Adusă de Abbas el Fassi.

— Fotografia asta e din Santa Teresa, din Costa Rica. Bărbatul din fotografie este Nils Wendt, așa e?

— Da.

— Recunoașteți femeia pe după umerii căreia își ține brațul?

— Nu.

— Nu ați mai văzut-o niciodată?

— Nu. N-am fost niciodată în Costa Rica.

— Dar poate ați văzut o fotografie cu ea?

— Nu.

Mette scoase plicul pe care-l găsiseră după un raft din bucătăria Evei. Scoase șase fotografii din plic și le răsfiră în fața Evei.

— Șase fotografii, și în toate apar Nils Wendt și femeia din fotografia de adineauri, pe care nu ați recunoscut-o. Vedeți că e aceeași femeie?

— Da.

— Am găsit fotografiile astea în bucătăria dumneavoastră din Bromma.

Eva se uită de la Mette la Stilton și apoi din nou la Mette.

— Ce mizerie de...

Eva scutură din cap. Mette așteaptă până când se opri.

— De ce ați spus că nu o recunoașteți pe femeie?

— N-am văzut că e aceeași femeie.

— Ca femeia din fotografiile din casa dumneavoastră?

— Da.

— Cum au ajuns aceste șase fotografii în casa dumneavoastră?

— Nu-mi amintesc.

— Cine le-a făcut?

— N-am idee.

— Dar sigur știți că sunt în casă, nu-i așa?

Eva nu răspunse. Stilton observă cum cercurile de sudoare de la subraț se măreau pe bluza subțire.

— Vreți ceva de băut? Întrebă Mette.

— Nu. Aproape am terminat?

— Asta depinde de dumneavoastră.

Mette îi mai împinse în față o fotografie. O fotografie de familie veche, în care o Eva zâmbitoare stătea lângă fratele ei mai mic, Sverker. Eva reacționează vizibil.

— Nu vă dați în lături de la nimic, zise ea, pe un ton mult mai jos.

— Doar ne facem treaba, Eva. Când a fost făcută fotografia asta?

— Pe la jumătatea anilor 1980.

— Deci înainte de crimele de pe Nordkoster?

— Da? Ce legătură are?...

— Purtați niște cercei foarte deosebiți... în fotografie, nu-i așa?

Mette arată cerceii lungi și frumoși ai Evei din fotografie.

— Aveam o prietenă care era argintar, și ea mi i-a făcut cadou când am împlinit douăzeci și cinci de ani.

— Deci au fost făcuți special pentru dumneavoastră?

— Da?

— Și s-a făcut o singură pereche?

— Așa cred.

Mette ridică o punguță de plastic cu un cerclu în ea.

— Îl recunoașteți?

Eva se uită la cerclul.

— Arată ca unul dintre ei.

— Da.

— De unde-l aveți? întrebă Eva.

— Din buzunarul hainei femeii care a fost ucisă la golfulețele din Hasslevikarna în 1987. Cum a ajuns acolo?

Olivia își întoarce privirea de la ecran. Se gândi că începe să devină dificil să se mai uite. Să vadă modul lui Mette de a-și răni calm și deliberat victima.

Cu o singură lovitură.

— Nu știți cum a ajuns în buzunarul hainei femeii? întrebă Mette.

— Nu.

Mette se întoarce puțin într-o parte și-i aruncă o privire lui Stilton. Un truc de interogator. Persoana chestionată trebuie făcută să simtă că interogatorii știu mai mult decât știu de fapt. Mette se uită din nou la Eva și apoi la vechea fotografie de familie.

— Fratele dumneavoastră e cel care vă stă alături?

— Da.

— E adevărat că a murit de o supradoză acum patru ani?

— Da.

— Sverker Hansson. V-a vizitat vreodată la casa de vacanță?

— Uneori.

— A fost acolo la sfârșitul verii când a avut loc crima?

— Nu.

— De ce mințiți?

— A fost?

Eva părea surprinsă. Oare joacă teatru? se întrebă Stilton. Probabil că da.

— Știm că a fost acolo, zise Mette.

— De unde știți?

— A fost acolo cu un bărbat pe nume Alf Stein. Au închiriat o cabană pe insulă. Îl cunoașteți pe Alf Stein?

— Nu.

— Avem o înregistrare audio în care confirmă că au fost acolo.
— Ah, serios, atunci au fost acolo.
— Dar nu vă amintiți?
— Nu.
— Nu v-ați întâlnit cu Alf Stein sau cu fratele dumneavoastră?
— E posibil să... Acum că pomeniți de asta... îmi amintesc că Sverker avea un amic cu el uneori...
— Alfstein.
— Nu știu cum îl chema...
— Dar dumneavoastră le-ați dat alibiul pentru crimă.
— Da?
— Ați declarat că Sverker și amicul lui v-au furat barca și au dispărut. În noaptea de dinaintea crimei. Noi credem că au plecat în noaptea următoare. După crimă. Nu așa a fost?
Eva nu răspunse. Mette continuă.
— Alf Stein susține că l-ați plătit de-a lungul anilor. Ați făcut așa ceva?
— Nu.
— Deci minte?
Eva își șterse fruntea cu brațul. Era aproape să cedeze. Atât Mette, cât și Stilton observară asta. Deodată se auzi o bătaie în ușă. Cu toții se întoarseră. O femeie în uniformă deschise ușa și întinse un dosar verde. Stilton se ridică, luă dosarul și i-l dădu lui Mette. Ea deschise dosarul, aruncă o privire la prima pagină, apoi îl închise la loc.
— Ce-a fost asta? se întrebă Eva cu voce tare.
Mette nu spuse nimic. Încet, se aplecă în lumina lămpii de birou.
— Eva, tu ai omorât-o pe Adelita Rivera?
— Cine e Adelita Rivera?
— Femeia care apare alături de Nils Wendt în toate fotografiile pe care le-ai văzut. Tu ai făcut-o?
— Nu.
— Atunci continuăm.
Mette ridică falsa scrisoare de la Adelita.
— Scrisoarea asta i-a fost trimisă din Suedia lui Dan Nilsson în Costa Rica. Dan Nilsson era numele fals al lui Nils Wendt acolo. O să ți-o citesc. E scrisă în spaniolă, dar o să-ți traduc. „Dan! Îmi pare

rău, dar nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt, iar acum am ocazia să încep o nouă viață. Nu mă mai întorc.” Dedesubt e o semnătură. Știi cine a semnat?

Eva nu răspunse. Se uita lung la mâinile pe care le ținea încleștate în poală. Stilton o privea fără nicio expresie. Mette continuă pe același ton controlat.

— E semnată „Adelita”. O chema Adelita Rivera și a fost înecată la golfulețele din Hasslevikarna cu cinci zile înainte ca scrisoarea asta să fie pusă la poștă. Știi cine a scris-o?

Eva nu răspunse. Nici măcar nu ridică privirea. Mette puse scrisoarea pe masă. Stilton o privea pe Eva cu atenție.

— Acum câteva zile ai fost atacată în propria casă, în hol, zise Mette. Tehnicienii noștri au găsit urme de sânge pe covorul din hol și le-au verificat ca să vadă dacă le aparțin făptașilor. În legătură cu asta, ne-ai furnizat o probă ADN care a arătat că sângele e al tău.

— Da.

Mette deschise dosarul verde pe care tocmai îl primise.

— Am făcut o analiză ADN și salivei de pe timbrul de pe scrisoarea de la „Adelita” din 1987, care se potrivește cu ADN-ul tău. Din hol. Sunt la fel. Tu ai lins timbrul. Tu ai scris și scrisoarea?

Toată lumea are o limită, o limită dincolo de care se cascadează prăpastia. Mai devreme sau mai târziu, ajungi la limita aia dacă ești împins suficient de tare. Eva era acolo. La limită. Trecură câteva secunde, poate chiar aproape un minut întreg, dar apoi o spuse. Cu o voce scăzută.

— Putem lua o pauză?

— Curând. Tu ai scris scrisoarea?

— Da.

Stilton se lăsă pe spate. Era gata. Mette se aplecă spre reportofon.

— Luăm o scurtă pauză.

Forss și Klinga îi interogaseră pe Liam și Isse câteva ore. Amândoi crescuseră în suburbia Hallonbergen a capitalei Stockholm. Lui Klinga îi fusese repartizat Liam. Știa mai mult sau mai puțin ce avea să audă. Încă dinaintea lucrurilor pe care le aveau deja în cazierul lui Liam. O grămadă de căcaturi care se agravasera

în adolescență. Când Liam încheie de povestit cum taică-său o ajuta pe sora lui mai mare să se injecteze la masa din bucătărie, imaginea era deja destul de clară.

Pentru Klinga.

Copii afectați. Nu așa le spusese? Femeia pe care o văzuse la TV la o emisiune de actualități.

Liam era un copil extrem de afectat.

Forss stabilise oarecum aceeași topografie și în jurul lui Isse. Originar din Etiopia, părăsit și lăsat în plata Domnului înainte să i se schimbe vocea. Afectat și demolat. Plin-ochi de o violență fără țință.

În momentul ăla era vorba de luptele din cuști.

Dură ceva până când îi făcură pe Liam și Isse să dezvăluie ce știu, dar în cele din urmă se scurse totul. Numele celorlalți băieți care ajutau la organizarea luptelor și, mai presus de toate, când urma să aibă loc următoarea luptă.

Și unde.

Pe insula Svartsjölandet, într-o fabrică de ciment veche și închisă. Acum goală și împrejmuată.

Goală, cu excepția câtorva oameni.

Forss trimisese pe cineva să supravegheze zona cu câteva ore în urmă. Strategia era să lase toată treaba să pornească înainte să facă razia. Când primii băieței fură închiși în cuști și începură uralele și batjocurile, totul se opri dintr-odată. Poliția închisese orice cale posibilă de scăpare. Apoi intră cu ofițeri înarmați până în dinți. Dubele poliției de afară se umplură repede până la refuz.

La ieșirea din fabrică, Forss și Klinga fură întâmpinați de jurnaliști și fotografi.

— Când ați aflat de luptele din cuști?

— Acum ceva timp, prin intermediul activităților noastre sub acoperire. A fost o prioritate de maximă importanță în ultimul timp.

Spuse Forss drept în cameră.

— Atunci de ce n-ați făcut razii mai devreme?

— Am vrut să fim siguri că sunt prezenți oamenii pe care-i căutam.

— Și acum erau?

— Da.

În timp ce Forss poza pentru încă un prim plan, Klinga se îndepărta.

Câțiva dintre membrii echipei părăsiseră încăperea. Olivia încă era acolo, cu Bosse Thyrén și Lisa Hedqvist. Probabil cu toții simțeau același lucru. Un fel de ușurare fiindcă o crimă nerezolvată era pe cale de a fi rezolvată, combinată cu diverse reflecții personale. Pentru Olivia, o mare parte din asta era legată de mobilul crimei.

De ce?

Chiar dacă bănuia ce ar putea fi.

Trioul din camera de interogatoriu primise cafea. Dispoziția era reținută. Pentru doi dintre ei, era ușurare, și cumva poate și pentru al treilea. Mette porni din nou reportofonul și o privi pe Eva Carlsén.

— De ce? Poți vorbi despre asta? întrebă ea.

Mette își schimbase deodată vocea. Glasul impersonal de anchetator dispăruse. Cel care avea un singur scop, de a obține mărturisirea. Noua voce era umană. Spera să înțeleagă de ce săvârșim faptele pe care le săvârșim.

Cunoaștere.

— De ce? zise Eva.

— Da.

Eva ridică puțin capul. Dacă le spunea de ce, atunci trebuia să treacă prin foarte multă durere. Durere suprimată, sublimată. Dar simțea că trebuie cel puțin să prezinte o explicație. Să pună în cuvinte lucrurile pentru ispășirea cărora își dedicase întreaga viață.

Uciderea Adelitei Rivera.

— Cu ce să încep?

— Cu ce vrei.

— Primul lucru care s-a întâmplat a fost că Nils a dispărut. Atunci, în 1984, fără un cuvânt. Pur și simplu s-a făcut nevăzut. Am crezut că a fost ucis, că s-a întâmplat ceva acolo, în Kinshasa. Și voi ați crezut ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Eva o privi pe Mette.

— A fost una dintre ipoteze, da.

Eva dădu din cap și își mângâie dosul unei palme cu cealaltă.

Vorbea foarte încet, plătând.

— În orice caz, nu s-a mai întors. Eram disperată. Îl iubeam și am fost complet devastată. Apoi dintr-odată ați venit și mi-ați arătat fotografiile alea făcute de un turist în Mexic și am văzut că e Nils, că trăiește și are un bronz frumos și e într-un fel de stațiune din Mexic și am fost absolut... nu știu... m-am simțit înșelată în ultimul hal. Nu auzisem niciun cuvânt, nu promisem nicio vedere, nimic. El era la soare și eu eram aici, îndoliată și disperată și... a fost ceva extrem de degradant în asta... ca și cum nu dădea doi bani pe mine...

— De ce n-ai spus că e el când ți-am arătat fotografia? Atunci, în 1985.

— Nu știu. Era ca și cum... Voiam să dau de el, eu singură, voiam o explicație, voiam să înțeleg de ce mi-a făcut așa ceva. Dacă era ceva personal între noi doi, dacă voia să-mi facă rău sau ce naiba voia. Apoi mi-am dat seama despre ce e vorba.

— Cum?

— Când am văzut celelalte fotografii.

— Cele pe care le-am găsit la tine acasă?

— Da. Am contactat o agenție străină, specialiști în găsirea persoanelor dispărute, le-am spus unde a fost văzut ultima oară, în Playa del Carmen în Mexic. Îmi arătaseși fotografiile alea făcute acolo. Apoi au început să caute și l-au găsit...

— Acolo?

— Da. Și apoi mi-au trimis o mulțime de poze de acolo, cu el și cu o femeie tânără. Poze intime, scene cu sex, din dormitoare și hamace și de pe plajă și tot ce-ți poți imagina... Le-ai văzut, a fost îngrozitor. Poate sună... dar am fost incredibil de rănită... nu doar păcălită, înșelată. Era ceva legat de tot modul în care a abordat situația, ca și cum eram doar aer, nu cineva care există, doar ceva ce puteai trata ca și cum... nu știu... Și apoi a venit ziua aia...

— ...Când femeia tânără a apărut deodată pe insula Nordkoster?

— Da. Gravidă. Cu copilul lui. A venit cu burta aia mare și habar n-avea că am recunoscut-o din poze și că știam că a fost trimisă acolo.

— De Nils?

— Da? Altfel de ce-ar fi venit acolo? Și apoi am văzut-o cum se furișează prin grădina din spatele casei noastre de vacanță în seara

aia, și eu băusem vin și m-am... nu știu, m-am înfuriat rău de tot. Ce făcea acolo? La noi acasă? Căuta ceva? Și apoi...

Eva tăcu.

— Unde erau Sverker și Alf Stein atunci? întrebă Mette.

— Erau în casă. Nu prea voiam să stea cu mine, dar fuseseră dați afară din cabanele de vacanță și se mutaseră cu mine...

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Am ieșit afară, în grădină, și am tras-o pe femeia aia în casă și ea a început să se lupte și să urle. Apoi Sverker a propus s-o răcorească puțin, era luat rău de la droguri.

— Așa că ați dus-o la golfurile din Hasslevikarna?

— Da, voiam să ne îndepărtăm de oameni.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Eva își răsuci un deget mare cu cealaltă mână. Trebuia să sape foarte adânc pentru a găsi cuvintele potrivite, pentru a le da formă.

— Nu era apă pe plajă când am ajuns acolo, era reflux, era marea înaltă, plaja se întindea mult spre apă. Și apoi mi-am adus aminte...

— De marea înaltă?

— Am încercat s-o fac să-mi spună ce face acolo, ce caută, unde e Nils, dar n-a zis niciun cuvânt, doar a tăcut.

Eva nu mai putea privi în sus. Glasul ei era foarte scăzut.

— Băieții au adus o lopată și apoi au săpat o groapă... și au băgat-o înăuntru... Și apoi a venit fluxul...

— Atunci știai că o să vină?

— Trăiam pe insulă de câțiva ani, toată lumea de acolo știa când vine și pleacă marea înaltă. Am vrut s-o sperii, s-o fac să vorbească...

— Și a vorbit?

— La început nu. Dar apoi... când a venit fluxul... la sfârșit...

Eva tăcu. Mette trebui să-i completeze spusele.

— A spus unde a ascuns Nils banii?

— Da... Și unde locuiește.

Stilton se aplecă puțin în față.

— Și apoi ați lăsat-o acolo?

Era prima dată când spunea ceva de când începuse tot interogatoriul. Eva tresări. Fusesse implicată într-un dialog dureros cu

Mette, bărbatul de lângă ea nu existase.

— Băieții au fugit acasă. Eu am rămas în urmă. Știam că mersesem prea departe, că toată chestia e o nebunie. Dar o uram atât de tare pe femeia aia din apă. Voiam s-o torturez că l-a luat pe Nils de lângă mine.

— S-o omori.

Stilton stătea în continuare în aceeași poziție, aplecat înainte.

— Nu, s-o torturez. Poate sună ciudat, dar nu m-am gândit că o să moară. Nu știu ce mi-a trecut prin cap, totul era negru în mintea mea. Eu doar am plecat de acolo.

— Dar știai că e marea înaltă?

Eva încuviință în tăcere. Deodată începu să plângă. Încetișor. Stilton se uită la ea. În momentul ăla aveau motivul pentru uciderea Adelitei Rivera. Încercă să-i surprindă privirea Evei.

— Acum poate trecem la Nils Wendt? zise el. Cum a murit?

Mette tresări. Nu se concentrase decât asupra legării Evei Carlsén de crima de pe insula Nordkoster. Uciderea lui Nils Wendt nu fusese deloc pe agenda ei. Era complet convinsă că Bertil Magnuson e în spatele crimei. Deodată își dădu seama că Stilton e cu un pas în față.

Ca în vremurile de odinioară.

— Poți să ne povestești și despre asta? zise el.

Iar Eva le povesti. Din fericire pentru Mette și Stilton, fiindcă nu aveau nimic concret care să o lege pe Eva Carlsén de ceea ce i se întâmplase fostului ei partener. Dar Eva nu mai avea niciun motiv să mintă. Recunoscuse deja o crimă brutală și voia să scoată și restul afară. În plus, nu știa ce știu ei. Nu mai voia să fie interogată de Mette încă o dată.

Nu ar fi suportat așa ceva.

— Nu e prea mult de povestit, spuse ea. Doar mi-a sunat la ușă într-o seară, la mine acasă, și am fost foarte șocată. Nu fiindcă era în viață, la urma urmei știam asta, ci să-l văd că apare dintr-odată așa.

— În ce seară a fost asta?

— Nu-mi mai amintesc. În ziua dinainte să fie găsit.

— Ce voia?

— Nu prea știu, Nils... A fost așa ciudat... totul...

Eva tăcu și căzu pe gânduri. Încet, se întorcea în minte la acea întâlnire ciudată cu fostul ei partener. Cum auzise dintr-odată soneria de la ușa casei din Bromma.

Eva a deschis ușa. Afară stătea Nils Wendt în lumina slabă aruncată de felinarul de pe pridvor. Purta o jachetă maro. Eva s-a uitat lung la el. Nu prea știa la ce se uită.

— Bună, Eva.

— Bună.

— Mă mai recunoști?

— Da.

Cei doi s-au privit.

— Pot intra?

— Nu.

Au trecut câteva secunde. Destul de multe. Nils? După toți anii ăștia? Ce naiba caută aici? Eva încerca să-și revină.

— Păi, atunci poți să ieși tu? a zis Nils schițând un zâmbet.

De parcă ar fi fost doi adolescenți care nu voiau să-i vadă părinții? E nebun? Ce naiba vrea? Eva s-a întors, a luat o haină din cui, a ieșit afară și a închis ușa în urma ei.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Mai ești măritată?

— Divorțată. De ce? De unde ai știut unde stau?

— Te-am căutat pe Google și am aflat că te-ai măritat, cu mulți ani în urmă. Soțul tău a fost un săritor cu prăjina foarte bun, Anders Carlsén. I-ai păstrat numele.

— Da. M-ai urmărit?

— Nu. Doar am dat peste informația asta.

Nils s-a întors puțin, așteptând ca ea să-l urmeze. Apoi s-a îndreptat spre poartă. Eva a rămas în pridvor.

— Nils.

Nils s-a oprit.

— Unde ai fost toți anii ăștia?

Ea știa asta. Foarte bine. Dar el nu știa că ea știe.

— Afară, a răspuns el.

— Și de ce apari deodată aici? Acum?

Nils s-a uitat la Eva. Ea simțea că ar trebui să se apropie puțin

mai mult de el, să fie puțin mai intimă. S-a dus lângă el.

— Trebuie să fac ordine în niște chestii din trecut, a zis el cu o voce joasă.

— Ah, în regulă, și în ce o să faci ordine?

— O crimă veche.

Eva a privit în jur, instinctiv, și a simțit cum i se încordează gâtul. O crimă veche? Cea de pe insula Nordkoster? Dar el n-avea cum să știe de ea. Că Eva e amestecată în treaba aia. Ce vrea să spună?

— Sună neplăcut, a zis ea.

— Așa și este, dar curând o să termin, apoi o să mă întorc din nou acasă.

— În Mal Pais?

Asta a fost prima ei greșeală. I-a scăpat pur și simplu. În secunda următoare și-a dat seama de ce spusese.

— De unde știi că acolo stau? a zis Nils.

— Păi, nu așa e?

— Ba da. Mergem la o plimbare cu mașina?

Nils a făcut un semn cu capul spre o mașină gri care era parcată în fața porții. Eva era nesigură. Încă nu știa ce urmărește Nils. Să stea puțin de vorbă? Prostii. O crimă veche? Ce ar putea să știe despre ea?

— Sigur, a zis ea.

Au urcat în mașină și au demarat. După câteva minute, Eva a întrebat:

— Ce ziceai de o crimă veche?

Nils a ezitat puțin de câteva secunde, apoi i-a spus. Despre uciderea jurnalistului Jan Nyström pe care o comandase Bertil Magnuson. Eva se uita la el.

— De-asta ai venit aici?

— Da.

— Să te răzbuni pe Bertil?

— Da.

Eva s-a relaxat. Nu era vorba despre Nordkoster.

— Nu e cam periculos?

— Să mă răzbun pe Bertil?

— Da. Vreau să spun, aparent a pus să fie omorât un jurnalist.

— Pe mine n-o să îndrăznească să mă omoare.

— De ce nu?

Nils a schițat un zâmbet, dar nu a spus nimic. Au mers peste podul Drottningholm, au ieșit pe Kärnsön și s-au îndreptat spre cealaltă parte a insulei. Nils a oprit mașina lângă o pantă ce dădea spre apă. Amândoi au ieșit din mașină. Era o noapte înstelată. O semilună împrăștia lumină peste apă și peste stânci. Era un loc foarte frumos. Fuseseră acolo de mai multe ori în vremurile de odinioară, seara târziu. Făcuseră baie dezbrăcați, fără nimeni în preajmă.

— E la fel de frumos aici ca înainte, remarcă Nils.

— Da.

Eva s-a uitat la el. Părea calm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum totul ar fi fost ca înainte. Nimic nu e ca înainte, se gândea ea.

— Nils.

— Da.

— Trebuie să te mai întreb ceva...

— Da.

— De ce n-ai mai dat niciun semn?

— Ție?

— Da. Cui altcuiva? Trăiam împreună, îți mai amintești? Urma să ne căsătorim și să facem copii și să ne petrecem toată viața împreună. Ai uitat asta? Eu te-am iubit.

Eva a simțit deodată cum e atrasă într-o direcție complet greșită, de sentimente complet greșite. Dar toată situația cu Nils în locul acela după douăzeci și șapte de ani era atât de absurdă. Trecutul a erupt în ea ca o ură topită, fără ca ea să-l poată opri.

— Asta a fost o prostie, ar fi trebuit să iau legătura cu tine, absolut. Îmi pare rău, a spus Nils.

Spune că îți pare rău, se gândea ea.

— După douăzeci și șapte de ani? Spui că îți pare rău?

— Da. Ce vrei să fac?

— Te-ai gândit vreodată la ce mi-ai făcut? La lucrurile prin care a trebuit să trec?

— Dar, Eva, n-are niciun rost...

— Puteai măcar să-mi scrii și să zici că te-ai plictisit de mine și că vrei o viață nouă cu ea! Aș fi acceptat asta.

— Cu cine?

Asta a fost a doua greșeală a ei. Dar simțea că nu prea mai are rost să tacă. Nu avea cum să facă față lucrurilor pe care le simțea. Nils a devenit deodată foarte alert.

— Cu cine să am o viață nouă?

— Știi foarte bine cu cine! Nu te prefacă că nu știi! Tânără și frumoasă și gravidă și dup-aia o trimiți aici să-ți aducă banii ascunși și crezi că...

— De unde naiba știi asta?

Privirea lui Nils a devenit deodată rece ca gheața. A făcut un pas către Eva.

— Ce să știi? a zis ea. Despre bani?

Nils s-a uitat la ea suficient cât să-și dea seama cât de mult greșise. Tot timpul. Nu fusese deloc vorba de Bertil. Nu Bertil reușise să-l găsească în Mal Pais via Mexico și nu el o urmărise apoi pe Adelita în Suedia ca să pună mâna pe banii furați. Bertil nu era deloc implicat în crimă. Eva fusese cea care îi șutise banii și...

— Tu ai omorât-o pe Adelita? a întrebat el.

— Așa o chema?

Deodată Eva a încasat o palmă foarte grea drept peste față. Nils fumega de mânie.

— TU AI FOST, CURVA DRACULUI?

S-a năpustit asupra Evei. Ea a încercat să pareze următoarea lovitură. Eva era într-o formă destul de bună, iar Nils nu avea cel mai bun tonus. Se luptau cu furie, apucându-se unul pe altul, lovind, până când Eva l-a apucat de haină și l-a tras într-o parte. Nils nu a reușit să-și păstreze echilibrul, s-a împiedicat de o piatră și a căzut pe spate, lovindu-se cu capul direct de o muchie de stâncă. Eva a auzit sunetul înfundat când craniul lui s-a izbit de marginea tăioasă a stâncii de granit. Nils s-a făcut grămadă pe jos. Sângele îi țâșnea din gaura din ceafă, curgându-i pe gât. Eva s-a uitat lung la el.

Mette se aplecă spre lumina de la lampa de birou din fața Evei.

— Ai crezut că e mort?

— Da. La început n-am îndrăznit să-l ating, zăcea acolo și sângera și eu nu m-am mișcat și eram în stare de șoc și furioasă și tot tacâmul.

— Dar n-ai sunat la poliție?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu știu, doar m-am prăbușit la pământ și m-am uitat la el. Nils Wendt. Care mi-a distrus total viața atunci, demult. Și care acum venise din nou aici și zisese că îi pare rău. Și începuse să dea în mine. Și-și dăduse seama ce am făcut pe insula Nordkoster. Așa că l-am tras spre mașină și am reușit să-l urc pe scaunul șoferului, mașina era chiar lângă panta care dădea spre apă, n-a trebuit decât să eliberez frâna de mână...

— Dar sigur ți-ai dat seama că o să-l găsim?

— Da. Doar că m-am gândit... nu știu... îl amenințase pe Bertil Magnuson...

— Ai crezut că Magnuson o să fie învinovățit pentru asta?

— Poate? Așa a fost?

Mette și Stilton se uitară unul la altul.

În mașina lui Mette, mai târziu în seara aceea, dispoziția nu era tocmai veselă. Se îndreptau spre casa mare și veche din Kummelnäs. Toți trei aveau să se gândească la câte ceva.

Stilton se gândea la descâlcirea cazului de pe plajă. La felul cum un singur eveniment solitar poate declanșa o reacție în lanț atât de violentă. Doi suedezi se întâlnesc în cealaltă parte a lumii. Împart o sticlă cu vin. Unul îi spune celuilalt niște vorbe ce explică deodată ceva legat de care și-a pus întrebări mai bine de douăzeci și trei de ani. Călătorește în Suedia ca să răzbune moartea iubitei sale. O caută pe fosta lui parteneră. E ucis. E găsit de Mette, care observă un semn din naștere pe coapsa lui, pe care-l recunoaște de altă dată, iar în același timp Olivia începe să cerceteze cazul de pe plajă.

Remarcabil.

Apoi gândurile îi trecură la lucruri mult mai grele. La ceea ce avea să se întâmple inevitabil în scurt timp. Acasă la Mette și Mårten. Și la cum ar trebui să gestioneze acea discuție.

Mette se gândea la urmărirea lui Bertil Magnuson. La cât de tare greșise. Și totuși omul comandase o crimă, la urma urmei, era vinovat de instigare. Nu avea să-și asume răspunderea pentru sinuciderea lui.

Olivia se gândea la Jackie Berglund. Ce prostie! Dacă n-ar fi fost obsedată de Jackie, Elvis ar fi fost în viață și în ziua aia. O lecție costisitoare.

— Probabil așa a fost.

Mette fu cea care rupse tăcerea. Simțea că trebuie să le aplice un șoc. Curând aveau să ajungă în talmeș-balmeșul casei sale. Și nu voia să împrăștie tăcere și gânduri suprimate acolo.

— Ce să fie așa? întrebă Stilton.

— Cei care i-au spart casa și au bătut-o pe Eva Carlsén probabil au fost trimiși acolo de Bertil Magnuson.

— Ca să facă ce?

— Ca să caute caseta cu înregistrarea. Magnuson sigur a verificat toate hotelurile și a văzut că nu e niciun Wendt acolo, cum am făcut și noi. Apoi probabil și-a amintit de fosta parteneră cu care locuise Wendt, poate socializaseră pe vremea aia, amândoi aveau case de vacanță pe insula Nordkoster. Apoi s-a gândit că poate Wendt se ascunde la ea acasă și ține caseta acolo.

— Sună rezonabil, zise Stilton.

— Dar cercelul? se întrebă Olivia. Cum a ajuns în buzunarul de la haina Adelitei?

— Greu de zis... spuse Mette, poate de când s-au încăierat în casă, ea și Eva.

— Da.

Mette puse frână când se apropiară de casa mare și veche.

În timp ce mergeau spre casă, Mette primi un apel pe mobil. Se opri în grădină. Era Oskar Molin. Tocmai avusese o ședință cu comisarul Carin Götblad și discutase despre un nume din registrul cu clienții lui Jackie Berglund. Un nume pe care i-l dăduse Mette.

— Ce ați hotărât? întrebă ea.

— S-o lăsăm deoparte o vreme.

— Dar de ce? Pentru că e vorba de Jackie Berglund?

— Nu, pentru că ar perturba reorganizarea.

— OK. Dar o să i se spună?

— Da. Mă ocup eu.

— Bun.

Mette închise. Observă că Stilton se opri la câțiva metri de ea și auzise conversația. Mette trecu pe lângă el fără să spună un cuvânt

și urcă treptele de la pridvor.

Abbas deschise ușa, cu brațul pe după umerii lui Jolene. Olivia primi o îmbrățișare călduroasă din partea ei.

— Acum vrem să mâncăm! zise Mette.

Cu toții trecură prin camere până la bucătăria spațioasă. Acolo, Mårten își făcea de lucru cu tot felul de ingrediente pentru ceea ce promisese că o să fie apogeul sofisticat al verii.

Spaghete carbonara cu ciuperci chanterelle sălbatice congelate.

Ceilalți membri ai clanului fuseseră hrăniți cu ceva timp în urmă. În momentul ăla erau împrăștiați în diverse locuri din casă. Mårten le explicase că stăpâna casei vrea liniște și pace și că oaspeții ei vor să mănânce fără să fie deranjați. Cei care nu aveau să accepte asta aveau să fie trimiși sus la Ellen, în pod, ca să numere ochiuri de tricotaj.

Prin comparație, în clipa aia era liniște la parter.

— Luați loc!

Mårten făcu un gest larg cu mâna deasupra mesei încărcate, unde stăteau și câteva dintre obiectele de ceramică făcute de Mette. Unele pe post de vase, altele pe post de farfurii și altele pe post de ceva între cele două. Cești, poate.

Se așezară la masă.

Mette turnă puțin vin. Stilton refuză. Lumina caldă a candelabrelor scilpea în paharele de vin ale celorlalți când ciocniră unii cu alții și băură.

Și se relaxară.

Fusesse o zi lungă pentru toți.

Și pentru Mårten. Petrecuse destul de mult timp gândindu-se la ceea ce avea să urmeze peste scurt timp. Și la cum să abordeze situația. Nu era cu totul sigur. Putea s-o ia în orice direcție, și niciuna dintre ele nu era ușoară.

Așteptă.

Și toți ceilalți așteptară și ei, cu excepția Oliviei. Simți cum prima înghițitură de vin îi împrăștie liniște și căldură prin tot corpul. Se uită la grupul adunat în jurul mesei. Oameni care îi fuseseră complet străini până nu demult.

Stilton, un om fără adăpost. Cu un trecut despre care în clipa aia știa câte ceva. Dar nu suficient cât să formeze un tipar. Un tipar în

privea căruia era foarte curioasă, dar chiar și așa. Își amintea cum arăta prima dată când se întâlniseră, în Nacka. Era o diferență destul de mare față de cum arăta în momentul ăla. Ochii lui arătau complet diferiți, printre altele.

Mårten, omul care îl avea pe Kerouac. Expertul în psihologia copilului care o făcuse să se deschidă într-un fel care o uimise. Cum reușise așa ceva?

Mette, soția lui, care aproape o speriasc în așa hal încât picioarele păreau să i se facă de gelatină și care încă păstra distanța. Dar cu respect. La urma urmei, o lăsase pe Olivia să intre în biroul ei și în cazul ei de crimă.

Și apoi Abbas. Bărbatul cu membre lungi și subțiri. Cu cuțitul secret asupra lui și cu mirosul lui straniu. Ca un luptător ninja, se gândi ea. Cine era el de fapt?

Mai luă o înghițitură de vin. Atunci observă, sau de fapt simți, un fel de atmosferă de anticipație în jurul mesei. Fără zâmbete sau discuții rapide, doar un fel de sentiment de „așteaptă și ai să vezi.”

— Ce e?

Trebuia să întrebe, cu o urmă de zâmbet.

— De ce sunteți așa tăcuți?

Ceilalți își aruncară priviri unii altora în jurul mesei. Priviri pe care Olivia încercă să le urmărească de la unii la alții, până când ajunse la Stilton. Bărbatul își dori să fi avut sticluța cu pastile de Stesolid la el.

— Îți mai amintești când te-am întrebat în bucătărie, la tine în apartament, când a luat foc rulota, de ce ai ales cazul de pe plajă? zise el deodată.

Întrebarea o surprinse pe Olivia.

— Da.

— Și ai spus că l-ai ales fiindcă tatăl tău a fost implicat în anchetă.

— Da.

— N-ai mai reacționat la nimic altceva?

— Nu... mă rog, ba da, după o vreme. Crima a avut loc în aceeași zi în care m-am născut eu. O coincidență cam ciudată.

— N-a fost așa.

— Cum adică? N-a fost o coincidență?

Mette îi mai turnă Oliviei puțin vin. Stilton se uită la ea.

— Știi ce s-a întâmplat în seara aia, după ce Ove Gardman a fugit acasă de pe plajă?

— Da, au... Sau ce vrei să spui? Imediat după?

— De îndată ce a intrat pe ușă și le-a spus ce a văzut, părinții lui au fugit pe plajă și au chemat un elicopter-ambulanță.

— Da, știu.

— Mama lui era asistentă. Când au ajuns pe plajă, făptașii fugiseră, dar au reușit s-o scoată pe femeie, pe Adelita, din nisip și din apă. Deja era inconștientă, dar încă mai avea un puls slab, și mama lui a încercat să-i facă respirație gură la gură. Au ținut-o în viață o vreme, dar a murit cu vreun minut înainte să sosească elicopterul.

— Aha.

— Dar copilul din pântecul ei mai trăia. Medicul din elicopter a făcut o cezariană de urgență și a scos copilul, zise Stilton.

— Poftim? Copilul a supraviețuit?

— Da.

— Păi și de ce nu mi-ai spus nimic despre asta? Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Am decis să păstrăm secretă supraviețuirea copilului, din motive de securitate.

— De ce?

— Pentru că nu știam nimic legat de mobilul crimei. În cel mai rău caz, ar fi putut să aibă de-a face cu copilul nenăscut, cineva să fi vrut să omoare copilul.

— Și ce-ați făcut cu copilul?

— Inițial am lăsat pe cineva din echipa de anchetă să aibă grijă de copil, am crezut că o să putem stabili identitatea femeii sau că o să apară tatăl copilului, dar așa ceva nu s-a întâmplat.

— Nu? Și?

— Ofițerul de poliție care a avut grijă de copil a solicitat în cele din urmă adopția, el și soția lui nu aveau copii. Noi și cei de la serviciile sociale am crezut că e o soluție bună.

— Cine era ofițerul de poliție?

— Arne Rønning.

Olivia probabil bănuia deja încotro se îndreaptă Stilton, dar avea nevoie s-o audă. Chiar dacă era imposibil de înțeles.

— Deci copilul sunt eu? zise Olivia.

— Da.

— Adică... cine sunt eu de fapt? Fata Adelitei Rivera și a lui Nils Wendt?

— Da.

Mårten avusese privirea fixată asupra Oliviei tot timpul. Mette îi interpreta limbajul corpului. Abbas își împinsese puțin scaunul.

— ...Nu-i adevărat.

Olivia încă își mai putea controla vocea. Încă era cu mult în urmă.

— Din păcate, da, zise Stilton.

— Din păcate?

— Tom vrea să spună că poate ar fi trebuit să ți se spună lucrul ăsta altfel, cu o altă ocazie, în alte circumstanțe.

Mårten încercă s-o țină pe Olivia pe loc. Ea îl privi pe Stilton.

— Deci tu știai de chestia asta de când ne-am întâlnit atunci în fața centrului comercial?

— Da.

— Că eu sunt copilul din burta femeii înecate?

— Da.

— Și n-ai suflat niciun cuvânt despre treaba asta?

— Am avut de gând de câteva ori, dar...

— Mama știe de treaba asta?

— Nu știe circumstanțele exacte. Arne a hotărât să nu-i spună, zise Stilton. Nu știu dacă i-a spus înainte să moară.

Olivia își împinse scaunul în spate, se ridică și se uită la cei adunați în jurul mesei. Se opri la Mette.

— De cât timp știi?

Vocea ei avea o tonalitate puțin mai înaltă. Mårten își dădu seama că se apropie.

— Tom mi-a spus acum câteva zile, spuse Mette. Nu știa ce să facă, dacă să-ți spună sau nu. Avea nevoie de ajutor, era extrem de îngrijorat de...

— Era îngrijorat.

— Da.

Olivia îl privi pe Stilton și scutură din cap. Apoi fugi afară din bucătărie. Abbas era pregătit și încercă s-o prindă, dar ea se smulse din strânsoarea lui și dispăru afară. Stilton încercă să fugă după ea,

dar fu oprit de Mårten.

— Må duc eu.

Mårten fugi după Olivia.

O prinse din urmă când ajunsese deja puțin mai departe pe stradă. Olivia se lăsase jos lângă un grilaj de fier, acoperindu-și fața cu mâinile. Mårten se aplecă spre ea. Lute ca fulgerul, Olivia se ridică și începu să fugă din nou. Mårten alergă după ea și o prinse iar din urmă. De data asta o trase, o întoarse cu fața la el și o strânse tare într-o îmbrățișare de urs. Ea se liniști după o vreme. Singurul sunet care se auzea era suspinul ei disperat la pieptul lui. Mårten o mângâia blând pe spate. Dacă i-ar fi văzut ochii în clipa aia, Olivia și-ar fi dat seama că nu doar ea e disperată.

Stilton se mutase lângă fereastră în una dintre camere. Luminile erau stinse înăuntru și, cu draperiile trase într-o parte, vedea până la perechea singuratică de pe stradă.

Mette veni lângă el și se uită și ea afară.

— Oare chiar am făcut ce trebuia? întrebă ea.

— Nu știu...

Stilton lăsa privirea în pământ. Trecuse printr-o sută de alternative de când Olivia îl oprise prima dată și spusese că o cheamă Olivia Rønning. Fiica lui Arne. Dar niciuna dintre alternative nu părea acceptabilă. În cele din urmă ajunsese să fie tot mai incomod și în același timp tot mai greu să-i facă față. Un laș, se gândi el. Am fost un mare laș. N-am îndrăznit. Am avut o mie de scuze să evit să-i spun.

În cele din urmă se întorsese la singurii oameni în care avea încredere. Ca să nu fie nevoit s-o spună singur. Cel puțin s-o spună înconjurat de oameni care poate ar fi putut face față lucrurilor pentru care el era complet nepregătit.

Oameni ca Mårten.

— Dar acum i s-a spus, zise Mette.

— Da.

— Biata fată. Dar sigur știa că e adoptată, nu?

— Posibil. N-am idee.

Stilton ridică privirea. N-o să mai înainteze în privința asta acum, se gândi el, și se uită la Mette.

— Telefonul pe care l-ai primit în grădină era legat de clienții lui Jackie? Întrebă el.

— Da.

— Pe cine ați găsit?

— Un polițist, printre alții.

— Pe Rune Forss?

Mette se întoarce în bucătărie fără să răspundă. Dacă Tom se pune din nou pe picioare acum, o să ne ocupăm împreună de Jackie Berglund și de clienții ei, se gândi ea. În viitor.

Stilton privi în podea și-l observă pe Abbas cum se apropie de el.

Amândoi se întoarseră spre stradă.

Olivia încă era prinsă în strânsoarea îmbrățișării lui Mårten. Capul lui se sprijinea de al ei, iar gura i se mișca. Ce îi spunea Oliviei avea să rămână între ei doi. Dar el știa că pentru ea e doar începutul unei lungi călătorii. Melancolice și frustrante. O călătorie pe care trebuia s-o facă singură. El urma să-i fie aproape dacă avea nevoie de el, dar călătoria era a ei și numai a ei.

La un moment dat, pe parcurs, la o stație părăsită, avea să primească un pisoiaș de la el.

Epilog

Stătea tăcută în noaptea de vară, o noapte care nu era noapte, care nu era cu mult mai mult decât o întâlnire dintre asfințit și răsărit, cu incandescența acelei lumini fermecătoare de care sudiștii tind să se entuziasmeze atât de tare. Senzuală, iar pentru Olivia abia vizibilă.

Stătea printre dunele de nisip, singură, și își trăsese genunchii sub bărbie. Se uita peste golf de mult timp. Marea era retrasă, foarte retrasă, în noaptea aia urma să vină marea înaltă. Stătea acolo și privea cum soarele cald se scufundă tot mai jos și apoi cum luna acaparează scena, se dă în spectacol cu razele ei împrumutate, mai reci, mai albastrui, fără niciun fel de empatie.

În prima oră reușise să-și adune gândurile și încercase să gândească în termeni concreți. Unde mai exact au dus-o pe Adelita pe plajă? Unde i-au găsit haina? Cât de departe înspre mare au dus-o? Unde au săpat groapa? Acolo? Sau acolo? Era un fel de a se stăpâni. Sau cel puțin de a amâna ceea ce știa că urmează.

Apoi se gândi la tatăl ei biologic, Nils Wendt. Care venise acolo într-o noapte, cu o valiză cu roți, mersese până unde se retrăsese marea la reflux și se oprise. Știa oare că ăla e locul? Că femeia pe care a iubit-o a fost înecată chiar acolo? Sigur știa, altfel ce să caute acolo? Olivia își dădu seama că Nils o plânsese pe Adelita și căutase ultimul loc în care a fost în viață ca să o poată plânge.

Chiar acolo.

Iar ea stătuse ascunsă după niște stânci și văzuse totul.

Văzuse clipa aceea.

Trase aer în piept, greoi.

Se uită din nou spre mare. Era cuprinsă de valuri de sentimente, și încerca să le țină la distanță.

Cabana. El venise la cabană. Să-i împrumute telefonul mobil. Deodată își aminti o fracțiune de secundă, chiar atunci când Nils intrase pe ușă, se oprise, iar ea dintr-odată văzuse o privire surprinsă în ochii lui. De parcă ar fi văzut ceva la care nu se aștepta. Oare pe Adelita a văzut-o în mine? Preț de o fracțiune de secundă?

Apoi veni a doua oră, și a treia, când lucrurile concrete și lucrurile reale nu mai erau de ajuns ca să țină totul la distanță. Când copilul din ea deveni ea, cu totul.

O vreme îndelungată.

Până când i se sfârșiră lacrimile și reuși să privească din nou spre mare și să-și recapete intelectul. M-am născut pe plaja asta, se gândi ea, scoasă din burta mamei mele înecate, într-o noapte cu marea înaltă și clar de lună, într-o noapte ca asta.

Chiar aici.

Își lăsă capul pe genunchi.

Așa o văzu el, de departe. Stătea după stânci, în același loc ca înainte. O văzuse trecând pe lângă casă cu câteva ore în urmă și nu se întorsese. În clipa aia o văzu stând chircită, aproape în același loc în care stătuseră ceilalți, în noaptea aceea.

Auzi din nou marea.

Olivia nu observă când se apropie, doar când se lăsă jos lângă ea, ghemuindu-se la rândul lui și rămânând nemișcat. Se întoarse puțin și-i surprinse privirea. Băiatul care văzuse totul. Bărbatul cu părul albit de soare. Se uită din nou. Cu tatăl meu a stat de vorbă în Costa Rica, se gândi ea, iar pe mama a văzut-o murind aici. Habar nu are de toate astea.

Cândva am să-i povestesc.

Amândoi priviră spre mare. Spre întinderea udă a plajei scăldate în lumina lunii. Crabi mici și lucioși mișunau pe nisip, sclipind în lumina albastră ca oțelul. Razele scânteiau în râulețele dintre pliurile de nisip. Melcii turtiți se agățau cu deosebită forță de stânci.

Când veni marea înaltă, plecară.

O necunoscută a fost îngropată pe o plajă, în seara mării înalte. Doar capul îi ieșea din nisip... După 20 de ani, Olivia Rönning, studentă la Academia de Poliție din Stockholm, are ca temă pentru lucrarea de absolvire acest caz rămas nerezolvat. Primul obstacol: polițistul care a anchetat cazul a ieșit la pensie, apoi a dispărut. Următoarele: curiozitatea ei începe să deranjeze, iar investigația devine tot mai riscantă. Ancheta o poartă pe Olivia în mijlocul oamenilor fără adăpost din capitală, atacați sălbatic de o bandă de neo-naști tineri, al unei rețele de prostituție de lux, dar și la porțile imperiului minier al unui industriaș atotputernic decorat recent de rege. Ce se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri misterioase?

Maree înaltă este primul volum al unei serii bestseller care a fost tradusă în peste 30 de țări și e comparată cu *Millennium*, atât pentru caracterul puternic al personajelor, cât și pentru modernitatea și capacitatea de seducție a intrigii.

„Un roman de înaltă clasă, în care nimic nu e ce pare a fi..“

Allgemeine Zeitung

Cilla și Rolf Börjllind sunt scenariștii cei mai celebri din Suedia, în special pentru serialul de televiziune bazat pe romanele-cult ale lui Maj Sjöwall și Per Wahlöö.

Best
Seller
crime

ISBN 978-973-47-3132-9

9 789734 731329

www.edituraparalela45.ro

PRET
cu TVA 45 LEI

{1} Serie de cărți de aventură pentru copii scrise de autoarea engleză Enid Blyton (1897-1968).

{2} Venerupis decussate, o specie de scoici consumată mai ales în bucătăria italienească.